

Nương Nương Rất Khí Phách Chỉ Cưng Chiều Thái Tử Phi Bướng Bỉnh

Contents

Nương Nương Rất Khí Phách Chỉ Cưng Chiều Thái Tử Phi Bướng Bỉnh	3
1. Chương 1: Thiên Nữ Trùng Sinh	4
2. Chương 2: Xuyên Qua	6
3. Chương 3: Vừa Thấy Đã Yêu (1)	9
4. Chương 4: Vừa Thấy Đã Yêu (2)	11
5. Chương 5: Tuyên Thệ Quyết Tâm	13
6. Chương 6: Là Dịch Ly Trùng Sinh	14
7. Chương 7: Cần Phải Chinh Phục Hắn (1)	16
8. Chương 8: Cần Phải Chinh Phục Hắn (2)	18
9. Chương 9: Hoàng Hậu Ủng Hộ	19
10. Chương 10: Mộng Ban Ngày	21
11. Chương 11: Quần Chít Chặt Lầy	22
12. Chương 12: Biết Được Hành Tung, Không Ngừng Cố Gắng	24
13. Chương 13: So Tên	26
14. Chương 14: Trước Phải Bắt Được Dạ Dày Hắn	28
15. Chương 15: Đại Đầu Bếp Siêu Cấp	30
16. Chương 16: Chạy Vào Phòng Tắm	31
17. Chương 17: Ta Muốn Tìm Dật Phong	33
18. Chương 18: Ngự Hoa Viên Kinh Ngộ	34
19. Chương 19: Chàng Sẽ Coi Trọng Ta	36
20. Chương 20: Thì Ra Là Kim Bài Tướng Quân	38
21. Chương 21: Chết Vắn	39
22. Chương 22: Chàng Trở Lại	40
23. Chương 23: Một Ngày Không Gặp Như Cách 3000 Thế Kỷ	42
24. Chương 24: Sữa Hai Lốp	43
25. Chương 25: Mau Bỏ Núi Băng Đi	44
26. Chương 26: Tiếp Tục Thắng Không Kiêu Bại Không Nản	46
27. Chương 27: Hắn Thế Nhưng Lại Động Kiếm Với Nàng, Thật Là Máu Lạnh	48
28. Chương 28: Chocolate	49
29. Chương 29: Xuất Cung	51
30. Chương 30: Tứ Hoàng Tử Tiêu Dật Dương (1)	52
31. Chương 31: Tứ Hoàng Tử Tiêu Dật Dương (2)	53
32. Chương 32: Âm Mưu	55
33. Chương 33: Gặp Tập Kích	56
34. Chương 34: Vân Hi Bị Thương (1)	57
35. Chương 35: Vân Hi Bị Thương (2)	58
36. Chương 36: Đau Lòng	60
37. Chương 37: Tưởng Niệm	61
38. Chương 38: Tình Cảm Nhân Nhạt	63
39. Chương 39: Vắn Tình	65

40. Chương 40: Náo Nhiệt Đêm Thất Tịch	66
41. Chương 41: Siêu Cấp Éo Lả	68
42. Chương 42: Muốn Tham Gia Cuộc So Tài Tài Tử	69
43. Chương 43: Nam Tử Yêu Nghiệt	71
44. Chương 44: Tranh Tài Bắt Đầu	72
45. Chương 45: Kinh Tài Tuyệt Luận	73
46. Chương 46: Lam Ngạn	74
47. Chương 47: Hai Người Liều Mạng Thơ	76
48. Chương 48: Vòng Tranh Tài Thứ Hai	77
49. Chương 49: Hội Họa	78
50. Chương 50: Đệ Nhất Họa Sĩ	79
51. Chương 51: Quán Quân	80
52. Chương 52: Thì Ra Là Tài Nữ	81
53. Chương 53: Nhân Vật Tương Lai Phi Phàm	82
54. Chương 54: Hoàng Thái Tử Nam Ảnh Quốc Thác Bát Luật	83
55. Chương 55: Hai Nước Kết Thân	84
56. Chương 56: Bình Nam Quận Vương Phi	86
57. Chương 57: Ta Giống Như Thiên Nữ	87
58. Chương 58: Hai Tiểu Đáng Yêu	88
59. Chương 59: Bình Nam Quận Vương	90
60. Chương 60: Tâm Tâm Tương Tư	91
61. Chương 61: Ngoài Ý Muốn Gặp Nhau (1)	93
62. Chương 62: Ngoài Ý Muốn Gặp Nhau (2)	94
63. Chương 63: Chọn Lựa Phò Mã	95
64. Chương 64: Kết Thân Phải Làm	96
65. Chương 65: Dật Phong, Người Ta Rất Nhớ Chàng	97
66. Chương 66: Phòng Tắm Phong Ba (1)	99
67. Chương 68: Quỷ Dị	100
68. Chương 69: Mộng Đáng Sợ, Tựa Như Thật Không Phải Là Giả	101
69. Chương 70: Dám Cùng Nàng Giành Phu Quân	103
70. Chương 71: Nghênh Đón Quý Khách	104
71. Chương 72: Kinh Ngạc Ra Sân	105
72. Chương 73: Là Hộ Quốc Thiên Nữ Sao	106
73. Chương 74: Hoàng Cung Chấn Động	107
74. Chương 75: Chu Minh Đế Hồi Tưởng	109
75. Chương 76: Hoàng Hậu Sầu Lòng	111
76. Chương 77: Lén Vào Gian Phòng Thấy Dật Phong	114
77. Chương 78: Lúng Túng Ở Cung Hoàng Thượng	116
78. Chương 79: Bữa Tiệc Bắt Đầu	118
79. Chương 80: Khí Thế Như Hồng Kiếm Vũ	120
80. Chương 81: Nhiệt Vũ Khinh Ca, Chấn Hồn Nhiếp Phách	121
81. Chương 82: Cam Bái Hạ Phong	124
82. Chương 83: Tranh Giành Tình Nhân	126
83. Chương 84: Nguy Hiểm Tiến Tới Gần	128
84. Chương 85: Tinh Thần Chấn Nấn	130
85. Chương 86: Đêm Khuya Đến Thăm	132
86. Chương 87: Nụ Hôn Trong Mộng	134
87. Chương 88: Dật Phong Tâm Tư Phức Tạp	136
88. Chương 89: Xuất Cung Giải Sầu	138
89. Chương 90: Uống Giấm Chua	141
90. Chương 91: Lại Gặp Nguy Hiểm	143
91. Chương 92: Nam Tử Áo Đen Thần Bí (1)	145
92. Chương 93: Nam Tử Áo Đen Thần Bí (2)	148
93. Chương 94: Lo Âu Khó Hình Dung	150

94. Chương 95: Đền Tội Cùng Là Đắc Tội Người Nào	152
95. Chương 96: Mưu Kế Của Dung Phi	154
96. Chương 97: Một Màn Tan Nát Cõi Lòng	156
97. Chương 98: Bắt Thần Hoàng Đòi Thực Hiện Lời Hứa	158
98. Chương 99: Uy Hiếp	160
99. Chương 100: Kế Sách Tạm Thời	163
100. Chương 101: Mọi Người Nghị Luận	165
101. Chương 102: Lòng Loạn	167
102. Chương 103: Khí Thế Bức Người	169
103. Chương 104: Quyết Định	172
104. Chương 105: Không Trốn Tránh Nữa	174
105. Chương 106: Ngâm Diện Nam Tử (Nam Tử Đeo Mặt Nạ Màu Bạc)	176
106. Chương 107: Hấn Dụ Dàng	178
107. Chương 108: Ta Thích Nàng	180
108. Chương 109: Hạnh Phúc	182
109. Chương 110: Thi Thuật	184
110. Chương 111: Âm Sát Hoàng Thượng	186
111. Chương 112: Nhốt Vào Địa Lao	189
112. Chương 113: Hấn Thật Tuyệt Tình	191
113. Chương 114: Chạy Ra Khỏi Địa Lao, Lại Gặp Truy Binh	193
114. Chương 115: Bị Bắt Cóc	196
115. Chương 116: Là Bị Hãm Hại	198
116. Chương 117: Vô Cùng Hồi Hận, Lên Đường Cứu Người	201
117. Chương 118: Âm Thầm Đến Tu Thu Quốc (1)	203
118. Chương 119: Âm Thầm Đến Tu Thu Quốc (2)	205
119. Chương 120: Cường Ép	208
120. Chương 121: Ta Tìm Được Nàng Rồi	210
121. Chương 122: Thất Thủ Bị Bắt	212
122. Chương 123: Bắt Thần Hoàng Nhớ Lại	214
123. Chương 124: Chạy Trốn	216
124. Chương 125: Tuyệt Vọng	218
125. Chương 126: Bàn Bạc Trong Ngục Tội	221
126. Chương 127: Tỉnh Lại	223
127. Chương 128: Bị Buộc Thành Thân	225
128. Chương 129: Chạy Ra Khỏi Phủ Quốc Sư	227
129. Chương 130: Trận Pháp Kỳ Quái	230
130. Chương 131: Vòng Tay Tử Kim Đại Phá Tà Linh Trận	232
131. Chương 132: Kiếp Sau Tình Ý Mặn Nồng	234
132. Chương 133: Hoài Nghi	236
133. Chương 134: Hồi Cung	239
134. Chương 135: Ngôi Thái Tử Bị Phế	241
135. Chương 136: Ngôi Vị Hoàng Đế Sẽ Truyền Cho Người Nào	244
136. Chương 137: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang	246
137. Chương 139: Diện Mạo Nam Tử Áo Trắng	248
138. Chương 140: Hôn Lễ (Đại Kết Cục)	250

Nương Nương Rất Khí Phách Chỉ Cưng Chiều Thái Tử Phi Bướng Bình

Giới thiệu

Truyện kể về một cô minh tinh khá chuyên nghiệp trong giới showbiz xuyên qua thời không lọt vào t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-nuong-rat-khi-phach-chi-cung-chiem-thai-tu-phi-buong-binh>

1. Chương 1: Thiên Nữ Trùng Sinh

Hộ quốc Thiên nữ của Tần Minh vương triều, tương truyền, người nào lấy được Thiên nữ thì đồng nghĩa với lấy được thiên hạ, vì vậy rất nhiều đại quốc có dã tâm cũng muốn tranh đoạt nàng, nhất là Già Ly Quốc, càng bị đứng mũi chịu sào.

Trên đỉnh núi Thanh Khâu Sơn bóng bảy xanh biếc đang xảy ra một cuộc chiến đao quang kiếm ảnh kịch liệt ——

“Thượng sư đi mau, bọn thuộc hạ tới che chở người!”

Mấy tên thị vệ trong trang phục nam tử, không để ý trên người chảy máu tươi, vừa liều mạng che chở thiếu nữ mỹ lệ tóc đen tử nhân* sau lưng, vừa cùng kẻ địch giao chiến.

* tử nhân: mất tím

Thiếu nữ mắt tím lắc đầu, gương mặt thanh lệ tuyệt tục giờ phút này tràn đầy nước mắt, đôi tử nhân như thủy tinh sáng chói mê người, ngân ngân nước mắt càng thêm mị hoặc.

“Không được, ta tại sao có thể vứt bỏ các người xuống đây?” Nàng không chút do dự cự tuyệt.

“Thượng sư, người là Hộ quốc Thiên nữ của chúng ta, là thần của chúng ta, tuyệt không thể rơi vào tay địch quốc.” Đội trưởng thị vệ Lưu Quân vươn kiếm ra trước mặt, lo lắng hướng về phía thiếu nữ mắt tím nói.

Hộ quốc Thiên nữ

Lại một lần nữa, nàng thống hận cái thân phận này, cũng thống hận sự bất lực của mình.

Người mang dị năng thì như thế nào, tinh thông cổ kim thì thế nào, nàng ngay cả mình cũng không bảo vệ được, còn phải hy sinh người khác vì sự an nguy của mình, như vậy nàng có tư cách gì làm Hộ quốc Thiên nữ, được người đời kính ngưỡng kính yêu, thậm chí cúng bái?

Nàng cái gì cũng làm không được, chỉ biết liên lụy người khác, nàng thẹn với người thành kính trong thiên hạ, thẹn với hoàng thượng, nàng không nguyện làm Hộ quốc Thiên nữ hữu danh vô thực.

“Hạ Dịch Ly, đừng để cho những tên thủ hạ vô dụng kia vì nàng chịu chết nữa, ngoan ngoãn theo bốn soái đi thôi!” Một nam tử tuấn mỹ áo đen mặc cẩm phục cưỡi ngựa chậm rãi, đôi mắt thu thủy mênh mông nhìn thiếu nữ mắt tím, môi mỏng mỉm cười tuyệt đẹp, kiên nghị lại lạnh lùng như băng.

“Long Đình Phong, người vĩnh viễn đừng mơ tưởng có được ta!” Hạ Dịch Ly ưu thương, mỹ nhan trong nháy mắt trở nên lăm lăm như băng, loại khí chất chống đỡ như thần cao không thể chạm thắng hoa xuất hiện.

“Khẩu xuất cuồng ngôn, nàng thật cho là những thứ thùng cơm này có thể ngăn bốn soái?” Long Đình Phong cười lạnh, thanh âm trầm thấp lạnh lùng, có khí thế vương giả không thể sánh kịp.

Hạ Dịch Ly cắn chặt môi, nhìn thị vệ của nàng đang bảo vệ bốn phía, chết chóc, thương vong, trong lòng không khỏi một hồi đau nhức kịch liệt, cổ hỏa khí dấy lên trong tử huyệt của nàng.

“Long Đình Phong, các người vì cái gì mà đuổi tận giết tuyệt?”

“Đừng tức giận, mỹ nhân! Ánh mắt dữ dội như vậy của sẽ phá hư dung mạo đáng yêu của nàng!” Vị nam tử bạch y cười ngửa bên cạnh Long Đình Phong chắc chắn ra tiếng, con mắt xinh đẹp tà khí hứng thú quan sát nàng.

“Không bằng như vậy đi, nếu nàng chịu đi theo Bốn vương, sau này lấy được thiên hạ, Bốn vương nhất định phong nàng là hoàng hậu.” Tuyệt sắc mỹ nhân như vậy, so với những phi tử kia thú vị hơn nhiều.

“Đừng mơ tưởng!” Hạ Dịch Ly chẳng thèm ngó tới, ngay sau đó nắm tay tính toán, cười lạnh nói: “Long Tuấn Đình, các người không nên quá đắc ý, ác giả ác báo, nếu các người vẫn cố chấp, kết quả chỉ có một con đường chết.”

Long Tuấn Đình chấn động, nụ cười cứng ngắc trên môi. Long Đình Phong cũng là kẻ cương, con mắt thâm thúy phiếm quỹ dị gợn sóng.

Nhưng sau một khắc lại tiếp tục cười ngông cuồng.

“Hạ Dịch Ly, người đừng tà thuyết mê hoặc người khác, hôm nay bất luận như thế nào, chúng ta cũng phải bắt người về, nếu tiếp tục phản kháng, những thị vệ thùng cơm này, tất cả đều chết.” Long Đình Phong lạnh lùng nói.

Lời tiên đoán chó má gì, hần không tin, cứ coi như là thật, hần cũng muốn nghịch thiên, tuyệt không bại dưới chân kẻ nào.

“Người —— hèn hạ vô sỉ!” Gương mặt phấn đỏ lên vì giận, khiến nàng thêm lộng lẫy mỹ người.

“Thượng sư, chớ cùng bọn chúng nhiều lời, thuộc hạ che chở người, mau chạy đi!” Lưu Quân cầm kiếm đứng trước nàng, trừng mắt nhìn Long gia huynh đệ, bên quai hàm bắp thịt do tức giận mà động đậy.” Họ Long, tên hèn hạ khốn kiếp, muốn mang thượng sư đi phải bước qua xác ta.”

“Quả nhiên rất trung thành!” Long Đình Phong âm thầm khen ngợi, rút trường kiếm ra.”Đã như vậy, người sẽ phải chết.”

Nói xong, chợt phi thân lên, nâng kiếm tới đánh Lưu Quân.

“Các huynh đệ, bảo vệ Thượng sư.” Lưu Quân rống lên một tiếng, giơ kiếm nghênh hướng hần tấn công.

Một cuộc đao kiếm kéo dài.

Nhìn cảnh bọn thị vệ trung thành, từng người một đầm máu chiến đấu hăng hái..... Hạ Dịch Ly mơ hồ thấy một mảnh máu đỏ, nàng nhắm mắt lại, trong lòng khó nhịn đau đớn. Không, nàng không thể trở mắt nhìn bọn Lưu Quân mà chết, càng không thể để ỉnh rơi vào trong tay kẻ địch, nguy hại Tấn Minh vương triều!

Đột nhiên mở mắt, đôi tử huyệt trong trẻo lấp lánh, nổi lên thần thái kiên định quyết tuyệt .

Do nàng bắt đầu, cũng nên do nàng kết thúc thôi.

“Hạ cô nương, đến bên cạnh Bốn vương đi!” Long Tuấn Đình đã nhảy xuống lưng ngựa, đang từng bước một đến gần nàng, môi đỏ mọng hấp dẫn đầy đặn, nở nụ cười giả dối.

Hạ Dịch Ly không để ý đến hần, nâng vòng Tử Kim trong tay lên, tập trung tinh thần lắm bả niệm chú. Không bao lâu, nàng cảm thấy máu nóng cuộn cuộn, vòng Tử Kim phát ra ánh hồng chói mắt, ồng tay áo phát gió, một tia máu tươi tràn ra từ khóe miệng.

Bỗng nhiên, gió nổi lên bốn phía, trong khoảng thời gian ngắn, cát bay đá rụng, gió lốc mãnh liệt làm rối loạn giao chiến phía trước. Càng làm cho người ta hoảng sợ hơn chính là Lưu Quân và các thị vệ dần dần mờ nhạt trong cơn lốc, cuối cùng là hoàn toàn biến mất.

Long Tuấn Đình và Long Đình Phong đều kinh ngạc, bọn họ chưa từng thấy qua cảnh tượng thần kỳ như thế, đây rốt cuộc là năng lực gì? Lại có thể khiến mười mấy người đang sống sờ sờ biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện, không chút tung tích.

Chẳng lẽ..... Đây chính là Thần Pháp Thiên nữ sao?

Các binh tướng khác của Già Ly Quốc, cũng nhìn đến ngây dại.

Đang lúc bọn họ kinh hãi không tiếng động, Hạ Dịch Ly phun một búng máu tươi, nàng thất chặt ngực, sắc mặt tái nhợt rất đáng sợ.

Mới vừa rồi vì để cứu bọn Lưu Quân, nàng đã sử dụng ‘Huyết Dẫn Thuật’, nên đã dùng hết máu tươi trong người để thúc giục linh lực, có thể huy động hiệu quả gió lốc. Vậy nên, bây giờ đã như đèn cạn dầu, sinh mạng sắp kết thúc.

“Hạ Dịch Ly, nàng quả nhiên rất có bản lĩnh, Bồn vương càng thêm muốn có được nàng.” Long Tuấn Đình sau khi hết khiếp sợ, bên môi dâng lên đường cong đắc ý, phi thân nhảy đến chỗ nàng, không thể chờ đợi thêm nữa, hắn muốn có được kỳ nữ tử này.

Hạ Dịch Ly cười nhạt, mạnh mẽ đứng thẳng không xiêu vẹo, thân thể chỉ chực sụp đổ, dùng một chút sinh lực cuối cùng, trống rỗng bước lên, đi tới vách đá thăm thẳm.....

..... Ta muốn đến một thế giới khác! Một thế giới hòa bình, không có chiến tranh.....

Một thế giới..... có thể để cho ta làm người bình thường.....

Hẹn gặp lại, hoàng thượng.....

Thế kỷ hai mươi mốt, bệnh viện quý tộc tư gia.

Sau một hồi ồn ào, tiếng khóc đã vang lên, tuyên bố một sinh mệnh mới chào đời.

“Sinh! Sinh!”

Người nhà họ Hạ chờ bên ngoài cùng reo mừng hoan hô, mọi người đều nở nụ cười rạng rỡ.

Lạc Mai suy yếu thở hổn hển, cẩn thận từng li từng tí ôm em bé từ tay y tá, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng ửng hồng của em bé, mặt mũi nó thật đáng yêu, “Con gái nhỏ của tôi!”

Trên mặt tràn đầy sự kiêu ngạo cùng niềm vui sướng của người làm mẹ.

“Chúc mừng cô Hạ, cô bé rất khỏe mạnh, đáng dấu đáng yêu, tương lai nhất định là một mỹ nhân xinh đẹp!” Y tá cười ha hả nói.

Lạc Mai nghe vậy liền vui vẻ, cẩn thận tỉ mỉ nhìn con gái yêu trong ngực. Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn trắng nõn nà, mắt hạnh thanh khiết trong suốt, lộ ra màu tím nhàn nhạt, bàn tay nhỏ siết ngón trỏ nàng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng phát ra thanh âm y y a a không rõ ràng lắm.

“Thật sự rất đáng yêu!” Nàng cười ha hả điểm mũi thon khéo léo của con gái, thương yêu hôn lên má phẩn của nàng. “Về sau gọi con bé là Hạ Vân Hi đi.”

Đắm chìm trong vui sướng, bọn họ không chú ý tới, trên trán trơn bóng trắng nõn của Vân Hi, thoáng qua một đạo hồng quang mơ hồ, ngay sau đó lại biến mất.

2. Chương 2: Xuyên Qua

Trên sân khấu, một thiếu nữ xinh đẹp chói mắt đang nhảy múa, lắc mạnh vòng eo, theo tiết tấu âm nhạc, môi anh đào mê người cất ca khúc động lòng, cùng âm nhạc hòa làm một, động tác uyển chuyển làm toàn

trường quay sôi trào.

Điệu múa uyển chuyển, thanh âm ngọt ngào, vẻ mặt tự tin, khiến thiếu nữ thanh thuần trên sân khấu càng tăng thêm ma lực mê hoặc nhân tâm.

Rốt cuộc, âm nhạc chậm rãi tiến vào vĩ âm, ánh đèn bắt đầu dần dần chuyển tối, thanh âm của thiếu nữ ngày một thấp dần, cúi người xuống, môi đỏ mọng vẽ ra nụ cười mỉa mai hoặc, khói trắng lượn lờ phủ kín khắp sân khấu của đài T, âm nhạc kết thúc——

Một làn sóng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng thét chói tai đồng thời vang lên, truyền khắp cả sân khấu.

Không bao lâu, sóng người tặng hoa ào ào lên sân khấu, chạy về phía bóng dáng tuyệt mỹ đang cười như thiên sứ, nụ cười nàng bởi vì lời chúc phúc của fan hâm mộ mà trở nên sắc sảo loá mắt, rực rỡ mê người.

Một lát sau, màn vải đỏ thắm kéo xuống, che đi ánh mắt mọi người.

“Wow Vân Hi, cậu thật sự là càng ngày càng lợi hại, chẳng những ca từ bay bổng, vũ điệu lại càng uyển chuyển. Thật không hổ là minh tinh toàn năng vang danh quốc tế nha.” Bạn tốt kiêm phụ tá Lily, vừa tiến vào phía sau đài liền bắt đầu líu ríu lên.

“Lily, miệng của cậu càng ngày càng ngọt rồi.” Người con gái cười thản nhiên, tròn mắt màu tím đối thành lưu quang sáng chói, cực kỳ mê người.

Không sai, nàng chính là minh tinh quốc tế, nổi danh lòng lẫy ‘minh tinh toàn năng’, hát, múa, diễn kịch đều là hạng nhất. Là con cưng của Làng Giải Trí, cũng là con gái bảo bối của trùm địa sản Hạ Thành Tuấn, Hạ Vân Hi.

Nàng sinh ra đã thông minh hơn người thường, bất cứ môn nghệ thuật gì cũng vừa học liền giỏi. Vì vậy tuy mới mười tám tuổi, nhưng đã là Đại minh tinh quốc tế nổi tiếng. Hơn nữa gia thế hiển hách, khí chất ưu nhã, thoát tục, khuôn mặt xinh đẹp, tài hoa hơn người, khiến nàng trở thành tiêu điểm của các đèn flash tranh nhau truy đuổi.

Ở trước mặt đại chúng, Hạ Vân Hi luôn thể hiện mình là một quý cô cao quý ưu nhã, nhưng chỉ có Lily biết, đằng sau bề ngoài đoan trang của nàng là một ác ma điển hình, chính người rất dã man, thuộc tiêu chuẩn người hai mặt.

Lily nghĩ tới đây, không khỏi than vãn một hơi, nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt thì bị nàng chính tới thăm cảnh còn nửa mạng.

“Trời ạ! Mình chết mất thôi!” Tiến vào hậu đài phía sau dành riêng ình, Hạ Vân Hi cũng không còn điều gì cố kỵ liền mở rộng tay chân, nghênh ngang ngồi ở trên ghế sa lon.

“Cái bộ dạng này mà bị fan hâm mộ biết, nhất định rất thất vọng.” Lily cười trêu nói.

“Yên tâm, bọn họ vĩnh viễn sẽ không thấy.” Hạ Vân Hi ngáp dài một cái, đem giày cao gót đá thật xa, chậm rãi xoa bóp đôi chân chịu khổ cả một ngày trời.

Lily khòe miệng co giật, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

“Đúng rồi, Lily! Mình có chuyện muốn tìm Yumi, cậu giúp mình hẹn cô ta đi.” Nàng hiện tại mệt mỏi không muốn làm gì cả.

“Tốt tốt, vậy cậu nghỉ ngơi một chút, mình đi một chút rồi về.” Lily trợn mắt một cái, xoay người đi ra ngoài. Có loại bạn bè kiêm cấp trên như vậy, nàng cũng chỉ đành nhận mệnh.

Hạ Vân Hi hắc hắc cười cười, sau đó từ trong túi móc ra một hộp gấm nhỏ, nhẹ nhàng mở ra.

Trong nháy mắt, ánh sáng bên trong chiếu rọi mặt của nàng, không nhìn được, nàng phát ra một tiếng than thở.

Vòng tay thật là đẹp!

Vòng tay này toàn thân là màu tím, trong suốt óng ánh dị thường, phía trên khắc hoa văn tỉ mỉ, dọc theo phẩm kim quang, tạo hình cùng phối màu là độc nhất vô nhị, tràn ngập cảm giác thần bí.

Đây chính là gia truyền chi bảo của nhà nàng —— Vòng Tử Kim. Nghe ông nội nói, là tổ tiên lưu truyền xuống, đối với Hạ gia có rất ý nghĩa. Nhớ tới lần đầu nhìn thấy vòng tay này, nàng rất ưa thích, vẫn luôn muốn có nó. Nhưng không biết vì cái gì mà người nhà đều không cho nàng đụng cái vòng tay này, nói gì mà lịch sử đã lâu, tích tụ không ít tà khí, có hại với thân thể ...

Thật là quá khoa trương, tổ tiên gì đó làm sao có thể sẽ có hại đâu rồi, Hạ Vân Hi bĩu môi xem thường, tám phần là ông nội sợ nàng vứt bỏ nên mới cố ý lừa gạt nàng.

Cũng bởi vì rất ưa thích cái vòng tay này, vì thế, nàng thừa dịp ông nội đi vắng, ba mẹ cùng anh trai đều không có ở nhà, nên lén lấy vòng Tử Kim ra, muốn chơi cho đã nghiền mới trả trở về.

Nghĩ xong, nàng không chút do dự đeo lên. Vòng tay lạnh như băng, lơ lửng trên da thịt mang theo cảm giác quái dị không hiểu được, tựa như rất lâu trước đây, nàng cũng từng mang vòng tay này như vậy.

Thật trùng hợp, vòng tay này giống như là đo lường kích cỡ tay nàng, không rộng không chật rất vừa vặn, quan trọng nhất là, màu tím trong suốt trên cổ tay của nàng có phần nổi bật, càng lộ ra vẻ bóng bẩy sáng trớn.

“Quá tuyệt vời ——”

Hạ Vân Hi hoan hô một tiếng, cười ha hả giơ tay lên, thật là càng xem càng thích.

Lúc này, một giọng nói trầm thấp đậm đà từ bên ngoài truyền đến, “Xin hỏi, Hạ Vân Hi diễn xuất xong chưa?”

Trời ạ, là anh trai!

Hạ Vân Hi sợ tới mức nhảy lên. Nguy rồi, anh trai nổi danh nghiêm khắc khó dây dưa, nếu để cho hắn biết mình lén lấy trộm vòng tay gia truyền, sợ rằng sẽ mắng nàng te tua, thậm chí còn có thể vì vậy mà bị cấm túc.

Nhất định không thể để cho hắn phát hiện!

Hạ Vân Hi vội vàng sờ hướng vòng tay, muốn đem nó từ trên cổ tay thả xuống. Lại phát hiện vòng tay kia tựa hồ chặt một chút, thế nào cũng lấy không xuống.

Nàng luống cuống, bất chấp tất cả, liều mạng dụng hết toàn lực ở đạo, sử xuất tất cả hơi sức, nhưng là vòng tay này vẫn không nhúc nhích, ngược lại chỗ cổ tay bởi vì dụng lực quá lớn, mài phá lớp da, tia máu tươi xuất ra.

“Thật là đau!” Khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của nàng nhất thời vo thành một nắm, theo bản năng cúi đầu, ngấm nhìn vết thương xuất ra tơ máu.

Vừa cúi xuống nàng kinh ngạc giật mình. Chỉ thấy màu tím ban đầu của vòng tay, giờ phút này tựa như bị máu tươi nhuộm đỏ, tràn ra hồng quang quỷ quyết, làm người ta ghê tởm.

Nàng cứ như vậy nhìn sừng sờ, như bị huyết quang hấp dẫn, đầu óc trống rỗng.

Ầm! Ầm!

Vốn là bầu trời đang yên tĩnh chợt vang lên tiếng sấm, cuồng phong gào thét, đi theo một đạo tia chớp xẹt chói mắt qua phía chân trời, trong nháy mắt chiếu sáng cả đất trời.

Bầu trời lúc này mây đen ngàn ngàn, nổi lên gió mạnh, xông vào cửa sổ, vật dụng trong nhà nhất thời bay lộn xộn, rất hỗn loạn.

Lúc Hạ Hạo Hiên đi vào phía sau đài, thấy một quầng sáng màu hồng bao quanh Hạ Vân Hi, bóng dáng của nàng từ từ trở nên trong suốt.

“Vân Hi ——”

Hắn hô lên một tiếng, không chút nghĩ ngợi xông lên trước, đưa tay nghĩ bắt em gái mình quay lại nhưng chụp hụt.

Hạ Vân Hi đã biến mất ở trong không khí, không còn bóng dáng.

3. Chương 3: Vừa Thấy Đã Yêu (1)

Một tòa cung điện xanh vàng rực rỡ tọa lạc tại thủ đô kinh thành, dựa vào núi mà xây, rất cao chót vót, thấp thoáng ở núi rừng, tĩnh u mà sâu xa. Không khí thanh tĩnh, phút chốc đều tựa như Thiên cung, âm khí trong treo.

Bạc thềm thạch hoa dưới mặt đất tản ra hương phấn, gió buổi sáng thổi qua, một hồi hương thơm xông vào mũi.

Tiểu cung nữ Thanh Thanh bưng mâm đựng cây dưa hồng* trên bàn lá sen, ngâm nhẹ tiểu khúc, không nhanh không chậm sải bước trên bậc thềm thanh ngọc thạch, thỉnh thoảng hướng một chút cung nữ thái giám xông tới gập đầu trí lễ.

*dưa gang

“Thanh Thanh, cây dưa hồng chuẩn bị xong chưa, hoàng hậu nương nương vội vàng muốn ăn đây?” Một cung nữ ăn mặc phụ nhân trung niên cuống quýt đi tới, dò hỏi.

“Thu đại tỷ, ta đang muốn mang đến cho nương nương đây!” Thanh Thanh bưng cái mâm trước mặt, bên môi nâng lên nụ cười đáng yêu.

“Kia mau đi đi, tránh cho nương nương chờ lâu.” Cung nữ tổng quản Thu đại tỷ trời sanh là người nóng tính, không nói hai lời kéo Thanh Thanh, bước nhanh đi về phía trước.

Nhưng vào lúc này, một đoàn hắc áp từ giữa không trung rơi xuống, dọa hai người giật mình.

“Ai da——” Hạ Vân Hi rơi xuống ở giữa bồn hoa, phát ra một tiếng kêu đau.

Thanh Thanh cùng Thu đại tỷ trừng mắt nhìn cô nương quá dị đột nhiên xuất hiện, nửa ngày không phản ứng kịp. Các cung nữ thái giám khác càng thêm ngu, miệng há thật lớn, thiếu chút nữa không có bị y phục đơn sơ trên người nàng mà làm sợ tới mức hộc máu.

Trên người mặc áo màu đen không có che lưng, bó sát người bằng quần da cụt màu đen, chỉ dài tới đầu gối, cặp đùi tuyết trắng đẹp thon dài xông vào tầm mắt mọi người.

Lúc này Hạ Vân Hi thần tình từ bãi bùn bò dậy, bị đám người trước mắt mặc cổ trang sợ ngây người. Quái, nàng không phải ở phía sau đài nghỉ ngơi sao? Làm sao sẽ xuất hiện ở nơi người ta chụp ảnh đi?

Bỗng nhiên, nàng nhớ lại cơn cuồng phong nổi lên, vòng tay sáng lên. Sau đó mình bị cuồng phong cuốn cuộn đến đây. Nên cái gì cũng không biết.

“Ha ha! Thật là ngại quá, quấy rầy các vị quay phim rồi. Tiếp tục, tiếp tục.” Nàng lẻ lười đi xuống bồn hoa, bây giờ mặc dù đầu đầy mê hoặc, nhưng đối diện với đám người trừng trừng khiến lông mao nàng dựng đứng, vẫn là trước nên đi thì tốt hơn.

Đợi chút, không đúng! Công ty lúc nào thì có này chút diễn viên này, tại sao mình chưa bao giờ gặp qua, hơn nữa bọn họ tựa hồ cũng không nhận biết mình, đây cũng quá kỳ quái chứ?

Chẳng lẽ. Là những tiểu minh tinh mới vào nghề sao?

Thu đại tỷ đầu tiên lấy lại tinh thần, vẻ mặt nghiêm khắc mở miệng quát nàng: “Yêu nữ lớn mật, dám xông vào cấm địa hoàng cung!”

“Yêu nữ? Ta?” Hạ Vân Hi giật mình chỉ mình, trừng mắt trước lão nữ nhân này. Thì ra giống như Obasan diễn trò diễn đến nghiện, cứ nhiên mắng nàng là yêu nữ, còn nói cái gì tự tiện xông vào hoàng cung?

Kinh nghiệm là chuyện tốt, nhưng đùa giỡn quá đáng, sẽ không tốt đâu.

“Mặc thành cái bộ dạng này, không phải yêu nữ là cái gì? Nói, người nào phái người tới?” Gần đây trong cung hết sức không an tĩnh, một thời gian trước xuất hiện một tên thích khách, gần đây lại bắt được gian tế của địch quốc, bất kỳ người xa lạ đều cũng phải phòng ngừa.

“Làm ơn! Đại thẩm, hiện tại đùa giỡn cũng đủ rồi, người còn nghiêm túc như vậy cho ai nhìn?” Nàng tức giận cau mày, thấy bốn phía cũng không có nhân viên làm việc cùng camera, liền phỏng đoán bọn họ nhất định là kết thúc công việc rồi.

Chỉ là Obasan này tựa hồ còn chưa đã ngứa bộ dạng.

“Hảo, người không muốn nói, vậy cũng chớ trách ta không khách khí.” Thu đại tỷ cũng lười cùng nàng nhiều lời, cất giọng quát to: “Người đâu, có thích khách! Mau bắt thích khách!”

Không bao lâu, thị vệ tới một loạt, om om đứng đầy cả vườn hoa.

“Yêu nữ này có thể là thích khách, mau bắt nàng!” Thu đại tỷ hướng tay chỉ Hạ Vân Hi nói.

Bọn thị vệ sau khi nghe xong, rồi rít xuất kiếm. Hạ Vân Hi thấy tình huống có chút không đúng, nhanh chân mà bỏ chạy, bọn thị vệ theo sát ở phía sau.

“Này này, các người có làm hay không, quay phim mà thôi, không cần làm thật sự.” Hạ Vân Hi ở trên núi giả, nhảy lên nhảy xuống, bay khắp nơi vọt, vừa lớn tiếng la ầm lên.

Bọn cung nữ thái giám trợn mắt há hốc mồm thấy, Thanh Thanh là mở to hai mắt, hết sức tò mò nhìn trước.

Hạ Vân Hi vừa chạy vừa kêu: “Các người đuổi chưa, không nên quá quá mức! Ta không phải nghĩ nữa bởi các người chơi cái gì kịch cổ trang. A ——”

Đột nhiên bay tới một trường kiếm lạnh lẽo, thiếu chút nữa ngay giữa ngực nàng, làm sợ tới mức nàng hét rầm lên, như một làn khói leo lên đại thụ bên trái, tốc độ nhanh làm người ta chắc lưỡi hít hà.

Hoàn hảo nàng từ nhỏ liền thường thường leo cây, mới luyện thành thần tốc hôm nay, nếu không đã trở thành vong hồn dưới kiếm.

Hạ Vân Hi thở gấp qua một hơi, đang muốn mắng lên, lại bị đập vào mắt có thể đạt được cảnh vật kinh hãi. Gỗ đàn hương điêu khắc thành mái đình cong, ngói xanh điêu khắc thành cửa sổ, Ngọc Thạch xây đắp thành tường, còn có quảng trường khổng lồ cách đó không xa, theo bậc thang Ngọc Thạch chậm rãi trầm xuống, cây cột tử sa điêu khắc hình rồng trông rất sống động. Tất cả mọi thứ ở trước mắt, tất cả đều là kiến trúc cổ đại chỉ có người xưa mới có thể nhìn thấy kiến trúc kỳ quái!

Trời ạ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nàng vô cùng khẳng định, công ty điện ảnh và truyền hình tuyệt đối không có trường quay như vậy, hơn nữa coi như là T thị, cũng không có kiến trúc cổ xưa mà đắt tiền như vậy.

Nhưng là. Chẳng lẽ. Một cỗ cảm giác rộn cả tóc gáy leo lên sống lưng ——

Chẳng lẽ cái vòng cổ xưa đó, làm nàng xuyên qua thời không rồi hả ? Điều này có thể sao?

Hạ Vân Hi không thể tin nhắm mắt lại, chân thành hi vọng tất cả chỉ là ảo giác. Nhưng là, mở mắt ra thì cảnh vật vẫn như cũ.

Trời ơi, ông đến cùng là đang làm cái quỷ gì vậy? Không được, nàng muốn hỏi rõ ràng.

Nhưng là còn chưa kịp mở miệng, Thu đại tỷ hung ác phía dưới kia đã lớn kêu lên: “. Mau bắt thích khách nha.”

Lần này phi thân mà đến là Đại Nội Thị Vệ võ công cao cường, Hạ Vân Hi dĩ nhiên sẽ không ngồi chờ chết, liền toát ra xuống, phi thân trở lại trên núi giả mới vừa. Bọn thị vệ càng thêm đuổi tận cùng không buông, Hạ Vân Hi liền định cùng bọn họ đánh tay đôi.

May nhờ mình trước có học quyền đạo, từng đạt được vô địch đai đen, vì vậy mặc dù đối phương người đông thế mạnh, nhưng mình trong khoảng thời gian ngắn, cũng ứng phó được.

Bỗng nhiên, Hạ Vân Hi cảm thấy sau lưng tựa hồ truyền đến một hồi gió bén nhọn, chợt cảm thấy bả vai đau nhức kịch liệt, thân thể không tự chủ được theo cổ phong này ngã bay ra ngoài, nhất thời cùng mặt đất tiếp xúc thân mật.

“Ghê tởm, là ai ở sau lưng đánh lên ta?” Hạ Vân Hi cảm tức quay đầu, cảm tức nhìn cái tên đầu sọ ám toán nàng.

Sau khi rõ ràng thấy dung mạo của đối phương, nàng hoàn toàn ngây dại.

Nha! Hảo nam nhân anh tuấn !

Gương mặt tựa như băng khắc ra góc cạnh rõ ràng, hai đường cong cương nghị, mày rậm đều đều treo ở con mắt lạnh lẽo sâu không tưởng, sống mũi rất thẳng cùng mí mắt chặt môi mỏng lãnh ngạo, đều khắc hoa hoàn mỹ, khuôn mặt tuấn tú hơn người. Còn có toàn thân tán phát khí chất lạnh lùng thâm liệt, một loại phong thái vương giả mà người ngoài ngàn dặm không cách nào tiếp cận, cao quý mà xa cách.

Ông trời, thật sự là quá đẹp trai xuất sắc rồi! Nếu so sánh siêu sao Thiên vương trong làng giải trí cùng với hắn, thật đúng là một trời một vực.

4. Chương 4: Vừa Thấy Đã Yêu (2)

“Tham kiến thái tử điện hạ!” Mọi người lập tức khom người hành lễ.

Tiêu Dật Phong quét mắt nhìn mấy người đang quỳ ở chỗ này một cái, cuối cùng tầm mắt dừng tại trên người Hạ Vân Hi, trông mắt đen sắc bén chống lại ánh mắt nhàn nhạt tử quang của nàng, ánh mắt lạnh như băng tựa hồ xen lẫn một tia kinh ngạc. Nhưng sau đó thấy trên người nàng đồng phục quái dị cùng bộ mặt vết bẩn, chán ghét nhanh chóng leo lên đáy mắt hắn.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Gương mặt lạnh lùng không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, nhưng khí thế vẫn bức người như cũ.

“Hồi bẩm thái tử, đám người nô tỳ đang lòng bắt thích khách.” Thu đại tỷ cúi đầu, cung kính nói.

Tiêu Dật Phong nhìn Hạ Vân Hi lần nữa, gương mặt lạnh nhạt không có quá nhiều biến hóa, môi mỏng mấp máy lời nói lạnh như băng: “Giải vào đại lao, nghiêm hình tra hỏi!”

Nói xong, hắn như không có chuyện gì mà rời đi.

“Oa —— nam nhân này thật hảo lãnh, hảo khốc!”

Rốt cuộc Hạ Vân Hi phục hồi tinh thần lại, không nhận được phát ra một tiếng than thở, ánh mắt bộc phát sắc hồng, trong lời nói tràn đầy ái mộ, hoàn toàn quên người mình ở chỗ nào.

Cho đến khi đôi tay bị kiềm chế chắc, nàng mới nhớ tới tình cảnh giờ phút này của mình, lập tức cả kinh la lên: “Buông ta ra! Các ngươi muốn làm gì? Buông ta ra. Uy ——”

Hạ Vân Hi liều mạng giãy giụa, cắn đá thị vệ liên tục, nhưng tất nhiên đánh không lại, lại còn tự làm đau mình.

“Đáng chết các ngươi buông ta ra. Có nghe thấy không. Ta không phải thích khách nha.” Sao nàng lại xui xẻo như vậy?

Đột nhiên, một tiếng hô to từ xa truyền đến.“Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Mọi người đột nhiên dừng lại bước chân, tự giác tách ra hai hàng, toàn bộ quỳ rạp xuống hành lễ.“Hoàng hậu nương nương cát tường! Thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Hạ Vân Hi cũng ngừng giãy giụa, tò mò tròn to mắt nhìn về quý phụ nhân phía trước chậm rãi mà đến.

Cát phục ngũ phượng kim gai hồng sắc, Thiên Diệp cung trang, Mẫu Đan trang sức, cành cành lá lá dây dưa lượn quanh xích y*, trên cổ một đóa vòng cánh hoa vàng rờn từng lớp từng lớp, cả người giống bị hoàng kim tạo thành tầng vàng sáng, hết sức đắt tiền chói mắt.

*xích: màu đỏ

Thật sự rất có khí thế, uy nghi mười phần, hoàng hậu diễn trên ti vi cùng so với nàng thật quá kém.

Chẳng lẽ. Minh thật rơi vào thế giới cổ đại? Cái này rốt cuộc là cái thời đại gì đây? Nàng còn có thể về nhà sao? Hạ Vân Hi bụng đầy nghi vấn, về mặt hết sức bất an như đưa đám.

“Bổn cung nghe Thanh Thanh nói, các người bắt được thích khách sao?” Hoàng hậu ôn hòa lại không mất uy nghiêm hỏi.

Thì ra là Thanh Thanh chạy đi bẩm báo.

“Hồi bẩm nương nương, đúng vậy! Ty chúc đang muốn đem áp giải ả ta đại lao!” Một tên thị vệ trong đó vội vàng đáp lời.

“Ừ!” Hoàng hậu gật đầu một cái, chuyển con mắt nhìn về phía Hạ Vân Hi. “Cô ta chính là thích khách sao?”

Thị vệ vừa định đáp, Hạ Vân Hi đã lớn tiếng. “Người đừng nói bậy, ta không phải thích khách, đừng phan loạn tội danh cho ta.”

“Hỗn xược!” Thu đại tỷ quát.“Thích khách to gan, dám nói chuyện với hoàng hậu như vậy?”

“Cái cô Obasan này đừng có quá quát nhé, ai là thích khách hả ?” Hạ Vân Hi không thể chịu nổi tức miệng mắng to, “Ta không biết sao lại vào được đây, cũng chưa làm cái gì, tự nhiên các người nói là thích khách. Đúng là hoang đường.”

“Người.” Thu đại tỷ giận đến tròn tròn mắt, cả giận nói: “Tự tiện xông vào hoàng cung chính là tử tội, nguy hiểm cũng vô ích.”

Mặc dù nàng không biết Obasan là cái gì, nhưng chắc chắn là ám chỉ mắng nàng.

“Ta đã nói không phải là cố ý xông vào, phải bao nhiêu lần người mới hiểu?” Hạ Vân Hi tức giận, ngọn lửa ở trong ánh mắt màu tím nảy lên, cực kỳ chói mắt.

Hoàng hậu lúc này mới chú ý tới nữ nhân trước mắt có một đôi tròng mắt màu tím nhạt, không khỏi ngớ ngẩn. Trong thoáng chốc, nàng tựa hồ thấy được một người khác. Một nữ nhân phong hoa tuyệt đại, cơ trí mà tuyệt lệ .

Không khỏi có chút kích động, hành động tiếp theo của hoàng hậu ngay cả chính mình cũng kinh ngạc. Nàng đi tới trước mặt Hạ Vân Hi, nâng lên mặt của nàng ta, lau chùi trên vết bẩn mặt nàng.

“Ngẩng đầu lên cho bổn cung xem!” Ở trên đời này, có một đôi tử nhân chỉ độc một người, còn nàng.

“Này này, bà làm gì đấy nha?” Hạ Vân Hi theo bản năng lắc lắc đầu, nhưng không có quá mức giãy giụa, không biết tại sao, đối với vị hoàng hậu nương nương trước mắt này, nàng không khỏi sinh ra một loại cảm giác thân thiết.

Tất cả mọi người cũng kinh ngạc về hành động này của hoàng hậu, chỉ biết mờ mịt nhìn nhau.

Sau khi được hoàng hậu lau chùi vết bẩn, bần bần trên mặt Hạ Vân Hi bớt hơn phân nửa, lộ ra mỹ nhan tuyết trắng mềm mại của nàng, làm mọi người tại đây thở hốc vì kinh ngạc.

Thật là hảo mỹ nhân!

Hoàng hậu càng thêm kích động cực kỳ, không nhịn được nâng lên gương mặt của nàng, nhìn hết sức cẩn thận tỉ mỉ.

“Quá giống! Thật sự rất giống Dịch Ly a ——” quả thật cùng nàng cái cháu gái bạc mệnh đó giống nhau như đúc.

Dịch Ly? Là người nào nha? Hạ Vân Hi khó hiểu khi nhìn người mỹ phụ trước mắt đang vui sướng, hoàn toàn không rõ lắm về tình huống bây giờ.

5. Chương 5: Tuyên Thệ Quyết Tâm

Phượng hoàng cung là tẩm cung của hoàng hậu nương nương, hết sức rộng rãi hoa lệ.

Gỗ đàn hương làm cột nhà, Ngọc Bích thủy tinh làm đèn, trần châu gắn trên màn che, nệm thảm bạch ngọc, bên trong khảm kim châu, kết thành hình hoa sen năm cánh, cánh hoa lung linh, nhụy hoa cũng nhẵn nhụi khó phân rõ, chân không chạm lên, có một loại cảm giác ấm áp. Tỉ mỉ mà nhìn, hẳn là lấy ôn ngọc* Lam Điền mà tạc thành, màu sắc tựa như bạch ngọc liên, cực kỳ công phu, ngay cả người sinh trưởng trong một gia đình giàu có ở thế kỉ 21 như Hạ Vân Hi cũng không nhận được phát ra nhiều tiếng trầm trồ.

*ngọc sưởi ấm

Sức sáng tạo của người cổ đại thật quá pro nha!

Nàng đi theo sau cung nữ, tò mò sờ đông sờ tây nhìn một chút, đến một nơi, cũng lưu luyến một phen mới rời đi.

“Hạ cô nương, đã đến phòng tắm, xin hãy cởi áo ngoài ra thôi.” Cung nữ dẫn đường phía trước ngừng lại, xoay người, lễ độ khom người nói.

Màn che nặng nề rũ xuống trong phòng tắm, bên trong xuất hiện một ao nước rộng, những viên đá ngũ sắc lấp lánh rải xung quanh ao, trên mặt nước phủ kín cánh hoa hồng.

Đáy ao có nước ấm thông dưới đất, trang bị van ống nước, có thể dẫn nước nóng vào ao hết sức dễ dàng.

“Các người không ra sao?” Hạ Vân Hi nhìn các cung nữ đứng lặng ở bên, họ không phải là muốn hầu hạ nàng tắm chứ?

Quả nhiên, cung nữ liền nói: “Hoàng hậu nương nương có lệnh, chúng nô tỳ ở đây, hầu hạ cô nương tắm rửa.”

Ai, nàng cũng biết. “Không cần làm phiền các người, ta tự mình tắm là được.” Đùa à, nàng mới không muốn ở trước một đồng người xa lạ thoát y đâu, coi như đều là nữ nhân, nhưng cũng sẽ rất lúng túng.

“Nhưng là nô tỳ.”

Cung nữ còn muốn nói tiếp, Hạ Vân Hi cũng không để ý mọi việc, toàn bộ đem các nàng ra ngoài phòng tắm. “Được rồi được rồi, cứ như vậy đi, các người nếu là không yên tâm, thì đứng ở bên ngoài coi chừng.”

Các cung nữ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng.

Hạ Vân Hi thoát y phục, chậm rãi đi xuống hồ tắm. Dòng nước ấm áp vây quanh toàn thân nàng, nhẹ nhàng nhện nhạo, vuốt ve da thịt, nhất thời cảm thấy cả người sáng khoái không ít.

Lúc này, nàng lẳng lặng ngửa người trên ao, ngẩng ngơ suy nghĩ.

Mới vừa rồi nàng từ trong miệng hoàng hậu nương nương biết được, quốc gia này tên là Tấn Minh vương triều, là một trong đại quốc của Đông Phương, cũng tức là nói, mình thật xuyên qua thời không rồi, hơn nữa là một rơi trúng một nơi không có trong lịch sử.

Mà nàng có lẽ là vì bộ dáng giống cháu gái mới qua của hoàng hậu, cho nên mới miễn đi hình phạt tự tiện xông vào hoàng cung, thậm chí còn được chăm sóc chu đáo, tựa như hiện tại.

Ai —— Hạ Vân Hi thở dài, khẽ vuốt ve cổ tay, vốn là ở trên tay nàng có một vòng Tử Kim, nhưng đột nhiên nó lại biến mất không tung tích.

Sớm biết vậy nên nghe lời của ông nội, không nên đụng cái vòng tay đó, như vậy nàng cũng sẽ không lưu lạc đến này cái thời không xa lạ này, còn không biết lúc nào thì mới có thể trở về đây?

Ba mẹ hiện tại nhất định biết mình mất tích đi, cũng không biết sẽ thương tâm đến thành cái dạng gì rồi. Còn có ông nội, anh trai, các bạn bè ở thế kỉ 21, nàng thật rất nhớ bọn họ nha.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hạ Vân Hi luôn luôn kiên cường lạc quan, không khỏi cảm thấy lỗ mũi nghẹn nghẹn, đồng thời trong đôi mắt lấp lánh lệ quang.

Nhưng nàng mới sẽ không vì vậy sẽ từ bỏ đâu, nếu có thể tới tới đây, dĩ nhiên cũng có thể trở về, mấu chốt chính là tìm về cái vòng Tử Kim đó, sau đó sẽ nghĩ biện pháp về nhà.

Thật ra thì nghĩ một chút mà nói, đây có lẽ là kỳ ngộ mà ông trời an bài cho nàng, xuyên qua thời không nha, không phải ai cũng có thể gặp phải, nếu đã tới, không bằng hảo hảo ở cái thế giới cổ đại này chơi một chút, sau này khi về, còn có thể hưởng đám bạn khoe khoang một phen đấy.

Nghĩ như vậy, tâm tình của Hạ Vân Hi tốt hơn nhiều, không tự chủ ngâm nga tiểu khúc.

Nàng chính là một phần tử đặc dị như vậy, vĩnh viễn sẽ không để mình đắm chìm ở trong cảm xúc bi thương quá lâu, nàng rất quý quái, vô luận gặp phải chuyện gì, đi đến nơi nào, cũng sẽ rất tốt ở đó, nhanh chóng tìm thú vui mình, thật vui vẻ tìm kiếm niềm vui cuộc sống.

Lúc này, Hạ Vân Hi lại nhớ tới đại băng sơn hảo soái ca kia, cái loại cao quý thiên nhiên đó, khí chất lạnh lùng, là nàng chưa bao giờ đã gặp, tựa như một khối đá nam châm, hấp dẫn nàng. Mới vừa rồi cùng hắn tiếp xúc tuy có phần hơi ngán ngùi, nhưng trái tim của nàng đã đặt trên người của hắn rồi, ngay cả nàng cũng không giải thích được, có thể đây chính là loại vừa gặp đã yêu trong truyền thuyết.

Nghĩ tới đây, môi anh đào xinh đẹp của Hạ Vân Hi nâng lên một nụ cười tà tà, “Không cần biết anh là ai, bốn tiểu thư đã chằm người.” Cặp mắt đầy sáng rỡ, nàng giơ tay lên trời tuyên thệ quyết tâm.

Xem ra chuyến xuyên qua thời không này, cũng không phải là hồngбет như vậy.

“Hạ cô nương, người xong chưa, hoàng hậu chờ muốn gặp người đấy?” Bên ngoài lần nữa truyền đến thanh âm của cung nữ.

“Được rồi, ta ra đây.” Hạ Vân Hi cất giọng lên tiếng, ngay sau đó từ trong nước đứng lên, cầm lấy khăn lụa phủ ngoài, vén màn che lên đi ra ngoài.

Các cung nữ chờ đợi ở bên ngoài vừa thấy nàng, lập tức vây lại, lau tóc, thay y phục, gắn đồ trang sức, trang điểm. lên người nàng. Bận rộn rồi rít.

Hạ Vân Hi không thể làm gì khác hơn là thả chính mình loay hoay, bởi vì nàng không biết mặc y phục của người cổ đại như thế nào?

“Trời, Hạ cô nương, người thật là đẹp!” Sau khi thay y phục cho nàng, các cung nữ nhìn nàng hâm mộ ra tiếng.

Một thân màu hồng nhạt điểm xuyên cánh hoa, váy lụa Hồ Châu đính vài viên trân châu, có vẻ tươi mát thanh nhã. Ngọc nhan tinh xảo được quét nhẹ lớp hồng phấn, khiến cho hai má trau chuốt giống như một đóa hoa quỳnh chớm nở. Lông mày tinh sương phết nhẹ, không phải là vẽ mà tựa như vẽ, nhất là cặp tử nhãn sáng chói hiếm thấy kia, lóe ánh sáng linh động, tựa như tinh linh rơi xuống phàm trần, hoặc như là Nguyệt Quang Thần Nữ lẳng lẳng bao phủ quang hoa của mình, khí chất thoả mái an nhã, đủ để mê đảo muôn vạn phù trần.

Hạ Vân Hi nhất thời cũng bị thiếu nữ không giống phàm nhân trong gương kia hấp dẫn rồi, đây chính là nàng sao?

Không nghĩ tới mình mặc cổ trang cũng xinh đẹp như vậy, sớm biết trước kia lúc ở hiện đại chụp ảnh, nên nhận chụp phim cổ trang mới đúng.

“Đi thôi, Hạ cô nương, hoàng hậu sốt ruột rồi.” Các cung nữ vây quanh đỡ Hạ Vân Hi đi vào phòng khách.

6. Chương 6: Là Dịch Ly Trùng Sinh

Ánh mặt trời ôn hòa giống như nước nhẹ nhàng chiếu trên cửa, phủ xuống hơi thở an tường.

Hoàng hậu lẳng lẳng tựa vào trên ghế, tay chống cái trán, hoàn toàn đắm chìm trong nhớ nhung.

Ba năm, trong lúc vô tình, cháu gái nàng thích nhất đã rời khỏi thế gian này. Nhưng là tất cả vẫn giống như mới hôm qua, cái loại thống khổ mất đi cốt nhục đó, vẫn bám chặt lòng nàng.

Nếu là ban đầu không có đem chuyện dị năng của Hạ Dịch Ly bẩm báo cho hoàng thượng, như vậy nàng vẫn là nữ hài tử một người bình thường, trải qua sinh hoạt bình thường, mà không phải là Linh Huyền thượng sư gánh vác an nguy quốc gia, được dân chúng xưng thành hộ quốc Thiên nữ, đối tượng để loạn thần và các nước thù địch xâm chiếm.

Đều là nàng hại Dịch Ly, hại nàng tuổi còn trẻ liền hương tiêu ngọc vẫn, nàng là đầu số gây nên! Nàng thật có lỗi với đại ca.

Lệ quang bao phủ con người của hoàng hậu, giữa hai lông mày tràn đầy bi thương.

Ba năm này, nàng không có lúc nào không hối hận, trách cứ mình, nếu như tất cả có thể quay lại, nàng tuyệt đối sẽ không cho Dịch Ly trở thành Thiên nữ thượng sư, nàng chỉ muốn Dịch Ly bình an sống bên cạnh mình là tốt rồi.

Dịch Ly.

“Hoàng hậu nương nương, Hạ cô nương đến rồi!” Đột nhiên truyền đến một tiếng bẩm báo, đem hoàng hậu từ trong hồi ức kéo ra.

Nhìn Hạ Vân Hi xuất hiện ở trước mắt mình, hoàng hậu con mắt mê vờn thoáng qua kinh ngạc. Quá giống, thật sự là quá giống —— lông mày kia, mắt kia, lỗ mũi, miệng. Thậm chí là thần vận, không có một chút khác nhau, giống như là Dịch Ly trọng sinh trở về, lần nữa trở lại bên người nàng.

Trùng sinh? ?

Đột nhiên xuất hiện hai chữ ở trong đầu, làm hoàng hậu ngớ ngẩn, đáy mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị. Điều này cũng không phải không có khả năng, dù sao Dịch Ly cũng không phải là người thường, người mang dị năng như nàng, đã gần đến cảnh giới tiên nhân, nếu quả như thật là trọng sinh, cũng không có gì lý kỳ.

Cái ý nghĩ này khiến hoàng hậu hớn hở ra mặt, lúc nhìn về Hạ Vân Hi, vẻ mặt trở nên hết sức ôn hòa.

Dịch Ly của nàng nha, rốt cuộc trở lại bên người nàng rồi, lần này, nàng phải đối đãi Dịch Ly thật tốt, đền bù sai lầm quá khứ .

“Dân nữ Hạ Vân Hi, tham kiến hoàng hậu nương nương! Nương nương Cát Tường!” Hạ Vân Hi khom người thi lễ một cái, thật đúng là có khuôn có dạng, nàng không khỏi âm thầm đắc ý.

“Không cần đa lễ rồi, đứng lên đi!” Hoàng hậu vội đứng lên, đạo bước tiến lên, thân thiết nâng nàng dậy.

“Tạ hoàng hậu nương nương!” Hạ Vân Hi cười ngọt ngào, nhìn người mỹ phụ niềm nở trước mắt, từ đáy lòng phát sinh hảo cảm.

“Vân Hi, đến này bên tới ngồi, Bồn cung có thật nhiều lời muốn cùng người hàn huyên một chút đấy!” Hoàng hậu vẻ mặt tươi cười kéo tay nàng, đi tới ghế tử mộc hương ngồi xuống.

“Hoàng hậu nương nương, con thật sự có thể cùng ngồi với người sao?” Hạ Vân Hi có chút không dám tin tưởng, người hoàng thất trong cổ đại, không phải rất chú trọng thân phận sao?

Hoàng hậu cười nói: “Dĩ nhiên có thể, ngồi đi, chớ cùng Bồn cung khách khí.”

Các cung nữ lúc này đưa lên trà thơm, bánh ngọt, sau đó liền lui sang một bên.

Hạ Vân Hi cũng không khách khí nữa, đặt mông ngồi vào trên ghế, thuận tay cầm bánh ngọt, say sưa ăn ngon lành .

Hoàng hậu thấy nàng bộ dạng thẳng thắn, mỉm cười bên trong mang theo mấy phần thương cảm, nếu ban đầu Dịch Ly không có làm cái hộ quốc Thiên nữ gì, có thể cũng sẽ giống như nàng, là một nữ nhân thẳng thắn đáng yêu.

“Nương nương, người làm gì nhìn con đến như vậy, trên mặt con có vết bẩn sao?” Thấy hoàng hậu lại không chớp mắt nhìn mình chằm chằm, Hạ Vân Hi không khỏi buồn bực sờ sờ mặt.

Dường như không có chữ, hay là nàng tướng ăn quá khó coi?

“Không, con rất đẹp!” Hoàng hậu cười cười, ngay sau đó nhớ lại một chuyện, liền hỏi: “Vân Hi, nói cho Bản cung, làm sao con xuất hiện tại nơi này?”

Còn mặc như vậy kỳ quái y phục, nàng thật thật tò mò.

“Con.” Hạ Vân Hi sững sờ, cắn cắn môi, lắc đầu một cái. “Nói thật, con cũng không biết tại sao mình sẽ xuất hiện tại nơi này?”

Mặc dù nàng nhận định là vòng Tử Kim mang nàng tới, nhưng đến cùng là đúng như vậy hay không, nàng cũng không rõ ràng, huống chi nếu như nàng nói rồi, sợ rằng sẽ bị cho là tà thuyết mê hoặc người khác, đẩy ra ngoài chém đầu.

Hoàng hậu thấy nàng một bộ muốn nói lại thôi, biết nàng có lời khó nói, cũng không hỏi nữa, liền đổi đề tài khác. “Vậy người nhà của con ở nơi nào?”

Hạ Vân Hi nghe vậy, vẻ mặt lập tức ảm đạm xuống.

Đột nhiên nhắc tới, nàng một lần nữa nhớ tới mình bây giờ đang phiêu bạt một mình tại đây, không khỏi thở dài. “Có thể nói, con bây giờ đã không có người thân rồi.”

Ở trên cái thế giới này, thật sự của nàng là một người cô đơn, nghĩ xong, lỗ mũi có chút tê tê, hốc mắt cũng đã ươn ướt. Mặc dù nàng là rất lạc quan không sai, nhưng không có thân nhân ở bên cạnh, cũng sẽ cảm thấy cô đơn, rất khổ sở.

Hoàng hậu đau lòng nhìn bộ dáng huyền lệ muốn khóc của nàng, phỏng đoán nàng nhất định là gặp được cái chuyện gì không tốt, không muốn chạm đến chuyện thương tâm của nàng nữa, liền nhẹ nắm tay của nàng an ủi: “Đứa bé ngoan, đừng thương tâm nữa! Con đã đến nơi này, cũng coi là một loại duyên phận, nếu như con không chê, có thể đem nơi này thành nhà của mình, coi ta như là người thân của con.”

Cô nương này nàng càng xem càng cảm thấy thân thiết, bất kể nàng là không phải Dịch Ly trọng sinh, nàng đều quyết định hảo hảo chăm sóc tốt.

“Hoàng hậu nương nương.” Hạ Vân Hi kinh ngạc nhìn nàng, không dám tin tưởng những lời mình nghe được. “Người nói là có thật không? Ta thật sự có thể ở ở chỗ này?”

“Chỉ cần con nguyện ý, ở bao lâu đều được.” Hoàng hậu vỗ vỗ nàng, dịu dàng nói.

“Con dĩ nhiên nguyện ý, cảm ơn hoàng hậu nương nương!” Hạ Vân Hi cảm động cực kỳ, cũng hết sức vui mừng, vốn là nàng vẫn còn ở lo lắng chưa quen cuộc sống nơi đây, không biết làm thế nào mới tốt, hiện tại có thể hoàn toàn yên tâm.

Ha, nàng luôn luôn may mắn, không nghĩ tới dù đã xuyên không rồi, cũng may mắn đến mức này, ông trời thật là quá biết chăm sóc nàng

7. Chương 7: Cần Phải Chinh Phục Hắc (1)

Chuyện dung mạo của Hạ Vân Hi quá giống Hạ Dịch Ly, lập tức trong Liên Tinh các của Phượng hoàn cung lan truyền ra, các cung nữ Liên Tinh các kinh ngạc không thôi, có người nói, Hạ Vân Hi chính là Hạ Dịch Ly trọng sinh, vì vậy họ cũng thật tò mò, nghĩ thấy cái phong thái thiếu nữ thần bí này.

Hoàng hậu nghe được lời đồn đãi của cung nữ, hết sức tức giận, lập tức hạ lệnh cho tất cả những người biết chuyện, toàn thể ếm miệng, không cho đem chuyện Hạ Vân Hi giống như hộ quốc Thiên nữ nói ra, nếu sẽ xử lý về tội kháng chỉ.

Bởi vì nàng lo lắng, nếu chuyện của Vân Hi để cho người bên ngoài biết, sẽ tạo ra sóng gió to lớn thế nào, vì vậy tuyệt không thể cho quá nhiều người biết sự tồn tại Vân Hi.

Mặc dù Hạ Dịch Ly khi còn sống luôn bẽ quan, người biết được dung mạo của nàng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mọi thứ vẫn nên cẩn thận chút, vậy mới là tốt.

Các cung nữ đều là những người trung thành, cũng hiểu rõ đến tính chất nghiêm trọng của chuyện này, liền tất cả đều cấm miệng không hề nói tới nữa, vì vậy trừ một số cung nữ Liên Tinh các, những người khác đều chưa biết, cho nên mọi thứ vẫn bình thường.

“Người nói cái gì? Mẫu hậu giữ lại cái thích khách kia?”

Tại Cẩm Sát Cư trong Phượng hoàn cung, Tiêu Dật Phong ngồi trên ghế chủ, nghe hạ nhân bẩm báo. Khi biết được tin tức như thế thì hắn cảm thấy rất khó tin. Mẫu thân cư nhiên lưu lại một người xa lạ không lai lịch ở tại trong hoàng cung?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Đúng vậy, nô tài còn nghe nói, hoàng hậu nương nương hết sức thích cô nương kia, hai người hợp ý rất đấy.” Đối phương tiếp tục nói.

Hợp ý? Tiêu Dật Phong nhăn lại mày, trông mắt đen khê kheo lại, u trầm hơi thở lạnh như băng. Trong đầu, lại hiện ra cặp tử nhân trong suốt kia, mi tâm chau cang chặt hơn rồi.

Hắn cũng muốn xem một chút, mẫu thân đến cùng là đang làm cái gì?

Liên Tinh các trong Phượng hoàn cung thoải mái yên tĩnh, hoàng hậu hết sức chuyên chú ở viết sổ, cung nữ tổng quản Thu đại tỷ ở bên cạnh tô mực, trên án đặt lò ngọc hương lô hình hoa sen, đang thả từng đợt khói trắng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng thông báo của thái giám: “Thái tử điện hạ đến!”

Vừa dứt lời, bóng dáng cao lớn của Tiêu Dật Phong liền xuất hiện trước cửa.

“Tham kiến Hoàng Thái Tử!” Thu đại tỷ cúi người hành lễ, sau đó cung kính đứng ở một bên.

“Phong nhi, con đã đến rồi!” Hoàng hậu vẻ mặt tươi cười, đặt bút xuống đứng lên, vòng qua bàn án đi tới trước mặt nhi tử.

“Mẫu hậu, nghe nói người lưu lại cái nữ thích khách kia ở trong cung?” Tiêu Dật Phong trực tiếp hỏi. Đối mặt mẫu thân thì khuôn mặt luôn lạnh lùng hiện một chút mềm mại.

“Nữ thích khách?” Hoàng hậu ngẩn người, không hiểu nhi tử chỉ ai?

“Ngày hôm qua trong cung có người thất lễ tự tiện xông vào Phượng hoàn cung phải không?” Tiêu Dật Phong không thể làm gì khác hơn là lần nữa nói rõ.

“A, thì ra người con nói chính là Vân Hi, ” Hoàng hậu lúc này mới chợt hiểu ra, ngay sau đó cười cười, giải thích: “Phong nhi, con hiểu lầm, Vân Hi nàng không phải là cái thích khách gì, nàng là một cô nương trong sạch.”

“Mẫu hậu, làm sao người lại có thể cùng một nữ nhân không rõ lai lịch mà nói chuyện?” Tiêu Dật Phong không đồng ý, mẫu thân luôn luôn cẩn thận thế nào mà lại hồ đồ như vậy?

“Không phải vậy, Phong nhi, nàng.” Hoàng hậu muốn nói lại thôi, suy tư có nên nói cho nhi tử biết hay không, chuyện Vân Hi cùng Dịch Ly có thể có chút liên quan.

“Có phải bởi vì nàng có một đôi mắt màu tím hay không?” Tiêu Dật Phong hiểu rõ nói tiếp.

“Con cũng biết?” Hoàng hậu có chút kinh ngạc, tin tức vẫn truyền ra ngoài sao?

Tiêu Dật Phong hừ nhẹ một tiếng, lần nữa nhớ lại cặp con ngươi màu tím dị thường sáng ngời kia, nhiệt độ trong đáy mắt lạnh mấy phần. Khó trách mẫu thân như vậy duy trì cái nữ nhân không rõ lai lịch đó, một đôi mắt giống nhau, xác thực sẽ làm người sinh racảm giác tin cậy .

Nhưng đối với hắn mà nói, lại càng thêm khả nghi.

“Phong nhi, mẫu hậu nói cho con biết, ” nhìn ra nhi tử trong mắt cảnh giác, hoàng hậu quyết định đem chuyện tất cả đều nói cho hắn biết. “Mẫu hậu cảm thấy được, nàng với biểu tỷ con có quan hệ vô cùng lớn, mẫu hậu thậm chí hoài nghi, nàng chính là Dịch Ly Trùng sinh.”

“Cái gì?” Tiêu Dật Phong đáy mắt thoáng qua một chút kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn là không có chút tâm tình nào.

“Không chỉ là bởi vì ánh mắt của nàng, còn có tướng mạo của nàng, thậm chí là thần vận, đều vô cùng giống nhau.” Hoàng hậu cảm đầu cảm cổ nói tiếp, vẻ mặt nghiêm túc dị thường.

Tiêu Dật Phong nghe vậy càng thêm kinh ngạc, ám đồng tử* càng thêm u chìm. “Mẫu hậu, làm sao người đi tin cái chuyện trọng sinh hoang đường như vậy?” Hắn khinh thường giễu cợt, mẫu thân thật là quá tưởng niệm.

*mắt đen

Hoàng hậu lại kiên trì như cũ. “Mẫu hậu cũng không cảm thấy hoang đường, con suy nghĩ một chút, Dịch Ly nàng vốn không phải là người bình thường, pháp lực của nàng con cũng đã gặp nha.”

“Coi như là như vậy, người chết cũng không thể sẽ trọng sinh.” Hắn xem thường.

Hoàng hậu còn muốn nói tiếp, một thanh âm thanh thúy như chuông bạc nhẹ nhàng đi vào. “Hoàng hậu nương nương, người ở nơi này sao?” Thanh âm vừa dứt, bóng dáng Hạ Vân Hi phần lục y đã bước vào.

8. Chương 8: Cần Phải Chính Phục Hắn (2)

Thân hình Tiêu Dật Phong khẽ chuyển, khuôn mặt tuyệt lệ hoàn mỹ rơi vào trong con ngươi hắn, đôi mày cương nghị khẽ chau, đáy mắt dâng lên kinh ngạc.

Tử nhân sáng chói như thủy tinh, mày liễu cong cong, sống mũi khéo léo kiên định, môi đỏ mọng giống như anh đào Đích xác là giống nhau như đúc, khó trách mẫu thân sẽ như thế mà tin tưởng nàng.

Mặc dù hắn chỉ gặp qua Hạ Dịch Ly mấy lần, nhưng khí chất đặc biệt của nàng hắn vẫn còn nhớ không quên.

Chỉ là, muốn hắn tin tưởng loại chuyện trọng sinh hoang đường này, tuyệt đối không có khả năng. Nữ nhân này khuôn mặt giống nhau, xuất hiện đúng dịp, đó chính là có ý đồ khác, không thể không đề phòng.

Mà Hạ Vân Hi ngay từ lúc nhìn thấy Tiêu Dật Phong, liền ngây dại. Đây. Đây không phải là vị Đại Suất Ca ngày hôm qua nhìn thấy ở trong hoa viên sao? Hắn làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này? Chẳng lẽ.

Đúng rồi, những cung nữ kia xưng hắn là thái tử, chẳng lẽ hắn chính là con trai của hoàng hậu?

“Vân Hi!” Hoàng hậu vừa thấy nàng liền cao hứng, tiến lên kéo nàng đến bên cạnh mình. “Lại đây gặp một người. Đây chính là nhi tử của ta, Tiêu Dật Phong !”

Nàng thân thiện thay hai người giới thiệu.

Hạ Vân Hi cười hì hì nhìn vẻ mặt hồ hởi của Tiêu Dật Phong. Thì ra là hắn thật sự là con trai của hoàng hậu rồi, thật là đập phá thiên nhai không chỗ nào không tìm được, lần này cơ hội đã tới với nàng, ha ha.

Nhìn ở khoảng cách gần như vậy, hắn thật sự rất đẹp trai nha! Hình dáng ngũ quan cương nghị như là dùng một khối tượng đá tỉ mỉ chạm khắc mà thành, thần sắc cao cao tại tượng, tuấn mỹ lại lạnh như băng làm cho người khác khó dời ánh mắt.

Nhìn một chút, ánh mắt của Hạ Vân Hi cơ hồ mau biến thành hình trái tim.

Tiêu Dật Phong lạnh lùng nhìn cái nữ nhân trước mắt đang nhìn hắn cười khúc khích ngu ngốc này, chán ghét trong lòng lại tăng thêm mấy phần.

“Ta tên là Hạ Vân Hi, rất hân hạnh được biết ngài.”

Không nhịn được, nàng chạy tới, nghĩ kéo tay hắn tới bày tỏ tình hữu nghị, ai ngờ Tiêu Dật Phong đột nhiên lách người, để cho nàng chụp hụt, thiếu chút nữa ngã xuống.

Hạ Vân Hi sửng sốt, như thế nào cùng suy tính của nàng không giống nhau, hắn không để ý tới nàng, còn tránh ra hại nàng thiếu chút nữa ngã xuống, thật không có phong độ!

Nhưng là nàng lại giận quá hóa cười. Hắn quả nhiên cùng những tên theo đuổi nàng khác nhau, không như những nam nhân kia vừa thấy nàng liền quần tới, nàng thật là yêu cực kỳ đáng về lạnh lùng của hắn.

“Vân Hi, con không sao chứ.” Hoàng hậu vội vàng vịn nàng, ngay sau đó trách cứ trừng mắt nhìn nhi tử một cái. “Phong nhi, người làm sao lại như vậy? Vân Hi ý tốt hướng con chào hỏi, con cứ nhiên tránh ra, thật không có lễ phép.”

Đối mặt với trách cứ của mẫu thân, Tiêu Dật Phong không nói một từ, gương mặt lạnh lùng như cũ. Hắn không cần khiến nữ nhân đến gần người, huống chi là loại nữ nhân hoa si thêm ngu ngốc này.

Hương hoa nhài trên người nàng, là mùi hoa hắn ghét nhất.

“Nương nương, không quan trọng, đừng trách hắn.” Hạ Vân Hi vội vàng làm phát tâm nói chuyện.

Hoàng hậu đầu tiên là sửng sốt rồi vỗ vỗ tay nhỏ bé của nàng, sau đó lần nữa nhìn chằm chằm nhi tử. “Phong nhi, về sau nhớ cùng Vân Hi hảo hảo nói chuyện, không cho làm khó nàng.”

“Nhàm chán!” Tiêu Dật Phong chỉ là hừ lạnh một tiếng, nói xong mặt không thay đổi phẩy tay áo bỏ đi.

Hạ Vân Hi nhìn bóng lưng lạnh lùng của hắn thực là lấm liếm, một cổ dục vọng chinh phục mãnh liệt trong lòng trỗi lên, nàng cần phải chinh phục người đàn ông này.

Tiêu Dật Phong, chờ đi, người nhất định sẽ là của ta.

Trần đầy ý chí chiến đấu khiến nàng không có chú ý tới, hoàng hậu đang nhìn nàng như có điều suy nghĩ, trong mắt tựa hồ thoáng qua quang thái kỳ dị.

Hạ Vân Hi mặc dù quyết định muốn theo đuổi Tiêu Dật Phong, nhưng mình không biết rõ về hắn, căn bản cũng không biết nên hành động như thế nào.

Tri kỷ tri âm, trăm trận trăm thắng! Mà hiểu rõ hắn nhất tất nhiên là hoàng hậu rồi, nếu như vậy, trước hết nên bắt tay hợp tác với hoàng hậu nương nương, như vậy mới có thể nhanh chóng chinh phục.

Vừa lúc này hoàng hậu sai người tới truyền lời, muốn mời nàng tiến về phía Liên Tinh các.

9. Chương 9: Hoàng Hậu Ủng Hộ

“Vân Hi, ở chỗ này có cảm thấy quen không?” Hoàng hậu khẽ nhấp một hớp hương thơm trà lại sau nói: “Nếu như thiếu cái gì nhớ nói cho bổn cung biết, cũng không nên cái gì cũng không nói nha.”

“Nơi này rất giống thiên đường.” Đùa à, ở tại một nơi hoa hoa lệ lệ như hoàng cung, còn có thể thiếu cái gì.

Huống chi còn có một siêu cấp đại soái ca sống dưới một mái hiên nữa, mặc dù là cách rất xa.

Hạ Vân Hi cong lên cái miệng nhỏ nhắn, đang cố gắng suy tư nên mở miệng như thế nào, hỏi thăm chuyện Tiêu Dật Phong, mà không lộ vẻ đường đột.

“Dật Phong kia, con cảm thấy thế nào?” Hoàng hậu thành linh ném ra một câu, ngay sau đó thú vị nhìn nàng. Toàn bộ tâm tư của đứa bé này đều ghi hết ở trên mặt, nàng liếc mắt một cái cũng nhìn ra.

Khụ, khụ —— không ngờ tới hoàng hậu sẽ hỏi như thế, thiếu chút nữa làm nàng đem trà lại mới vừa uống xong phun đi ra, sặc chết.

“Nương nương, tại sao lại hỏi như thế?” Đây coi như là cố ý tác hợp mình cùng nhi tử của nàng sao?

Hoàng hậu ý vị sâu xa nhìn gò má mềm mại của Hạ Vân Hi, cười tủm tỉm nói: “Con đối với Dật Phong có cảm tình, đúng không?”

A! Thì ra là nàng đều đã nhìn ra, Hạ Vân Hi mặt đỏ lên, vẻ mặt càng thêm kiều diễm ướn ắt. “Hoàng hậu cũng biết rồi!” Nàng không có phủ nhận, dù sao đây cũng là sự thật, nếu hoàng hậu biết cũng tốt, chứ không nàng cũng chẳng biết mở miệng như thế nào.

“Về mặt con biểu hiện quá rõ ràng, muốn không biết cũng thật khó khăn.” Hoàng hậu cười ha ha, thân thiết mà chân thành nói: “Nói thật, nếu như con thể thành thái tử phi, Bồng cung còn cao hứng vô cùng.”

Đứa bé này nàng càng tiếp xúc càng thích, so dịch ly chỉ có hơn chớ không kém.

“Con. . . . Con sợ trèo cao không nổi!”

Hạ Vân Hi lắp bắp nói, mặc dù gia cảnh mình ở hiện đại không kém, nhưng đối phương là thái tử cao cao tại thượng, tương lai đế quốc chi dân, tựa hồ rất cao, huống chi nàng bây giờ chỉ là một nữ cô nhi không có nhà để về, tựa hồ không môn đăng hộ đối cho lắm.

“Cái gì trèo cao với không trèo cao, Bồng cung không hứng cái loại này! Chỉ cần con thật lòng thích Dật Phong, tất cả đều không thành vấn đề.” Hoàng hậu hào khí vung tay lên, ở trong mắt nàng, không có ý kiến về môn đăng hộ đối.

“Nhưng là. . . .” Lời nói của hoàng hậu nói trúng thực tâm của nàng, nhưng nếu liền một tiếng đáp ứng, có thể tỏ vẻ nàng không đủ căng thẳng hay không?

“Ta tuyệt đối ủng hộ con, cũng tin tưởng con sẽ là một cô nương tốt, sẽ mang đến hạnh phúc cho Dật Phong.” Hoàng hậu nâng tay nhỏ bé của nàng, cổ vũ nàng cố gắng lên.

Hạ Vân Hi trong lòng mừng rỡ, nàng không nghĩ tới, chuyện sẽ tiến triển thuận lợi như thế, thật sự là quá tốt, có hoàng hậu tương trợ, nàng tương đương như thành công một nửa.

Chỉ là —— “Hắn giống như không thể yêu thích con?” Ánh mắt cảnh giác, giọng nói khinh thường, tựa hồ đối với mình có thành kiến rất sâu đấy.

“Không chỉ với mình con, hắn đối với tất cả mọi người đều như thế.” Hoàng hậu tức giận nói xong, nghĩ đến đây nàng liền cảm tức: “Đứa nhỏ này từ nhỏ liền lạnh như băng, cùng tất cả mọi người giữ một khoảng cách, đối với phái nữ càng không hảo cảm, hại ta hiện tại cũng không có tôn tử để ôm. Ta cùng hoàng thượng không chỉ một lần muốn hắn thành thân, nhưng hắn đều khinh thường không để ý tới, nếu như cho hắn tuyển tú, hắn liền dùng lời nói lạnh nhạt đem đối phương đề xuống loại không đáng giá một đồng, làm hại tất cả mọi người vô cùng lúng túng, thật là tức chết ta rồi.”

“Nương nương, Dật Phong thật chán ghét nữ nhân như vậy sao?” Hạ Vân Hi nghe được chắc lưỡi hít hà, nàng không nghĩ tới Tiêu Dật Phong hẳn là khó có thể thân cận như thế, chỉ là như vậy càng có tính khiêu chiến, không phải sao?

Hoàng hậu bắt đầu dĩ gật đầu một cái. “Nếu như con cũng lớn lên trong hoàng cung, có thể cũng sẽ có ý nghĩ như vậy thôi. Cho nên, nếu như người thật thích Dật Phong, sẽ phải gắng thêm chút sức, mới có thể đả động cái viên băng tâm ngàn năm không thay đổi kia. Mặc dù quá trình sẽ rất khổ cực, nhưng ‘chân thành, kiên định’, ta tin tưởng con cuối cùng sẽ thành công.”

Nàng cảm thấy, cái cô nương ngây thơ và thẳng thắn này sẽ vì Phong nhi mang đến một đoạn cuộc sống đặc biệt.

“Yên tâm đi, nương nương! Con nhất định sẽ chinh phục tòa băng sơn này.” xinh đẹp gương mặt của Hạ Vân Hi lần nữa nâng lên thần thái tự tin, làm nàng càng thêm tịnh lệ động lòng người.

Tiêu Dật Phong, ta nhất định sẽ làm người yêu ta.

10. Chương 10: Mộng Ban Ngày

Sáng sớm, khắc hoa góc cửa sổ trong mơ hồ lộ ra chút thần quang, trên nhánh cây một đôi chim tước vui mừng hót ríu rít nhưng âm rất nhỏ, làm như sợ quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác.

Trên giường một nữ nhân ngọt ngào đang ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng đang phỉm ti ti vết cười, tựa hồ say sưa mộng đẹp.

Dung nhan Hạ Vân Hi thẹn thùng, ngẩng nhìn một người trước mắt mà mình yêu say đắm trong lòng—— Tiêu Dật phong.

Hắn giờ phút này, vẻ mặt lạnh như băng không còn nữa, trong mắt đều là thâm tình say lòng người.

“Vân Hi, ta thích nàng!”

“Ta cũng vậy rất thích chàng, Dật Phong! Thật thích thật thích.”

“Gả cho ta đi, để cho ta chăm sóc nàng cả đời, có được hay không?”

“Thật?”

“Có phải nàng không muốn sao?”

“Ta.”

Lúc này, cửa phòng khe khẽ mở, cung nữ Thanh Thanh ngậm nga tiểu khúc, bước nhanh đến, thấy Hạ Vân Hi còn đang ngủ, đành phải đem lấy đồ ăn sáng đặt ở trên cái bàn tròn.

“Ta nguyện ý!” Trong giấc mộng Hạ Vân Hi đột nhiên kêu to một tiếng, làm sợ Thanh Thanh tới mức thiếu chút nữa đổ cái khay trong tay.

Nàng vỗ ngực một cái, thật may, đồ ăn sáng không có rơi xuống, nếu không lại phải đi làm lần nữa.

Nhìn chằm chằm Hạ Vân Hi còn đang ngủ say, nàng khó hiểu gãi gãi đầu, Hạ cô nương dường như còn đang ngủ, chẳng lẽ mình mới vừa rồi đang nghe nhầm?

“Thân ái, ta cả đời đều cũng nguyện ý.” Hạ Vân Hi tiếp tục nói mớ.

Thanh Thanh không hiểu, hoàn toàn không biết rõ tình hình. Nguyện ý, nguyện ý cái gì? Hạ cô nương thật không giải thích được.

Nàng tò mò, không khỏi nhẹ nhàng đến gần giường hẹp.

Khuôn mặt Hạ Vân Hi hạnh phúc mỹ mãn, tiếp tục mộng ban ngày.

“. Vân Hi, ta vĩnh viễn yêu nàng.”

“Ta cũng vậy, Dật Phong.”

Hạ Vân Hi đưa tay kéo cổ của hắn, chủ động dâng lên môi đỏ mộng.

“A a a. Dừng tay, Hạ cô nương, là ta. Ta không phải thái tử a, Hạ cô nương.”

Thanh Thanh đột nhiên bị ôm cổ, càng không ngừng giãy giụa, lấy tay nhỏ bé che môi anh đào của nàng đang tiến tới gần, lớn tiếng la ầm lên.

Hiện tại nàng rất cuộc hiểu rõ, Hạ cô nương là đang nói mớ, coi nàng như là thái tử điện hạ, để cho nàng đỡ khóc đỡ cười.

Thanh Thanh hét to cao âm, Hạ Vân Hi rất cuộc cũng tỉnh lại, dụi dụi con mắt, cực kỳ không vui nói: “Ghe tởm, người nào ác như vậy nha, cắt đứt mộng đẹp của ta.”

Nàng sắp cùng Dật Phong thành thân đấy.

Thanh Thanh khoe miệng co giật mấy cái, vừa buồn cười vừa tức giận. “Hạ cô nương, mau rời giường đi, nên ăn đồ ăn sáng rồi.” Vừa nói vừa đẩy ra cổ tay trắng của nàng, sau đó đứng lên.

“Thanh Thanh, người để cho ta ngủ tiếp đi, ta muốn làm xong cái mộng này.” Hạ Vân Hi vừa nói liền nằm lại trên giường, nhắm mắt lại cố gắng quay trở lại trong mộng.

Nhìn vẻ mặt nàng say mê ngây ngô, Thanh Thanh không nhịn được che miệng cười trộm. Đột nhiên, nàng tựa như nhớ ra cái gì đó, cố ý lắc đầu mà thở dài : “Ai, đáng tiếc, vốn là ta là muốn nói cho người biết hành tung của thái tử điện hạ, nhưng thấy cái người này lại muốn thành heo ngủ, coi như xong đi ——”

“Người nói cái gì?” Hạ Vân Hi bởi vì lời của nàng mà cả người nhảy dựng lên, tử nhân xinh đẹp mở thật to .

Thanh Thanh hì hì cười một tiếng, nàng cũng biết cái phương pháp này hữu hiệu. “Ta nói, ta biết hành tung của thái tử điện hạ ——”

“Hắn bây giờ đang ở nơi nào?” Hạ Vân Hi kích động lần nữa cắt đứt.

“Ở thư phòng Cẩm Sát cư .”

“Quá tuyệt vời.”

Hạ Vân Hi hưng phấn đập chân, nhảy xuống giường, quên đầu mình chưa có chải, mặt không có rửa, y phục cũng chưa đổi, liền bộ dạng xun xoe chạy ra ngoài.

Thanh Thanh vội vàng kêu nàng. “Hạ cô nương, người muốn làm gì?”

“Còn có thể làm gì, đi tìm Dật Phong mà.” Nàng trưng bộ mặt ‘ chuyện này còn phải hỏi sao ’.

“Hạ cô nương, người còn chưa rửa mặt nha.” Như vậy có thể gặp người sao?

“Ách.” Hạ Vân Hi đột nhiên thu hẹp bước chân, lúng túng gãi gãi đầu. Đúng nha, nàng thế nào mà hồ đồ như thế, thiếu chút nữa mất thể diện ở trước mặt người trong lòng.

“Hạ cô nương, mau tới đây, ta giúp người thay trang phục.” Thanh Thanh liền cầm xiêm áo cùng đồ trang sức đã sớm chuẩn bị tốt, bắt đầu giúp nàng ăn mặc.

“Tốt, cảm ơn người.” Hạ Vân Hi hưng phấn ngồi vào trước gương trang điểm, mặc cho Thanh Thanh loay hoay.

Nàng luôn luôn thích làm đẹp, cũng thích hóa trang, thích đem mình thành một kỳ nhân xinh đẹp nhất. Nhất là lát nữa khi gặp người trong mộng, càng thêm phải ăn mặc cẩn thận một phen mới được.

11. Chương 11: Quán Chít Chặt Lấy

Thanh Thanh cùng tất cả cung nữ bên trong, đều là cao thủ hóa trang, hôm nay phụng lệnh hoàng hậu, đem Hạ Vân Hi so tiên nữ còn phải đẹp hơn.

Phun hương, vẽ loạn phấn, kẻ đen lông mày, son môi, cuối cùng dán hoa lên, thay xiêm y.

“Oa! Hạ cô nương, người thật là có tư thế thiên nhân, thể gian ít có.” Thanh Thanh hâm mộ, kinh ngạc vỗ tay khen.

Cung trang xanh nhạt, bên ngoài khoác một tầng kim sa màu vàng mỏng, vạt áo thượng hoa văn tím, tóc đen vấn búi Bích Lạc đơn giản, cẩm Phượng sai. Hoa tai khảm hoa bạch sắc kết hồng nhạt, thỉnh thoảng có một hai khóa hạt châu bướng bỉnh rũ xuống làm tăng thêm một phần mỹ hoặc, trên trán dán một mảnh hoa mai nho nhỏ, rất phong tình diễm lệ.

Cung nữ thái giám đều nhìn phải trợn mắt hốc mồm, bị tư thế tuyệt thế cực kỳ hoa này mị hoặc, cảm thán không thôi.

Hạ Vân Hi hết sức hài lòng, nhìn gương xoay một vòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nở nụ cười lúm đồng tiền yêu mị, tử nhân thoáng qua vẻ kiêu ngạo.

“Vô luận là thời trang hay cổ trang, ta đều xinh đẹp chói mắt sao, thật bội phục mình.” Nàng không quên tự luyện một phen.

“Hạ cô nương, nhanh dùng thiện đi!” Thanh Thanh dọn xong bàn ăn sáng, liền đem nàng kéo đến trước bàn tròn ngồi xuống.

Bàn ăn hết sức phong phú, một chén cháo bích, mấy cái đĩa điểm tâm cung đình chế tác tinh tế, còn có một đĩa tôm bóc vỏ sốt chua tươi. Hạ Vân Hi nhìn thấy mười ngón tay lay động, lấy chiếc đũa liền mở miệng ăn.

“Ngon thật a, thủ nghệ so đầu bếp hiện đại còn tốt hơn.” Sau khi ăn uống no đủ, nàng nhận lấy trà súc miệng cùng khăn lụa, liền tiếp tán thưởng.

“Đầu bếp hiện đại?” Thanh Thanh khó hiểu nhũ mày.

“Ách. . . . Chính là đầu bếp ở cổ hương của ta á!” Hạ Vân Hi cười ha hả, hàm hồ cười nói.

“A!” Thanh Thanh bừng tỉnh hiểu ra.

“Tốt lắm, mau dẫn ta đi tìm thái tử các ngươi thôi.”

Hạ Vân Hi nhớ lại đại sự quan trọng, vội lôi kéo Thanh Thanh, bước nhanh chạy ra gian phòng.

Trong sân Cầm Sát cư không có muôn hồng nghìn tía, chỉ có biêng biếc cây bách cây tùng, rất thanh tĩnh nghiêm trang.

Bên trong thư phòng, treo mấy tranh sơn thủy, ghế khách cùng kỷ trà bài biện xinh đẹp, cùng với giá sách to, tổng thể khá đơn giản thanh nhã, không hề có khí xa hoa. Lúc này, nam tử một thân hoa mỹ tử y to lớn cao ngạo đang lật xem tấu chương, khuôn mặt anh tuấn, cương nghị, bình tĩnh cùng hồ hững.

Hạ Vân Hi sôi nổi nhảy đến góc cửa sổ, đôi mắt sáng quay tròn nhìn bên trong.

A! Dật Phong — ông trời, hần thật là đẹp trai nha!

Lông mi đẹp không tả, so với nữ nhân còn đẹp hơn, hai đạo mày kiếm xanh đen lộ ra khí chất lãnh ngạo bẩm sinh, gương mặt lạnh khốc không chút biểu tình lại tản ra lực hút trí mạng.

Hạ Vân Hi cứ như vậy không chớp mắt nhìn hần, hai tay chống cằm, mặt si mê, hoàn toàn quên đêm nay là đêm nào.

Không có biện pháp, thật sự là đẹp trai gây người ! .

“Hạ cô nương, nước miếng của người chảy ra rồi.” Thanh Thanh ở một bên tốt bụng nhắc nhở, làm Hạ Vân Hi sợ tới mức lập tức che miệng nhảy ra ngoài.

Đùa, không nên để cho người khác thấy bộ dạng đáng xấu hổ của mình.

Chỉ là. . . . “Ta nào có chảy nước miếng?” Quay đầu nhìn chằm chằm bộ dạng Thanh Thanh cười trộm, nha đầu chết tiệt kia cư nhiên đùa bỡn nàng.

Thanh Thanh cười hì hì, nhẹ giọng thúc giục: “Hạ cô nương, mau vào đi thôi, chúc người may mắn.” Dem đồ ăn sáng đặt trên tay nàng, liền như một làn khói chạy mất.

Hạ Vân Hi bưng khay, chuyển bước, đi tới trước cửa phòng, đẩy ra.

“Dật Phong!” Tự chủ trương kêu tên của hần.

Tiêu Dật Phong cũng không ngẩng đầu lên, giống như là người trước mặt căn bản tựa như không. Thật ra thì hần đã sớm biết nàng đứng ở bên ngoài, chỉ là mặc kệ, không ngờ tới nữ nhân này lại lộ liễu tự tiện xông vào thư phòng của hần.

“Dật Phong, ăn sáng thôi.” Nàng cười ngọt ngào, đem khay nhẹ đặt trên mặt bàn, sau đó đi tới trước mặt hắn, lôi kéo cánh tay của hắn.

Cảm giác chán ghét nhanh chóng leo lên, Tiêu Dật Phong lạnh lùng nhìn mắt đen.

Hắn ghét nhất loại nữ nhân này, sinh vật hạ đẳng tư chất thấp chỉ đáng bỏ đi, trừ mẫu thân ra, hắn căn bản không cách nào chịu được nữ nhân đụng chạm hắn, ngay cả đám cọng tóc cũng không được, vậy mà cái chết nữ nhân lại dám phạm đại kỵ của hắn.

“Buông ra!” Vung tay lên, hắn thoải mái mà bỏ rơi cặp tay mềm mại mảnh khảnh như mớ bông bông kia.

Hạ Vân Hi lại tựa như cố ý cùng hắn đối nghịch, lần nữa quần lên cánh tay trắng kiêu của hắn. Ghê tởm, chẳng lẽ hắn không thấy được vẻ đẹp của nàng sao?

“Ta nói ngươi buông ra!” Tiêu Dật Phong cực gấp dùng lực thô bạo đẩy tay nhỏ bé của nàng, ngay cả con mắt cũng không nhìn nàng.

Hạ Vân Hi khẽ vuốt ve mu bàn tay bị vỗ tới sưng đỏ, uất ức, trừng mắt liếc hắn một cái, thật là nam nhân không hiểu được thương hương tiếc ngọc, nhưng đáng chết hắn như thế lại hấp dẫn nàng.

“Dật Phong, đừng vô tình như vậy nha, dầu gì người ta cũng một phen tâm ý, bưng sớm cho chàng một chút.” Nàng không ngừng cố gắng dính lên, thậm chí cả người ngồi vào trên đùi bệ chắc của hắn, động tác hết sức thần tốc.

Ha ha, này dĩ nhiên do từ nhỏ khổ luyện quyền đạo, mới có thể chính xác lại thoải mái mà dán lên hắn.

Một cỗ tức giận xông thẳng ốt, khuôn mặt Tiêu Dật Phong từ trước đến giờ lạnh lùng tuấn mỹ, bởi vì nàng vô lễ gây nhẹ cử động mà biến sắc thoáng hồng.

“Cái nữ nhân này, thật không biết liêm sỉ!” Ứng mâu lãnh khốc tràn ngập khinh bỉ cùng chán ghét, giọng nói lộ ra bao tập nguy hiểm lại sắp tới.

“Thân ái, ta chỉ đối với ngươi như vậy!” Hạ Vân Hi không quan tâm những lời hắn giễu cợt, đối với nàng mà nói, Dật Phong bất kể làm cái gì đều là đẹp trai muốn chết, bao gồm nhạo báng nàng. “Chàng biết không, người ta rất yêu mến chàng, sức quyến rũ của chàng quả thật không cách nào có thể kháng cự, người ta. . . A ——”

Nàng đang muốn tỏ tình, đột nhiên cảm giác trời đất quay cuồng, đợi nàng phản ứng kịp thời, đã ngã ngồi trên sàn nhà ngoài cửa lạnh như băng.

12. Chương 12: Biết Được Hành Tung, Không Ngừng Cố Gắng

Một màn này vừa lúc rơi vào mắt hoàng hậu đang tới sau đó, nàng cực kỳ không vui, tức giận nhìn chăm chăm nhi tử: “Dật Phong, con thật quá mức, tại sao có thể làm như vậy với Vân Hi?”

Tiểu tử thú vị này lại dám ném Vân Hi ra ngoài cửa, chẳng lẽ quên lời nàng dặn là hảo hảo nói chuyện sao?

“Đau quá a!” Hạ Vân Hi rên lên một tiếng, vuốt cái mông mới vừa té đau.

Nam nhân này thật sự rất độc ác, dám không chút lưu tình ném nàng ra ngoài. Nghĩ mình từ nhỏ nhận hơn ba ngàn sủng ái, những người biết nàng, bọn họ không ai mà không cưng chiều nàng. Ngay cả đã xuyên không rồi, cũng có hoàng hậu che chở thương yêu. Trước nay chưa cảm thấy khó khăn, nhưng bây giờ trái tim không khỏi đau đớn cùng uất ức.

Bị người yêu đối đãi như vậy, là may mắn hay bất hạnh?

Tiêu Dật Phong đấm mắt lại khôi phục bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Đối với khách không mời mà đến, ta cũng không lưu tình. Mẫu hậu quản tốt nàng đi, nếu không, lần sau ta sẽ không khách khí như vậy nữa.”

Nói xong đóng sầm cửa lại.

Hoàng hậu tức giận tột cùng, nhưng cũng không thể làm gì.

Đờ Hạ Vân Hi vẫn ngồi dưới đất dậy, nàng áy náy mà nói: “Thật xin lỗi, Vân Hi! Dật Phong chính là cái đáng về này, không biết tôn trọng người khác! Người ngã có bị thương hay không?”

“Nơi này bị thương.” Hạ Vân Hi đứng lên, tay đặt lên ngực, khuôn mặt đau khổ, diêm dăm đáng yêu nhìn nàng.

“A!” Bị nàng chọc vui Hoàng hậu không nhịn được cười. Nha đầu này thật sự là đáng yêu cực kỳ, mặc dù giống Dịch Ly như đúc, nhưng tính tình hoàn toàn trái ngược, nhưng nàng lại rất thích nữ nhân sức sống mười phần như vậy.

“Nương nương, con thương tâm muốn chết rồi, người còn cười được.” Nàng oán trách nói.

“Thất bại là mẹ thành công, cố gắng thêm chút nữa, bồn cung vẫn chờ uống trà nàng dâu đấy.” Hoàng hậu cười cười an ủi, trên mặt hỉ khí ước mơ.

Hạ Vân Hi nghe nàng nói như vậy, gò má trắng nõn thoáng hồng, càng làm cho nàng thoát tục, thanh lệ tựa tiên nữ.

“Nương nương, vậy con nên làm thế nào đây?” Mặc dù nàng rất tự tin, nhưng nàng lần đầu tiên theo đuổi nam nhân, trước kia đều là người khác đuổi theo nàng.

Hoàng hậu suy nghĩ một chút, quả quyết nói: “Dật Phong từ trước đến giờ khinh thị nữ nhân, ngay cả với mẫu hậu này cũng có lúc lạnh như băng, cho nên con nhất định phải phát huy khi bại khi thắng, tinh thần cao độ mà theo đuổi. Lúc bắt đầu nó có lẽ sẽ cực độ chán ghét con, nhưng con ngàn vạn lần không thể buông tha. Nên nhớ, bồn cung vĩnh viễn sẽ ủng hộ con.”

Vừa nói vừa kéo tay nàng khích lệ

“Tạ nương nương, con hiểu nên làm thế nào rồi, con nhất định sẽ không để cho người thất vọng.” Ý chí chiến đấu lần nữa bay lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Vân Hi tràn đầy tự tin.

Tiêu Dật phong, ta sẽ không buông tha chàng.

Vì muốn sớm ngày có được nàng dâu, hoàng hậu lén lút giao phó tất cả hạ nhân phối hợp đem hành tung Tiêu Dật Phong nói cho Hạ Vân Hi biết. Mọi người rất nghe lời, chỉ cần thái tử điện hạ vừa đến Phượng Hoàng cung, bọn họ liền lập tức đi báo cáo.

Tỉ như hiện tại ——

“Hạ cô nương, thái tử đang ở bãi bắn bia.” Một thái giám len lén chạy đến Phi Vũ Các, bẩm báo tình hình mới nhất.

“Đã rõ, đa tạ.” Hạ Vân Hi cảm kích gật đầu, sau đó ba bước nổi hai bước xông ra ngoài.

“Hạ cô..... Biết..... Bãi bắn bia.....”

Nàng gấp gấp chạy ra ngoài vừa nghe thấy phía sau loáng thoáng nói cái gì. Thiệt là, cũng không nói rõ ràng chút. Thôi, mặc kệ hần!

Hiện tại nàng khẩn cấp muốn gặp Dật Phong!

Chỉ là lao ra khỏi Phi Vũ Các rồi mới nhớ tới —— trời ạ, bãi bắn bia ở nơi nào, nàng căn bản cũng không biết.

Cái Phượng Hoàng cung này lớn kinh khủng, so với khu nhà cấp 4 mình ở thế kỷ hai mốt còn lớn hơn gấp mấy lần, hơn nữa đình đài lầu các, cầu khúc đặc biệt nhiều, tựa như mê cung, không cẩn thận sẽ bị lạc đường.

Hạ Vân Hi lắc lắc đầu, mê man nhìn quanh bốn phía, nơi này rốt cuộc là nơi nào mà ngay cả một người cũng không có?

Sớm biết vậy vừa rồi nên hỏi tiểu thái giám kia, hiện tại thì hay rồi, nàng đi đâu mà tìm Dật Phong đây? Ngộ nhờ đến chậm hử rồi đi rồi thì làm sao?

“Tức chết ta!” Hạ Vân Hi cảm tức dùng sức đá hòn đá một cước. Lại “ai da” một tiếng ôm chân đau, tảng đá thối này sao lại cứng đến thế, làm ngón chân cái của nàng đau đến tê dại rồi.

Đáng giận, ngay cả tảng đá cũng khi dễ nàng!

“Người là ai? Tại sao xuất hiện ở nơi này?”

Một đạo thanh âm trong trẻo sáng lảng từ phía sau lưng truyền đến, Hạ Vân Hi quay đầu, thấy một nam nhân đẹp mắt đứng đấy, mày kiếm mắt sáng, áo vân bào màu xám bạc nổi bật lên khi vũ bất phàm, một đôi mắt đen sáng lấp lánh có hồn, rạng rỡ.

Người này dáng dấp khá tốt, mặc dù tuy không bằng Dật Phong của nàng nhưng so với trai đẹp mà nàng ở hiện đại cũng rất xuất sắc rồi.

“Người là thị vệ Phụng Hoàng cung sao?” Nàng mở tử nhãn thủy tinh quan sát hẳn.

Nam nhân có chút kinh ngạc với nàng, xinh đẹp hiếm thấy, còn có cặp mắt màu tím kia. Nhưng vẫn cười đáp nói: “Xem như thế đi, ta tên là Tề Diệp Lỗi, còn người, là ai?”

Phụng Hoàng cung lúc nào thì xuất hiện tuyệt sắc mỹ nhân như thế, không phải là Tần phi mới vào cung chứ? Hiện tại hoàng thượng cũng giống như muốn chọn phi rồi.

“Ta tên là Hạ Vân Hi, là bà con xa của hoàng hậu!” Nàng cười ngọt ngào, bởi vì đối phương nở nụ cười ấm áp mà cảm thấy thân thiết. Sau đó lại hiếu kỳ giật nhẹ tay áo bào hử, “Y phục này thật là kỳ quái, tay áo rộng như vậy, chứa đồ vật cũng không cần túi rồi.”

“Ừ, xác thực là như vậy!” Tề Diệp Lỗi cảm thấy kì lạ nhưng vẫn gạt đầu, nữ nhân này thật buồn cười, y phục không phải đều là như vậy sao?

“Đúng rồi, người nếu là thị vệ Phụng Hoàng cung, vậy người nhất định biết bãi bắn bia ở nơi nào chứ?” Đột nhiên nhớ lại chuyện quan trọng, Hạ Vân Hi liên tục không ngừng hỏi.

Tề Diệp Lỗi nhíu mày, “Cô nương muốn đến bãi bắn bia?”

Hạ Vân Hi dùng sức gạt đầu, chấp tay lại, tử nhãn chớp sáng, năn nỉ nói: “Đúng vậy đúng vậy, cầu xin người nói cho ta biết đi.”

Bộ dạng thú vị của nàng lại làm Tề Diệp Lỗi bật cười, tốt bụng chỉ bên trái: “Cô nương đi thẳng hướng phía đông, băng qua hành lang là tới.”

Mặc dù không biết nàng muốn làm gì, nhưng giác quan thứ sáu nói cho hẳn biết sắp có chuyện hay ho xảy ra.

Hắn quả nhiên biết, quá tuyệt vời! “Cám ơn người, Tề thị vệ, ta đi nha.” Cố nhịn xúc động muốn hoan hô, Hạ Vân Hi cười híp mắt chạy mất.

Tề Diệp Lỗi trầm ngâm nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, tròn mắt đen bóng xoay xoay, không biến sắc đi theo.

13. Chương 13: So Tên

Tiêu Dật Phong đem tên gác trên dây, hướng hồng tâm cách hai trăm dặm bắn tới, ngay giữa điểm đỏ.

“Oa, thật là lợi hại!” Vừa lúc Hạ Vân Hi chạy tới cao giọng hoan hô, tiếng vỗ tay hết sức vang dội.

Trường bắn tên này thật đúng là khó tìm, tốn không ít công sức của nàng, nhưng mà bây giờ được nhìn thấy người mà nàng ngày nhớ đêm mong, tất cả khổ cực đều là đáng giá.

Vừa nghe đến thanh âm chán ghét này, Tiêu Dật Phong mày kiếm không tự chủ cau chặt.

Đáng chết, nàng đến làm cái gì? Còn có hương hoa nhài đáng ghét, hun đến hần trận trận ghê tởm.

“Dật Phong!” Nàng cười hì hì chạy đến bên người hần, tay nhỏ bé nhanh chóng kéo cánh tay của hần.

“Cút!” Chán ghét từ từ tạo thành trong mắt hần, vung tay lên, dùng sức nghĩ hất ra nàng, lại bị Hạ Vân Hi cơ trí tránh qua.

Đôi tay bám dính vừa rời khỏi, nàng lại không biết sống chết đổi qua ôm mặt hần.

“Đáng chết, bỏ đôi tay bẩn thỉu của ngươi ra.” Tiêu Dật Phong dùng sức đẩy ma chướng đang vuốt ve trên người hần, không thể nhịn được nữa tức giận hét lên. Nữ nhân đáng chết này, lại dám sờ loạn mặt của hần, nàng chán sống rồi chẳng?

Hạ Vân Hi rút tay về, phía trên đã sưng đỏ thành một mảnh, nhâm nhảm đau. Đáng ghét, nam nhân này xuống tay thật ác độc, thật là máu lạnh.

“Đau quá.” Nàng đáng thương nhìn hần, muốn tranh thủ sự thương cảm ít ỏi của hần.

“Đáng đời!” Hần hừ lạnh, gò má anh tuấn kiêu căng ánh lạnh vô tình, ai kêu nàng phạm vào cấm kỵ của hần?

Tiếp tục không để ý nàng, Tiêu Dật Phong nhắc lên mũi tên thứ hai, vận sức chuẩn bị bắn ra.

“Dật Phong, ta cũng sẽ bắn tên vậy, chúng ta so tên có được hay không.” Hạ Vân Hi dĩ nhiên sẽ không để cho hần không nhìn mình, tiếp tục nói thu hút sự chú ý của hần.

“Bằng ngươi?” Hần khinh thường nói, vẻ mặt lạnh lùng đã thay thế vẻ giận dữ khi nãy.

“Không sai, nếu như mà ta thắng, chàng không được đuổi ta nữa.” Nàng đề nghị. Ở hiện đại, nàng bắn cung cũng coi là hảo thủ, nhất định có thể cho hần lau mắt mà nhìn.

Tiêu Dật Phong chỉ là hừ nhẹ một tiếng, vẻ mặt khinh thường.

”Nếu Vân Hi đã nói vậy, con so tài cùng nàng xem.” Hoàng hậu đột nhiên xuất hiện, nói.

“Xem đi, hoàng hậu nương nương cũng tán thành.” Hạ Vân Hi đắc ý nhìn hần.

Tiêu Dật Phong lạnh lùng liếc nhìn người bước tới ——hoàng hậu mặt xem kịch vui cùng Tề Diệp Lỗi cười đến quỷ dị.

Hai người này tám phần là theo nữ nhân ngu ngốc kia.

“Ta sẽ không so tài cùng nàng.” Như vậy rất mất mặt.

“Phong nhi, đây là lệnh của bổn cung.” Nụ cười Hoàng hậu nhìn như thân thiết nhưng có sự uy nghiêm không thể kháng cự. Tiểu tử thú vị, lại dám đem lời nàng bỏ tai này qua tai kia.

Con người bằng hần của Tiêu Dật Phong nhen nhóm lửa giận.

“Được!” Hồi lâu, hần mới phun ra một chữ, trừng mắt nhìn Hạ Vân Hi đang cười vui vẻ.

Ngư ngốc! Nàng cho là nàng có thể thắng hần sao?

“Vậy đề ta làm giám khảo.” Tề Diệp Lỗi xung phong nhận việc.

Mới vừa rồi hần nghe hoàng hậu nói đã biết chuyện gì đang xảy ra, chơi vui như vậy đương nhiên gia nhập giúp một tay. Hỗ trợ cái gì? Đương nhiên là giúp Hạ Vân Hi đánh tan đại băng sơn đấy.

“Khoan, ta cũng có một điều kiện.” Tiêu Dật Phong nhàn nhạt nói, giọng nói vẫn lạnh băng.

“A?” Ba người đồng thời nhìn về phía hần.

Khóe miệng kéo lên độ cong âm trầm, hàn khí đầy mắt giống như lưỡi kiếm sắc bén bắn về phía Hạ Vân Hi: "Nếu ngươi thua, về sau cũng không cho phép xuất hiện ở trước mặt ta." Nữ nhân này chỉ làm hấn vận rủi liên tiếp.

"Không thành vấn đề!" Nàng sảng khoái đáp ứng một tiếng. Không cho phép nàng xuất hiện trước mặt hấn, nàng khiến hấn xuất hiện trước mặt nàng là được. Hi hi, Hạ Vân Hi âm thầm tính toán, cười gian xảo.

Còn nữa..., nàng cũng chưa chắc sẽ thua đâu rồi, chỉ cần ngay giữa cơ là được.

Tiêu Dật Phong quái dị nhìn nàng một cái, không nói gì nữa, vả mặt hồ hững, lạnh nhạt.

"Vân Hi....." Hoàng hậu có chút nóng nảy, ngộ nhờ thua làm thế nào? Mong của nàng chẳng phải là tan vỡ hay sao.

Hạ Vân Hi nháy mắt ý bảo hoàng hậu yên tâm, sau đó nhận lấy mũi tên Tề Diệp Lỗi đưa tới.

"Dật Phong, chàng xem, tài bắn cung ta cũng sẽ không kém so với chàng đâu." Nàng vừa nói vừa đem tên gài chắc, nhắm trúng mục tiêu, hướng phía trước bắn.

"Vút" một tiếng, không nghiêng không lệch, ngay giữa hồng tâm.

"Oa, vừa bắn liền trúng tâm, Vân Hi thật là lợi hại." Hoàng hậu tán thưởng nói, con dâu nàng xem trọng quả nhiên không giống nữ tử bình thường.

Tề Diệp Lỗi cũng hết sức kinh ngạc với tài bắn cung thần kỳ của nàng, Hạ cô nương này quả nhiên có chút bản lĩnh, lần đầu tiên hấn thấy một cô nương lợi hại như vậy, rất xứng với thái tử điện hạ.

"Chút bản lĩnh." Hạ Vân Hi cũng không khiêm tốn, cười kiêu ngạo.

Bởi vì sinh ra trong hào môn thế gia, lúc nào cũng bị thăm dò, an toàn bản thân rất quan trọng, vì vậy nàng từ nhỏ đã bị đại ca bức bách luyện tập các loại vận động, dần dà cũng thành tính.

Vút ——

Một mũi tên nhọn xẹt qua, bắn trúng hồng tâm đồng thời chẻ tên Hạ Vân Hi thành hai nửa, cũng đánh rớt luôn kiêu ngạo của nàng.

14. Chương 14: Trước Phải Bắt Được Dạ Dày Hấn

"A!" Hạ Vân Hi đầu tiên là sửng sốt, sau đó quay đầu, nhìn mặt thần nhiên của Tiêu Dật Phong.

Hấn cư nhiên dễ dàng liền đem tên nàng bắn trúng, thật sự là —— "Cực kỳ lợi hại a! Dật Phong, chàng thật giỏi!" Nàng nhảy cẫng đến gần hấn, tử nhân xinh đẹp mê người lóe sùng bái vô hạn.

"Ngươi thua!" Tiêu Dật Phong không chút tình cảm phũ nàng một cái, ngụ ý là có thể lẩn.

"Chậm!" Hoàng hậu nóng nảy, bước nhanh đi tới giữa bọn họ, lên tiếng nói: "Phong nhi, đấu ba thắng hai mới tính, hiện tại mới lần đầu tiên, còn hai lần."

Nàng tại sao có thể lọt mắt nàng dâu tương lai này được?

"Mẫu hậu! Không nên làm khó nhĩ thần." Tiêu Dật Phong chau chặt lông mày, cung kính bên trong có chứa một chút ý vị đắc ý.

"Chẳng lẽ ngay cả lời nói của mẫu hậu, con dám không nghe?" Hoàng hậu trừng trừng, cau kinh nói.

Mắt thấy hai người giằng co nồng nặc mùi thuốc súng, Hạ Vân Hi vội vàng lên giảng hòa. "Nương nương, tài bắn cung Dật Phong xuất thần nhập hóa như vậy, con căn bản là so ra kém, cho nên là con thua."

"Nhưng là nếu như vậy, vậy ngươi ——" Hoàng hậu lo âu nhìn nàng, sớm biết thế cũng không để cho bọn họ tỷ thí.

“Nương nương, không có chuyện gì.” Hạ Vân Hi giả hoạt nháy mắt mấy cái, ngụ ý nói nàng cứ yên tâm đi. Tiêu Dật Phong mặc kệ họ, xoay người sải bước rời khỏi bãi bắn bia, hướng Cẩm Sắt cư.

Hậu hoa viên Phượng hoàn cung, trồng rất nhiều khóm hoa quý hiếm, đủ mọi màu sắc đang bung nở, cơ man bao nhiêu đóa hoa sắc thắm, theo gió nhẹ bay tới hương hoa nồng nặc .

Giờ phút này, rừng hoa trung truyền đến một hồi một tiếng chơi đùa, kèm theo tiếng vỗ tay, ở hậu hoa viên thanh nhã u tĩnh truyền ra.

Chỉ thấy một quả cầu hoa lệ, bị Thanh Thanh đá mấy cái, đá truyền ấy cung nữ, các cung nữ thay phiên nhau tiếp, đá mấy cái, lại đá truyền cho Hạ Vân Hi, nàng ngay sau đó lấy một tư thế xinh đẹp tiếp được, tiếng vỗ tay mọi người vang lên, hét lên khen .

Nàng hào hứng bừng bừng, vẻ mặt hoạt bát bướng bỉnh, động tác đa dạng, liên tiếp mấy động tác xinh đẹp câu hồn, khiến mọi người vỗ tay nhiệt liệt.

“Ha ha ha —— ha ha. Oa —— Hạ cô nương thật là lợi hại.”

“Mọi người cũng không kém nha.”

Hoàng hậu ngồi vào trong đình, nhìn chăm chú, cười vui vẻ, cũng có khi hoan hô mấy tiếng.

Phượng hoàn cung thật là thật rất lâu cũng không có náo nhiệt như thế rồi, kể từ Vân Hi tới, cũng mang đến không ít sung sướng cùng thú vị, khiến cho cuộc sống trong cung vốn buồn tẻ vô vị trở nên sinh động .

Tiêu Dật Phong mới từ lâm triều trở về, thấy một màn như vậy, lông mày mũi nhon cau lại . Cung điện lúc nào thì biến thành chỗ vui chơi rồi hả ? Kể từ nữ nhân kia tới, Phượng hoàn cung liền thay đổi khiến phải gà chó không yên, chướng khí mù mịt. Ghê tởm hơn chính là, mẫu hậu từ trước đến giờ ưu nhã nghiêm cẩn cư nhiên cũng để cho nàng dính vào, hơn nữa còn đi theo nàng cùng nhau điên khùng.

“Hải! Dật Phong! Chàng trở lại.” Hạ Vân Hi mắt tinh nhìn thấy người trong mộng đứng ở cách đó không xa, xông tới chỗ hân hoan múa tay nhỏ bé.

Mà tất cả các cung nữ nhìn thấy, rồi rít cung kính mà hành lễ.

“Tham kiến thái tử điện hạ!”

“Dật Phong, cùng đi chơi thôi.” Hạ Vân Hi hét lớn. Nghe hoàng hậu nói, hân khi còn bé thích nhất là đá quả cầu đấy.

Một đám người nhàm chán!

Tiêu Dật Phong khinh thường xoay người, rời khỏi hoa viên, không để ý tới nữa cái nữ nhân chán ghét đó.

Ai ~~ Hạ Vân Hi nhìn bóng lưng của hân than nhẹ ra tiếng, lúc nào thì, nàng mới có thể chân chính theo sát hân và đều chung đụng ở chung một chỗ đây?

Đột nhiên, hoàng hậu lôi kéo nàng, thần thần bí bí nói nhỏ.“Vân Hi, Bồn cung nghĩ tới một phương pháp, không bằng con hãy thử xem thôi.”

“Phương pháp gì?” Nàng lập tức tinh thần tỉnh táo.

“Thức ăn ngon!”

Hạ Vân Hi mắt sáng lên. Đúng vậy, nàng thế nào không nghĩ tới? Muốn lấy lòng của nam nhân, sẽ phải bắt được dạ dày hân, đây là đạo lý thiên cổ không đổi.

Nàng hưng phấn nháy mắt, cứ làm như thế.

15. Chương 15: Đại Đầu Bếp Siêu Cấp

Bình thường Hạ Vân Hi thích dậy trễ nhất, hôm này cư nhiên sáng sớm liền bật lên, tự mặc xiêm y, sau đó ngồi trước bàn trang điểm, bắt đầu trang điểm.

“Trời ạ ——” Thanh Thanh đẩy cửa bước vào, thấy thế trợn to hai mắt, không dám tin. “Hạ, Hạ cô nương, người thật đã dậy.”

Quá kỳ quái rồi, Hạ cô nương này cư nhiên không có ngủ nướng, hơn nữa còn tự mình rời giường trang điểm. Ngày hôm qua nàng nói sẽ dậy sớm, Thanh Thanh còn tưởng rằng nàng chỉ nói chơi thôi, không ngờ tới nàng thật nói được là làm được.

“Giật mình đi! Ta nói rồi, chỉ cần chuyện ta muốn làm, không có chuyện không làm được.” Hạ Vân Hi đắc ý cười cười, sau khi cầm cây trâm Phỉ Thúy chen vào búi tóc, liền đứng lên, lôi kéo Thanh Thanh ra ngoài.

“Hạ cô nương, người thật biết nấu ăn sao?” Thanh Thanh có chút không tin tưởng lắm. Hạ cô nương nhìn một cái cũng biết là xuất thân nhà phú hào, nàng vẫn chưa nghe nói qua thiên kim tiểu thư có tài nấu nướng.

“VẬY NGƯỜI CHỜ XEN LÀ ĐƯỢC.” Hạ Vân Hi tràn đầy tự tin.

Từ nhỏ nàng liền thông minh dị thường, học cái gì đều là chuyện dễ dàng, tài nấu nướng loại chuyện nhỏ này lại càng không quá khó. Cộng thêm nghề nghiệp của nàng lại cần, thường xuyên lưu diễn, tham gia diễn xướng, chụp nhạc kịch, ném các loại thức ăn ngon, nếu như nàng không làm minh tinh, còn có thể đi khách sạn nằm sao làm bếp trưởng đấy.

Vài vú già ở phòng ăn, vừa thấy được Hạ Vân Hi đến, rồi rít ngạc nhiên mở to mắt, nói nhỏ, cũng không thể tin nổi nữ hài xinh đẹp nhỏ nhắn này lại có tài nấu nướng tuyệt vời như thế.

Cho đến từng đạo một sắc, hương, vị toàn món ngon bùng lên mặt bàn, tất cả ánh mắt mới xem thường chuyển thành tán thưởng. Gà vịt thịt cá, điểm tâm, thức ăn chay dưới tài khéo tay của nàng, biến thành những món ăn đa dạng tinh tú, sắc màu xinh đẹp, tên càng thêm văn nhã, làm người ta say mê.

“Ừ! Ăn ngon!” Hoàng hậu gấp một miếng Phượng Sí. Ngô, mùi vị vừa phải, không quá mặn cũng không quá cay, vừa vặn.

Hạ Vân Hi nghe vậy vô cùng vui vẻ, nghe đầu bếp nói, Tiêu Dật Phong khẩu vị là mặn nhạt nửa này nửa nọ, đối với món ăn mặn cùng thức ăn đều không bài xích. Chỉ là, hay hết sức bắt bẻ.

Mặc dù bàn món ăn này không có phong phú lắm, nhưng cũng là cái gì cần có đều có, như vậy hẳn sẽ không soi mói thôi.

“Hạ cô nương, tài nấu nướng của người thật giỏi, vượt qua ngự trù rồi.” Thu đại tỷ sau khi thưởng thức qua, cũng không keo kiệt chút nào liên tục khen ngợi. Như vậy thái tử sẽ phải thích mới đúng.

Chỉ tiếc ——

“Đem tất cả món ăn đổi hết rồi.” Biết được món ngon đầy bàn là Hạ Vân Hi làm, Tiêu Dật Phong lập tức hạ lệnh bỏ cũ thay mới. Ai biết đồ nàng nấu có thể ăn được hay không? Hắn cũng không muốn không giải thích được mà bị độc chết!

“Tại sao?” Đó là thành quả nàng nỗ lực nửa ngày nha, hắn cư nhiên ném cũng không muốn ném.

“Phong nhi, Vân Hi tay nghề rất tốt.” Hoàng hậu vội vàng vì nàng dâu tương lai nói tốt vài lời.

“Ta chưa bao giờ ăn đồ bỏ đi.” Tiêu Dật Phong không nể mặt phê bình, thanh âm lạnh lùng lộ ra một loại băng rét lạnh.

“Tiêu Dật Phong ——” Hạ Vân Hi tức giận lại uất ức nhìn chằm chằm hắn. Nam nhân đáng ghét, thế nhưng vũ nhục thủ nghệ của nàng, nói là đồ bỏ đi? Chẳng lẽ mình ở trong mắt của hắn cũng chỉ có thể lấy được những thứ lời bình này.

“Phong nhi, con thật quá mức.” Hoàng hậu cũng không vui nộ hấn, thối lui tử này, làm gì nhất định nói chuyện khó nghe như vậy?

Tiêu Dật Phong hoàn toàn coi thường hai nữ nhân hưởng hấn kêu gào, xoay người liền rời đi thiên sảnh. Ghét nữ nhân, ghét hương hoa nhài, tất cả đều làm hấn ghét.

“Đáng ghét!” Hạ Vân Hi dậm chân, thật là không có nam nhân lương tâm.

Nhưng là, mặc dù như thế, lòng của nàng vẫn thương hấn thật sâu

16. Chương 16: Chạy Vào Phòng Tắm

Bóng đêm lặng lẽ xâm lấn. Trăng sáng cũng phủ xuống màu bạc trắng, nguyệt hắc phong cao.

Tiêu Dật Phong khoác áo bào trắng như tuyết, đặt người vào bồn tắm, cả người cũng giống như hòa hợp hơi nước mỏng lung, lồng ngực cường tráng như ẩn như hiện, hấp dẫn mị hoặc cực hạn, rồi lại ở trong vô hình tản mát ra chí tôn vương khí làm cho người ta run sợ.

Đột nhiên, trong không khí tựa hồ truyền đến hơi thở khác thường .

“Người nào?” Hấn quát lạnh một tiếng, tuần nhan lạnh như băng lộ vẻ hàn khốc. Là mùi hương hoa nhài đáng ghét.

Quả nhiên, bóng dáng hồng nhạt nhẹ nhàng đi vào. “Thân ái Dật Phong, là ta nha!” Vừa dứt lời, nàng đã tự đến gần hấn.

Lại là nàng! “Cút ra ngoài!” Tiêu Dật Phong hai mắt ngậm băng trùng mắt trước cái nữ nhân âm hồn bất tán này, nàng cứ nhiên xông vào phòng tắm dành riêng cho hấn.

“Thân ái, chàng đừng tức giận, ta chỉ là tới đưa xiêm y cho người.” Hạ Vân Hi nũng nịu dán lên lồng ngực tràn đầy hơi thở nam nhân của hấn.

Wow, Dật Phong nàng quả nhiên có một vóc người tựa như người mẫu tây phương đi, khiến nàng không rời ánh mắt.

“Câm miệng, không cho gọi ta như vậy.” Tiêu Dật Phong chán ghét đẩy nàng ra. Đáng chết nữ nhân này, rốt cuộc có biết xấu hổ hay không.

“Tiểu thân ái ——” vậy thì đổi cái này đi.

“Cút!” Hấn gầm nhẹ, thật muốn giết cái nữ nhân ngu ngốc không biết thẹn thùng này.

Nàng rốt cuộc là vào bằng cách nào? Hấn rõ ràng khóa cửa, hơn nữa còn có thị vệ ở bên ngoài coi chừng, chẳng lẽ có người đang giúp nàng? Mẫu hậu sao?

“Ta giúp chàng thay y phục, thân ái.” Hạ Vân Hi mắt diếc tai ngơ, lần nữa gần sát hấn.

Tức chết, mới vừa rồi nếu như mau một bước đi vào, nói không chừng còn có thể nhìn đến ‘cảnh mỹ nam đi tắm’ đầu rồi, bóp cổ tay a bóp cổ tay.

“Ta kêu người cút ra ngoài!” Gương mặt tuần tú âm hàn đằng đằng sát khí.

“Đừng như vậy nha, người ta chỉ là tốt bụng giúp chàng thôi.” Hạ Vân Hi tựa như cái kẹo mạch nha siêu cấp dính người, cả người nhanh chóng dính đến trên người hấn, dụng cả tay chân, quấn chặt người hấn.

Oa, thật sự rất khen a. Nàng thỏa mãn dựa vào trên ngực rộng rãi hấn, say mê nhắm hai mắt lại.

“Đáng chết, người xuống mau.” Tiêu Dật Phong cực kỳ tức giận nghĩ vạch bạch tuộc trên người ra. Nhưng thế nào hấn càng đẩy, nàng càng dính chặt.

“Dật Phong, ta thật sự hảo yêu chàng, xin tiếp nhận tình yêu của ta không tốt.” Nàng ghé vào lỗ tai hắn hơi thở thơm như hoa lan, lớn mật tỏ tình.

Mỹ nhân trong ngực, nàng không tin hắn còn có thể thờ ơ hờ.

Tiêu Dật Phong nheo lại con mắt hàn, gương mặt tuần tú âm trầm đến kinh người. Cái nhân ma chết tiệt này, nếu không chịu bỏ ra, đừng trách hắn hung ác.

Chợt, cánh tay hắn chấn động, lúc nàng còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã đem nàng ấn trên giường êm, mà cả thân hình cường tráng của hắn cũng cúi gần nàng.

Hạ Vân Hi bởi vì động tác giống như tia chớp nhanh chóng của hắn mà kinh ngạc không thôi, lợi hại! Trong mắt ái mộ sâu hơn.

Nàng cười ngọt ngào liếc về mặt hung hiểm độc ác của hắn, thật sự là đẹp trai ngây người!

“Người đối với nam nhân đều phóng dăng như vậy sao?” Tiêu Dật Phong tròn mắt đen lạnh băng càng thêm thâm liệt, một tia mị mớ ở mi gian lướt qua.

“Tiểu thân ái, ta chỉ có đối với chàng mới có thể như vậy.” Hạ Vân Hi chăm chú nhìn môi mỏng hấp dẫn của hắn, thật sự rất muốn hôn một chút.

“A?” Tiêu Dật Phong cười như không cười nâng lên khóe môi, con mắt khó có thể che giấu châm chọc. Nữ nhân, tất cả đều một dạng! Tham lam dối trá, chỉ biết là trèo quyền phú quý.

Hạ Vân Hi không biết ý định phức tạp của hắn, vẫn nhìn chăm chăm vào môi của hắn nhìn, cuối cùng thật sự nhịn không được hấp dẫn, đột nhiên ôm hắn cổ, đem lấy môi anh đào của mình hôn lên môi lạnh như băng của hắn.

Tiêu Dật Phong sững sờ, ngay sau đó điên cuồng hét lên. “Ghe tởm! Bảo người không được đụng ta.” Nữ nhân đáng chết hàng vạn lần, lại hôn trộm hắn. Càng đáng chết hơn chính là, trong lòng hắn nơi nào đó mà lại bởi vì cái hôn này mà nổi lên gợn sóng.

Hắn tại sao có thể đối với một nữ nhân có cảm giác?

“Thân ái, không cần cự tuyệt ta chứ sao.” Hạ Vân Hi cười trộm, nàng hôn đến hắn cũng, thật là giỏi!

Tiêu Dật Phong không thể nhịn được nữa, đột nhiên ôm lấy nàng.

“Nha?” Hạ Vân Hi chớp chớp mắt, nhìn gương mặt tuần tú lạnh lùng như băng của hắn hỏi: “Thân ái, chàng muốn mang ta đi nơi nào nha?” Đột nhiên, hai gò má nàng ửng hồng, tự mình đa tình tự nói. “Chẳng lẽ, hắn nghĩ thông, bắt đầu tiếp nhận ta.”

Đang lúc nàng vui sướng trong xuân thu đại mộng thì Tiêu Dật Phong đã không khách khí chút nào ném nàng đến bên ngoài cửa phòng tắm.

“Ai nha!” Cái mông chạm đất, Hạ Vân Hi rên lên một tiếng, mắt đẹp buồn bã nhìn hắn, la ầm lên: “Tiêu Dật Phong, chẳng lẽ ngươi thật không hiểu được thương hương tiếc ngọc sao?”

Nam nhân đáng ghét, không ngờ lại coi nàng như đồ bỏ đi mà vứt nàng như thế, nàng khiến hắn chán ghét như vậy sao?

Tiêu Dật Phong hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó phân phó chường. “Các người nghe, về sau nếu để cho nữ nhân này đi vào, hậu quả tự phụ trách.”

“Dạ, thái tử.” Mọi người đều rất đồng tình với mỹ nhân đang nằm trên kia nhưng không dám làm gì chỉ đành cung kính trả lời.

Tiêu Dật Phong lần này hài lòng đóng lại cửa chính.

Ghe tởm, ghe tởm, ghe tởm. Hạ Vân Hi phóng người lên, tức giận liên tiếp khế nguyên rửa, trong lòng cũng đồng thời thề: hừ, Tiêu Dật Phong, ta nhất định muốn ngươi trở thành tù binh của ta, nhất định!

Nàng mới không buông tha !

17. Chương 17: Ta Muốn Tìm Dật Phong

Biết được lịch kỳ mỗi ngày, lúc Tiêu Dật Phong hạ triều, Hạ Vân Hi đã đi sớm một chút tới Tiền viện ngồi chờ, vẻ mặt khẩn trương lại hưng phấn.

Mặc dù hắn luôn cách xa nàng ngàn dặm, lạnh băng lại không có tình, nhưng nàng chính là không khổng chế được mà yêu thích hắn, bởi vì nàng rất tin, chỉ cần tiếp tục cố gắng nữa, cuối cùng có một ngày hắn sẽ yêu mình.

Cầm đóa hoa trong tay, đây là những bông hoa nàng mới hái ở hậu hoa viên, hơn nữa rất dụng tâm kết thành bó hoa, như thế này lúc Dật Phong trở lại, tự tay đưa cho hắn, để cho hắn có thể cảm nhận được tâm ý của mình. Sau đó sao ——

Hì hì! Hạ Vân Hi nhắm mắt lại, dần dần tưởng tượng ảo mộng xinh đẹp.....

Tiêu Dật Phong mặt không thay đổi đi vào, tựa hồ coi nàng như người vô hình, ngó cũng không thèm ngó một cái.

“Tình yêu Dật Phong!”

Hạ Vân Hi lơ đãng, đến gần hắn. Ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú lãnh ngạo kia, cười ngọt mà nói: “Dật Phong, đừng chạy nhanh như vậy..., người ta có đồ muốn đưa chàng.....”

“Tránh ra, đừng tới gần ta.” Hắn căn bản không muốn nghe nàng nói, giọng nói vẫn lạnh băng như cũ, không có một chút tình cảm nào.

“Dật Phong, đừng đối với ta như vậy chứ. Người ta là thật tâm thích chàng, tựa như hoa hướng dương, vĩnh viễn chỉ hướng mặt trời.” Nàng liền thoáng, không ngừng bày tỏ cõi lòng.

“..... Người thật yêu thích ta?” Hắn đột nhiên tới gần nàng, đáy mắt thâm trầm khó hiểu.

“Dĩ nhiên!” Hạ Vân Hi gật đầu như già tởm, đi theo đưa hoa hồng lên: “Kia, đây chính là lòng ta! 12 đóa hoa hồng, đại biểu cả đời yêu người, ta muốn tặng người.”

Tiêu Dật Phong nhìn nàng, lại nhìn hoa hồng, sau đó nhận lấy, mặt lạnh băng cũng biến thành mềm mại.”Cảm ơn nàng, Vân Hi! Ta thật thích.”

“Dật Phong!” Thấy hắn nhận hoa, Hạ Vân Hi thập phần vui vẻ, gương mặt xinh đẹp ửng hồng.

“Vân Hi!” Nhìn mỹ nhân nàng, Tiêu Dật Phong biểu tình dịu dàng hơn, từ từ cúi người, hôn nàng.....

Ha ha ha..... Hạ Vân Hi đắc ý mà ngọt ngào cười duyên, hoàn toàn đắm chìm tại viễn cảnh tốt đẹp do chính mình tự nghĩ, không cách nào dứt ra ——”Hạ cô nương! Hạ cô nương..... Không tốt rồi! Không tốt rồi.....” Tiếng gọi của Thanh Thanh kéo nàng trở về thực tại.

Không cam lòng mở mắt ra, nhìn chằm chằm tên đầu sỏ quấy rầy nàng: ”Chuyện gì?” Nha đầu này luôn biết cách phá mộng đẹp của người ta.

Thanh Thanh chạy đến trước mặt nàng, thở gấp nói: “Thái..... Thái tử hắn, hắn không trở về Phượng Hoàng cung.....”

“Cái gì?” Hạ Vân Hi ngẩn người, không trở về Phượng Hoàng cung, là ý gì? “Điện hạ hôm nay không về sao?” Nàng chỉ có thể hiểu như vậy.

“Không phải vậy, thật ra thì thái tử điện hạ cũng có cung điện riêng, chỉ đôi lúc đến Phượng Hoàng cung mà ở thôi.” Thanh Thanh điều hòa khí tức, cận kề giải thích.

“Vậy ý của ngươi là nói, hắn trở về cung điện của mình, không đến đây nữa?” Hạ Vân Hi mất hạnh nhìn chằm chằm, giọng nói nóng nảy.

“Có lẽ là ——”

Thanh Thanh vẫn chưa nói hết, Hạ Vân Hi đã vứt bó hoa, chạy tóe khói đi.

“Nương nương! Hoàng hậu nương nương..... Nương nương.....”

Nàng hùng hùng hổ hổ chạy tới Liên Tinh các, thấy hoàng hậu ngồi ở trong sân hóng mát, liền la hét vọt tới.

“Vân Hi, chuyện gì, sao lại hốt hoảng như vậy?” Hoàng hậu kỳ quái nhìn nàng, dịu dàng hỏi.

“Nương nương, cung điện Dật Phong ở nơi nào, con muốn đi tìm hần.” Nàng cũng không quanh co, gọn gàng dứt khoát nói.

Hoàng hậu ngẩn ra, đột nhiên xụ mặt xuống, không nói gì, hơn nữa thần sắc nặng nề.

“Nương nương?” Hạ Vân Hi thúc giục, sao người lại không để ý tới nàng?

Trầm mặc một lát, hoàng hậu thở dài, kéo nàng đến bên cạnh ngồi xuống: “Vân Hi, nghe bổn cung nói, không cần rời khỏi Phượng Hoàng cung, Dật Phong mấy ngày nữa sẽ tới đây.”

Nàng thật sự rất lo lắng, nếu người trong cung phát hiện sự tồn tại của Vân Hi, đến lúc đó còn có thể sống yên ổn sao?

“Không, nương nương, con muốn đi tìm hần!” Nàng không cách nào chịu được một ngày không nhìn thấy hần: “Nương nương, con cầu xin người, van người.....”

“Này.....” Nhìn ánh mắt nàng, tử nhân như thủy tinh lấp lánh lệ quang, hoàng hậu không khỏi mềm lòng.

Thôi, để cho nàng đi đi, dù sao cũng không thể giấu nàng ở đây cả đời, nếu thật thành nàng dâu của mình, cũng tránh không được phải rời khỏi đây.

“Nói cho con biết cũng có thể, nhưng con phải đáp ứng bổn cung, nếu như không cần thiết phải hạn chế tới đa ra ngoài, biết không?” Hoàng hậu không yên tâm dặn bảo, tạm thời còn chưa hết lo việc người khác biết sự tồn tại của nàng.

“Tại sao?” Vân Hi hết sức không hiểu.

“Tóm lại con nghe bổn cung là được!” Nàng còn không biết phải nói thế nào cho nàng hiểu.

“Được rồi, con đáp ứng.” Hạ Vân Hi không thể làm gì khác hơn là gật đầu. Dù sao có thể nhìn thấy Dật Phong là được, những thứ khác không cần quan tâm nhiều như vậy.

Nghe lời nàng cam đoan hoàng hậu mới thở phào nhẹ nhõm, nói cho nàng biết Tiêu Dật Phong ở cung Hoa Dương, hơn nữa còn phái thị nữ thân cận Thanh Thanh đi theo nàng.

18. Chương 18: Ngự Hoa Viên Kinh Ngộ

Hạ Vân Hi mặc đồng phục cung nữ đơn giản, đeo màn lụa che mặt màu tím mỏng, cùng Thanh Thanh đi tới Hoa Dương cung.

Dọc theo đường đi, nàng nhỏ giọng: “Thật khó hiểu, hoàng hậu nương nương tại sao phải bắt ta ăn mặc như vậy? Còn phải mang cái khăn che mặt, thật kỳ quái!” Làm nàng giống như tội phạm.

Còn nữa..., cái khăn che mặt cơ hồ che luôn một đôi mắt của nàng, như vậy lúc đi có thể té ngã hay không?

“Đại khái hoàng hậu là sợ người lạ mặt, người trong cung nhìn thấy sẽ phiền toái thôi.” Thanh Thanh chỉ có thể giải thích như vậy, bởi vì nàng cũng không biết tại sao.

“Thanh Thanh, người có hay chung đụng với những người trong hoàng cung hay không?”

Trước kia ở trong TV hoặc là trên sách sử, đều nói người hoàng thất cổ đại rất dã man, động một chút là dùng hình, chém cả nhà. Nhưng giờ nàng thấy cũng không hẳn như vậy, hoàng hậu nương nương rất tốt, Dật Phong mặc dù lạnh lùng, nhưng lại rất có cá tính, vì vậy nàng hết sức tò mò hoàng thất rốt cuộc là như thế nào?

“Cái này sao.....” Thanh Thanh suy nghĩ một chút, cau mày nói: “Nô tỳ chỉ có thể nói, trong cung loại người gì cũng có, chung sống chưa hẳn là người tốt. Nô tỳ cho là, trừ hoàng hậu cùng thái tử ra, những người khác cô nương tốt nhất vẫn nên tránh được thì tránh thôi.”

Đây là kinh nghiệm sau tám năm nàng vào cung.

“A!” Hạ Vân Hi hiểu rõ gật đầu, nàng đại khái có thể hiểu ý tứ Thanh Thanh.

Hai người cười cười nói nói, bắt tri bắt giác đi tới một đại hoa viên.

“A! Đẹp quá!”

Theo tiếng hoan hô của Hạ Vân Hi, một bức họa đồ xinh đẹp hiện ra trước mắt. Trong vườn trăm hoa đua nở, hết sức tươi đẹp, cây cây cao ngất, lúc này đầu mùa hè, hoa rơi diễm lệ, từng cánh nhẹ dịu, rải mấy tầng trên đất như tuyết rơi, cực kỳ diễm lệ.

Nàng hít một hơi hương hoa thơm ngát thật sâu, bước nhanh vào trong vườn, sung sướng xoay mấy vòng: “Hoa viên trong cung thật xinh đẹp, ta còn chưa từng thấy qua nhiều loại hoa như vậy, thật hay quá!”

Thanh Thanh liền vội vàng kéo Hạ Vân Hi, nói: “Hạ cô nương, đây là Ngự Hoa Viên, nơi hoàng thượng cùng Tần phi thường xuyên đến, chúng ta đừng đùa, đi nhanh đi.”

Hoàng hậu giao phó, không thể để cho bất luận kẻ nào thấy Hạ cô nương.

“Để cho ta ngắm một chút.” Hạ Vân Hi buông nàng ra, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa cánh hoa xinh đẹp.

Thanh Thanh bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn đợi nàng, lo âu lăm lét nhìn trái nhìn phải.

Bỗng nhiên, phía trước truyền đến một đạo thanh âm trầm thấp hùng hậu: “Trăm hoa đua nở, tràn đầy lục ý bộc phát hướng tức, Dung phi, nàng nói bách hoa này là vì người nào mà nở đây?”

Đi theo là giọng nữ dịu dàng êm ái: “Vạn vật hữu linh, bách hoa cũng biết chiều Thiên Tử, đương nhiên là vì hoàng thượng mà nở rồi.”

“Không, trăm nói chúng nó là vì ái phi nàng mà nở rộ đấy!”

A, Hoàng thượng cùng Dung phi! Thanh Thanh biến sắc, vội vàng chạy đến bên cạnh Hạ Vân Hi la thầm lên: “Hạ cô nương, nguy rồi, hoàng thượng đang hướng bên này.”

“Sao lại trùng hợp vậy?” Nàng nhăn mũi, sau đó lập tức nghiêng đầu, đảo mắt một vòng: “Chỉ là, nhân cơ hội này chiêm ngưỡng thánh nhan hoàng thượng một chút.”

Hoàng đế cổ đại, hôm nay may mắn gặp được, ngày sau lúc trở về cũng có thể khoe khoang với đám bạn một phen...

“Cái gì, người thật nhìn thấy hoàng đế rồi hả?” Lily cùng Yumi và một đồng lứa sẽ giật mình nhìn chăm chăm nàng.

“Ề hèm!” Hạ Vân Hi lắc chân, dương dương đắc ý.

“Oa ~ ngưỡng mộ a!” Họ hâm mộ mắt sáng lấp lánh.

Hì hì..... Nghĩ đến đây, Hạ Vân Hi liền không nhịn được mà cười trộm.

Lại thấy nàng như đi vào cõi thần tiên, Thanh Thanh trợn mắt, tức giận nắm kéo nàng.”Hạ cô nương, chúng ta trở về đi, hoàng hậu nói không thể để cho hoàng thượng nhìn thấy người.”

“Không có chuyện gì, ta đeo cái này rồi mà.” Hạ Vân Hi chỉ chỉ khăn lụa trên mặt, nàng sao có thể buông tha cơ hội được thấy mặt hoàng đế chứ.

Thanh Thanh còn muốn nói tiếp, nhưng là Chu Minh để cùng Dung phi đã đi về phía các nàng.

Chỉ thấy một nam tử mặc Long Vãn cổ phục cao lớn, kèm theo quý phụ bên cạnh mềm mại xinh đẹp vận cung trang, vừa nói vừa cười, một bộ dáng phu thê tình thâm, ghen tị chết người.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng! Dung phi nương nương!” Không có biện pháp, Thanh Thanh không thể làm gì khác hơn là hành lễ, thuận tiện lôi kéo Hạ Vân Hi cùng nhau quỳ xuống.

“Hoàng thượng Cát Tường! Dung phi nương nương Cát Tường!” Nàng cũng học theo hành lễ nói, đôi tử nhân sáng ngời hoa mỹ lại tò mò quan sát hoàng đế trước mắt

Wow! Nam nhân cao lớn, khí vũ hiên ngang này là hoàng đế sao? Thật rất khí thế a! Gương mặt tiêu sái tuần lãng, một chút cũng không nhìn ra dấu vết năm tháng, mi tâm toát ra sự tự tin khiến cho hắn không giận mà ư.

“Bình thân!” Chu Minh để lạnh nhạt phát tay nói, không chú ý nhiều về bọn họ.

“Tạ hoàng thượng.” Hai người đồng thời đứng dậy.

“Ủa? Đây là cung nữ mới tiến cung sao? Vì sao lại che mặt vậy?” Dung phi kỳ quái nhìn Hạ Vân Hi, trong cung, cung nữ mặc trang phục như vậy thật đúng là lần đầu gặp.

Chu Minh để cũng tò mò nhìn lại, đồng thời nghi hoặc. Là do màu của cái khăn che mặt ư, tại sao cảm thấy ánh mắt của nàng nhàn nhạt tử quang?

Tử quang? Hắn ngó ngẩn, híp mắt, trong trí nhớ một màn bóng hình tuyệt lệ xinh đẹp xẹt qua tim, mang theo đau đớn quen thuộc.

19. Chương 19: Chàng Sẽ Coi Trọng Ta

Thanh Thanh lúc này liền theo như câu trả lời hoàng hậu dạy nàng nói: “Hồi bẩm nương nương, nàng là bởi vì nhiễm lạnh nên mới như vậy.” Vừa nói vừa len lên kéo ống tay áo Hạ Vân Hi.

Nàng hiểu ý lập tức cúi đầu, ho nhẹ mấy tiếng.

“A, thì ra là như vậy!” Dung phi gật đầu một cái, ân cần mà nói: “Vậy người mau lui xuống nghỉ ngơi đi, phong hàn nếu chữa trị không tốt, sẽ lưu lại bệnh căn.”

“Dạ, tạ nương nương quan tâm, nô tỳ cáo lui.” Hạ Vân Hi yếu ớt nói, lôi kéo Thanh Thanh lui xuống.

Chu Minh để lẳng lặng ngưng mắt nhìn bóng lưng nàng đi xa, tim đập mạnh loạn nhịp mất hồn.

Cung Hoa Dương không hổ là cung điện của thái tử đương triều, xa hoa lộng lẫy không kém Phượng Hoàng cung.

Bậc thang cơ hồ là dùng đá bích ngọc điêu khắc mà thành, trên nóc đại bảo điện là vô số hoa văn thủy tinh. Chính giữa treo một chùm dạ minh châu khổng lồ, lấp lánh sinh quang, tựa như Minh Nguyệt.

“Oh good beauty..... Thanh Thanh, ta thật không ngờ kiến trúc cổ đại cũng có sức sáng tạo như vậy.” Hạ Vân Hi hí hửng chạy ra, hết nhìn đông lại nhìn tây, chỗ này sờ sờ chỗ kia nhìn nhìn, không ngừng cảm thán.

“Hạ cô nương, người nói cái gì mà nô tỳ nghe một chút cũng không hiểu.” Thanh Thanh mơ màng như rơi vào sương mù.

“Ha ha!” Nàng chỉ có thể cười gượng, tiếp tục xem xét.

Lúc này, ngoại điện truyền đến tiếng thái giám vang dội: “Thái tử điện hạ hồi cung!”

Đến rồi! Hạ Vân Hi tâm động, mừng rỡ, nhanh chóng đi lên trước, nhìn bên ngoài.

Tiêu Dật Phong liếc mắt liền nhìn thấy đứng ở cửa đại điện xuất hiện bóng dáng xinh đẹp, ứng mâu đông lạnh đột nhiên hắc ám đáng sợ, tản ra hơi thở nguy hiểm, còn có mơ hồ tức giận.

Nữ nhân đáng chết, lại chạy đến cung điện của hắn, ai cho nàng gan to thể hủ?

Hạ Vân Hi nhìn thấy mừng rỡ vẫy tay về phía hắn: "Dật Phong!" Oh my god —— hắn mặc triều phục thật quá soái a!

Tóc đen buộc trên kim quan khảm bảo tử, trên trán gắn Giao Long ngọc, quý khí mười phần. Long Văn tơ bạc vàng nhạt cấm y bao bọc vóc người to lớn, tơ vàng trên đai lưng treo trên châu ngũ sắc, trên chân đính thành hoa văn trên giày ủng, uy nghi cùng khí thế của Đông Cung Thái Tử làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

"Người tới làm gì?" Tiêu Dật Phong đi tới trước mặt nàng, đôi mắt thâm thúy như biển, tức giận muốn ăn thịt người, giọng nói lạnh như băng.

"Ta tới ở chung với chàng!" Nàng cười ngọt ngào nói, không nhìn lửa giận của hắn.

Ở chung với hắn? Gặp quỷ, hắn khi nào thì cho phép nàng làm như vậy, lại còn lộ liễu đi vào, đáng chết!

"Lập tức rút ra ngoài cho ta!" Hắn lạnh lùng, thanh âm lạnh băng tựa hàn băng thẳng chập.

"Đừng như vậy, tình yêu, dầu gì chúng ta cũng đã da thịt chi thân rồi." Hạ Vân Hi nũng nịu nói, lập tức quần lên cánh tay của hắn.

"Đừng chạm vào ta!" Tiêu Dật Phong chán ghét đẩy cánh tay như keo dán của nàng.

Hạ Vân Hi bĩu môi, nhìn tay mình lại bị đẩy ra, hắn thích sạch sẽ sao? Nếu không tại sao mỗi lần đụng phải hắn, đều bị đẩy lại, chẳng lẽ hắn thật ghét nàng như thế —— a, không, ghét nữ nhân?

Hừ, hắn không để cho nàng đụng, nàng càng muốn đụng, xem hắn có thể làm gì nàng?

Nghĩ xong, nàng đột nhiên vọt đến phía sau hắn, nhanh nhẹn lần nữa dính lên hắn, thật chặt vòng quanh hông bền chắc của hắn. A! Thật là tiêu chuẩn vóc người nam model, làm nàng yêu thích không buông tay.

"Ai cho người ôm ta, buông ta ra!" Hắn thật muốn giết cái nữ nhân lần nữa phạm vào cấm kỵ của hắn này. Nàng rốt cuộc có biết xấu hổ hay không?

"Không buông!" Cảm giác thích như vậy, đồ ngốc mới thả ra.

Một bên Thanh Thanh ngẩn người tại đó, trợn to hai mắt nhìn Hạ Vân Hi, miệng há to đến độ cơ hồ nhét được cả một trứng đà điểu.

Nàng thật sự là quá kinh hãi, Hạ cô nương nàng..... Thật to gan, không cố kỵ chút nào chạy tới ôm thái tử điện hạ, thật là đủ kinh thế hãi tục.

Càng làm cho người ta kính nể, nàng lại không sợ thái tử điện hạ tức giận, vẻ mặt cợt nhả ảm ỉ, Hạ cô nương này thật sự là quá khác người rồi.

Có lẽ, chỉ có nữ nhân đặc biệt như vậy, mới có thể bỏ được tòa băng sơn này.

"Nếu không buông đừng trách ta không khách khí." Tiêu Dật Phong lạnh lùng cảnh cáo, ánh mắt tràn ngập lửa giận.

"Chàng sẽ yêu ta." Hạ Vân Hi tràn đầy tự tin tuyên thệ, nụ cười chói mắt ngay cả mặt trời đều có chút thất sắc.

Tiêu Dật Phong tức giận đột nhiên nở nụ cười, đúng theo tiêu chuẩn nhạo báng.

"Si tâm vọng tưởng!" Trên khuôn mặt tuấn mỹ lãnh khốc đều là khinh thường cùng miệt thị.

"Ta nhất định phải gả cho chàng, Dật Phong thân yêu." Nàng không đạt mục đích không bỏ qua, nhất định lấy được tim của hắn.

20. Chương 20: Thì Ra Là Kim Bài Tướng Quân

“Đừng gọi ta là tình yêu nữa.” Hấn ghét cái tên gọi ghê tởm này, đột nhiên dùng sức đẩy ra nàng, cất giọng quát lên: “Người đâu, đưa nữ nhân này ném ra ngoài cho ta.”

Hấn tuyệt không cho phép loại sinh vật hấn ghét xuất hiện trong cung điện hấn, nhất là ma bạch tuột siêu bá m người này.

Ngoài điện, thị vệ nghe tiếng đi vào, đang chuẩn bị thi hành mệnh lệnh. Hạ Vân Hi cũng từ trong ngực lấy lệnh bài ra, cười đến hết sức gian trá.

“Tình yêu, chàng không thể đuổi ta! Bởi vì là hoàng hậu cho phép ta tới ở chung với chàng, đây là mệnh lệnh của người.”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Tiêu Dật Phong dâng lên một tầng sương lạnh đủ rét chết người, trông mắt đen phừng phực lửa giận.

Đáng chết! Hấn rửa thầm, cau mày trợn mắt nhìn Hạ Vân Hi đang cười đắc chí, xoay người bước nhanh rời đi.

Hạ Vân Hi được đồng ý, cất lệnh bài, hướng bọn thị vệ đứng nghiêm ở bên rục rở cười một tiếng: “Chào mọi người, ta tên là Hạ Vân Hi, về sau sẽ ở nơi này, xin chỉ giáo nhiều.”

Bọn thị vệ ngẩn ngơ, đối với việc nàng thân mật lấy lòng nhất thời có chút không phản ứng kịp: “Ách..... chào.....” Hồi lâu mới thốt ra một câu.

“Các người có việc thì đi đi, ta không phiền nữa, Thanh Thanh, đi!” Hạ Vân Hi vui vẻ phát tay một cái, lôi kéo Thanh Thanh liền chạy ra khỏi đại điện.

Nội viện được tu sửa cực kỳ tinh xảo xinh đẹp mắt, đường ngọc thạch thanh, hoa viên, suối chảy, vài mái đình cong cong, bên dưới là hồ nước lấp lánh, dòng nước lượn uốn quanh, tiếng nước róc rách tựa tiên khúc.

“Hạ cô nương, chúng ta thật sẽ không bị điện hạ đuổi ra khỏi cửa sao?” Thanh Thanh có chút lo lắng, ánh mắt của điện hạ mới vừa rồi thật là dọa người a.

“Yên tâm, có hoàng hậu nương nương chống lưng cho chúng ta, không cần sợ.” Hạ Vân Hi vỗ ngực bảo đảm, trên đường tiện tay bứt một nhánh cây, vung vẩy.

Dọc theo con đường ngọc thạch thanh nhỏ đi về phía trước, lúc đến đình giữa, nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi đi tới, không khỏi dừng bước.

“Là người?” Thấy rõ dung mạo của đối phương, Hạ Vân Hi hơi có vẻ kinh ngạc. Đây không phải là thị vệ mấy ngày trước gặp ở Phụng Hoàng cung sao? Thế nào giờ phút này lại xuất hiện ở cung Hoa Dương?

Người tới chính là Tề Diệp Lỗi, hấn hôm nay mặc một thân trường y trắng ngà chương thêu, đầu bó ngọc quan ngân, tay cầm quạt xếp, tuấn mi đen nhánh, đôi môi hồng nhạt, ý cười dào dạt, hiển nhiên một dạng hoa hoa công tử phong lưu.

“Hạ cô nương, chúng ta lại gặp mặt.” Hấn khẽ cười nhẹ nói. Không nghĩ tới nữ nhân này thật đúng là tới nơi đây, nhìn dáng dấp điện hạ thật gặp phải đối thủ khó dây dưa rồi.

Nhưng mà hấn thật tò mò, đối mặt với giai nhân kiều diễm tuyệt lệ như thế, nhiệt tình hoạt bát như thế, điện hạ thật không động lòng sao?

“Bái kiến Tề tướng quân!” Thanh Thanh lúc này hành lễ nói.

Tề tướng quân? Hạ Vân Hi bởi vì sự xưng hô này mà kinh ngạc hơn rồi: “Người là tướng quân?” Nàng không nhận được hỏi.

Tề Diệp Lỗi mở nụ cười mê người, gật đầu giải thích: “Thực không dám dấu diếm, ta là một trong kim bài tam tướng của thiên triều, chức trách là phụ trợ cùng phò vệ thái tử điện hạ.”

“A ~ thì ra là như vậy!” Khó trách hần thoát nhìn không giống thị vệ bình thường.

“Cần ta giúp cô nương dẫn đường không?” Hần tốt bụng đề nghị, dù sao nàng cũng là lần đầu tới đây.

“Không cần, hoàng hậu nương nương cho ta bản đồ nên lần này sẽ không lạc đường nữa.” Nhớ tới sự kiện Ô Long lần trước, Hạ Vân Hi liền xấu hổ.

“Hoàng hậu nương nương thật có dự kiến trước, chuyện gì cũng nghĩ chu toàn.” Tề Diệp Lỗi cười cười, đột nhiên lại thần bí nói: “Chỉ là, cô nương tốt nhất vẫn nên biết thái tử điện hạ nghỉ ngơi ở đâu mới được.”

Hả? Nàng không hiểu nháy mắt mấy cái.

“Gần quan được lộc.” Hần ranh mãnh nói, con ngươi đen bóng lóe tia cười.

Hạ Vân Hi sững sốt một chút, mới hiểu được tới đây.”Thì ra là người cũng biết.” Người này chẳng lẽ có thuật đọc tâm?

“Ha ha, là hoàng hậu nương nương nói cho ta biết.” Nhưng thật ra là hần tò mò dò hỏi hoàng hậu, cũng may hần tìm hiểu sớm, nếu không không biết bỏ lỡ mấy dịp thú vị.

Ha ha, cuộc sống sau này không còn nhàm chán nữa!

“Vậy là người muốn giúp ta?” Hạ Vân Hi nghiêng đầu nhìn hần, tử nhân nhấp nháy, giáo hoạt lóe sáng.

Nếu quả thật có trợ thủ, vậy thì quá tốt rồi.

Tề Diệp Lỗi cười tủm tỉm giơ tay: “Nếu cần gì, xin cứ việc phân phó!” Hần đương nhiên sẽ không bỏ qua chuyện tình thú vị như vậy.

“Vậy xin đa tạ trước!” Hạ Vân Hi hết sức cao hứng, thiếu chút nữa hoan hô thành tiếng.

Vận khí của nàng thật sự là quá tốt rồi!

21. Chương 21: Chết Vắn

Trong Liên Tinh các Phụng hoàng cung, hoàng hậu đang kiểm duyệt những bức họa tú nữ của các vương công đại thần đưa tới, chuẩn bị vì hoàng thượng chọn lựa phi tử vào cung.

Lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm các cung nữ cung kính: “Thái tử điện hạ Cát Tường!”

Hoàng hậu sững sốt. Phong nhi? Ngay sau đó trong bụng cũng sáng tỏ, nhất định là vì chuyện Vân Hi vào ở cung Hoa Dương mà đến thôi.

Tiêu Dật Phong chậm rãi đi tới trước mặt mẫu thân, trực tiếp hỏi: “Người tại sao làm như vậy?” Trong giọng nói nhìn như không hề gợn sóng, đáy mắt lại lẩn lộn lửa giận khó có thể che giấu.

“Cái gì?” Hoàng hậu giả bộ ngạc nhiên. Tiểu tử thú vị này, thái độ thật kém!

“Đừng giả bộ!” Hần há có thể để cho nàng lừa dối vượt qua kiểm tra.

Hoàng hậu thở dài, cất bức họa, động tác chậm rãi thay mình rót ly trà, mới lên tiếng: “Phong nhi, con cũng biết, Vân Hi cùng Dịch Ly đáng ghét rất giống nhau.”

Nàng dừng một chút, sau đó khẽ nhấp một hớp trà lài, ngô! Thật là thơm a!

Tiêu Dật Phong không có trả lời, vẫn như cũ lạnh lùng chờ đợi.

Chắc, tiểu tử thú vị này thật là một chút cũng không đáng yêu, cư nhiên hừ cũng không hừ một tiếng, im lặng là vàng cũng không phải là loại trầm mặc này chứ? Thôi, nàng mới lười phải so đo cùng cái hỗn tiểu tử này.

“Hoàng thượng cùng Thái phi thường đến đây, nếu như để cho Vân Hi ở đây, sớm muộn sẽ bị bọn họ phát hiện, cho nên ta mới để cho nàng ở cung điện con.”

Thông minh nàng đã sớm nghĩ xong giải thích.

Tiêu Dật Phong trầm mặt, giọng nói vô cùng lạnh lùng: “Nếu lo lắng như vậy, tại sao không đưa nàng ra hoàng cung?” Mẫu thân rõ ràng chính là nguy biện.

“Như vậy sao được, Vân Hi một người thân cũng không có, nàng có thể đi được nơi nào?” Tiểu tử này thật là máu lạnh.

“Người có thể an bài chỗ ở cho nàng.” Thanh âm lạnh nhạt hơi đề cao, bày tỏ nhần nại của hắn đã đến cực hạn.

Hoàng hậu ưu nhã cười một tiếng, mỹ lệ không giảm, trên mặt sầu lo: “Vậy cũng không được, người khác chăm sóc Vân Hi ta cũng không yên tâm, người cũng không muốn mẫu hậu ngày ngày lo lắng đề phòng sống qua ngày sao.” A, xem người còn thể nào mà cự tuyệt.

“Mẫu hậu!” Tiêu Dật Phong không thể nhịn được nữa quát tháp. Hắn không cách nào tiếp nhận những thứ lý do mà mẫu hậu cho hợp lý, vốn dĩ những điều đó toàn là nguy biện.

A, tức giận! Không nghĩ tới, hắn cũng có lúc nổi giận, xem ra hắn cũng không phải là một tòa băng sơn quanh năm lạnh liệt! Hoàng hậu trong lòng cười thầm, nhìn hắn càng tức, nàng lại càng vui mừng, ai kêu nhi tử đàn này bình thường bày ra mặt băng, nhìn liền ghét.

“Tốt lắm, Bồn cung đã quyết định, con cũng không cần nhiều lời nữa.” Nàng bày ra uy nghiêm hoàng hậu, bày tỏ đề tài đến đây là kết thúc.

Tiêu Dật Phong cũng hiểu nhiều lời vô ích, gương mặt lạnh lẽo, quay đầu rời đi.

Nhìn bóng lưng nhanh chóng rời đi, hoàng hậu thở dài lắc đầu một cái, tiểu tử thú vị này xem ra giận đến không nhẹ, hi vọng hắn không nên quá qua làm khó Vân Hi mới phải.

Hớp một ngụm trà lại, thêm một chút nước ấm là uống ngon nhất rồi.

Vân Hi, cố gắng lên!

Ban đêm, ánh trăng lan tràn, xuyên thấu qua màn cửa sổ màu xanh nhạt bằng lụa mỏng, đem phòng ngủ bao phủ ở trong một mảnh ánh trăng mờ như nước.

Hạ Vân Hi ôm chân ngồi trên ghế quý khí, nhẹ chau lại lông mày như vẽ, đem cằm chống đỡ ở trên đầu gối, lông mi thật dài nhẹ rũ, như có điều suy nghĩ.

Dật Phong rốt cuộc đi nơi nào? Kể từ buổi sáng lúc hắn tức giận sau khi rời đi, cũng không xuất hiện qua, có phải vẫn còn buồn bực nàng đây hay không? Nếu không tại sao trời đã khuya rồi, mà vẫn chưa trở lại?

Hay là, hắn căn bản cũng không tính toán hồi cung đây?

Ai. Lẫn nữa thở dài một cái, vẻ mặt buồn bực cực kỳ. Hắn thật sự ghét nàng sao?

22. Chương 22: Chàng Trở Lại

Đêm càng khuya, Tiêu Dật Phong dọc theo ánh trăng trở lại cung Hoa Dương, hôm nay đi tham gia bữa tiệc của Bình Nam Quận Vương phủ, cùng Sở gia huynh đệ nói chuyện phiếm quên thời gian, nói xong mới phát giác là đã trễ rồi.

Khi hắn bước vào Cẩm Mặc cư, thấy trong tấm phòng của mình có ánh đèn le lói. Hắn nhíu mày nhưng cũng không nghĩ thêm, bước nhanh vào phòng.

Vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Hạ Vân Hi nằm nghiêng ở trên giường nệm, trông mắt đen lạnh băng bùng phát lửa giận.

Đáng chết, nữ nhân này dám bá đạo chiếm phòng của hần, còn ngủ ngang nhiên như vậy!

Tiêu Dật Phong tức giận đi lên trước, đang định kéo nàng đứng dậy, đột nhiên một tiếng thì thầm vang bên tai ——

“Dật Phong..... Thích chàng.....”

Hần cứng đờ, giật mình nhìn mỹ nhân đang ngủ ngọt ngào trước mắt, kiều thái tình khiết, trong suốt như trẻ con không hiểu sự đời. Trong nháy mắt, tim của hần lỡ một nhịp, nhưng rất nhanh cảm xúc tế nhị đó nhanh chóng bị hần bỏ qua.

Hần ghét nữ nhân, các nàng là sinh vật dối trá nhất trên đời. Cả đời này, hần cũng sẽ không bởi vì một nữ nhân mà động tình.

Một tia cương liệt mịt mờ lướt qua mi tâm, trông mắt đen đông lạnh càng thêm u ám hàn khóc. Hần hồ hững xoay người, lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Hạ Vân Hi tỉnh lại trong tiếng chim hót ríu rít.

Ánh nắng thái dương xuyên qua góc cửa sổ tản mát ấm áp trên người nàng, rất ấm áp, rất dễ chịu, là cảm giác nàng thích nhất.

Nhẹ cong môi anh đào, nàng lộ ra nụ cười thỏa mãn, nhưng sau một khắc, nàng như nhớ tới cái gì, nụ cười bỗng chốc biến mất.

Tiêu Dật Phong —— hần quả nhiên không trở về!

Tối qua nàng chạy vào phòng hần muốn đợi hần trở lại, ai ngờ lại không đợi được hần đã ngủ quên mất.

Đáng ghét, hần rốt cuộc đi đâu? Chẳng lẽ lại trở lại Phượng Hoàng cung sao? Nhưng nếu như vậy hoàng hậu nương nương sẽ phái người tới thông tri cho nàng biết, xem ra hần cũng không ở Phượng Hoàng cung.

Hạ Vân Hi phồng má, cực kỳ không vui đi xuống giường, nàng không thể tiếp tục ôm cây đợi thỏ nữa, ngay bây giờ đi hỏi bọn hạ nhân, nếu như còn không biết được, nàng liền tự mình đi kiếm người.

Hừ! Tiêu Dật Phong, chàng đừng mơ tưởng thoát khỏi ta!

Nàng hăm hăm đi ra khỏi cửa, vọt tới hoa viên, không cẩn thận đụng phải bức tường người, đau đến nàng nhe răng nhếch miệng.

“Đáng ghét, người nào đi đường không có mắt..... A ——” Hạ Vân Hi đang chuẩn bị chửi rửa một phen, lại đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, thanh âm chói tai nhất thời hù dọa không ít chim chóc gần đó.

Tiêu Dật Phong không để ý nàng, vẫn tiếp tục đi về phía trước, coi nàng như người vô hình. Sáng sớm gặp phải yêu tinh đáng ghét này, vận khí của hần thực xui xẻo.

Hạ Vân Hi ngẩn ra, ngay sau đó đuổi theo, chạy đến trước mặt hần chặn đường đi của hần.

“Chàng trở lại rồi?” Nàng kích động bắt lấy ống tay áo hần, khó nói lên lời, mừng như điên, tử nhân xinh đẹp lấp lánh lệ quang.

Thật tốt quá, hần trở lại, hần không có bỏ rơi nàng, thật sự là quá tốt!

Tiêu Dật Phong lạnh mặt, đang muốn hất tay nàng, trong lúc vô tình liếc thấy mắt đẹp rưng rưng, không khỏi ngẩn ra, nhưng lập tức lại khôi phục bộ mặt băng sơn.

“Buông ra!” Hần như xua đuổi thứ ghê tởm nào đấy, đẩy hai tay nàng đang bầu chặt lên tay áo hần. Nữ nhân này luôn tự động loạn đụng hần.

23. Chương 23: Một Ngày Không Gặp Như Cách 3000 Thế Kỷ

Hắn chán ghét tránh né cũng không khiến cho Hạ Vân Hi chùn lòng, ngược lại nàng còn hết sức vui mừng: "Dật Phong, ta rất vui..... Ta thật sự rất vui!"

Nàng lần nữa kích động sáp lại gần, nắm bàn tay to của hắn. Ừm ~~ ấm áp, thật là thoải mái. Hạ Vân Hi cười đến hạnh phúc.

"Ngu ngốc!" Tiêu Dật Phong phẫn hận phun ra hai chữ, không khách khí hất nàng ra. Nữ nhân đáng chết này lại sờ loạn tay của hắn, thật ghê tởm.

Hạ Vân Hi bĩu môi, không ngừng cố gắng tiếp tục quần tay hắn, làm nũng nói: "Tình yêu Dật Phong, người ta rất nhớ chàng, có câu nói một ngày không gặp như cách ba thu, nhưng người ta giống như cách ba nghìn năm lận, lâu như vậy đó."

"Đáng chết, ta nói người buông ta ra!" Tiêu Dật Phong không nhịn được quát lên, không để ý tới nàng nói xằng nói bậy.

"Không muốn!" Nàng càng ôm chặt.

"Người cố ý cùng ta đối nghịch phải không?" Toàn thiên hạ ai cũng biết hắn chán ghét nữ nhân, trừ mẫu thân ra ai cũng không muốn gần, vậy mà nữ nhân đáng chết này cứ bám dính lấy hắn.

"Tình yêu, đừng nóng giận, mặc dù vẻ mặt khi tức giận của ngươi cũng mê chết người....." Cặp mắt ái mộ lại sáng lên.

Nữ nhân này thật không biết xấu hổ là gì."Cút ngay!" Nàng dai như đũa, phải cũng không đi.

Đang lúc bọn họ một bên ôm chặt chết không buông tay, một bên dùng dằng muốn đạp đối phương ra thì trước mặt vang lên tiếng ho nhẹ, pha ít đùa giỡn truyền đến.

"Hai vị thật hăng hái, sáng tinh mơ đã ân ái như vậy, thật khiến cho người ta hâm mộ."

Tiêu Dật Phong ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy Tề Diệp Lỗi tiêu sái phe phẩy ngọc phiến* đi tới, nhìn bọn họ cười không ngừng, bên cạnh đứng chính là một trong kim bài tam tướng mới hồi cung trở về —— Lục Phi Vũ, cũng là sư đệ của Tề Diệp Lỗi.

*ngọc phiến: quạt ngọc

Giờ phút này bọn họ đang thú vị xem hí kịch.

"Xem ra nguyện vọng của hoàng hậu nương nương cũng sắp thành sự thật, thật đáng mừng." Lục Phi Vũ cười đến nhe răng, ý cười đầy mắt.

Hạ Vân Hi ngạc nhiên thấy hai đại soái ca xuất hiện, Tề Diệp Lỗi thì nàng đã gặp qua, nhưng nam tử bên cạnh hắn chưa từng thấy, chẳng lẽ cũng là một trong kim bài tam tướng sao? Chỉ là nghe được bọn họ nói như vậy, liền thẹn thùng đứng lên: "Thật ngại, để cho hai người chế giễu."

Thật ra thì trong lòng nàng cao hứng không thôi, ước gì toàn bộ người của cung Hoa Dương đều thấy hai người mập mờ như thế.

Tiêu Dật Phong đột nhiên đẩy nàng ra, mắt lạnh nhìn chằm chằm hai người."Xem ra các người cũng quá rảnh rồi rồi, có muốn ta bẩm báo hoàng thượng tìm thêm chút chuyện cho các người làm hay không?"

"Có thấy không, điện hạ tức giận, thật ly kỳ!" Tề Diệp Lỗi chớp chớp hướng huynh đệ mình.

"Tình yêu, đừng nóng giận nha, mặc dù vẻ mặt khi tức giận của ngươi cũng mê chết người....."

"Ha ha ——"

Lục Phi Vũ giả giọng thật giống, cùng Tề Diệp Lỗi ôm nhau cười ha ha.

Tiêu Dật Phong đang rất muốn đánh người, bây giờ nghe thấy bọn họ lời nói, không hề báo trước đã tung quyền. Tề Diệp Lỗi cùng Lục Phi Vũ cũng phản ứng cực nhanh triển khai phòng thủ cùng phản kích, ba người cứ so quyền trong đình viện như vậy, không bao lâu, đình viện thành mảnh hỗn độn.

Hạ Vân Hi kinh ngạc nhìn, chỉ thấy ba bóng người tung bay trong không trung, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, nàng không nhìn rõ bọn họ ra tay như thế nào. Võ công lợi hại như vậy, ngay cả quyền đạo cao thủ ở thế kỷ hai mươi một cũng theo không kịp.

Ủm! Dật Phong thật là lợi hại a, nàng quả nhiên không chọn làm người. Nhìn một chút, ánh mắt của Hạ Vân Hi lần nữa rạng rỡ hình trái tim, si ngốc ngắm nhìn nam nhân mê người đang trước

24. Chương 24: Sữa Hai Lớp

Hạ Vân Hi dưới sự giúp đỡ của Tề Diệp Lỗi, len lén tiến vào Tử Nguyệt các gần Cẩm Mặc cư, lần này là tiếp cận lâu dài, không biết tháng ngày sau này có thuận lợi không?

“Hạ cô nương, người gọi nô tỳ?” Thanh Thanh nhảy cẫng đi tới, trong miệng gặm một quả táo. Hiện tại nàng đã là cung nữ cận thân của Hạ Vân Hi.

“Mau tới đây.” Hạ Vân Hi ngoắc ngoắc tay với nàng, đem tờ danh sách mà mình mới viết giao cho nàng: “Đây là danh sách nguyên liệu nấu ăn ta viết, người mau xuất cung mua toàn bộ về đi.”

Thanh Thanh nhìn danh sách hồi lâu, tò mò hỏi: “Hạ cô nương, mua những thứ này làm gì? Muốn ăn những thứ gì, kêu đầu bếp trong cung làm là được.”

Nàng lắc đầu, đồ ngọt của thế kỷ hai mươi một nào có người biết làm? “Ta muốn mình tự mình làm, như vậy mới có thành ý. Hơn nữa, đầu bếp cũng không biết làm cái đó.”

Thanh Thanh suy nghĩ một chút, cũng đúng, nàng chưa từng nghe những thứ này có thể làm đồ ăn được, có lẽ là Hạ cô nương sáng tạo được món mới chăng.

“Người là muốn làm cho thái tử điện hạ ăn sao?” Nàng đột nhiên cười hi hi hỏi.

“Đó cũng không phải.” Hạ Vân Hi lắc lắc ngón tay ngọc, thần bí cười nói: “Người ngầm lại xem, chúng ta ở cung Hoa Dương không có người quen biết, muốn làm chuyện gì cũng khó khăn. Cho nên, ta đang mở rộng mối quan hệ.”

Thanh Thanh bưng tỉnh hiểu ra, “Hiểu, người muốn mua chuộc nhân tâm.”

“Thông minh.” Nàng cười rạng rỡ, cứ như vậy, kế hoạch nàng theo đuổi phu càn dễ dàng..., ha ha! Hạ Vân Hi ở trong lòng đắc ý cười gian.

Bận rộn cả một buổi chiều, đầu đồ bóng môn sữa hai lớp liền ra lò, Thanh Thanh theo chủ tử phân phó, gọi tất cả thái giám, đầu bếp cung Hoa Dương..... Còn có thị vệ cùng lính canh tới.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng khách tụ tập không ít người, hết sức náo nhiệt.

Nhưng mà trước đó trong lâu——

“Thật là quá ghê tởm, biết rõ ta để ý nhất gương mặt này còn cố ý xuống tay. Rất tốt, ta mấy ngày này không cần ra cửa.” Lục Phi Vũ đem đá lạnh thoa lên nơi sưng đỏ trên mặt, bất mãn oán trách.

“Người cũng may, nhìn ta xem, kém chút bị hấn đánh thành mù.” Tề Diệp Lỗi nhận lấy thuốc dán thị vệ đưa tới, cẩn thận từng li từng tí bôi quanh hốc mắt.

“Ai kêu các người đi đùa giỡn với cộc, lại chọc đến râu cộc.” Một thanh y nam tử mập mạp ngồi ghế bạch đàn đối diện, nhìn bọn họ nhếch nhếch không nhin được buồn cười.

Hắn chính là một trong kim bài tam tướng còn lại—— Lý Trạch Dương, vừa trở lại đã nghe bọn thị vệ nói chuyện này, cười đến thiếu chút nữa đứng thẳng không được.

“Cầm miệng, bàn tử* chết bầm, bớt vui sướng khi người gặp họa đi.” Lục Phi Vũ tức giận đem khối băng cầm trong tay ném qua Lý Trạch Dương, người sau nhanh chân tránh đi.

*mập mạp

“Bất quá, có thể nhìn thấy băng sơn ngàn năm bọc phát cũng coi như đáng giá.” Tề Diệp Lỗi cảm khái mà thở dài nói.

Thái tử điện hạ đối với bất cứ chuyện gì cũng luôn hồ hững, rõ ràng cũng sẽ có lúc lửa giận công tâm, thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt. Xem ra Hạ Vân Hi này xác thực có chút bản lĩnh, hẳn thật là càng ngày càng mong đợi cuộc sống sau này.

“Nói đúng, ta thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn nổi giận đấy.” Nhận lại một khối băng khác đắp lên, Lục Phi Vũ gật đầu đồng tình.

“Nghe các người nói như vậy, ta cũng muốn gặp Hạ cô nương trong truyền thuyết kia một lần.” Lý Trạch Dương sờ sờ cái bụng tròn vo, tò mò mười phần.

Lúc này một thái giám đi vào, cung kính nói: “Khởi bẩm ba vị tướng quân, Hạ cô nương ời!”

“Bàn Tử, người cơ hội rồi.” Lục Phi Vũ toét miệng cười, lại không cẩn thận chạm đến vết thương, đau đến hắn hít hà mấy lần.

“Tốt, bây giờ ta sẽ đi xem một chút!” Lý Trạch Dương đứng lên ra lệnh thái giám kia: “Lập tức dẫn đường!”

Thái giám đáp một tiếng, vội vã đi về phía trước.

25. Chương 25: Mau Bỏ Núi Băng Đi

Trong phòng khách ——

“Mọi người nhanh ăn đi!”

Hạ Vân Hi vỗ vỗ tay, cười ha hả nhìn nhóm người trước mắt, đẩy một cái chén trên bàn. “Đây là bánh ngọt do ta đặc chế, ăn rất ngon, các người ai còn muốn ăn nữa.”

Bánh ngọt là gì? Mọi người liếc một cái, màu trắng sữa giống như bánh ngọt nhưng có vẻ mềm hơn, còn tỏa khói trắng quỷ dị.....

Thấy dáng vẻ bọn họ có chút kháng cự, Hạ Vân Hi vỗ ngực bảo đảm: “Tin tưởng ta đi, mùi vị rất ngon, không tin thử một chút xem sao.”

Mọi người nhìn nhau, chậm chạp không cử động.

“Vậy hãy để cho ta tới thử một chút xem sao.” Thanh âm truyền đến, mọi người lập tức nhìn về phía hắn.

Khi Lý Trạch Dương đi vào phòng khách, Hạ Vân Hi cơ hồ cho là mình thấy được Phật Di Lặc. Thân thể tròn trịa, gương mặt bầu bầu, cộng thêm đôi tròn tròn, mặt cười hì hì, thoạt nhìn rất thân thiết, vẻ mặt hòa ái, nụ cười rất tươi tựa như sinh ra đã cười.

“Tham kiến Lý tướng quân!” Mọi người cùng nhau hành lễ.

Gì? Tướng quân? Hạ Vân Hi lại kinh ngạc rồi, trái cầu này cũng là một trong tam tướng?

“Nói vậy vị này chính là Hạ Vân Hi cô nương, tại hạ Lý Trạch Dương, là một trong kim bài tam tướng của thái tử.” Hắn quan sát nòng, đôi mắt tròn tròn thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Thật là một mỹ nhân, tiên nữ cũng không sánh bằng!

“Lý tướng quân, xin chào, hạnh ngộ rồi!” Hạ Vân Hi nở nụ cười, rộng rãi chào hỏi.

“Hạ cô nương thật là xinh đẹp, khí chất đặc biệt, đúng là trăm nghe không bằng một thấy.” Trong mắt của hần tràn đầy ngưỡng mộ, theo thói quen vỗ vỗ bụng bự tròn vo.

Bởi vì hần luôn luôn lấy mập mập làm ngạo, để chứng minh mình có phúc khí.

“Ha ha, Lý tướng quân thật biết nói chuyện.” Hạ Vân Hi cười, nhìn hần một thân tròn vo, càng xem càng cảm thấy thú vị.

Lúc này Lý Trạch Dương cầm thìa lên, nhẹ ném một ngụm nhỏ, mùi sữa thơm nồng đậm tràn đầy khoang miệng, tuyệt không thể tả. Làm cho người ta liên tưởng tới Đại Thảo Nguyên rộng lớn vô hạn, gió xuân ôn hòa, cùng cuộc sống thuần phác trên thảo nguyên.

“Ngon, thực quá ngon!” Hần vui mừng liên tiếp than thở, “Mùi hương thơm mơn, vị nhẩn nhụi, thật làm người ta ăn một lần còn muốn ăn nữa.” Nói xong, không kịp chờ cắn một ngụm lớn.

Những người khác vừa nghe hần nói như vậy, rói rít nghi ngờ. Thiệt hay giả? Có ngon thật không?

Thử một chút chắc cũng không sao! Bọn họ lấy một miếng ăn thử, lông mày nhíu chặt nhất thời giãn ra, đáy mắt cũng tràn đầy sợ hãi cùng ngưỡng mộ.

“Thật sự ăn rất ngon!”, “Trời ạ, ta chưa từng ăn món ngon như vậy!”, “Lạnh lạnh, thơm thơm, vị đủ nồng, còn có vị trứng.” “Hạ cô nương, người làm sao hay vậy?”

Nghe bọn họ luôn miệng tán thưởng, Hạ Vân Hi cười hết sức vui vẻ, hào hứng bưng bưng mà nói ra bí quyết: “Đây là đồ ngọt đặc chế tại quê hương ta, trước đem sữa tươi nấu nóng, để cho bề mặt sữa tươi xuất hiện váng sữa, đợi đến sữa tươi lạnh xuống thì lấy da sữa ra, rồi sau đó thêm một chút đường cùng lòng trắng trứng vào trong sữa, nếu như thích còn có thể thêm đậu đỏ.....”

Nàng giải thích hết sức cặn kẽ, mọi người nghe được ngạc nhiên không thôi, không nghĩ tới sữa tươi cùng trứng gà cũng có thể có làm như thế này, quá thần kỳ.

“Hạ cô nương, người thật thông minh, điều này cũng nghĩ tới.”

“Bánh ngọt như vậy, chúng ta lần đầu tiên thấy đấy.....”

Mọi người vây quanh Hạ Vân Hi, lại nói chuyện không ngừng, cười sảng khoái, tiếng ca ngợi vang vọng cả phòng khách.

Tiêu Dật Phong trở lại thấy cảnh này, gương mặt tuấn tú lạnh lùng âm lãnh mấy phần. Yêu tinh đáng chết, dám náo nhiệt ở cung điện hần!

“Dật Phong, chàng về rồi!” Vừa nhìn thấy hần, Hạ Vân Hi vui vẻ chào hỏi.

Mọi người vừa thấy chủ tử lập tức cung kính hành lễ.

“Tham kiến thái tử điện hạ!”

“Điện hạ, người tới vừa đúng lúc! Hạ cô nương làm rất nhiều bánh ngọt kỳ lạ, mau ném thử đi.” Lý Trạch Dương cười bưng một chén sữa hai lớp, đi tới trước mặt hần.

Tiêu Dật Phong nhìn cũng không nhìn một cái, chỉ là nhàn nhạt hướng về phía mọi người nói: “Trở về công việc của các người đi.” Giọng nói bình thản, mệnh lệnh lạnh như băng.

“Dạ!” Mọi người vội vàng tan hàng.

“Dật Phong, chàng tới ném thử một chút bánh ngọt ta làm đi.” Hạ Vân Hi cười duyên đến gần hần, tay nhỏ bé nhanh chóng giắt trên người hần.

Cử động này làm Lý Trạch dương giật mình cảm thiếu chút nữa trật khớp. Cái đó, Hạ cô nương này cũng quá nhiệt tình đi, lại không cố kỵ chút nào bay tới ôm điện hạ, chẳng lẽ, đây chính là điều mà bọn Diệp Lỗi nói là khác người sao?

Tiêu Dật Phong đẩy tay nàng ra, mặt không đổi sắc đi vào nội sảnh, mắt không gợn chút tâm tình.

Hạ Vân Hi lơ đãng, ngược lại vui vẻ đuổi theo, mặc dù luôn bị hấn cự tuyệt ngoài ngàn dặm, nhưng nàng vẫn không để tâm đến.

“Tình yêu, chàng đi đâu? Luyện bắn bia, hay là đi săn thú? Cưỡi ngựa cũng không tồi, ta nghe nói gần đây trong cung nhập giống ngựa tốt, không bằng chúng ta đi cưỡi ngựa đi được không?” Nàng ở thế kỷ hai mươi một từng ở trường mã luyện qua cưỡi ngựa, cũng vì vậy mà thích loại vận động này.

Tiêu Dật Phong không để ý đề nghị của nàng, từ đầu đến cuối vẫn không liếc nàng một cái.

“Tình yêu, chàng đừng không để ý tới người ta, nếu như không thích, vậy chúng ta đi dạo ngoại thành.....” Nàng om sòm vẫn không định dừng, tiếp tục riu rít.

Nhìn hai người một trước một sau rồi đi, Lý Trạch dương vốn là kinh ngạc nghệt mặt, phút chốc cười lớn, kêu to “Hàaaa...! Hạ cô nương, mau phá tòa băng sơn này đi!”

26. Chương 26: Tiếp Tục Thắng Không Kiêu Bại Không Nản

Từ lần trước ở phòng khách tham dự yến tiệc đồ ngọt, tất cả mọi người trong cung Hoa Dương đều rất thích tay nghề Hạ Vân Hi, đối với tiểu cô nương thắng thần nhiệt tình này càng quan tâm hơn nữa.

Lúc này, trong vườn hoa, Hạ Vân Hi cùng một bọn thái giám đang cao hứng bưng bưng thả diều.

Bỗng nhiên nổi một hồi gió lớn, con diều trong tay bọn họ mắc luôn trên cành cây, lại không dám kéo quá mạnh, nhất thời không biết như thế nào cho phải.

“Nguy rồi, vướng trên cây rồi, làm thế nào..... Không chơi được.....”

“Làm sao mà không chơi được, lấy nó xuống là xong, xem ta.”

Hạ Vân Hi nói xong, vận dụng kỹ xảo, cẩn thận từng li từng tí leo lên cây.

Người người ngửa đầu nhìn lên trên, bội phục cực kỳ, lớn tiếng khen ngợi: “Oa —— Hạ cô nương thật là lợi hại a! Hạ cô nương rất giỏi! Rất giỏi! Thật lợi hại.....”

Thậm chí còn vỗ tay.

Hạ Vân Hi nghe được tiếng vỗ tay, rất đắc ý. Nhưng là, con diều mắc ở đầu cành, quá xa, nàng cố gắng đuổi tay kéo con diều xuống.

“Hạ cô nương, cẩn thận a!” Mọi người thấy lo lắng đề phòng.

Mất sức chín trâu hai hổ, Hạ Vân Hi cuối cùng đem con diều cầm trên tay rồi, không nhịn được hoan hô một tiếng. Đúng lúc này, đột nhiên cảm thấy tay trái ngứa ngứa, nàng cúi đầu nhìn...

“A ——”

Hạ Vân Hi thét chói tai vang tận mây xanh, mọi người phía dưới cũng giật mình.

“Trời ạ..... Con gián a! Thật là đáng sợ a..... Cứu mạng!”

Hạ Vân Hi hoảng sợ thét chói tai, liều mạng vỗ sinh vật kinh khủng trên tay, bởi vì quá kích động nên trượt chân, lại thét một tiếng, cả người rớt xuống ——

“A!”

Đang lúc mọi người đồng thời kêu lên, nàng cho là nàng sẽ té rất đau, ai ngờ trong nháy mắt này, nàng cảm thấy mình lại bay lên trời, tựa hồ có người ôm nàng..... Không khỏi định thần nhìn —— khuôn mặt anh tuấn phóng đại trên đỉnh đầu nàng.....

“Dật Phong?” Nàng ngớ ngẩn, không nghĩ tới hắn sẽ kịp thời xuất hiện, hơn nữa còn cứu mình, lấy cá tính lạnh lùng vô tình của hắn, thế nhưng lại.....

Một tia cười ngọt ngào đọng trên môi, có phải hân cũng có chút quan tâm nàng đúng không?

Được ôm trong vòm ngực ấm áp, mùi hương quen thuộc, thật khiến cho người ta say mê..... Nàng lại bắt đầu vui sướng nhưng.....

“Vân Hi, nàng không sao chứ?” Tiêu Dật Phong buông nàng xuống, mặt ân cần hỏi. Ánh mắt lạnh khốc đập lên một tầng lụa mỏng mềm mại, khiến nàng không nhận được mà loạn nhịp.

“Dật Phong, có chàng ở đây, ta tại sao có thể có chuyện đây?” Nàng mềm mại cười một tiếng, hài lòng dựa vào ngực hắn.....

Cho đến khi cái môn truyền đến một hồi đau đớn mới cắt đứt ảo tưởng tươi đẹp.

“Ai da!” Hạ Vân Hi kêu đau một tiếng, nhận đau, uất ức trừng mắt tên băng sơn đối diện: “Dật Phong, tại sao vô tình như vậy?”

Làm nàng mới vừa rồi còn cảm động.

“Ngu ngốc!” Hắn lạnh nhạt phũ nữ nhân ngốc trên đất một cái. Vốn là hắn định đỡ nàng một chút, ai ngờ này nữ nhân ngốc lại được voi đòi tiên, bám dính trong ngực hắn không chịu xuống, không thể nhận được nữa, hắn chỉ đành ném nàng ra ngoài.

“Đáng ghét, người quá máu lạnh rồi.....” Đau chết nàng, nam nhân này thật không biết thương hương tiếc ngọc.

“Về sau chớ học Hầu Tử, ngu xuẩn tác quái!” Hắn lạnh lùng cảnh cáo nói, không để ý tới nàng nữa, tự mình đi tới hậu viện.

Cái gì? Lại nói nàng là Hầu Tử, thật quá mức! “Tiêu Dật Phong đáng ghét, ta nhất định muốn người thân phục dưới váy ta.” Nàng hướng về phía bóng lưng của hắn buông thệ quyết tâm.

Tức chết nàng.

Hạ Vân Hi kiên trì dậy sớm không có mấy ngày, lại bắt đầu chứng nào tật nấy, ngủ nướng đến mặt trời lên cao.

“Hạ cô nương, nên rời giường rồi!” Thanh Thanh vừa đến liền lôi kéo mèo lười hô to.

“..... Đến rồi!” Hạ Vân Hi ngáp, bộ dạng chưa tỉnh ngủ, lười biếng đi tới bàn trang điểm ngồi xuống.

Thanh Thanh dọn xong bữa ăn sáng, bắt đầu thay nàng chải đầu, đưa khăn ướt cho nàng lau mặt, sau cùng ra lấy xiêm y để cho nàng thay.

Một hồi bận rộn, Hạ Vân Hi vẫn là lim dim, nàng rất muốn ngủ!

Tối hôm qua mình vì kế hoạch theo đuổi phu mà nàng vất hết óc, cơ hồ trắng đêm không ngủ, nhưng thủy chung không nghĩ ra về sau như thế nào, chỉ có thể tiếp tục quần quýt chật lấy, thất bại là mẹ thành công a.

Ai, tại sao nàng luôn người gặp người thích, ở trước mặt người trong lòng lại trắc trở thế này, bộ dạng ước gì nàng mau cút xa xa, làm nàng cảm thấy hoài nghi sức quyến rũ trời sinh của mình.

“Hạ cô nương, người sao vậy?” Nhìn nàng không ngừng thở dài thở ngắn, Thanh Thanh kỳ quái hỏi.

Hạ cô nương không phải luôn luôn rất lạc quan sao? Nàng thậm chí hoài nghi, Hạ cô nương căn bản cũng không biết phiền não là thứ gì, vậy thì có gì mà than thở.

Hạ Vân Hi không nói gì, vẫn than thở như cũ, lại muốn ngủ nữa.

“Hạ cô nương! Hạ cô nương!” Một thái giám chạy vào, thở hồng hển, ngón tay ngoài cửa: “Điện, điện hạ trở lại, đang luyện võ, so kiếm cùng Tề, Lục tướng quân.”

“Thật sao?” Hạ Vân Hi lập tức nhảy lên, vẻ mặt buồn ngủ mất sạch, sau đó như một làn khói lao ra ngoài cửa, lưu lại Thanh Thanh ở phía sau hô to gọi nhỏ.

“Hạ cô nương, chờ ta một chút...!”

27. Chương 27: Hắc Thế Nhưng Lại Động Kiếm Với Nàng, Thật Là Máu Lạnh

“Tình yêu Dật Phong!” Hạ Vân Hi ngọt ngào kêu, từ từ truyền vào tai Tiêu Dật Phong.

Lục Phi Vũ đã hạ tay múa kiếm, thú vị nói: “Điện hạ, cái bóng của người đã tới.”

Một bên Tề Diệp Lỗi chau mày, bộ dạng chờ xem kịch vui.

Tiêu Dật Phong lạnh lùng quét hai người một cái, sau đó tiếp tục cầm trường kiếm tung chiêu. Hai người đồng thời nhanh nhẹn nhảy ra, thở phào nhẹ nhõm.

“Điện hạ, người không định để ý tới thật sao, không tốt đâu.”

“Đúng vậy, quá đả thương tâm hồn yếu ớt của cô nương kia rồi.”

Hai tuần nhan đồng thời lóe nụ cười gian xảo, giống như một đôi tà ác.

“Câm miệng!” Hắc thật muốn giết hai người nhiều chuyện này, ra tay càng thêm không lưu tình, dung mạo tuấn tuyệt phủ đầy sương lạnh.

Hắc chán ghét nữ nhân bị nói là cái bóng của hắn, càng chán ghét bọn họ luôn đem nàng ra tán gẫu với hắn.

Tề Diệp Lỗi cùng Lục Phi Vũ thấy kiếm pháp hắc càng ngày càng bén nhọn, cũng sắp không đánh lại nữa, thu lại ý cười chuyên tâm ứng chiến, kiếm thuật tinh xảo lại làm Hạ Vân Hi thấy phải ngây người.

Cho đến ba người so kiếm xong dừng tay lại, nàng mới phục hồi tinh thần.

“Dật Phong, chàng thật giỏi!” Hạ Vân Hi mạnh mẽ vỗ tay, vui mừng chạy tới, lại bị hắc lấy kiếm cản trở.

“Đừng đến gần ta nữa.” Khí kiếm lạnh chỉ thẳng vào nàng, lạnh lùng cảnh cáo.

Hắc ghét nàng bám dính hắn như hình với bóng, đi tới chỗ nào cũng không thiếu tiếng cười của nàng. Hắc thật rất hoài nghi, có phải người trong cung mách lẻo cho nàng biết không, nếu không nàng như thế nào biết được hành tung của hắn?

Nữ nhân ghê tởm, hại hắn luôn không được thanh tĩnh.

Hạ Vân Hi nghe lời mới là lạ, nàng linh hoạt lách người, vòng qua bên cạnh hắc.

Sắc mặt Tiêu Dật Phong càng lạnh hơn, chuyển một cái, không chút do dự hướng nàng huy kiếm, Hạ Vân Hi sợ hết hồn, nguy hiểm thoáng qua vẫn chưa tỉnh táo lại được.

“Tình yêu, chàng muốn mưu sát hôn thê sao.” Nàng đáng thương nhìn hắc, bộ dạng huyền lệ muốn khóc.

Lại động kiếm với nàng, thật là máu lạnh.

Tiêu Dật Phong đẩy mắt kết băng, vẻ mặt không nhiệt độ: “Cảnh cáo ngươi lần nữa, đừng gọi ta bằng cái tên ghê tởm này.” Đồ nữ nhân được voi đòi tiên.

Tề Diệp Lỗi cùng Lục Phi Vũ buồn cười nhìn, đối với Hạ Vân Hi vừa bội phục vừa đồng tình. Bội phục nàng bất khuất không buông tha, đồng tình nàng sẽ bị giá rét làm tổn thương.

Băng sơn thật không tốt, nhất là cả người toàn mũi dao sắc nhọn như thái tử điện hạ đây.

“Người ta chỉ là muốn nói chuyện cùng chàng.” Hắc vì cái gì tuyệt tình như vậy?

“Cút!” Tròng mắt đen Tiêu Dật Phong âm lãnh không kiên nhẫn, hắc chịu đủ rồi.

Hạ Vân Hi cắn cắn môi, tự động viên mình, cười đáng yêu lần nữa: "Đừng như vậy mà, người ta thật rất muốn ở bên cạnh chàng, chàng đừng luôn đuổi ta!" Nàng chậm rãi đến gần hắn, bỏ cảnh cáo hắn vào tai này ra tai kia.

Đột nhiên ánh lạnh chợt lóe, nàng còn chưa phản ứng kịp, ống tay áo đã bị cây kiếm trên tay Tiêu Dật Phong cắt bỏ thành từng mảnh, lộ ra như cổ tay trắng múp như đóa hoa sen chưa nở.

"Dật Phong....." Hạ Vân Hi bất mãn chu môi, kiếm tiếp theo nam nhân này sẽ không phải là trực tiếp gọt tay nàng chứ?

"Rời đi!" Tiêu Dật Phong lạnh lùng nhắc nhở nữ nhân ngu ngốc tới cực điểm này. Nếu như nàng không biến, cũng đừng trách hắn tự mình ném nàng khỏi trường luyện võ.

Hạ Vân Hi coi thường đạo kiếm, chưa từ bỏ ý định còn muốn đến gần.

"Đừng như vậy, Dật ——" chữ 'Phong' còn chưa kịp nói ra miệng nàng đã bị hắn xách giống như một con Tiểu Miêu ném ra bên ngoài.

"Điện hạ!" Tề Lục nhị tướng cau mày nhìn cử động của hắn.

Hắn cũng quá tuyệt tình rồi, đem một đại mỹ nhân Quốc Sắc Thiên Hương ném ra như vậy, ghét người ta cũng cần vô tình như vậy sao! Dù sao nàng cũng là người của hoàng hậu nương nương.

Tiêu Dật Phong chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, mặt không thay đổi rời đi.

Hắn ghét nữ nhân không biết tốt xấu, cảnh cáo nàng đừng tới đây, nàng càng muốn đến gần!

Tề Lục hai người thở dài lắc đầu một cái, lần nữa đồng tình nhìn mỹ nhân trên đất. Ai ngờ nàng lại ưu nhã đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên người, nhìn bọn họ cười rục rờ một tiếng.

"Hai vị đại ca, Vân Hi cũng cáo lui." Nói xong, nàng không kịp chờ đuổi theo bóng dáng của Tiêu Dật Phong.

Tề Diệp Lỗi cùng Lục Phi Vũ đầu tiên là ngạc nhiên, ngay sau đó lại cười ha hả.

Hạ cô nương này thật đúng là khác người, không gãy không buông tha, tinh thần thật lợi hại, bị cự tuyệt vô số lần vẫn làm không biết mệt, thật là —— thật là đáng yêu!

28. Chương 28: Chocolate

Tiêu Dật Phong lau chùi bảo khí phụ hoàng đưa cho hắn—— Nhuyễn Bảo Kiếm nước Thiên Vực tiến cống, vô cùng sắc bén, chém sắt như chém bùn, có thể cuốn lại nằm gọn trong hộp kiếm. Sử dụng thì nhấn cơ quan một cái kiếm liền nhảy ra đuổi thẳng, dao động giống như găng của người bán hàng rong, giấu ở trong ống tay áo cũng không ai chú ý.

"Dật Phong! Tình yêu Dật Phong." Hạ Vân Hi người chưa tới thanh âm đã tới trước.

Tiêu Dật Phong mắt diếc tai ngơ, coi như ruồi ong kêu loạn, tiếp tục cúi đầu làm chuyện của hắn.

"Tình yêu, người ta chuẩn bị chút đồ ngọt cho chàng, rất ngon đó!" Nàng bưng chocolate mới nướng vui vẻ đi vào phòng, tới trước mặt hắn.

Chocolate luôn là đồ ngọt nàng thích nhất, may mà ở chỗ này cũng có chế luyện bột cacao, hương liệu cùng đậu hương thảo, sau đó nàng lại thêm vào sữa tươi cùng nước mía, bỏ bánh ngọt vào trong nồi nướng, là được 7, 8 phần.

Mặc dù bề ngoài không bằng bánh hiện đại làm được.

"Dật Phong, nể mặt ăn một cái nha, người ta đặc biệt làm cho chàng." Thấy hắn không để ý tới nàng, Hạ Vân Hi tiếp tục om sòm, không ngừng cố gắng vùng vẫy dài ba tấc.

Tiêu Dật Phong vẫn không liếc nàng một cái, mặc nàng ở đó độc diễn.

“Nếu là Vân Hi làm, con cũng đừng cô phụ lòng của người ta.” Hoàng hậu vừa đến cung Hoa Dương cũng góp thêm lời vào.

“Hoàng hậu nương nương!” Hạ Vân Hi đặt khay lên bàn, vui vẻ nhào tới trong ngực hoàng hậu.

Ở cổ đại này, hoàng hậu nương nương yêu thương chăm sóc nàng, làm nàng cảm thấy tình thân ấm áp giống như nhà mình, giống như mẹ yêu thương xoa tóc khiến tâm nàng không còn âu lo.

“Nha đầu Vân Hi, có nhớ bồn cung không?” Hoàng hậu vui vẻ xoa đầu nàng.

“Dĩ nhiên là nhớ..., ngày ngày đều nghĩ đến người!” Hạ Vân Hi làm nũng nói.

Tiêu Dật Phong lạnh lùng nhìn hai người, trực giác nói mẫu thân đến không có chuyện gì tốt.

“Nhầm chán!” Hắc thu hồi ánh mắt lạnh như băng, thâm hừ một tiếng.

“Phong nhi, con nếm thử một chút thôi.” Hoàng hậu bưng chocolate lên, đưa đến trước mặt nhi tử. Mặc dù không biết đây là cái gì nhưng cũng rất đẹp mắt, là tấm lòng của Vân Hi.

Hắn liếc mắt một cái, chuyển mắt: “Vứt đi.” Cái thứ đen thui vón thành cục đó mà ăn được sao.

“Tình yêu, đừng cự tuyệt như vậy, mặc dù bề ngoài không tốt, nhưng thật rất ngon.” Ai kêu công cụ thời cổ đại đơn sơ như vậy, có thể trách nàng sao?

Nhìn chằm chằm Hạ Vân Hi lại tự động quần lên hắn, mắt lạnh nhìn nàng, quát: “Tránh ra!” Giống như thường ngày hất tay nàng.

“Phong nhi, ăn đi!” Chắc, hoàng hậu còn phải dụ dỗ!

“Không!” Hắn kiên quyết không ăn cái thứ đen thui đó.

Hoàng hậu tức giận, tiểu tử thú vị này lại không cho nàng mặt mũi: “Đây bồn cung ra lệnh!” Muốn nàng dùng uy hoàng hậu hắn mới chịu nghe lời có phải không?

Gương mặt tuần tú của Tiêu Dật Phong càng khốc hơn, mắt bùng bùng lửa giận.

Hắn cầm cái thứ đen tròn kia, bỏ vào miệng cắn một cái sau đó không khách khí khạc ra: “Khó ăn!” Thứ gì nàng làm hắn cũng cảm thấy khó ăn.

“Làm sao có thể?” Hạ Vân Hi kêu lên, tay nghề nàng tuyệt đối không thua, làm sao có thể khó ăn?

Nàng không tin nếm một viên. Mùi vị đậm đà, dịu dàng trơn bóng, hơn nữa ngọt lịm.

“Chàng nói vậy, này rõ ràng ăn rất được.” Hạ Vân Hi kháng nghị nhìn hắn chằm chằm, thật quá mức, lại vũ nhục tay nghề nàng vẫn kiêu ngạo.

Tiêu Dật Phong khinh thường liếc nàng một cái, không để ý tới bộ dáng nàng giương nanh múa vuốt: “Tự cho là đúng!” Nói xong hắn thu kiếm, hờ hững rời đi.

“Đáng ghét!” Hắn rõ ràng là cố ý.

“Vân Hi, đừng để ý tới cái tiểu tử thú vị kia nữa! Đi nói chuyện với bồn cung đi!” Hoàng hậu hừ nhẹ một tiếng, sau đó thân thiết kéo nàng ra khỏi phòng.

“Được, nương nương! Vân Hi cũng có rất nhiều lời muốn nói với ngài!” Trong nháy mắt nàng lại trở nên hưng phấn, cười khúc khích.

Vì vậy hai người liền hướng Tử Nguyệt các mà đi.

29. Chương 29: Xuất Cung

Biết được đêm thất tịch sắp tới, Hạ Vân Hi cả ngày ở cung Hoa Dương lo trong lo ngoài.

Thanh Thanh thấy cực kỳ quái: "Hạ cô nương, người ở đây làm gì? Lấy những thứ này để làm gì?" Nàng chỉ vào những con điều màu sắc khác biệt trước mặt, còn có cặp giấy màu sắc rực rỡ cùng thuốc màu, không hiểu hỏi.

"Ha ha, đây là bí mật, về sau sẽ nói cho người biết." Hạ Vân Hi thần bí cười cười.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, không bao lâu, thái giám Tiểu Lý Tử liền xuất hiện.

"Hạ cô nương ——"

Kết quả hẳn còn chưa nói xong cũng bị Hạ Vân Hi hưng phấn cắt đứt: "Có phải Dật Phong trở lại hay không? Hẳn đang nơi nào?"

Ai ngờ Tiểu Lý Tử lại lắc đầu một cái, "Không phải, Thái Tử hẳn vừa hạ triều đã cùng đám người Tĩnh vương gia đi bãi săn bắn rồi." Đây là tin tức Tề tướng quân phái người bảo hẳn biết.

"Bãi săn bắn?" Hạ Vân Hi có chút kinh ngạc, ngay sau đó tử nhĩ tỏa sáng lấp lánh, sáng chói như lưu quang: "Tiểu Lý Tử, bãi săn bắn có phải có rất nhiều động vật hoang dã hay không?"

Có phải chơi rất vui không?

"Đúng! Bãi săn bắn hoàng gia động vật đều là từ các nơi thâm sơn rừng rậm dẫn vào, tất cả đều là động vật hoang dã." Tiểu Lý Tử thành thực đáp.

"Thật tốt quá, ta cũng muốn đến xem!" Hạ Vân Hi cao hứng nhảy lên. "Bãi săn bắn ở nơi nào? Cách cung có xa hay không ——"

"Con không thể đi!" Một đạo thanh âm đột nhiên ngắt lời nàng.

"..... Hoàng hậu nương nương?" Hạ Vân Hi không hiểu nhìn nàng. "Tại sao không thể đi?"

Hoàng hậu mặt nghiêm túc đi tới trước mặt nàng. "Con đã quên những lời ta nói rồi sao? Không có việc gấp không được ra khỏi cung Hoa Dương." Gần đây trong cung, đám hoàng tử công chúa bọn họ ra vào thường xuyên, lúc này càng không thể ra ngoài. Mặc dù người biết tướng mạo của nàng cực ít, nhưng chỉ sợ vạn nhất.

"Nhưng là con muốn đi tìm Dật Phong, hơn nữa con cũng muốn xem bãi săn bắn là như thế nào!" Hạ Vân Hi nắm tay hoàng hậu, làm nũng nói, tử nhĩ lấp lánh ánh sao.

Trước kia ở nhà chiêu này là hữu hiệu nhất, đại ca nghiêm túc có lúc cũng sẽ đầu hàng.

Chỉ tiếc, sự tình liên quan trọng đại, hoàng hậu dĩ nhiên không chịu thỏa hiệp.

"Vân Hi, nghe lời! Không được xuất cung, ta là vì tốt cho con." Hoàng hậu cương bách, cứng rắn cự tuyệt.

"Con không hiểu!" Nàng chau mày nhăn mặt.

Nàng biết hoàng hậu nói vậy nhất định có nguyên nhân, nhưng đến tột cùng là tại sao, nàng xuất cung sẽ gặp nguy hiểm sao?

"Con không cần hỏi nhiều, tóm lại, nếu như con muốn bình an sống qua ngày phải nghe lời Bẩm cung, ở lại cung Hoa Dương, nơi đó không nên đi." Hoàng hậu chỉ có thể giải thích như vậy.

Hạ Vân Hi còn muốn hỏi, nhưng lời đến miệng lại nuốt trở vào, đảo mắt, đột nhiên sửa lời nói: "Vậy cũng tốt, con nghe nương nương, ở đây chờ Dật Phong về là tốt rồi."

Nàng biểu hiện đáng vẻ hết sức khéo léo.

"Được, con có thể nghĩ như vậy thật tốt quá!" Hoàng hậu thấy nàng nghĩ thông suốt, mỉm cười.

Hạ Vân Hi cũng cười hì hì, nhưng nhìn kỹ thì là cười gian.

Quả nhiên, hoàng hậu đi không lâu, Hạ Vân Hi liền kêu Thanh Thanh, thương lượng cách xuất cung.

“Cái gì? Người muốn chuồn êm?” Thanh Thanh kinh ngạc hô.

“Suyt ——” Hạ Vân Hi vội vàng suyt một tiếng, trừng mắt nhìn nha đầu đang ngạc nhiên.”Nhỏ giọng một chút, người khác nghe được làm sao?”

Thanh Thanh liền nhỏ giọng.”Hạ cô nương, người thật muốn lên xuất cung sao?”

“Đúng! Ta nhất định muốn xem cái bãi săn bắn đó!” Hạ Vân Hi dè dặt giọng, nghe hết sức quái dị.

“Này không được đâu, ngộ nhờ hoàng hậu nương nương phát hiện.....” Thanh Thanh rất lo lắng, điều này thỏa đáng sao?

“Không có chuyện gì, hoàng hậu nương nương mới vừa nói nàng phải đi nơi nào đó, ít nhất nửa ngày mới trở về, chúng ta đi nhanh về nhanh là được rồi.” Nàng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ cần cẩn thận làm việc là được.

“Nhưng là..... Bên ngoài có thị vệ coi chừng.” Nếu như kinh động bọn thị vệ, hoàng hậu nương nương kia trở lại không phải lộ tẩy rồi sao?

Hạ Vân Hi lại cười thần bí: ”Ta tự có biện pháp!”

Không bao lâu, Tiểu Lý Tử gọi Hạ Vân Hi, lấy ra hai bộ thái giám. Họ thay xong, lặng lẽ đi ra khỏi cung Hoa Dương, bởi vì trên tay có lệnh bài, thị vệ cũng không hỏi nhiều.

Thật vất vả, hai người rốt cuộc thông qua tất cả cửa ải, rời khỏi hoàng cung.

30. Chương 30: Tứ Hoàng Tử Tiêu Dật Dương (1)

“Hạ cô nương, chúng ta thật đã ra được rồi!” Đại khái cũng lâu rồi không được xuất cung, Thanh Thanh hưng phấn dị thường, hoàn toàn không còn lo lắng như trước.

Hạ Vân Hi giang hai tay, cảm thụ không khí trong lành ở ngoại ô Lục Dã Thanh Sơn, tâm tình hết sức vui vẻ: ”Oa! Tuyệt quá! Trời xanh, mây trắng! Cổ non xanh biếc, không khí cổ đại chính là trong lành như vậy.....”

Không có khói bụi dày đặc, không có nhà cao tầng, không có chướng khí! Một chút bụi bặm cũng không có, thật là tinh khiết!

“Hạ cô nương, người quá khoa trương rồi.....” Thanh Thanh giật giật khóe miệng, thấy nàng giống như gặp được kỳ quan thế giới. Chẳng lẽ nàng chưa từng thấy qua trời xanh mây trắng sao?

Hạ Vân Hi hì hì cười một tiếng, “Người không hiểu đâu! Được rồi, đi thôi!” Nói xong, lôi kéo Thanh Thanh hào hứng đi về phía trước.

Thủ đô kinh thành dưới chân thiên tử, buôn bán hết sức phát đạt, kỳ cảnh rất nhiều, trong đó xinh đẹp nhất phải kể là ngoại ô rồi, nơi đó thảm cỏ xanh rờn, có một khu rừng nhỏ, còn có một hồ bích lục được đặt tên là “Tứ”, mặc dù không có ‘Bích Nguyệt hồ’ nổi danh, nhưng cảnh sắc vẫn nên người, mát mẻ xinh đẹp.

Hạ Vân Hi cùng Thanh Thanh thay bộ đồ thái giám, mặc nam trang đã chuẩn bị trước, hai người hì hì ha ha chạy, giống như hai con chim sơn ca tràn đầy sức sống linh động.

“Cứ đi tiếp cũng không phải biện pháp, nghe nói bãi săn bắn vẫn còn rất xa đây.” Đi một đoạn đường, Hạ Vân Hi đột nhiên cau mày, buồn bực mở miệng.

“Đúng, bình thường điện hạ bọn họ đều là cưỡi ngựa tới.” Thanh Thanh cũng nói. Nhưng là họ lên đi, không có ngựa để cưỡi.

Hạ Vân Hi nhìn quanh bốn phía, chợt nhìn thấy cách đó không xa bên hồ, có tuần mã không dây cương đang nhàn nhã ăn cỏ, nhất thời vui mừng.

“Thanh Thanh, mau nhìn, chỗ kia có ngựa.” Nàng hưng phấn chỉ phía trước.

“A, thật!” Thanh Thanh cũng nhìn thấy, không khỏi cười tươi rói, nhưng ngay sau đó như nghĩ đến cái gì cau mày: “Hạ cô nương, khả năng này là ngựa của người khác, có chủ nhân.”

“Không quan tâm, dù sao không thể thật đi bộ mà tới.”

Hạ Vân Hi vừa nói liền hướng tuần mã chạy đi, Thanh Thanh không thể làm gì khác hơn là theo sát ở phía sau.

“Quả nhiên là ngựa tốt!” Nghiên cứu một lúc, nàng không nhìn được than thở, ngựa cao lớn cường tráng, bốn vó có lực, đường cong bắp thịt cực kỳ xinh đẹp, màu lông thuần chánh sáng bóng, là giống tuần mã cực hảo ngàn dặm.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng từng cùng bác đến mã trường chơi đùa nên đối với ngựa cũng có chút ít hiểu biết.

Đại khái con ngựa cảm nhận được nàng đến gần, hơi khấn trương thở phì phì, tràn đầy địch ý.

Thanh Thanh có chút sợ sợ, không khỏi lui về phía sau mấy bước: “Cô nương, chúng ta vẫn là không nên cưỡi nó.” Nhìn ánh mắt hung hãn kia, thật là đáng sợ.

“Yên tâm, nó sẽ không tổn thương chúng ta.”

Hạ Vân Hi lắc đầu một cái muốn nàng an tâm, sau đó hơi cúi người xuống, nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng ngời màu râm nắng của con ngựa, tận lực nhìn không dời mắt, ôn hòa tiến hành trao đổi bằng mắt. Thế gian vạn vật đều có linh hồn, có cảm tính, muốn thuần phục đầu tiên phải lấy được tin tưởng ở động vật. Đây là bác dạy nàng!

Lỗ tai ngựa run lên, nghe đầu nhìn nàng, địch ý tản mát đã bị tò mò thay thế. Hạ Vân Hi chớp thời cơ, nhấn một chút, thân hình thoát một cái dễ dàng bay lên lưng ngựa, vươn tay kéo Thanh Thanh lên.

“Các người đang làm gì?” Một đạo thanh âm ôn hòa từ tính vang lên, giọng điệu không vui.

Hạ Vân Hi kinh ngạc một chút, thì ra thật đúng là có người ở gần đây rồi, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nam tử vô cùng dễ nhìn đứng bên cạnh cây dong, đầu mang ngọc quan, người mặc vân bào cánh sen hồng, mày kiếm nồng đậm tà tà héch lên, sống mũi cao, bờ môi khêu gợi, tròng mắt đen nhánh như bảo thạch chói lọi, lúc này hơi ẩn tức giận.

Mà Thanh Thanh nhìn thấy dung mạo nam tử, sợ tới mức vội vàng giơ tay lên che mặt. Trời ạ, Tứ hoàng tử thế nào lại ở chỗ này?

31. Chương 31: Tứ Hoàng Tử Tiêu Dật Dương (2)

“Tiểu huynh đệ, tuổi còn nhỏ, học cái gì không học, sao lại học trộm ngựa?” Hắc mới vừa rồi nhìn thấy một bóng người bên cạnh con ngựa, đoán là mã tặc (trộm ngựa), quả nhiên không sai.

“Người nói vậy, ai trộm?” Hạ Vân Hi vội vàng giải thích, “Ta chỉ là muốn mượn ngựa dùng một chút, tối nay sẽ đem trả lại cho người.”

Nàng nói xong, cũng không quản hắc có đáp ứng hay không, thúc hông ngựa chạy đi.

“Đừng hòng chạy!” Tiêu Dật Dương thấy thế phi thân lên, xuất chưởng đánh tới nàng, muốn kéo nàng từ trên ngựa xuống.

Hạ Vân Hi rửa thầm một tiếng, ghì chặt cương, con ngựa chạy như điên hí một tiếng rồi chậm rãi dừng lại, sau đó nàng liền nhảy xuống lưng ngựa.

“Này, người thật đáng giận, mượn ngựa dùng một chút cũng không được.” Nàng tức giận la ầm lên, hoàn toàn không cảm thấy mình mới là người sai.

“Tiểu tử này, rõ ràng là người trộm ngựa của ta, còn nói ta hẹp hòi?” Thấy nàng ngang ngược vô lý, Tiêu Dật Dương hết sức tức giận, ra chiêu cũng không lưu tình nữa.

“Ta nói, ta chỉ là mượn, sẽ trả người.” Hạ Vân Hi nhanh nhẹn né tránh, lúc trả chiêu vẫn không quên biện giải.

Nàng không phải là trộm!

Tiêu Dật Dương không nghĩ tới võ công mã tặc này tốt như vậy, lại có thể tránh hơn mười chiêu của hắn, nhưng hắn một chút cũng nhìn không ra võ công của mã tặc kia, mặc dù rất nhanh, nhưng chỉ có sức mà không có nội lực.

Mà Hạ Vân Hi thì càng đánh càng đuối sức, đáng chết, nam nhân sao lại lợi hại như vậy, nàng mệt đến thở dốc rồi, nhưng hắn vẫn bình thản thong dong, mấy lần nàng thất thủ suýt thua.

Chẳng lẽ đây là khinh công xuất sắc của cổ đại sao?

Thanh Thanh ở bên cạnh nhìn thấy liền kinh hồn bạt vía, không biết có nên ngăn cản hay không. Nhưng nghĩ tới lời hoàng hậu nàng lại im lặng không lên tiếng, thầm niệm A Di Đà Phật trong lòng, cầu Hạ cô nương toàn thân trở về.

Tiêu Dật Dương lúc này đã nhìn thấu võ công của Hạ Vân Hi, đổi chiêu, bắt được cánh tay của nàng, lại dùng sức một phát, cả người Hạ Vân Hi nhào vào ngực hắn.

“Buông ta ra.....” Nàng không ngừng giãy giụa. Đáng chết, nam nhân này sao lại khỏe như vậy, vùng cũng vùng không ra.

“Chỉ cần người chịu nhận sai, ta sẽ thả người.” Tiêu Dật Dương giọng nói đã hòa hoãn hơn. Thật ra thì hắn cũng không phải thật muốn trừng phạt, dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, biết sai biết sửa là được.

Hừ, ai muốn nhận sai với người!

Hạ Vân Hi thầm mắng một tiếng, đột nhiên cúi đầu, hung hăng cắn tay hắn, sau đó thừa dịp hắn bị đau mà buông tay, chen chân vào quét ngang hắn, ép hắn không khỏi lui về phía sau mấy bước, nàng nhanh chóng chạy thoát.

Tiêu Dật Dương tức giận vô cùng, vươn tay muốn tóm nàng lại, Hạ Vân Hi cơ trí tránh được, nhưng mũ trên đầu lại bị hắn tháo ra, nhất thời, tóc dài mềm mại tung bay.

“Người ——” Tiêu Dật Dương hết sức kinh ngạc. Hắn lại là nữ?

Dung nhan tinh xảo diễm lệ làm như một bụi xuân Hải Đường, thấp thoáng nét hồn nhiên ngây thơ, tử nhân trong suốt dưới ánh mặt trời điểm xuyến màu vàng như mộng ảo, cánh môi đỏ tươi, tóc đen xốc xếch vài sợi nhỏ chen lên khuôn mặt không tì vết, hết sức phong tình.

Tiêu Dật Dương cực kỳ kinh ngạc, không khỏi hít sâu một cái, đồng tử co rút lại. Trên đời lại có nữ nhân tuyệt sắc như thế?

Cho tới nay ở trong lòng hắn, nữ nhân đẹp nhất cũng chỉ có biểu muội Hàn Ngữ Yên, không ngờ trên đời còn có người đẹp hơn. Nếu như nàng là tiên tử, như vậy nữ nhân trước mắt chính là Thiên Tiên rồi.

Hạ Vân Hi thấy hắn ngần ngừ, nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, vung roi, tuấn mã nhanh như chớp phóng đi.

Đợi khi bóng hình xinh đẹp tuyệt lệ khuất mắt rồi Tiêu Dật Dương mới phục hồi tinh thần lại, trong lòng vẫn hoang mang không dứt, đáy mắt lóe sáng khó tả!

Nàng, rốt cuộc là ai?

32. Chương 32: Âm Mưu

Tiêu Dật Phong cười tuần mã “Kỳ Kỳ” của hắn, xung trận chạy băng băng về phía trước. Đằng sau là Hoài An Quận Vương Sở Hạo Dương, còn có kim bài nhị tướng Tề Diệp Lỗi cùng Lục Phi Vũ, và một số Cẩm y vệ đứng nghiêm ở bên.

“Hạo dương, hôm nay chúng ta tỷ thí một chút, xem ai sẵn thú nhiều nhất!” Tiêu Dật Phong quay đầu lại nhìn bạn tốt, gương mặt tuần tú luôn hờ hững khế cười.

Hắn cùng với Sở gia huynh đệ Vinh Quốc Công phủ là bằng hữu chơi từ nhỏ, cũng là tri kỷ, là huynh đệ sống chết chi giao trên chiến trường, vì vậy tình cảm của bọn họ so huynh đệ ruột thịt còn thân hơn.

“Ha ha! Đó còn cần phải nói sao? Đương nhiên là ta.” Sở Hạo Dương lớn tiếng cười, một thân cẩm bào màu bạc hoa lệ, tự thân yêu mị phong tình cực đẹp, cả người tản mát ra khí chất cao quý thanh nhã.

“Chỉ sợ là nói suông! Nhìn, có con hươu xuất hiện!” Tiêu Dật Phong chỉ trước mặt.

“Con hươu này sẽ là của ta đấy!” Sở Hạo Dương thúc ngựa phóng về trước, phóng khoáng hướng về phía sau hô to: “Diệp lỗi! Phi vũ! Các người cũng tới, xem ai săn được con mỗi đầu tiên!”

“Vương gia, người thắng nhất định sẽ là chúng ta!” Tề Diệp Lỗi cũng cười lớn, cùng Lục Phi Vũ trao đổi ánh mắt ăn ý mười phần, sau đó hai người thúc ngựa chạy như điên.

Vó ngựa lộn xộn, ngựa hí cuồng. Bốn vị nam tử tuần mã anh tư, một mặt kêu, một mặt phi ngựa đuổi theo con lộc kia.

Lúc này, ở phía đông bãi săn, có một dốc cao và vách đứng, một bạch y nam tử đứng đó, vóc người thon dài, trên mặt mang mặt nạ bạc, chỉ có đôi mắt hẹp dài lộ bên ngoài, ánh mắt thâm thúy như đầm sâu không đáy, cả người tản mát ra hơi thở âm lạnh làm người ta khiếp đảm.

Một hắc y nhân nhanh chóng đi tới phía sau hắn, cung kính hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến chủ nhân!”

“Đứng lên, chuyện thế nào rồi?” Bạch y nam tử nhàn nhạt nói ra, thanh âm trầm thấp bình tĩnh, lạnh băng rét thấu cốt tủy.

Hắc y nhân nghe vậy đứng lên, vẻ mặt thanh lãnh đáp: “Hồi bẩm chủ nhân, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng theo phân phó của ngài, Tiêu Dật Phong lần này không thể thoát.”

Bạch y nam tử lạnh lùng cười nhẹ, con ngươi đen bóng lộ ra tàn tuyệt làm người ta hít thở không thông: “Tốt, truyền lệnh xuống, lập tức hành động!”

“Tuân mệnh!”

Một con hươu chạy tán loạn trong rừng.

Vó ngựa phi nước đại, bụi đất tung bay.

Lần này đến phiên Sở Hạo Dương xung trận lên trước, mắt phượng quỳnh rũ thoáng qua vẻ đắc ý, la ầm lên: “Con hươu này đã bị đuổi đến kiệt sức! Dật Phong, ta nhanh hơn một bước rồi!”

“Đừng nói trước như vậy, nó chết vào tay ai còn chưa biết đấy.”

Tiêu Dật Phong nhàn nhạt cười, lấp tên, giương cung.

Lúc này Tề Diệp Lỗi đột nhiên kinh hô, chỉ bên trái.”Trời ạ! Bên kia lại có một con hổ nhỏ! Mau nhìn mau nhìn! Không nghĩ tới bãi săn này còn có hổ, ha ha, con hổ này chỉ có thể là của ta.”

“Hổ? Ở đâu?” Hai người chau mày lại, quay đầu nhìn.

Lục Phi Vũ chớp thời cơ, kéo cung, nhắm ngay con hươu kia, tên vun vút lao đi. Đợi đến lúc Tiêu Dật Phong cùng Sở Hạo Dương phát hiện trúng kế, hươu đã trúng tên ngã xuống đất.

“Ha ha! Hôm nay nó chết vào tay ai, rốt cuộc đã thấy! Nhị vị, đa tạ!” Lục Phi Vũ cười ha ha, lại cùng Tề Diệp Lỗi trao đổi một ánh mắt đặc ý.

33. Chương 33: Gặp Tập Kích

“Được lắm tiểu tử, các người dám liên hiệp lừa gạt bọn ta!” Sở Hạo Dương vừa bực mình vừa buồn cười, bất mãn trừng mắt nhìn bọn họ.

“Bình bất yểm trá*, Tĩnh vương gia!” Tề Diệp Lỗi nhún nhún vai, buông tay, làm như chuyện đương nhiên, khiến người ta muốn đập một trận.

*dụng cơ phải lừa địch

Tiêu Dật Phong không nói gì, chỉ cong môi, đáy mắt lóe hứng thú. Nhưng đột nhiên, hắn cảm giác được có gì kỳ quái, khuôn mặt anh tuấn biến sắc, cảnh giác dò xét bốn phía.

“Sao thế?” Sở Hạo Dương thấy thần sắc Tiêu Dật Phong biến đổi, không khỏi kỳ quái.

Hắn thu hồi tinh mang trong mắt: “Ta cảm thấy có mai phục.”

“Không thể nào?” Tề Diệp Lỗi nhìn bốn phía, trừ bọn họ ra cũng chỉ có Cẩm y vệ, “Đây là bãi săn hoàng gia, đề phòng nghiêm ngặt, người ngoài muốn mai phục cũng không phải là chuyện dễ.”

Sở Hạo Dương chau mày, cũng cảm thấy có cái gì không đúng: “Không, mọi người coi chừng một chút ——”

Chưa kịp nói hết, một trận mưa tên từ đỉnh núi phóng xuống, Tiêu Dật Phong cùng Sở Hạo Dương tựa hồ sớm đã có chuẩn bị, dùng nội lực đánh mấy mũi tên ra ngoài.

Ai ngờ lại có tên phóng ra từ mấy tảng đá sau lưng bọn họ. Những cung thủ này được huấn luyện vô cùng nghiêm chỉnh, lực tay quá mạnh, tên bắn ra không hư một phát, nhắm trúng mục tiêu. Tề Lục nhị tướng cảm thấy sau lưng có luồng sát khí, phản ứng nhanh nhẹn khinh công nhảy lên. Mặc dù tránh được nhưng những cung thủ này tựa hồ biết trước bọn họ sẽ nhảy lên, nên trong đó có hai mũi tên bắn trúng vai bọn họ, máu tươi chảy ròng, mắt đã rơi xuống.

Hai người nhịn đau, núp sau tảng đá ngoài tầm tên bắn.

“Các người sao rồi?” Tiêu Dật Phong thấy bọn họ rơi từ trên không xuống, mi tâm căng thẳng, vẻ mặt hơi lo lắng.

Tề Diệp Lỗi cùng Lục Phi Vũ nhanh chóng điểm huyết đạo trên vai cảm máu: “Điện hạ, đừng để ý tới chúng ta, cẩn thận tên bay.”

“Các người thật không sao cả?”

“Điện hạ, chúng ta không có chuyện gì! Nhưng ngàn vạn lần không được bỏ qua cho bọn tiểu nhân vô sỉ này.” Nói xong, hai người đứng lên, vung kiếm nghênh chiến.

Tiêu Dật Phong đông lạnh ưng mầu nổi lên một tầng hắc ám đáng sợ, tản ra hơi thở kinh người, âm lãnh nói: “Ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho bọn chúng.”

Ám sát như vậy đã không dưới mấy lần, hắn nhất định phải bắt ra kẻ chủ mưu.

Khi bọn hắn nói chuyện, Sở Hạo Dương đã vận dụng chân khí thâm hậu, ngọc phiến trên tay được truyền nội lực cũng trở thành vũ khí, chặn mưa tên đang rơi xuống.

Trên ngọn núi, mười tên Hắc y nhân nhảy xuống, kiếm quang bắt chéo thành võng, phóng thẳng đến chỗ Tiêu Dật Phong cùng Sở Hạo Dương, kiếm chiêu bọn họ bén nhọn, tuyệt không hư chiêu, có thể thấy được là kiếm thủ thượng thừa.

Sở Hạo Dương thân như như ảo ảnh từ trong vòng kiếm lắc mình ra ngoài. Phóng lên không trung nhanh như chớp đánh ra hai chưởng, vô cùng quỷ dị, khiến hai hắc y nhân bị thương nặng. Tiêu Dật Phong cũng rút nhuyễn kiếm ra, phi thân nhảy lên, đi sau mà đến trước, cũng giữa không trung quán chặt một hắc y nhân, chém tươi.

Tề Diệp Lỗi cùng Lục Phi Vũ sử dụng kiếm pháp sư môn, nghênh chiến bốn gã hắc y nhân trong đó. Bọn họ cùng sư môn, phối hợp hết sức ăn ý, chiêu xuất ra đều là sát chiêu, trong khoảng thời gian ngắn đã đánh ngang tay.

Cầm y vệ cũng rít dùi búi kiếm, cùng hắc y nhân tiến hành giao chiến sống chết.

34. Chương 34: Vân Hi Bị Thương (1)

“Ủa? Bãi săn bắn sao lại có tiếng đánh nhau?” Hạ Vân Hi đứng trước bãi săn bắn, ngừng thần lắng nghe, lông mày nhăn lại.

Thanh Thanh cũng đã nghe thấy, chỉ là càng làm nàng kỳ quái, bãi săn bắn tại sao không có thị vệ tuần tra đứng canh gác?

“Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Đi, đi xem một chút!”

Vì vậy hai người nhảy xuống lưng ngựa, chấp tay mà thẳng bước đi vào.

Cho đến khi họ đi tới nơi phát ra tiếng đánh nhau, thấy nhân mã hai bên chém giết lẫn nhau, kinh tâm động phách, cuối cùng đã hiểu rõ cuộc xảy ra chuyện gì.

Wow! Lúc trước chỉ có ở phim truyền hình mới nhìn thấy những cảnh đánh nhau phấn khích như vậy, cư nhiên lại ở trước mắt nàng diễn ra, hơn nữa —— Ông trời, những thứ nằm dưới đất kia không phải là thi thể trong truyền thuyết chứ?

Còn nữa..., Dật Phong đâu? Hắn đang nơi nào? Ngàn vạn lần không được có chuyện gì a——

Hạ Vân Hi cố nén cảm giác lo lắng, liều mạng mở to hai mắt tìm kiếm bóng dáng người yêu, Dật Phong hẳn ở nơi nào nha?

Thanh Thanh sớm bị dọa ngốc ở tại chỗ, sợ rằng nàng cũng chưa có xem qua cảnh máu tanh như vậy, quá kinh khủng.

Bên kia, Tiêu Dật Phong giết xong ba gã Hắc y nhân, máu tươi kết tảng trên lưỡi kiếm, y phục bị rách tươi máu chỗ. Nhưng hắn còn chưa kịp thở một hơi, lại có thêm hai người Hắc y nhân nâng kiếm mà đến.

Hạ Vân Hi thấy liền run sợ, không chút nghĩ ngợi, liền nhanh chóng xông tới, nhảy vào trong vòng chiến, la lớn: “Dật Phong, ta tới giúp chàng!”

Đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng cùng Hắc y nhân đấu kiếm, Tiêu Dật Phong chấn động, nhưng động tác vẫn gọn gàng một kiếm đâm trúng đối phương, sau khi rút bảo kiếm ra thì mới bớt chút thì giờ liếc nàng một cái.

“Tránh ra!” Cái nữ nhân ngu ngốc này, lại âm hồn bất tán đến nước này, ngay cả thời điểm hắn cùng kẻ địch giao chiến cũng có thể nhìn thấy nàng.

Nàng ở bên gấp gáp nói: “Ta tại sao có thể mặc kệ? Ta cũng biết võ công, có thể giúp một tay —— Á——”

Đao quang kiếm ảnh trên đầu bay qua, làm Hạ Vân Hi sợ tới mức hét lên một tiếng, mắt thấy lưỡi kiếm sắp đánh trên người nàng, Tiêu Dật Phong thấy thế chuyển một cái, thành công đỡ kiếm đối phương đâm tới.

“Thật đáng sợ!” Hạ Vân Hi chưa tỉnh hồn võ ngực một cái. Tuy nói mình to gan lớn mật, nhưng như vậy trường hợp kinh hiểm thật đúng là lần đầu tiên gặp, trong lòng còn là khó nén sợ.

Tiêu Dật Phong hừ lạnh. “Không muốn chết cút ngay xa một chút.” Nói xong, lần nữa cùng Hắc y nhân vừa rồi đánh lén bị thất bại giao chiến.

Hạ Vân Hi cắn môi, trong lòng hết sức nóng nảy. Nàng làm sao mới có thể đến giúp Dật Phong giết địch đây? Khổ nghĩ một lúc sau, đột nhiên nhìn thấy những Hắc y nhân kia ngã xuống, trên tay bọn hắn đều có kiếm, vì vậy nàng chạy đến, cầm một thanh kiếm trong đó.

Mặc dù không có học qua kiếm pháp, nhưng nàng lợi dụng qua đâm đá cùng quyền kích, dùng cảm giác tới vận kiếm, có chút nửa nạc nửa mỡ, nhưng cũng không khó khăn mấy, trong khoảng thời gian ngắn, lại cũng có thể cùng một tên Hắc y nhân trong đó đánh ngang tay.

Không nghĩ tới nàng cũng biết võ công, hơn nữa còn là cao thủ, đáy mắt Tiêu Dật Phong thoáng qua hơi ngạc nhiên, nhưng là không nói gì, vẫn sát chiêu tàn nhẫn hướng kẻ địch tiến công.

Không bao lâu, vốn là bởi vì nhân số Hắc y nhân đông đảo mà nhìn như chiếm ưu thế, nhưng lại bị đám người Tiêu Dật Phong bức bách, dần dần xuất hiện hoàn cảnh xấu, mười Hắc y nhân đã rơi hơn phân nửa, còn dư lại cũng đã thụ thương không ít, quân lính đã tan rã.

Nhưng vào lúc này, Hạ Vân Hi lại mất tinh phát hiện, một Cẩm y vệ cách Tiêu Dật Phong khá gần, đang thừa dịp hắn chuyên tâm đối địch thì đột nhiên trở tay cầm kiếm bổ về phía hắn, Hạ Vân Hi thấy liền kinh hãi, không chút nghĩ ngợi liền nhào tới, chặn một kiếm, nhất thời, đau đớn kịch liệt khiến nàng hôn mê bất tỉnh, mơ hồ, nàng giống như rơi vào lòng ngực một người, thậm chí mơ hồ nhìn thấy. Khuôn mặt làm động tới tâm nàng, gương mặt tuấn tú nhưng lạnh như băng.

“ Dật Phong. ” Nàng nỉ non, theo bản năng ngã xuống trong ngực người kia; trong lúc vui vẻ, má lúm đồng tiền của nàng càng sâu hơn.

35. Chương 35: Vân Hi Bị Thương (2)

“Ủa? Bãi săn sao lại có tiếng đánh nhau?” Hạ Vân Hi đứng trước bãi săn, nhú mày ngưng thần lắng nghe.

Thanh Thanh cũng đã nghe thấy, nàng thấy kì quái, bãi săn hoàng gia sao lại không có thị vệ đứng canh?

“Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?”

“Đi, đi xem một chút!”

Vì vậy hai người nhảy xuống ngựa, chấp tay thẳng bước đi vào.

Khi họ đi tới nơi phát ra tiếng đánh nhau, thấy nhân mã hai bên chém giết kịch liệt, kinh tâm động phách, cuối cùng nàng đã hiểu xảy ra chuyện gì/

Wow! Lúc trước chỉ có ở phim truyền hình mới nhìn thấy những cảnh đánh nhau phấn khích như vậy, bây giờ được xem tận mắt, hơn nữa —— Ông trời, những thứ nằm dưới đất kia không phải là thi thể trong truyền thuyết chứ?

Còn nữa..., Dật Phong đâu? Hắn đang ở đâu? Ngàn vạn lần không được có chuyện gì a——

Hạ Vân Hi cố nén lo lắng, mở to hai mắt tìm kiếm bóng dáng người yêu, Dật Phong đang ở đâu?

Thanh Thanh đã sớm bị dọa ngốc tại chỗ, nàng chưa từng thấy cảnh gió tanh mưa máu như vậy, quá kinh khủng.

Bên kia Tiêu Dật Phong giết xong ba gã hắc y nhân, máu tươi kết tảng trên lưỡi kiếm, y phục bị rách mấy chỗ. Nhưng hắn còn chưa kịp thở, lại có thêm hai hắc y nhân nâng kiếm đến.

Hạ Vân Hi nhìn thấy thì run sợ, không chút nghĩ ngợi xông tới, nhảy vào trong vòng chiến, la lớn: “Dật Phong, ta tới giúp chàng!”

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng cùng hắc y nhân đấu kiếm, Tiêu Dật Phong chấn động, nhưng vẫn gợn gàng một kiếm đâm trúng đối phương, sau khi rút kiếm ra thì mới bớt chút thì giờ liếc nàng một cái.

“Tránh ra!” Nữ nhân ngu ngốc này, lại âm hồn bất tán đến nước này, ngay cả thời điểm hắc y nhân cùng kẻ địch giao chiến cũng có thể nhìn thấy nàng.

Nàng gấp gấp nói: “Ta tại sao có thể mặc kệ? Ta cũng biết võ công, có thể giúp một tay —— Á ——”

Đao quang kiếm ảnh trên đầu bay qua, làm Hạ Vân Hi sợ tới mức hét lên một tiếng, mắt thấy lưỡi kiếm sắp đánh trên người nàng, Tiêu Dật Phong thấy thế chuyển một cái, đỡ kiếm đối phương đâm tới.

“Thật đáng sợ!” Hạ Vân Hi chưa tỉnh hồn vỗ ngực một cái. Tuy nói mình to gan lớn mật, nhưng trường hợp kinh hiểm như vậy thật đúng là lần đầu tiên gặp, trong lòng vẫn còn run sợ.

Tiêu Dật Phong hừ lạnh: “Không muốn chết thì rút ra xa.” Nói xong lại cùng hắc y nhân đánh lén thất bại vừa rồi giao chiến.

Hạ Vân Hi cắn môi, trong lòng hết sức nóng nảy. Nàng làm sao mới có thể đến giúp Dật Phong giết địch đây? Khổ nghĩ một lúc, đột nhiên nhìn thấy những hắc y nhân kia ngã xuống, trên tay bọn hắc y nhân đều có kiếm, vì vậy nàng chạy đến cầm lấy một thanh.

Mặc dù chưa học qua kiếm pháp nhưng nàng thông thạo quyền kích, thử vận kiếm, có chút gượng tay, nhưng cũng không khó khăn mấy, trong khoảng thời gian ngắn lại có thể đánh ngang tay cùng một hắc y nhân

Không nghĩ tới nàng cũng biết võ công, hơn nữa còn là cao thủ, Tiêu Dật Phong thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng không nói gì, vẫn tiến công tàn nhẫn cùng kẻ địch.

Không bao lâu, số hắc y nhân đông đảo chiếm ưu thế đã bị đám người Tiêu Dật Phong bức bách, dần bị áp đảo, mười hắc y nhân đã với hơn phân nửa, còn lại cũng đã thụ thương không ít, đội hình tan rã.

Nhưng vào lúc này, Hạ Vân Hi lại mất tinh phát hiện, một Cẩm y vệ cách Tiêu Dật Phong khá gần, đang thừa dịp hắc y nhân chuyên tâm đối địch thì đột nhiên trở tay cầm kiếm bổ về phía hắc y nhân, Hạ Vân Hi nhìn thấy liền kinh hãi, không chút nghĩ ngợi nhào tới chặn một kiếm, đau đớn kịch liệt khiến nàng hôn mê bất tỉnh, trong lúc mơ hồ nàng như rơi vào lòng ngực một người, thậm chí mơ hồ nhìn thấy..... Khuôn mặt khiến nàng động tâm, gương mặt tuấn tú nhưng lạnh băng.....

“..... Dật Phong.....” Nàng nỉ non, ngã xuống lòng ngực người kia, mỉm cười vui vẻ.

, chương 35.Đau lòng (1)

Cung Hoa Dương Tử Nguyệt các

Hạ Vân Hi sắc mặt tái nhợt mà nằm trên giường, ngự y đang xử lý vết thương cho nàng.

“Thật là may, không thương tổn đến gân cốt, nếu không cánh tay này đã bị phế rồi.” Ngự y vừa bôi thuốc vừa thở dài nói.

Cánh tay trắng muốt như ngọc lại có vết kiếm rất sâu, máu tươi đầm đìa, chạm tới xương, nhìn thôi cũng biết bị thương nặng bao nhiêu. Thanh Thanh không đành lòng nhìn tiếp, hoàng hậu đau lòng mắt đầm lệ.

Tiêu Dật Phong lẳng lặng nhìn thiếu nữ trên giường, cánh tay vết thương chồng chất, trong lòng lại dâng lên một tia chân tình khác thường..... Đau lòng? Hắc y nhân chưa từng có cảm giác này, sao lại như vậy?

Hắn lại thương xót nữ nhân.....

“Được rồi, hoàng hậu nương nương, vết thương đã xử lý tốt, nhưng thời gian này tay phải sẽ không cử động được, nhất định phải bổ dưỡng thật tốt.” Ngự y băng bó xong vết thương, dặn dò hoàng hậu.

“Làm phiền rồi, Trần ngự y.” Hoàng hậu lau lệ, cảm kích gật đầu một cái, sau đó như nhớ đến cái gì, đột nhiên lại nói: “Trần ngự y, người ngàn vạn phải nhớ lời Bốn cung đã nói với người, tuyệt không đem chuyện ngày hôm nay nói ra.”

Bởi vì Trần ngự y là bà con của hoàng hậu nên mới truyền hắc y tới chữa trị cho Hạ Vân Hi.

“Nương nương yên tâm, vi thần xem như chưa từng tới đây.” Hắc y hiểu ý gật đầu nói.

“Tốt lắm, Thanh Thanh, người đi bốc thuốc cùng Trần ngự y d8u.” Hoàng hậu quay đầu phân phó.

Trần ngự y cáo lui, nàng ngồi vào cạnh giường, khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Hạ Vân Hi, nén lệ, thở dài nói: “Hài tử ngu ngốc này, sao lại không để ý nguy hiểm đi đỡ kiếm chút, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì sao?”

Nói xong, còn vô tình liếc xéo tên băng sơn thờ ơ bên kia một cái. Tiểu tử thúi này, ngay cả chút biểu hiện cũng không có, đáng ghét!

Tiêu Dật Phong cũng nhớ Hạ Vân Hi đã xả thân cứu hắn, một tia thương tiếc xẹt qua mắt, chỉ là hắn khéo léo che giấu, không ai phát hiện.

“Ừm!” Người trên giường bỗng nhúc nhích, từ từ mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt từ ái quen thuộc của hoàng hậu.

“Vân Hi, con tỉnh rồi sao, có đau lắm không?” Hoàng hậu vui mừng, ân cần hỏi.

“Nương nương ——” đột nhiên trên tay truyền đến trận trận đau đớn, Hạ Vân Hi nhíu chặt lông mày, hít sâu một hơi, “Ừ ——”

“Ai, con đừng lộn xộn, ngoan ngoãn nằm đó đi.” Hoàng hậu vội vàng xoa xoa nàng.”Cánh tay của con bị thương nặng, ngàn lần đừng chạm đến vết thương.”

Vết thương? Hạ Vân Hi lúc này mới nhớ lại tình cảnh mình đỡ kiếm, vội vàng nhìn khắp bốn phía, rốt cuộc thấy bóng dáng tuần động ngồi ở bàn trà bên kia, không khỏi vui mừng.

“Dật Phong, chàng không sao chứ?” Nàng cười yếu ớt, tử nhân xinh đẹp lóe lệ quang mừng rỡ. Dật Phong không bị thương, thật là tốt quá.

Tiêu Dật Phong không nói gì, chỉ lẳng lặng ngưng mắt nhìn nàng, không biết tại sao, thấy nước mắt nàng tim hắn lại đau.

Thấy nhi tử vẫn bày bộ dạng ‘không liên quan tới ta’, hoàng hậu tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Phong nhi, Vân Hi đã tỉnh, con không thể nói lời nào an ủi nàng hay sao?” Đồ đầu gỗ!

Tiêu Dật Phong đứng lên, nhàn nhạt liếc về mặt giận dữ của mẫu thân: “Nếu nàng đã không sao, vậy nhi thần cáo lui.” Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Hạ Vân Hi mất mát cực kỳ, vì cái gì hắn lại vội vàng bỏ đi như vậy?

“Đứng lại!” Hoàng hậu hết sức tức giận, hét lên cản hắn lại.

Tiêu Dật Phong không thể làm gì khác hơn là ngừng lại, cau mày nhìn về phía nàng.

36. Chương 36: Đau Lòng

“Vân Hi đang bị thương, làm gì cũng không tiện, con phải ở lại chăm sóc nàng.” Hoàng hậu nghiêm chỉnh phân phó.

“Thanh Thanh sẽ chăm sóc!” Hắn khôi phục khuôn mặt lạnh như băng.

Thất bại lại một lần nữa nín lấy lòng của Hạ Vân Hi, hắn không chút lưu tình cự tuyệt, thẳng thắn mặc kệ nàng, vạch rõ ranh giới hắn và nàng trong gian phòng này .

Hoàng hậu nhìn chằm chằm hắn: “Lòng của con là sắt hay sao? Vân Hi là vì con mà bị thương, về tình về lý, con đều nên ở lại chăm sóc người ta, cho đến khi nàng bình phục.” Thật là động vật máu lạnh.

“Mẫu hậu, nhi thần có công chuyện phải xử lý rất nhiều, không có thời gian lãng phí vào những chuyện nhỏ nhặt này.” Tiêu Dật Phong vẫn không chịu thỏa hiệp.

Nghe được lời thoái thác của hắn như thế, lòng của Hạ Vân Hi như kim châm, rất khó chịu, nước mắt dâng lên. Nàng làm nhiều như vậy, thậm chí ngay cả mạng nhỏ cũng suýt mất, cũng không được đổi được một câu quan tâm của hắn.

Hắn tại sao có thể lạnh lùng sắt đá như thế? Lòng của nàng cũng là ruột thịt, cũng sẽ bị thương, sẽ đau.....

“Con yên tâm, mẫu hậu cùng tứ tướng sẽ giúp con xử lý, con không thể làm gì khác hơn là chăm sóc Vân Hi cho tốt.” Hoàng hậu không chấp nhận hắn cự tuyệt.

Tiêu Dật Phong lạnh mặt, không đáp ứng cũng không có phản đối, đôi con ngươi hờ hững không nhìn ra hi vọng.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy, Vân Hi giao cho con.” Thấy hắn không lên tiếng, hoàng hậu cho là hắn ngầm đồng ý, mỉm cười hài lòng.

“Không cần làm phiền hắn, con sẽ tự chăm sóc mình.” Hạ Vân Hi tâm lạnh rồi, giọng nói cũng rất lạnh. Nàng chỉ bị thương một tay thôi, cũng không phải là phế vật.

“Vân Hi, con ——” Hoàng hậu giật mình, nàng không nghĩ tới người cự tuyệt lại là Vân Hi.

Tiêu Dật Phong vẫn yên lặng không nói, làm cho người ta nhìn không thấu tâm tư của hắn.

Hạ Vân Hi rưng rưng mắt đẹp buồn bã trông mất hẳn một cái, nhin đau nghiêng người quay lưng về phía bọn họ, không muốn phải nhìn nam nhân máu lạnh làm nàng thương tâm này nữa.

Bóng đen lay động, mọi âm thanh đều tĩnh lặng trong đêm khuya, chỉ có gió đêm phất qua hàng cây ào ào rung động.

Trong rừng cây hắc ám, một bạch y nam tử đứng lẳng lẳng, hai mắt lạnh lùng ngưng tụ lửa giận, cho thấy người đang đứng rất tức giận, muốn bộc phát một phen.

“Thất bại?” Giọng nói nhàn nhạt lạnh băng, mặt nạ bạc dưới ánh trăng tản ra ánh sáng quỷ dị.

“Bẩm chủ tử, vốn là có thể thành công, nhưng nửa đường nhảy ra một nữ nhân cản cho Tiêu Dật Phong một đao.” Hai hắc y nhân thoát được về báo cáo lại.

“Ta không muốn nghe nguy biện!” Tròng mắt đen của bạch y nam tử tóe ra hàn quang: “Ta muốn kết quả mà không phải quá trình, lần này các ngươi thất bại, nên gánh chịu hậu quả.”

Hắc y nhân nghe được, nhất thời sắc mặt đại biến, song song quỵ xuống đất: “Xin chủ nhân cho thuộc hạ thêm một cơ hội.”

Bạch y nam tử xoay người, từ trên cao nhìn xuống vẻ mặt hoảng sợ của bọn họ, giọng nói băng lãnh từ môi của hắn tuôn ra ——

“Người thất bại kết quả chính là —— chết!”

Vừa dứt lời, ánh lạnh lóng lánh, hai hắc y nhân kêu lên thảm thiết, thân hình tựa như cỏ khô héo ngã bay ra ngoài, nặng nề té lăn trên đất, mà cổ của bọn họ xuất hiện miệng vết thương vừa dài vừa sâu, máu tanh tuôn ra ào ào không dứt.

Bạch y nam tử lại như không có việc gì lau máu tươi trên thân kiếm, không liếc nhìn thi thể trên đất một lần, xoay người rời đi, biến mất trong màn đêm.

37. Chương 37: Tưởng Niệm

Gần đây trong hoàng cung tràn đầy không khí khảm trương, chẳng những trong cung thị vệ tăng cường tuần tra lớp lớp, phòng ngừa những người có dấu hiệu lạ, mà Lý Trạch Dương, Tề Diệp Lỗi cùng Lục Phi Vũ

cũng tự mình kiểm tra tất cả tư liệu của cấm y vệ cùng ở đại nội thị vệ, phát hiện khả nghi lập tức đuổi khỏi cung.

Lần trước ở bãi săn xuất hiện thích khách, bọn họ liên thủ đấu lại mười lăm tên sát thủ, chết thì chết, chạy đã chạy, chỉ có tên sát thủ giả mạo cấm y vệ kia bị bắt. Từ trước đến giờ bên ngoài bãi săn Hoàng gia luôn đề phòng nghiêm ngặt, có rất ít người có thể xông vào, nhưng lần này hơn mười tên thích khách có thể dễ dàng thẳng bước đi vào, cũng không ngờ tới bọn họ sẽ xuất hiện, mà trước thời gian mai phục. Rất rõ ràng trong hoàng cung có nội gián, cho nên gần đây trong cung tăng cường đề phòng, ban đêm trừ thị vệ tâm phúc ra đều cấm người đi lại bên ngoài cung.

Trong phòng nghị sự cung Hoa Dương, Tiêu Dật Phong cùng Lý Trạch Dương, Tề Diệp Lỗi, Lục Phi Vũ ba người thương nghị sự kiện hành thích này.

“Việc lần này xem ra kẻ chủ mưu là người trong cung!” Lý Trạch Dương trầm ngâm nói.

“Trong cung sao?” Lục Phi Vũ quơ quơ ngón tay nói: “Bàn Tử, ý của người không phải là ám chỉ..... Người trong hoàng thất?” Tranh đấu cung đình luôn không thừa thủ đoạn nào, vì quyền lực chuyện gì cũng có thể làm, thân tín bên cạnh cũng thường là kẻ địch không ngờ nhất.

“Tám chín phần rồi, kể từ điện hạ được sắc phong Hoàng Thái Tử tới nay, ám sát đã thành quen, rất rõ ràng là vì tranh đoạt vị trí thái tử!” Tề Diệp Lỗi nhớ tới những mưa gió ba năm này: “Ta có dự cảm, hành thích như vậy sau này vẫn còn tiếp tục, địch trong tối ta ngoài sáng, thật là khiến người khó lòng phòng bị.”

Tiêu Dật Phong ngồi ở chủ vị cười lạnh: “Như vậy càng hay, ta còn sợ bọn họ không đến, hành thích càng nhiều thì sơ hở càng nhiều, tìm được đầu mối cơ hội cũng tăng lên.” Hắn tựa vào ghế, khoe môi từ từ bằng hàn: “Ta nhân cơ hội này đem những thứ phản thần có ý đồ mưu phản kia toàn bộ diệt hết!”

Lục Phi Vũ nghe liền bội phục chắc chắn nói: “Điện hạ thật là đủ dũng, đủ mãnh, khiến ta bội phục. Khắp thiên hạ đại khái cũng chỉ có người như ngài, cực kỳ khác thường, lại mong đợi người khác tới ám sát mình!”

Lý Trạch Dương bữu môi vung tay lên, cũng không biểu lộ tán thành: “Cũng không phải là chuyện cường thân kiện thể gì, có cái gì mà bội phục; huống chi không phải lần nào cũng may mắn như vậy, mình thương dễ tránh, các người có chủ kiến gì hay thì nói ra đi!”

“Điện hạ có suy nghĩ gì không?” Tề Diệp Lỗi hướng Tiêu Dật Phong hỏi.

“Âm thầm điều tra, yên lặng theo dõi biến hóa.” Tiêu Dật Phong lạnh nhạt nói, cặp con ngươi lạnh như băng chí cực, giờ phút này trở nên càng thêm u ám hờ hững: “Còn nữa, đem cấm y vệ giả mạo đó nghiêm hình tra hỏi, không được để hắn tự sát!”

“Đã biết, ngược lại, điện hạ thật không tới xem Hạ cô nương sao?” Đối với kỳ nữ tử dũng cảm lại si tình này Tề Diệp Lỗi hết sức thương thức.

“Lão Nhị nói đúng, điện hạ, người nên đi thăm nàng đi, dù sao nàng là vì người mà bị thương!” Lý Trạch Dương cũng nói giúp một tiếng.

Tiêu Dật Phong tựa hồ chấn động, tròng mắt đen chợt lóe một tia thương tiếc, nhưng hắn khéo léo che giấu, không ai phát hiện ra.

“Không có nàng ta cũng có thể tránh.” Hắn mặt không thay đổi bỏ xuống một câu, sau đó đứng lên ra ngoài.

Lưu lại ba người ngồi chống cằm trong phòng khách, cảm thán, đồng tình với vị cô nương đáng thương đó, lại thích tên băng sơn không hiểu phong tình này, rõ là tự làm khổ mình a!

“Dật Phong..... Dật Phong.....”

Hạ Vân Hi khẽ tựa vào trên đầu giường, cánh tay phải quấn vải thật dày, thất hồn lạc phách ngó ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt âm đạm không ánh sáng.

Đã qua hai ngày, hắn quả thật không tới liếc nàng một cái, chẳng lẽ nàng trong lòng hắn thật một chút vị trí cũng không có sao? Hắn chán ghét nàng, một chút quan tâm nho nhỏ cũng không cho nàng.

Từng giọt lệ lấp lánh chảy tràn trong mắt.

Thật ra thì ngày đó nàng bị tức giận mới nói ‘không cần làm phiền hần’, sau đó liền hối hận! Nàng thực ngốc, sao lại cự tuyệt hần chăm sóc, dù hần không tự nguyện nhưng ít nhất cũng có cơ hội ở chung, nàng sao lại không biết nhẫn nhịn như vậy?

Nhưng lời nói ra không thể thu hồi, hại nàng bây giờ nếm hết nỗi khổ tương tư, nàng thật là hối hận, hận không thể tự đánh chính mình!

38. Chương 38: Tình Cảm Nhàn Nhạt

“Hạ cô nương, đến lúc dùng bữa rồi.” Thanh Thanh bưng một khay đồng đi vào, phía trên đầy đủ thức ăn ngon miệng.

“Ta không đói bụng, lát nữa ăn cũng được.” Bây giờ nàng một chút tâm tình cũng không có.

Thanh Thanh thở dài, nhìn chủ tử ngẩn người mất hồn, biết nàng tám phần lại đang nghĩ tới thái tử điện hạ rồi.

“Hạ cô nương, coi như xong! Thái tử trời sinh lạnh lùng, trừ hoàng hậu cùng Sở gia nhị vị Vương gia, ta cũng không thấy người thân thiết với ai nữa cả, ta thấy người vẫn là nên chết tâm thôi.” Thanh Thanh nản lòng thoái chí khuyên nàng.

Không phải nàng muốn dội nước lạnh, thật sự là hòa tan băng sơn ngàn năm quá khó khăn, không cần thận sẽ công đến khắp cả người, sao phải khổ như thế chứ?

Chết tâm sao? Hạ Vân Hi ngẩn người, trong đầu thoáng qua gương mặt tuyệt trần của Tiêu Dật Phong——
Không, nàng không muốn buông tay, thật vất vả mới gặp được người mình thích, sao có thể dễ dàng bỏ cuộc giữa chừng?

“Không! Chưa giành được ta sẽ tuyệt đối không buông tha!” Hạ Vân Hi nắm tay thành nắm, khí thế ngút trời.

Nói không chừng chỉ cần nàng cố gắng nhiều hơn, Tiêu Dật Phong sẽ bị chân tình nàng làm cảm động mà tiếp nhận nàng, nhất định sẽ.

“Hạ cô nương, người thật có ý chí!” Thanh Thanh lắc đầu thở dài, bất đắc dĩ nói. Chỉ là trong lòng nàng, vẫn hi vọng Hạ cô nương có thể thành công, mặc dù thật sự rất khó.

“Thanh Thanh, ta không thể ngồi đợi nữa, ta quyết định đánh cuộc một lần.” Nàng nhẹ cong môi anh đào, tử nhân lóe ánh sáng giảo hoạt hoa mỹ như mèo.

Nàng cũng không tin hần có thể thờ ơ mãi như vậy.

Sáng nay, hoàng hậu cứ theo lệ thường sai người đưa chút điểm tâm đến Tử Nguyệt các, hầu hạ Hạ Vân Hi hành động bất tiện dùng bữa, nhưng nàng lại kiên trì tự mình ăn, kết quả chân tay vụng về làm đổ. Ngọc thiện, thái giám Tiểu Lý Tử đưa đồ ăn cho nàng, kết quả vẫn như cũ.

Hoàng hậu muốn khuyên can nhưng thấy nàng nhất quyết kiên trì, bất đắc dĩ phải bỏ đi.

Buổi tối, một ngày Hạ Vân Hi không có gì vào bụng, đói đến nổi da bụng dán da lưng, nhưng nàng vẫn kiên trì tự mình dùng bữa, không cho bất luận kẻ nào giúp một tay. Vì vậy đồ ăn trên bàn đã đưa tới hơn nửa canh giờ nhưng cũng vẫn không ăn được bao nhiêu, vết thương trên cánh tay phải cùng thân thể suy yếu làm nàng chỉ có thể ngậm ‘cơm’ mà than thở.

Hạ Vân Hi nhìn chăm chăm nước cốt gà đậu phụ lá cuốn trên bàn, bên cạnh còn có chi chít hạt cơm cùng rau cải. Nguyên nhân Hạ đại tiểu thư nàng dùng tay trái gấp đồ ăn không thuận, không cẩn thận rơi xuống bàn, vung vãi đầy đất.

Đáng ghét, Tiêu Dật Phong sao vẫn chưa xuất hiện, chẳng lẽ hắn không nghe nói mình đã một ngày không ăn được cơm rồi sao? Hay là hắn căn bản là chẳng hề để ý.

Lệ quang từ từ dâng trào —— đồng sắc Hạ Vân Hi âm u, trong lòng xông lên một cỗ cảm giác mất mát trầm thống. Nàng quá mức vọng tưởng rồi sao...

Đang lúc thời điểm nàng ăn năn hối hận, một đạo thanh âm lạnh nhạt chí cực vang lên.

“Đừng giống như heo, ăn mà vương đầy đất!”

Hạ Vân Hi toàn thân chấn động, vội theo tiếng nói nhìn lại, nam nhân anh tuấn phi phàm, tựa như lạnh như băng nhưng tuấn mỹ, không phải Tiêu Dật Phong thì là ai?

“Chàng đã đến rồi.....”

Nàng mừng rỡ như điên, kích động đến cơ hồ muốn rơi nước mắt, tử nhân trong suốt sáng rực rỡ, một cái chớp mắt cũng không, nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuấn trước mắt. Tất cả thâm tình toàn bộ hòa tan hết sự chán nản của nàng, trong mắt ngập tràn chân tình.

Thấy vẻ mặt này của nàng, đáy lòng của Tiêu Dật Phong lại xao động khác thường, lưu động sâu trong lòng.....

Không thể phủ nhận, khi hắn nghe nói nàng cự tuyệt bất luận không chịu ai giúp, không có cách nào dùng bữa bình thường được, thì trong lòng hắn không khỏi lo lắng, muốn đến xem nàng thế nào.

Đến bây giờ hắn cũng không cách nào hiểu mình sao lại có cảm giác này!

“Dật Phong, chàng tới đây dứt ta được không, ta đói bụng lắm.” Hạ Vân Hi cười ngọt ngào, làm nũng nói. Hắn quả nhiên vẫn tới, chứng tỏ hắn cũng có quan tâm nàng, không phải sao?

Trận cược này, nàng thắng!

Tiêu Dật Phong lẳng lặng nhìn nàng cười ngọt ngào, trong lòng có chút buồn bực, nàng không phải giận hắn ư, sao lại khôi phục bộ dáng yêu dính người rồi?

“Dật Phong!” Nàng đáng thương nhìn hắn, cố ý vuốt vuốt tay phải quần bằng, hy vọng hắn có thể thương tiếc một chút.

Tiêu Dật Phong thâm thở dài, bước lên, làm một chuyện mình cũng không tin được —— dứt nàng ăn cơm!

“Cám ơn chàng, Dật Phong, ta biết là chàng tốt nhất mà!” Hạ Vân Hi nuốt thức ăn hắn đưa tới, cảm thấy hạnh phúc cực kỳ, cả người cũng nhẹ nhàng sắp bay lên.

Tiêu Dật Phong liếc nàng một cái, nữ nhân nói nhảm này, ăn cơm cũng không an tĩnh được.

Nuốt xuống một miếng đậu phụ lá cuốn, nàng tiếp tục lú lút không ngừng.

“Tình yêu, chàng biết không, ta thật sự rất thích chàng! Chỉ cần ở cùng chàng, ta sẽ cảm thấy mọi thứ đều tốt đẹp, thế giới đều là sáng ngời.....Ừm.....”

Tỏ tình chưa xong Tiêu Dật Phong đã không khách khí đem một miếng đậu phụ lá cuốn nhét vào miệng nàng.

Hạ Vân Hi phồng má, nhẹ nhàng nhai thức ăn người yêu dứt nàng, trong lòng lại như đang nếm mật đường, thật ngọt.

39. Chương 39: Vấn Tình

Điện phòng xanh vàng rực rỡ mỹ lệ, bạch ngọc trên mặt đất lóng lánh dịu dàng ánh sáng, cây cột tử sa điêu khắc hoa văn sinh động, bốn phía phủ xuống hương phấn, hương thơm xông vào mũi.

Đây chính là Tứ hoàng tử — Tiêu Dật Dương tây loan điện.

Giờ khắc này ở trong đình viện, một nam tử cao lớn tuấn tú đang tập trung tinh thần họa tranh, ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu lên tuấn dung của hắn, cực kỳ nhu hòa.

Chỉ thấy hắn thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng trầm tư, động tác trên tay như nước chảy mây trôi, không bao lâu, một họa mỹ nhân sáng láng xinh đẹp liền tại tay của nam tử ra đời.

Trên bức họa một lam y nữ tử, mái tóc như mây tản ra, mỹ nhan trắng nõn không tỳ vết tăng thêm cổ quuyến rũ, lông mi tựa như cánh bướm, có một đôi tử nhãn mộng ảo, mũi thon thanh tú, môi đỏ mọng như anh đào, khí chất xinh đẹp, giống như là thiên tiên hạ phàm.

”Quốc sắc thiên hương như thế, sợ rằng chỉ có ở trên trời, nhân gian sao có thể thấy!” Tiêu Dật Dương sợ hãi than, ánh mắt mê ly mà nhìn chăm chăm vào bức họa trên tay, không dời mắt được.

Từ sau lần gặp vị cô nương bên tú hồ, âm dung tiểu mạo của nàng lúc nào cũng hiển hiện ở trong tâm trí hắn, Những ngày tiếp theo hắn cũng nhiều lần tới tú hồ, mong đợi có thể gặp nàng lần nữa, nhưng toàn thất bại.

Mỹ nhân, nàng rốt cuộc là ai? Tiêu Dật Dương lẩm bẩm nói nhỏ, con mắt tuấn đen như mực nhìn bức họa thật lâu.

Hắn còn có cơ hội gặp lại nàng không?

“Dung phi nương nương đến!” Thái giám lúc này truyền báo một tiếng.

Hàn Mạt Dung một thân tử y như mây, gò má đáng yêu lấp lánh đường cong xinh đẹp, dù đã gần tứ tuần, nhưng nhìn qua dáng vẻ cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, bước chân nhẹ nhàng linh hoạt, gờ tay nhắc chân cũng mỹ lệ vô hạn, khó trách trở thành phi tử hoàng đế sủng ái nhất.

Tiêu Dật Dương đặt bức họa xuống, tiến lên hành lễ. ”Nhi thần khấu kiến mẫu phi!”

“Dương nhi, con đang bận sao? Mẫu phi có phải quấy rầy rồi không?” Dung phi nhìn con trai độc nhất của mình, cũng là đứa con nàng thích nhất, tràn đầy kiêu ngạo của người làm mẹ.

Đứa con này, chẳng những tuấn tú phi phàm, võ công tuyệt thế, hơn nữa tài tình hơn người, tính tình ôn hòa lễ độ, dân gian có danh hiệu ”Hiệp hoàng”, rất được lòng dân, vì vậy mà được hoàng thượng trọng dụng, thưởng thức.

Thật là có con như thế, nàng còn đòi hỏi gì.

“Không có, nhi thần chỉ là rảnh rồi nhàm chán, vẽ tranh nhàn rồi mà thôi.” Tiêu Dật Dương vừa nói vừa đỡ mẫu thân đến ghế đá nệm êm ngồi xuống, còn mình thì ngồi ở đối diện.

Cung nữ bưng lên trà thơm cùng quả cao, sau đó đứng sang một bên.

“A, vậy con đang vẽ cái gì, ấu phi xem một chút.” Dung phi tò mò, không khỏi ngước mắt nhìn bức họa trên bàn.

Nhưng ai biết vừa nhìn, cả người nàng giống như bị sét đánh, ngẩn ngơ tại chỗ, há hốc mồm cứng lưỡi.

Đây không phải là Hạ Dịch Ly sao?

“Mẫu phi, người làm sao vậy?” Tiêu Dật Dương có chút kỳ quái nhìn biểu hiện kỳ lạ của mẫu thân.

“Không có, không có gì!” Nghe nhi tử gọi, Dung phi mới lấy lại tinh thần, cười cười lắc đầu một cái. Ngay sau đó lại thử dò xét hỏi: “Dương nhi, con..... Tại sao vẽ nữ tử này?”

Theo như nàng nhớ, Dương nhi chưa từng thấy qua Hạ Dịch Ly, vậy sao lại vẽ được chân dung của nàng?

“Là thế này, nhi thần nửa tháng trước từng gặp nữ tử này ở tú hồ, hơn nữa còn bởi vì một con ngựa mà giao chiến đấy.” Nhắc tới cô nương làm hấn động lòng lần đó, nụ cười trên mặt Tiêu Dật Dương không khỏi sâu hơn.

“Cái gì? Người gặp được nàng?” Lần đầu Dung phi không để ý hình tượng thất thanh hét lên, mắt đẹp mở như chuông đồng, sợ mình nghe lầm.

Tiêu Dật Dương kinh ngạc nhìn mẫu thân, không hiểu nàng tại sao kích động như thế? Nhưng vẫn là gật đầu nói: “Đúng vậy, con gặp được nàng, có chuyện gì sao?”

Chẳng lẽ mẫu thân biết cô nương này sao?

Dung phi lúc này mới phát giác mình thất lễ, vội tỉnh táo lại, nở nụ cười: “A, không phải vậy, ta chỉ là kinh ngạc.....Cô nương xinh đẹp như vậy, cứ tưởng là tiên nhân, thật sự là làm ta bất ngờ.....”

Tiêu Dật Dương cảm thấy mẫu thân giấu giếm cái gì, nhưng mà hấn cũng không để ý, chỉ là cười nói tiếp: “Mẫu phi, con lúc ấy cũng kinh ngạc đến ngốc, cho nên mới để cho nàng trộm mất ngựa của con.”

“Trộm ngựa, đây là chuyện gì?” Dung phi nhíu mày.

Vì vậy Tiêu Dật Dương đem chuyện xảy ra ở ‘tú hồ’ nói gọn.

Dung phi nghe, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhin cười không được: “Xem ra cô nương kia vẫn còn rất xảo quyệt, ha ha!”

Nghe nhi tử nói vậy, vậy hấn là không phải là Hạ Dịch Ly? Nàng đã chết ba năm rồi, sao có thể xuất hiện nữa chứ? Coi như nàng là có dị năng cũng sẽ không lợi hại đến cải tử hoàn sinh? Chỉ là người giống người mà thôi, nhưng ——

Thật cả đôi mắt cũng tương tự sao?

Mi tâm Dung phi chau càng chặt hơn!

40. Chương 40: Náo Nhiệt Đêm Thất Tịch

Qua nửa tháng tỉ mỉ điều dưỡng, vết thương trên tay Hạ Vân Hi cũng khỏi hấn, cả người lại khỏe mạnh tràn đầy sức sống.

Vì vậy cung Hoa Dương lại thành nơi tràn đầy bóng dáng cùng tiếng cười như chuông bạc của nàng, hơn nữa, chỉ cần có Tiêu Dật Phong sẽ có nàng, hai người quả thật ‘như hình với bóng’.

“Dật Phong ——”

Hạ Vân Hi vui vẻ la lên, từ xa chạy đến phòng nghị sự.

“Điện hạ, cái bóng lại tới.” Tề Diệp Lỗi chế nhạo nhìn Tiêu Dật Phong biểu hiện chẳng có gì xảy ra.

Lục Phi Vũ luôn luôn thích tổn hại người khác nghe vậy càng thêm cười to: “Hí kịch truy đuổi bỏ trốn lại sắp diễn ra, ta đây tới thật đúng thời điểm, ha ha!”

Tiêu Dật Phong liếc hấn một cái, cái đồ chỉ biết đổ thêm dầu vào lửa, còn không sợ chết làm bộ đáng xem kịch vui, khiến hấn muốn đánh gãy hàm răng đang cười hăng hắc kia.

Hạ Vân Hi hào hứng đi vào, trên tay giả bộ bụng bánh ngọt: “Dật Phong, ta mang cho chàng ——”

“Đi ra ngoài!” Tiêu Dật Phong lạnh lùng ngắt lời nàng, trông mắt đen lãnh tỏ rõ sự không hoan nghênh mãnh liệt.

Lúc hấn đang thương nghị ghét nhất bị quấy rầy, nhất là yêu tinh đáng ghét này.

Kể từ khi vết thương nàng lành tới nay, hấn cũng chưa có một ngày thanh tĩnh, chỉ cần hấn ở cung Hoa Dương, vô luận đi tới chỗ nào cũng đều gặp nàng, quả thật xuất quỷ nhập thần làm cho người khác giận sôi. Hấn mấy lần vô tình ném nàng ra cửa, cũng không bao lâu nàng vừa cười hì hì vừa chạy trở lại, hơn nữa còn làm không biết mệt, da mặt dày đến nỗi ngay cả thành tường cũng thất sắc.

“Dật Phong, đừng như vậy mà, người ta khổ cực lấy bánh ngọt cho chàng, chàng ném thử một cái đi.” Hạ Vân Hi thấy hấn ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn cười khanh khách tới gần hấn.

Vút —— một tách trà bay thẳng vào trong khay, làm nàng sợ tới mức nhất thời ngừng bước.

“Cút!” Trong mắt hấn hiện rõ chán ghét. Nữ nhân ngu ngốc này còn muốn làm phiền hấn tới khi nào?

Hạ Vân Hi vẫn đứng yên tại chỗ, không chút ý tứ nào muốn rời khỏi.

Tại lần trước Dật Phong tự mình dứt nàng ăn cơm, nàng như mở cờ trong bụng, nửa tháng, sau khi vết thương lành, hấn lại biến trở về cái bộ dáng khó gần trước kia.

“Người ta đặc biệt vì chàng tới lấy điểm tâm, chàng cũng đừng tuyệt tình như vậy nha, tình yêu!” Hạ Vân Hi vượt qua muôn vàn khó khăn tiếp tục nài nỉ.

Vút —— lại thêm một tách trà bay vào khay, lực lớn đến độ khiến cả bàn bánh ngọt cũng ngã lật, linh linh tán tán đầy đất, hết sức bừa bãi.

“Người.....” Thấy mình khổ cực làm bánh ngọt lại bị đối xử như vậy, Hạ Vân Hi chu môi đỏ mọng, có chút bi thương nhìn hấn chằm chằm. Tại sao hấn không chịu chấp nhận tình yêu của nàng?

Tề Lục nhị tướng thấy thế cũng lắc đầu thở dài, không ăn cũng đừng cự tuyệt như vậy chứ!

Tiêu Dật Phong lạnh lùng đứng lên, không chút lưu luyến đi ngang qua nàng, nhìn cũng không nhìn nàng một cái.

“Tình yêu, chàng phải đi nơi nào? Ta đi cùng.....” Hạ Vân Hi dĩ nhiên sẽ không vì vậy mà bỏ cuộc, vội bám theo hấn. Hấn dừng mơ thoát khỏi nàng.

Đáy mắt Tiêu Dật Phong kết băng, căn bản không nhìn đến sự tồn tại của nàng, càng đi càng nhanh, ném nữ nhân đáng ghét gọi âm ỉ sau gáy, không bao lâu đã khuất khỏi tầm mắt nàng.

Đêm thất tịch đến, Hạ Vân Hi càng thêm cố gắng, muốn bày tỏ tình yêu mệnh mông cuồn cuộn của nàng.

Trời còn chưa sáng nàng đã bỏ khỏi giường, lấy 101 phong thư tình đã viết xong từ trước trong ngăn tủ ra, đem toàn bộ gấp thành máy bay giấy, đi tới Cẩm Mặc cư, phóng vào cửa sổ phòng Tiêu Dật Phong.

Thủ vệ thấy thế, tò mò hỏi nàng: “Hạ cô nương, cái này là thứ gì?” Gấp giấy hình dạng kỳ quái.

“Thư tình!” Nàng hì hì cười một tiếng.

Không bao lâu, máy bay giấy rơi đầy cả phòng, Tiêu Dật Phong từ trong đám “thư tình” thức dậy, sau đó mang theo bộ mặt sương lạnh vào triều sớm.

Sau giờ Ngọ, Hạ Vân Hi được Tề Diệp Lỗi giúp một tay, treo ngoài Cẩm Mặc Cư đầy thơ cầu ái, hy vọng có thể làm Tiêu Dật Phong hiểu được tâm ý của nàng.

Vậy mà ——

“Đáng chết, đốt hết cho ta!” Một đồng ngỗng ngang bừa bãi.

Vì vậy bọn thái giám thủ vệ vội vàng xử lý tác phẩm của Hạ Vân Hi.

Hoàng hôn xuống, Hạ Vân Hi ôm một đồng điều màu sắc rực rỡ, trên đó viết những lời tỏ tình với Tiêu Dật Phong, sau đó tung cái một thả trên trời.

“Vân muội tử, làm như vậy thì có ích lợi gì?” Nhìn những con điều nhanh nhẹn bay múa lượn lơ trên không trung, Lý Trạch Dương thú vị đùa giỡn hỏi.

Hơn nửa tháng ở đây, Hạ Vân Hi cùng kim bài tam tướng cũng chung sống hòa hợp, nhất là Lý Trạch dương mập mạp như phật Di Lặc kia, mặt tròn trịa, nụ cười làm nàng cảm thấy rất mới mẻ, vì vậy đặc biệt thích chơi với hắn. Mà Lý Trạch Dương thấy nàng tinh quái cũng cảm thấy hết sức thú vị, vì vậy coi nàng như muội muội mà đối xử.

“Lý đại ca, ngươi quên rồi sao? Hôm nay là đêm thất tịch, Chúc Nữ sẽ xuất hiện, vì vậy ta muốn đem tâm ý của mình truyền đạt cho họ biết, hi vọng Chúc Nữ có thể giúp ta với cùng Dật Phong thuận lợi ở cùng nhau.” Hạ Vân Hi vẽ mặt thành thật giải thích, nở nụ cười rạng rỡ.

“Vậy mà muội cũng nghĩ đến, thật đáng nể phục, ha ha!” Lý Trạch Dương thấy những tư tưởng kỳ lạ trong đầu nàng cũng bội phục cực kỳ.

Chỉ tiếc, điều thả ra không bao lâu đã bị Tiêu Dật Phong vô tình bắn xuống.

“Đừng đem đồ bỏ đi tới đây!” Thật là ‘đồ bỏ đi’ mang đến đồ bỏ đi.

Thấy những thứ này đều không có tác dụng gì, Hạ Vân Hi dứt khoát chạy đến phòng hắn, gõ chiêng trống, nhiệt tình thổ lộ.

“Tình yêu Dật Phong, ta thật sự rất yêu chàng!”

“Ngu ngốc!” Tiêu Dật Phong khinh thường cười lạnh.

“Tâm ý của ta đối với chàng Thiên Địa chứng giám.”

“Nhàm chán!”

“Nếu trời đất không còn ta vẫn sẽ yêu chàng!” Câu này là từ trên sách học được.

“Bệnh thần kinh!” Kẻ điên.

“Tình yêu, xin tiếp nhận tình yêu của ta.....”

.....

Cứ như vậy, bao nhiêu lời ái tình vẫn kéo dài vô cùng tận, mọi người buồn cười và mong đợi một buổi nao nhiệt mới mẻ trong đêm thất tịch.

41. Chương 41: Siêu Cấp Ẽo Lả

Đầu thu gió nhẹ nhẹ phe phẩy, sáng khoải, dịu dàng giống như là muốn vuốt ve tất cả buồn khổ trên thế gian.

Hạ Vân Hi ngồi ở vườn hoa trong đình, dùng mọi cách vẫn không thay đổi được gì, ánh mắt ngốc trệ mờ mịt, hai tay nâng má, không ngừng than ngán thở dài—— trời ạ, nàng thật sự đang rất buồn chán.

Hôm nay, hoàng hậu muốn cùng Thái phi xuất cung du ngoạn, Tiêu Dật Phong cùng tam tướng cũng tham gia Điện Thiên Đại điển, ít nhất hôm sau mới về. Vì vậy nàng bây giờ thật là nhàm chán, hai ngày cũng không thấy được người yêu, thật là thống khổ a!

Lúc này Thanh Thanh cùng thái giám Tiểu Mãn tử mới vừa vào cung Hoa Dương không bao lâu, bưng điểm tâm cùng mình trà ra.

“Hạ cô nương, ăn trước một chút, uống chút trà lạnh giải buồn!” Tiểu Mãn tử mỉm cười a dua, tận tâm tận lực trà nước hầu hạ.

Mặc dù hắn vào cung không bao lâu, nhưng thấy hoàng hậu nương nương đối với Hạ cô nương thương yêu, không khỏi ám chỉ Thái Tử Phi tương lai chính là Hạ cô nương. Cho nên, trước nhin bọ luôn là không sai, nói không chừng chủ tử một khi cao húng, tương lai lên làm hoàng hậu, phong hắn làm thái giám tổng quản đấy.

“Ai nha, ta không cần ăn nhiều bánh ngọt như vậy..., nếu không sớm muộn cũng thành heo đấy.” Hạ Vân Hi phất tay một cái, nàng không muốn thành Lý đại ca.

Cái gì mập mập là phúc khí, nói bậy!

“Xùy..., xùy..., hình ảnh xấu xí, hình ảnh xấu xí, biến đi, biến đi.” Tiểu Mãn tử phát giận lấy tay quạt trên đầu Hạ Vân Hi, dường như thật không chịu nổi cái hình ảnh đó xuất hiện, muốn quạt bay hết.

Thanh Thanh nổi da gà, khoe miệng co quắp, Tiểu Mãn tử cái loại siêu cấp ẻo lả đó làm nàng không chịu nổi, trong cung hai người bọn họ không hợp nhau, thế nhưng Hạ cô nương rất thích chọc Tiểu Mãn tử để tiêu khiển.

“Hạ cô nương, người dáng dấp thiên tư quốc sắc như vậy, tuyệt đại phong hoa, tại sao có thể cùng..... heo, giống nhau được, aiii, thật là đáng sợ ——” Tiểu Mãn tử khẽ che miệng, ngón út cong lên, dáng vẻ không thể chịu nổi.

Trời sinh hán thích sạch sẽ, nghĩ tới những con vật lười biếng bẩn thỉu kia thì thấy ghê tởm không chịu nổi.

Người còn đáng sợ hơn! Thanh Thanh trợn mắt một cái, thật là ghê tởm.

“Hạ cô nương, không bằng chúng ta đi bắt bướm chứ?” Thanh Thanh đề nghị.

“Không không không ——” Hạ Vân Hi chưa kịp đáp Tiểu Mãn tử đã nũng nịu ngăn cản, dao động không ngừng: “Thanh Thanh, người quá thái quá rồi, sao lại gọi Hạ cô nương đi bắt bướm, vạn nhất không cẩn thận Hạ cô nương xinh đẹp té bị thương, người bồi thường nổi sao?”

“Câm miệng! Ếo lả!” Thanh Thanh không thể nhịn được nữa hét to, nàng thật muốn đánh hán.

“Người mới câm miệng!” Tiểu Mãn tử cũng không chịu yếu thế chống nạnh nhìn chằm chằm nàng.

Thanh Thanh tức giận vô cùng, vọt tới trước mặt hán: “Cái đồ bắt nam bắt nữ này này biết cái gì, bắt bướm là trò chơi thú vị ưu nhã cỡ nào, thiên kim tiểu thư nào không chơi cái này?”

“Chắc, những thứ thiên kim kia so được với Hạ cô nương sao? Không có đầu óc, ngu ngốc!” Tiểu Mãn tử liếc xéo đáng vẻ nàng gương nanh múa vuốt, khinh miệt nói.

“Người —— hừ.....” Nữ nhân tốt không cùng nam nhân đấu, huống chi còn là loại bắt nam bắt nữ ẻo lả này, nói chuyện với hán quả thật quá mất hình tượng. Thanh Thanh hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hán đi trở về bên cạnh chủ tử.

Hạ Vân Hi bĩu môi, không nhìn phong ba nhỏ trước mắt, cầm tì trên bàn, nhìn như miễn cưỡng, thực tế con người trong mắt không ngừng chuyển động.

Một lát sau, nàng đột nhiên nhảy dựng lên, làm hại Thanh Thanh một bên hầu hạ nàng cùng Tiểu Mãn Tử giật mình.

“Sao..... Thế nào?” Hai người không giải thích được nhìn nàng.

Hạ Vân Hi thái độ hưng phấn dị thường nói: “Ta nghĩ ra chuyện đùa rồi, đó chính là —— xuất cung đi dạo phố!”

42. Chương 42: Muốn Tham Gia Cuộc So Tài Tài Tử

Dưới chân thiên tử, luôn là đất dòng người hội tụ, kênh đào liên tiếp, tơ lụa gấm vóc, lương thực ngân thuế, sứ men bích trà, ngọc thạch châu báu, củi thần đồng sắt, trúc mộc miên ma, lông thú sữa dê, thảo dược đặc sản miền núi, muối đường dầu dấm, hoa quả, đồ dùng bách hóa, toàn bộ tụ tập trung chuyển ở đây. Các sứ giả của các quốc gia khác tới trước triều hạ hội đàm, thương đoàn nước khác lần lượt dừng lại, bất cứ lúc nào đều là nhốn nha nhốn nháo, rất náo nhiệt..

Một thiếu niên tuấn mỹ phi phàm, tay cầm ngọc phiến, chậm rãi bước chậm trên ngã tư đường, dung mạo xuất sắc khiến người ta thán phục không thôi, ai ai cũng nhìn hẩn chăm chú.

Bên cạnh thiếu niên là hai tiểu thư đồng tướng mạo thanh tú.

“Hạ cô nương, chúng ta ra ngoài như vậy hoàng hậu có trách tội không?” Một trong hai tiểu thư đồng — cũng là Thanh Thanh, lo lắng hỏi. Bởi vì hoàng hậu ra lệnh không cho Hạ cô nương xuất cung.

Không sai, thiếu niên tuấn mỹ kia chính là Hạ Vân Hi, chỉ thấy hẩn cầm ngọc phiến gõ nhẹ Thanh Thanh một cái, trợn mắt nói: “Nói người bao nhiêu lần rồi, phải gọi công tử, hiểu chưa?”

Thanh Thanh lè lưỡi: ”Biết.”

“Hoàng hậu nương nương cùng Thái phi xuất cung du ngoạn rồi, ngày mai mới trở lại, hơn nữa thị vệ trong cung cũng bị ta thu phục, chỉ cần bọn họ không nói, nương nương chắc chắn sẽ không biết, yên tâm đi.” Hạ Vân Hi phe phẩy ngọc phiến, dương dương đắc ý cười.

Ha ha, toàn dựa vào tay nghề nấu ăn của nàng khiến bọn thị vệ đủ nghiện, vì vậy chỉ cần nàng có bất kỳ yêu cầu gì trong phạm vi năng lực của bọn hẩn, bọn họ cũng sẽ đáp ứng giúp một tay.

“Ai nha, công tử, người đúng là thông minh tuyệt đỉnh, mưu kế chồng chất, tiểu nhân bội phục đến đầu rạp xuống đất.” Một gã thư đồng khác là Tiểu Mãn Tử, khoa trương múa tay nịnh hót.

Hạ Vân Hi cười ha ha. Thanh Thanh trợn trắng mắt, vẻ mặt đầy chán ghét.

Ba người cười cười nói nói, thấy quảng đường trước mắt bị chặn, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây. Đi ngang qua bờ hồ Dương Liễu, thấy phía trước có một nhóm người, không khỏi tò mò đi tới.

Thì ra là Bình Nam Quận Vương phủ dán thông báo cuộc so tài tài tử hai năm một lần, chủ yếu vì Thánh thượng muốn tìm người có đức hạnh, người đứng đầu bảng chẳng những có thể nhận được năm ngàn lượng hoàng kim, được Bình Nam Quận Vương khen ngợi, hơn nữa còn được có cơ hội vào triều làm quan.

Hạ Vân Hi hai mắt sáng lên, không nghĩ tới cổ đại cũng có chuyện kích thích như vậy, tài tử tranh tài, nói không chừng sẽ rất náo nhiệt, nàng nhất định phải đi một chút cho biết mới được.

Lúc này, ở bên cạnh nàng có mấy vị công tử ca, đang khe khẽ nghị luận:

“Nghe nói lần này cuộc so tài so với trước kia có phần khó hơn!” Công tử Giáp nói.

“A, tại sao?” Công tử Ất không hiểu hỏi.

“Bởi vì lần ra đề này chính là ‘thiên triều đệ nhất tài tử’ Hiệp hoàng diện hạ đấy.” Công tử Giáp ngữ điệu bạo xuất kinh người.

“Cái gì, là ‘Hiệp hoàng’ tứ hoàng tử?” Tất cả lập tức kinh hô.

“Đúng vậy, cho nên ta nói, lần này cuộc so tài tài nghệ nhất định sẽ rất khó khăn, ngàn lượng hoàng kim không dễ cầm nha.....”

“.....”

Phía sau bọn họ nói gì Hạ Vân Hi đã không có nghe nữa rồi, kêu Thanh Thanh cùng Tiểu Mãn Tử đẩy đám người ra.

“Ta quyết định, ta muốn tham gia tranh tài.” Nàng cao hứng bồng bồng nói.

Lời này vừa nói ra, hai người đồng thời sửng sốt: ”Hạ cô nương, người nói là người cũng muốn tham gia cái tài tử tranh tài đó?”

“E hèm!”

Bởi vì nàng thích náo nhiệt, thích chơi nổi, thích vui vẻ, chỉ cần có chuyện mới lạ nhất định không bỏ qua, hiện tại khó gặp chuyện chơi hay như vậy, nàng nhất định đi xem một chút.

“Oa, thật là giỏi, Hạ cô nương cố gắng lên! Đoạt vị trí đứng đầu bảng, Tiểu Mãn Tử ủng hộ người!” Tiểu Mãn Tử giơ ngón tay cái rồi vỗ tay nói.

“Phải gọi công tử, ngu ngốc!” Lần này đến phiên Thanh Thanh phun hấn.

“Người ——”

“Được rồi được rồi, đừng làm rộn, đi nhanh đi, qua giờ đăng ký sẽ không chơi được.” Hạ Vân Hi phát tay một cái, lôi kéo hai tên oan gia vẫn còn ở đó mắt to mắt nhỏ trừng nhau, sải bước đi về phía trước.

43. Chương 43: Nam Tử Yêu Nghiệt

Tấn Minh Vương triều hàng năm cũng sẽ cử hành cuộc so tài tài tử, tất cả tài tử trong nước đều có thể tham gia, mà phí so tài lại chỉ từ quốc khố. Địa điểm cuộc tranh tài an bài ở kinh thành đệ nhất lầu là Vọng Giang lầu.

Lầu ấy gần Bích Nguyệt Hồ, dựa nước mà xây, cao ba tầng, hết sức hoành tráng.

Bởi vì hội tụ thanh niên tài tuấn và văn nhân nhã sĩ cả nước, nên chỗ này hiện tại vô cùng tấp nập, náo nhiệt cực kỳ.

“Wow, người thật nhiều a!” Hạ Vân Hi chắc lưỡi hít hà, thật sự là đủ râm rộ rồi, xem ra lần cạnh tranh này sợ là tương đối kịch liệt.

Thanh Thanh cùng Tiểu Mãn Tử lần đầu tiên thấy trường hợp như vậy, không khỏi kinh ngạc trợn to hai mắt.

“Đi, chúng ta vào trong ngồi.” Hạ Vân Hi vừa nói liền theo dòng người đi vào, Thanh Thanh cùng Tiểu Mãn tử không dám chậm trễ, theo sát.

Ba người một bước vào trong lầu các, thêm tiếng người huyền ảo, hơn ngàn chỗ ngồi nhưng cũng ngồi đầy người, xem ra tài tử Tấn Minh Vương triều thật đúng là nhiều, chỉ là có phải là thật có thực lực hay không cũng chưa biết được.

Hạ Vân Hi sau khi ngồi xuống, đôi tử nhãn linh động chuyển động, nhìn đông tây một phen. Tòa lầu các trang hoàng hết sức thanh nhã rất khác biệt, không hổ là kinh thành đệ nhất lầu.

Đang suy nghĩ, bên cạnh chợt truyền tới một giọng nói trầm thấp.

“Vị tiểu công tử này cũng là đến tham gia cuộc tranh tài hôm nay sao?”

Hạ Vân Hi quay lại nhìn, vừa nhìn mắt không khỏi thoáng qua kinh ngạc, nam nhân này, quả thật chính là yêu nghiệt.

Một thân đồ thẩm nhanh nhẹn, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy tà mị, mày kiếm xéo, lông mi thật dài, mắt phượng mị tựa hoa đào, mũi cao như ngọn núi, môi mỏng hấp dẫn, nhất là bên dưới mắt phải ướm nốt ruồi lệ càng thêm vẻ mị hoặc.

Giờ phút này, đào hoa nhãn của hắn đang suông sã tứ phía quan sát nàng, một thân bạch y chi phích, đôi tử nhãn trong suốt, rồi đến cánh mũi đẹp đẽ tinh xảo, cuối cùng rơi vào cặp môi khéo léo đầy đặn.

Hạ Vân Hi có chút không vui, người này thế nào vô lễ như vậy mà nhìn chằm chằm vào nàng, cực kỳ ghét.

“Hắn.... Trời ạ ——”

Nàng vừa nghĩ, Tiểu Mãn tử ở bên đã khoa trương nhỏ giọng hô: “Thật không thể tưởng tượng nổi, điều này sao có thể? Hắn quả thật xinh đẹp làm cho người khác đau lòng.” Nói xong, hai tay vẫn còn rất nữ tính hóa che hai má cảm thán.

Thanh Thanh mới vừa gặm quả táo thiếu chút nữa cuộn dạ dày phun hết ra. Người này thật sự có đủ thói nát.

Hạ Vân Hi vốn là hơi giận cũng không nhịn được cười hì hì, tiểu tử này thật là đáng yêu, nếu không phải chỗ này nhiều người như vậy, nàng nhất định sẽ cười dữ dội ra tiếng.

Nam tử mặc áo hồng khẽ nhếch môi khêu gợi: “Thư đồng của tiểu công tử thật đúng là hài hước!”

Hạ Vân Hi vẫn không thích nam tử trước mắt, ánh mắt của hắn quá mức phóng đảng tà dâm, làm nàng rất ghét. Nhưng không để ý đối phương lại không lễ phép, không thể làm gì khác hơn là qua loa cười một tiếng: "Hắn cũng có lúc thú vị."

Nam tử mặc áo hồng nở ra một nụ cười mê người: "Tiểu công tử, không biết ngươi có phải cũng tới tham gia thi đấu hay không?"

"Đã tới đây, đương nhiên là muốn tham gia, chẳng lẽ công tử ngươi không phải vậy sao?" Hạ Vân Hi kỳ quái hỏi ngược lại.

"Ha ha, tại hạ chỉ đến xem náo nhiệt thôi." Hắn sảng lãng cười một tiếng, khiến người ta nhìn thấy như trên mặt hắn hoa đào nở rộ, yêu mỹ mê người.

Tại lúc này, một tiếng vang giọng nói vang lên.

"Giám khảo đến!"

Nghे tiếng, mọi người bên trong lầu rồi rít đem tầm mắt hướng trước đại sảnh lầu một, hơi có vẻ khẩn trương cùng mong đợi nhìn về ban giám khảo.

44. Chương 44: Tranh Tài Bắt Đầu

Người chủ trì là Vinh Quốc Công Tán Minh Vương triều —— Sở Văn Diệu, hắn cũng là phụ thân của Bình Nam Quận vương gia, trưởng bối của đương Kim hoàng thượng, địa vị hết sức cao quý.

Vinh Quốc Công nói năng khí phách: "Hoan nghênh các vị tới tham gia cuộc tranh tài tài tử của Thiên triều, Bản Công trước tiên ở nơi này cầu chúc các vị tài tử đạt thành tích mỹ mãn."

Lão bá này nói chuyện thật có khí thế, nhìn hắn quần áo hoa lệ, đôi mắt khôn khéo cơ trí, chắc là nhân vật lợi hại. Hạ Vân Hi âm thầm nghĩ ngợi.

Tiếng vỗ tay đi qua, hắn nói tiếp: "Các vị, hôm trong ban giám khảo trừ Bản Công ra, còn đặc biệt mời Thi Họa Song Tuyệt tài nữ, danh xưng là Bình Nam Quận Vương phi, Hình Bộ Thượng Thư Hàn Phong đại nhân, Đại Học Sĩ Trương Trí Viễn đại nhân."

Bình Nam Quận Vương phi Hàn Ngữ Yên một thân hoa y tím nhạt, minh châu thủy phỉ lượn quanh, cao quý ưu nhã, khuôn mặt xinh đẹp nhàn nhạt cười, nhìn qua hết sức thân thiết. Ngồi ở vị trí đầu trên bàn giám khảo, hướng về phía Vinh Quốc Công khẽ cười.

Nàng thu hồi ánh mắt thì trong lúc lơ đãng liếc về vị trí Hạ Vân Hi, tựa hồ ngẩn ra, lông mày nhíu chặt lại.

"Tiểu thư, sao vậy?" Tỳ nữ Tâm Tâm ở bên phát giác chủ tử khác thường, kỳ quái hỏi.

Hàn Ngữ Yên dời mắt, lắc đầu một cái, không nói gì.

Lúc này, cuộc so tài đã chính thức bắt đầu ——

"Các vị tài tử, hạng một là đối câu đối, do bản phủ ra đề." Người nói là Hình Bộ Thượng Thư Hàn Phong đại nhân: "Bản phủ hôm nay chuẩn bị tổng cộng mười văn thơ đối ngẫu, chia làm thượng đẳng sáu câu đối, hạ đẳng bốn câu đối, ai có thể đối với ra câu đối hay trực tiếp vào vòng hai."

Tất cả mọi người trong sân an tĩnh ngưng thần, chờ đề.

Câu đối? Hai mắt của Hạ Vân Hi sáng lên, xem ra cửa đầu tiên với nàng là không thành vấn đề rồi. Trước kia ở trường, nàng nổi tiếng là cao thủ đối văn thơ đối ngẫu rồi, ngay cả Lão sư cũng cam bái hạ phong.

Nhìn chủ tử bộ dáng nhao nhao muốn thử, Thanh Thanh không khỏi hạ thấp giọng hỏi: "Hạ cô nương, người thật sẽ đối thử sao?"

"Đó còn cần phải nói ư, Hạ cô nương nhất định là giỏi nhất, nhất định có thể đem bọn họ hạ đo ván." Thanh âm mảnh khảnh của Tiểu Mãn Tử lên tiếng.

Hạ Vân Hi nhoẻn miệng cười, lòng tin mười phần mà nói: “Các người chỉ cần nhìn ta biểu diễn thôi.” Lại nói nàng thật sự rất lâu vẫn chưa được biểu diễn, ngứa tay lắm rồi.

Ba người nói xong cao hứng bưng bưng, lại không biết cái vị nam tử mặc áo hồng tà mị bên cạnh bàn kia như đang có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm nàng, mắt hoa đào thâm thúy tìm tòi nghiên cứu, hứng thú nồng đậm.

Ha ha! Mỹ thiếu niên đó thật thanh diễm tuyệt tục linh động, quả nhiên là nữ nhân, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân!

Không nghĩ tới hần mới vừa đến Tấn Minh Vương triều đã gặp chuyện thú vị như vậy, nữ phần nam trang tham gia tài tử tranh tài?

Thật thú vị! Hần cũng muốn xem một chút, nữ nhân kỳ lạ này diện mạo khí chất đều không tầm thường, có tài cán gì khiến người khác phải thán phục.

Thật đáng kỳ vọng!

“Các vị nghe kỹ, lão phu xuất hạ câu đối đầu tiên.” Hàn Thượng Thư nhìn lướt qua mọi người trong đại sảnh, thấy tâm mắt của mọi người cũng tập trung ở trên người hắn, liền nói: “Cao cao hạ hạ thụ; đình đình đông đông tuyết.”

“Trọng trọng điệp điệp sơn; khúc khúc hoàn hoàn lộ.”

Hạ đẳng liên rất đơn giản, vừa mới ra đề, phía dưới đã có không ít người tranh nhau đáp ra.

Hàn Thượng Thư gật đầu một cái, tựa hồ rất hài lòng, vừa tiếp tục nói: “Câu đối thứ hai: Lục lục hồng hồng xử xử oanh oanh yến yến.”

“Hoa hoa thảo thảo niên niên mộ mộ triều triều.” Cũng vậy không bao lâu, liền có người đối ra về dưới.

“Thứ ba liên: Thủy thủy sơn sơn, xử xử minh minh tú tú.”

“Tình tình vũ vũ, thì thì hảo hảo kỳ kỳ.....”

Câu đầu vút dứt liền có người tiếp, cũng không tới lượt Hạ Vân Hi mở miệng. Chỉ là nàng cũng không nóng nảy, theo ý nàng, thượng đẳng câu đối thật sự là quá đơn giản, tuyệt không chơi vui, kịch hay chân chính vẫn còn ở phía sau.

45. Chương 45: Kinh Tài Tuyệt Luận

Thanh Thanh cùng Tiểu Mãn nghe, như rơi vào trong sương mù, vẻ mặt mờ mịt.

“..... Không tệ, không tệ, các vị tài tử quả nhiên đều là uyên bác.” Hàn Thượng Thư khẽ vuốt cằm râu, hài lòng gật đầu một cái: “Phía dưới bản phủ sắp mở thượng đẳng liên, hi vọng các vị không ngừng cố gắng. Nghe cho kỹ, câu thứ nhất: kiêu thủ vọng tiên tung, bạch dã tiên, lâm dã tiên, tổ dã tiên, ngã kim mai túy hồ sơn lý, phi tiên dã tiên.”

Này về trên đọc lên hồi lâu, đại sảnh vẫn là yên lặng như tờ, rồi rít khổ cực suy nghĩ. Xem ra thượng đẳng liên quả nhiên hơn bậc, so với hạ đẳng liên khó hơn nhiều rồi.

Hạ Vân Hi thấy mọi người nhất thời không thể đối lại, liền đứng dậy, hắng giọng nói: “Cập thì hành nhạc địa, xuân diệp nhạc, hạ diệp nhạc, thu diệp nhạc, đông lai tầm tuyết phong tuyết trung, bất nhạc diệp nhạc.”

Thanh âm của nàng vang dội mà thanh thúy, thu hút tất cả ánh mắt của mọi người, rồi rít ngó nàng.

Nhất thời, bọn họ nín thở, tiếng thán phục rớt rớt vang lên. Chỉ vì dung nhan Hạ Vân Hi tuần mỹ bất phàm, một bộ cảm y hoa lệ tôn lên ra khí chất cao quý, gương mặt tuần tú tuyết luân tựa như được phủ hào quang rực rỡ, nhất là đôi tử nhãn sáng chói sáng ngời, thông minh linh khí, rất câu hồn.

Nam tử đẹp như vậy, thật sự hiếm thấy, dung mạo tuyệt mỹ, thể gian ít có.

Tất cả mọi người tò mò cực kỳ, hoa y công tử này đến tột cùng là thân phận gì?

Hàn Ngữ Yên càng thêm ngạc nhiên cực kỳ, không khỏi nhìn Hạ Vân Hi mấy lần, nhìn kỹ, tựa hồ thật đã gặp qua ở nơi nào, nhưng lại nhất thời nhớ không ra.

Mà Hàn Thượng Thư nghe về đối của nàng, mặt tán thưởng, vẻ mặt tươi cười mà nói: “Đối hay! Đối hay! Câu đối tinh tế, văn từ tuyệt đẹp, không biết vị công tử này xưng hô là gì?”

“Ta là Tịch Vân!” Hạ Vân Hi gật đầu với hắn, môi anh đào cong lên, nhàn nhạt nở nụ cười.

“Tịch Vân, không tệ, tên rất hay!” Hàn Thượng Thư hài lòng vuốt vuốt chòm râu dài, tiếp tiếp tục ra đề: “Kế tiếp là câu đối thứ hai: bán bích khởi nguy lâu, lĩnh như bình, hải như kính, chu như diệp, thành khuếch thôn lạc như họa, huống tứ thì phong nguyệt, triêu mộ tình âm, thí vấn cổ kim du nhân, thủy lĩnh lược vạn thiên khí tượng.”

Khó khăn tựa hồ lại tương đối sâu rồi. Hạ Vân Hi hơi suy tư mấy phần, thấy không có người trả lời, liền đứng lên lần nữa, thanh âm thanh thúy chậm rãi ngâm đọc câu đối: “Cửu thiên lâm tuyết đính, động hữu vân, nhai hữu tuyết, tùng hữu đào, hoa điệu lâm hác hữu tình, ức bát tái tinh sương, quan hà bôn tẩu, nan đắc tê trì cổ lý, lai khiếu ngạo kim bích hồ sơn.”

“Hay, đáp thật tốt!” Nam tử mặc áo hồng đột nhiên đứng lên, vỗ chưởng, mắt phượng câu hồn ẩn nụ cười, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm vào Hạ Vân Hi, ánh mắt sắc bén, như muốn nhìn thấu nàng.

Theo tiếng vỗ tay hắn, tất cả mọi người tại chỗ bừng tỉnh, nhiệt liệt vỗ tay.

“Thật là sóng sau đè sóng trước, người mới thay người cũ. Tịch Vân công tử tuổi còn quá trẻ, lại có tài hoa như thế, thật là hậu sinh khả úy!” Hàn Thượng Thư không nhịn được than thở ra tiếng, trên mặt đầy tràn nụ cười vui mừng: “Kế tiếp còn có bốn phó thượng đẳng liên, bản phủ rất mong chờ biểu hiện của ngươi.”

Hạ Vân Hi không có hảo cảm với nam tử áo hồng, liếc hắn một cái, hướng về phía Hàn Thượng Thư tràn đầy tự tin mà cười nói: “Hàn đại nhân yên tâm, Tịch Vân nhất định sẽ làm hết sức.”

Aiii, thấy nhiều ánh mắt than thở như vậy nhìn mình, loại cảm giác này thật là cực kỳ thích! Ha ha!

Đang lúc nàng dương dương tự đắc, bỗng nhiên cảm giác có một sắc bén ánh mắt đang âm thầm quan sát nàng, hơn nữa, nàng vì tia mắt kia mà toàn thân lạnh lẽo, theo bản năng rung mình một cái.

Kỳ quái, rốt cuộc là ai đang nhìn nàng?

46. Chương 46: Lam Ngạn

“Hạ cô nương, người thật lợi hại, tài hoa quá tuyệt a!” Thanh Thanh hưng phấn nhìn chủ tử, mặc dù nàng nghe không hiểu, nhưng thấy nhiều người tán thưởng như vậy, đó nhất định là rất lợi hại rồi.

“Nói nhảm, Hạ cô nương vốn chính là lợi hại nhất, những thứ phạm phu tục tử kia, sao mà vượt qua được Hạ cô nương.” Tiểu Mạn Tử cũng không cam chịu yếu thế vội vàng nịnh hót.

Hạ Vân Hi tức giận trợn mắt mà nhìn hai người một cái, nhỏ giọng quát lên: “Các ngươi câm miệng! Kêu nữa, tất cả mọi người đều biết ta là nữ á!” Hai cái miệng này thật đúng là đủ giết người.

Thanh Thanh cùng Tiểu Mạn tử lúc này mới như tỉnh mộng, vội khép miệng.

Lúc này Hàn Thượng Thư lại nói: “Các vị, hiện tại ra lại câu đối thứ ba, xin nghe đề: bát thiên vi xuân, bát thiên vi thu, bát phương hướng hóa bát phong hòa, khánh thánh thọ bát tuần phùng bát nguyệt.”

Hạ Vân Hi suy tư một lát, vừa định đáp, lại đột nhiên bị một giọng nói đoạt đi: “Ngũ sở hợp thiên, ngũ sở hợp địa, ngũ thể đồng đường ngũ phúc bị, chính xương kỳ ngũ thập hữu ngũ niên.”

Người người khiếp sợ hướng nơi phát ra thanh âm nhìn lại.

Chỉ thấy mới vừa rồi trả lời văn thơ đối ngẫu, cũng là hoa y công tử tuần mỹ phi phạm, chỉ là, cùng Tịch Vân công tử mà so sánh, tựa hồ có vẻ hơi thua kém.

Hạ Vân Hi cũng nhìn tên hoa y công tử này đột nhiên xuất hiện, nhất thời, vẻ kinh ngạc hiện lên với đầy mắt.

Oa! Người này môi hồng răng trắng, yếu ớt mười phần, chẳng lẽ là cùng ta một dạng, là nữ giả nam trang?

Mà nam tử mặc áo hồng vừa thấy được hoa y công tử, khẽ sửng sốt một chút, ngay sau đó, bên môi nâng lên nhưng không có lấy một nụ cười.

Hàn Thượng Thư lúc này hài lòng gật đầu liên tục, hết sức mừng rỡ: "Đối thật là hay! Không biết vị công tử này gọi như thế nào?"

"Tại hạ Lam Ngạn!"

Hoa y công tử chấp tay, ánh mắt lại quét về phía Hạ Vân Hi, cười ngượng ngùng, nhìn nàng khiêu khích.

Hạ Vân Hi dĩ nhiên nhìn ra được, lông mày nhăn lại, cố ý ngẩng cao cằm, lấy tư thái cao ngạo nhìn lại.

Lúc này, trong sân lại có người ríu rít nghị luận, Lam Ngạn ngay là người thế nào?

Hàn Thượng Thư cười nhẹ nhàng nhìn Hạ Vân Hi một chút, lại nhìn Lam Ngạn một chút, tiếp tục đọc lên câu đối thứ tư: "Hoa hoa điệp điệp, thủy thủy hồng hồng, duy ti hương úy trứ ý phù trì, bất giáo vũ vũ phong phong, thanh thanh lãnh lãnh."

Hạ Vân Hi tự tin cười một tiếng, đang muốn trả lời, ai ngờ Lam Ngạn lần nữa vượt lên trước nàng một bước nói: "Điệp điệp kiêu kiêu, sinh sinh thế thế, nguyệt hữu tình nhân đô thành quyền chúc, trường thử triêu triêu mộ mộ, hỉ hỉ hoan hoan."

Tiếng vỗ tay sấm dậy, mọi người hô to "Đáp quá hay, thật là khéo."

"Lão phu hôm nay này làm giám khảo cuối cùng là không có uống công, thơ viết ' giang sơn rộng lớn có người tài xuất hiện, mấy trăm năm mỗi người mỗi vẻ. ' quả nhiên!" Hàn Thượng Thư sợ hãi than một tiếng, mừng rỡ trên mặt càng đậm.

"Hàn đại nhân khen nhầm!" Lam Ngạn khiêm tốn nói, nhưng thần thái kiêu ngạo như thế nào cũng không che giấu được.

Ghê tởm! Hạ Vân Hi cực kỳ tức giận, không phục nhìn chằm chằm Lam Ngạn, lần này không thể để hấn giành trước!

Câu đối thứ năm: "Niệm niệm bất ly tâm, yếu niệm nhi vô niệm, vô niệm nhi niệm, thủy toán đắc dã thành nhất phiến."

"Phật Phật nguyên đồng đạo, tri Phật diệt phi Phật, phi Phật diệt Phật, tức thử thị tọa đoạn thập phương." Hạ Vân Hi không chút suy nghĩ, liền trực tiếp trả lời.

Thật là trời cũng giúp nàng, đây với câu đối ngay từ lúc mấy tháng trước, mình từng cùng giáo sư đối diện, hơn nữa còn là chỗ nào nàng không hiểu, sau lại được giáo sư chỉ điểm một chút mới hiểu rõ ảo diệu trong đó, vì vậy thập phần nhớ rõ ràng.

Thấy Hạ Vân Hi nhanh như vậy đáp ra, tất cả tài tử trong sân không khỏi thán phục.

"Hảo hảo, Tịch công tử đối rất hay, thật là tài trí hơn người, lão phu bội phục." Hàn Thượng Thư đối với Hạ Vân Hi hảo cảm sâu hơn, trong mắt đều là khen ngợi.

Lúc này đến phiên Lam Ngạn không vui, hừ nhẹ một tiếng, cười như không cười nói: "Tịch công tử thật là bụng đầy tài hoa, rất giỏi nha!" Chỉ là cặp con ngươi sáng ngời kia lại lộ ra ' người chờ xem ' ánh mắt hung hãn.

"Không dám, Lam công tử quá khen!" Hạ Vân Hi cũng giống nhau, ánh mắt lại lóe ' cứ phóng ngựa tới đây ' ánh sáng khinh miệt.

47. Chương 47: Hai Người Liều Mạng Thơ

Lúc này trong một gian lầu hai, một nam tử hoa phục màu đen nạm vàng đứng yên trước cửa sổ, gò má anh tuấn hoàn mỹ, bóng dáng cao lớn giống như Hùng Ưng bay lượn trong thiên địa, làm người ta có cảm giác đè nén, thái độ càng thêm lạnh lùng, loại lãnh khốc này sâu tận xương tủy, nhiệt độ giữa hè đột nhiên thay đổi như đang ở trong hầm băng.

Lúc này, hắn nhìn xuyên qua rèm cửa sổ ngó xuống lầu, liếc thấy bên bóng hình xinh đẹp trong đại sảnh kia thì hai mắt thâm thúy u ám lộ ra nhàn nhạt ánh sáng quỷ quyệt, môi mỏng đẹp dễ nhẹ cong, nhưng không có một nụ cười.

Thiên nữ trùng sinh..... Bồn tọa rồi cuộc cũng chờ được người, Hạ Dịch Ly!

Lần này người không có linh lực, sao chạy khỏi bàn tay Bắc Thần Hoàng ta! Ha ha.....

Lúc này trên đài cao, Hàn Thượng Thư đã mở miệng đọc câu đối cuối cùng: “Bạch vân chu, bạch vân phiêu, bạch vân chu nội bạch vân phiêu, vân chu vạn lý, vân phiêu vạn lý.”

“Ta đáp!” Tiếng nói vừa dứt, Lam Ngạn đã lớn tiếng nói, ánh mắt của mọi người liền tập trung ở trên người hắn.

Không nghĩ tới có người đáp nhanh như vậy, Hàn Thượng Thư sững sốt một chút, mới mỉm cười nói: “Lam công tử, nhanh như vậy đã có đáp án rồi sao?”

Ai ngờ Lam Ngạn lại nói: “Không có! Ta còn đang suy nghĩ, sẽ nghĩ ra ngay thôi, người chờ một chút!” Nói xong cau mày rơi vào trầm tư.

Hạ Vân Hi nghe vậy cười ha ha, đùa cợt nhìn hắn: “Ta nói Lam công tử, người chưa nghĩ ra thì im lặng đi, tránh bị xấu hổ!”

Lam Ngạn thấy thế hết sức căm tức, cười lạnh nói: “Ai nói ta chưa nghĩ ra, đơn giản như vậy, muốn đối lại quá dễ dàng.”

“Vậy thì người nói đi!” Kiêu ngạo cái gì, chắc!

“Nói thì nói!” Lam Ngạn giận lườm nàng một cái, đứng lên, thông thả ung dung ngâm: “Hàn đại nhân, về dưới chính là: Vọng giang lâu, vọng giang lưu, vọng giang lâu hạ vọng giang lưu, giang lâu thiên cổ, giang lưu thiên cổ.”

“Đối rất hay, Lam công tử biết dùng Vọng Giang lâu, thật sự là hay lắm rồi.” Hàn Thượng Thư mừng rỡ cực kỳ, vui vẻ ở trên mặt càng thêm nồng đậm. Đối câu quan trọng nhất là hợp với tình hình, mới có thể thấy được năng lực tùy cơ ứng biến.

Mọi người cũng khen ngợi, tiếng vỗ tay như sấm.

Lam Ngạn hết sức đắc ý nhìn Hạ Vân Hi một cái. Người sau không phục, tử nhân thông minh đảo một vòng, đột nhiên đứng lên, cất giọng nói: “Hàn đại nhân, ta cũng có một câu đối!”

Hàn Thượng Thư ‘ồ’ một tiếng, thú vị nhìn nàng.”Tịch công tử mời nói!”

Hạ Vân Hi khà khà cổ họng, nhìn mọi người mỉm cười, hắng giọng ngâm thơ: “Tái thi thai, tái thi tài, tái thi thai thượng tái thi tài, thi thai tuyệt thế, thi tài tuyệt thế.”

Lời nàng vừa dứt, đại sảnh vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

“Hảo một câu ‘tái thi thai, tái thi tài, tái thi thai thượng tái thi tài, thi thai tuyệt thế, thi tài tuyệt thế.’ Tịch công tử đối đáp rất khéo.” Đại Học Sĩ Trương Trí Viễn vẫn trầm mặc từ nãy cũng không nhịn được vỗ tay khen, vẻ mừng rỡ trên mặt khó nén.

“Câu thi tài tuyệt thế kia, dùng để hình dung Tịch công tử, là không còn gì tốt hơn rồi.” Hàn Thượng Thư quả thật cười đến không nhiều miệng, khen ngợi liên tục.

Lam Ngạn nhìn chằm chằm Hạ Vân Hi, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhất là thấy vẻ mặt nàng dương dương tự đắc, càng thêm giận đến thiếu chút nữa cắn nát răng ngà.

Cái giám khảo thôi nát kia, ý là hay hơn về đối của hần? Thật là buồn cười!

Mà tên nam tử tà mị mặc áo hồng kia nhàn nhã tự tại phẩm trà thơm, cặp mắt hoa đào câu người từ đầu đến cuối vẫn tràn ngập hứng thú chú ý nhất cử nhất động Hạ Vân Hi với mỗi lời nói của nàng.

48. Chương 48: Vòng Tranh Tài Thứ Hai

Lúc này, sắc mặt Hàn Thượng Thư vui mừng hướng Lam Ngạn cùng Hạ Vân Hi nói: “Chúc mừng hai vị công tử, thông qua vòng thứ nhất, hiện tại tiến hành vòng thứ hai!”

Không nghĩ tới mấy câu đối kia lại làm khó những nhà sĩ tài tuần còn lại, Hạ Vân Hi lắc đầu một cái, có thực tài quả nhiên không có mấy người!

Lam Ngạn cũng không ngờ chỉ còn lại hần và Tịch Vân đó tỷ thí, không khỏi khinh nhờn trong lòng: hừ, xem ra Tần Minh Vương triều cũng không có mấy người tài, chút về đối kia cũng không qua được, còn nói cái gì Đông Phương đại quốc, thật quá mất mặt!

Chỉ là Tịch Vân gì kia, hần không chắc chắn có thể thắng được!

“Tịch công tử, không biết vòng sau, ngươi có thể nắm chắc không?” Hần nhìn Hạ Vân Hi, ngoài cười nhưng trong không cười nói

“Dĩ nhiên, bản công tử luôn có lòng tin với tài nghệ của mình.” Hạ Vân Hi tươi cười rạng rỡ thông dong nói: “Ngược lại người, Lam công tử, nếu không nắm chắc, vẫn là đừng xuất đầu thì hơn.”

Ngụ ý của nàng làm Lam Ngạn xanh mặt, nhưng vẫn bình tĩnh mỉm cười: “Tịch công tử có lòng tin là tốt, nhưng cũng đừng quá mức kiêu ngạo, có câu ‘kiêu binh tất bại’*!”

*khinh địch chắc chắn sẽ bại

Hạ Vân Hi cũng mỉm cười đáng yêu: “Ha ha, Lam công tử cứ yên tâm đi, bản công tử là kiêu, nhưng không phải kiêu ngạo, mà là kiêu nhân tài hoa, nên chắc chắn sẽ không bại.”

Hai người vẫn đang cao giọng châm biếm thì vòng tranh tài thứ hai đã bắt đầu.

“Các vị, cửa thứ hai do lão phu ra đề.” Người nói là vị Đại Học Sĩ Trương Trí Viễn đại nhân kia, nhìn qua cũng hơn sáu mươi tuổi nhưng thân thể vẫn cường kiện khỏe mạnh, nói vậy rất hiểu Dương Sinh Chi Đạo: “Mọi người mời xem, lão phu cầm trong tay chính là một bộ bức họa được đặt tên là Vịnh Tuyết hoa , xin mời Tịch công tử cùng Lam công tử cho đề thơ một bài, nếu là lão phu hài lòng thì thông qua.”

Dứt lời, đem bức họa đặt ngang trước mặt hai người họ.

Bức họa vẽ một bông tuyết rơi vào hàn mai, bên cạnh dường như là cả nhà cùng thưởng tuyết, đơn giản, không có chỗ gì đặc biệt. Nhưng thường thường là càng thứ đơn giản, ý cảnh thì càng khó nắm chặt, trong khoảng thời gian ngắn, Hạ Vân Hi bị làm khó rồi.

Làm thơ cũng không khó, nhưng muốn làm giám khảo hài lòng, sẽ phải tỉ mỉ suy nghĩ một phen.

Mà Lam Ngạn cũng không khá hơn chút nào, cũng đang vắt óc suy nghĩ.

Mọi người thì im lặng chờ đợi.

Nên làm thơ gì thì tốt nhỉ? Hạ Vân Hi cẩn thận suy tư một chút, đột nhiên nghĩ đến một bài thơ tương xứng với bức Vịnh Tuyết hoa , có thể làm vị đại học sĩ này hài lòng không?

“Trương đại nhân, tại hạ tự bêu xấu.” Nàng cười cười, hắng giọng ngâm nga nói: “Duyên miên phiêu sái ngọc vô hà, an linh mạn dã khởi hữu nhai, xuân thiên bất viễn hàn cực thì, nhi hoan mẫu tiểu dẫn mai hoa.”

“Không tệ, không tệ, thơ hay!” Quả nhiên, đại nhân nghe xong, bộ mặt mừng rỡ: “Tịch công tử, bài thơ của người còn có ngụ ý khác, chẳng những tình cảnh ưu nhã xinh đẹp, hơn biểu hiện được gia đình trong núi đang thưởng tuyết, an bình vạn sự thuận lợi, hoà thuận vui vẻ a.”

Ha ha! Xem ra mình qua rồi. Hạ Vân Hi vừa nhìn về phía Lam Ngạn, càng đặc ý hơn.

Lam Ngạn bĩu môi, cũng làm một bài: “Tuyết hoa tương tấn xuân hoa khai, thạch phá thiên kinh hữu mai lai. Mộc dục xuân phong nhất lữ tình, diêm diêm tiểu thụ phụ mẫu tài.”

“Rất tốt, thơ Lam công tử cũng tả cảnh, xuyên qua cảnh tuyết để diễn tả tình nhà, rất đặc biệt!” Trương đại nhân hài lòng gật đầu một cái, sau đó tổng kết nói: “Thơ của Tịch công tử cùng thơ của Lam công tử đều bình một cảnh, tuy có sở trường riêng, cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, lão phu cũng rất hài lòng. Cho nên, xin hai vị lên đài an vị, chuẩn bị tiến vào vòng tranh tài thứ ba.”

49. Chương 49: Hội Họa

Chắc, xem ra hôm nay Lam Ngạn đó thật là kỳ phùng địch thủ của mình rồi! Hạ Vân Hi thầm nghĩ. Chỉ là nàng tuyệt đối sẽ không thua, không đơn thuần vì năm ngàn hoàng kim kia, quan trọng hơn là vấn đề mặt mũi, nàng tuyệt không thể bại bởi một người cổ đại.

Nghĩ xong, ngọc phiến vừa mở, nàng nghênh ngang đi lên đài.

“Tịch công tử cố gắng lên! Tịch công tử vô địch! Tịch công tử lợi hại.....”

Tiểu Mân tử lúc này nhảy dựng lên hoan hô kêu to, trong tay giơ không biết bao nhiêu đóa hoa không biết lấy từ lúc nào, đùng đưa trái phải, khiến đại sảnh thấp thoáng tiếng cười trộm.

Ách..... Hạ Vân Hi bộ đen mặt, khoe miệng co giật mấy cái, người này là bị thần kinh bẩm sinh hay sao?

Thanh Thanh âm thầm chuyển chỗ ngồi, quay đầu, làm bộ như không biết! Làm bộ như không biết là tốt rồi!

“Mọi người im lặng!” Vinh Quốc Công giơ tay lên, ra hiệu mọi người dừng bàn tán. Hắn nhìn xung quanh một cái, sau đó lớn tiếng nói: “Hôm nay cuộc tranh tài cuối cùng, là hội họa, do Đệ Nhất Tài Nữ Bình Nam Quận Vương phi ra đề!”

Hàn Ngữ Yên ưu nhã đứng lên, nhẹ nhàng bước liên tục tới trước mặt mọi người, mỉm cười gật đầu, lại liếc mắt nhìn Hạ Vân Hi cùng Lam Ngạn, thanh âm thanh linh dễ nghe vang lên.

“Hai vị công tử, cửa ải này nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ, chính là các người lấy cảnh sắc tự nhiên làm đề tài vẽ một bức họa, thời gian một nén nhang, tác phẩm của người nào có thể biểu đạt phong thái rõ nhất, hơn nữa làm ta hài lòng, người đó chính là người cuối cùng chiến thắng.”

Không nghĩ tới cũng sẽ có nữ nhân làm giám khảo! Hạ Vân Hi không khỏi tỉ mỉ quan sát nàng, tử nhân lóa tia kinh ngạc, tìm đập nhanh dồn dập.

Nàng thật là đẹp a! Chẳng những là dung mạo mỹ miều, còn có quý khí, ưu nhã, khê nở nụ cười ngọt ngào làm người ta cảm thấy thần thiết.

Mà Hàn Ngữ Yên cũng ngẫm đánh giá nàng, khoảng cách nhìn gần như vậy, vị mỹ thiếu niên trước mắt này tràn đầy linh khí thật sự rất quen, nàng nhất định từng gặp qua rồi.....

Đúng rồi, tử nhân..... Đôi mắt giống nhau như đúc —— Linh Huyền thượng sư??

Hàn Ngữ Yên trừng lớn đôi mắt đẹp, này, đây quả thực là..... Nam bản Linh Huyền thượng sư nha, nhưng là.....

Hàn Thượng Thư kỳ quái nhìn biểu tình kỳ lạ của nữ nhi, vừa sững sờ vừa kinh hãi, không nhận được tiến lên, nhẹ giọng nhắc nhở: “Yên nhi, ngăn người cái gì, đã bắt đầu rồi!”

Được phụ thân nhắc nhở, nàng mới phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng suy nghĩ, mỉm cười nói: “Được, hai vị công tử, tranh tài hội họa bắt đầu!”

Vì vậy, mấy gã sai vặt đem những đồ dùng hội họa nào là thuốc màu, giấy bút, bức họa, đặt ở trên bàn.

Ngồi trở lại vị trí của mình, Hạ Vân Hi bắt đầu suy tư: nên vẽ như thế nào, tuy nói mình trước kia là rất giỏi mỹ thuật, nhưng là hơn phân nửa giới hạn trong tranh.....

Chỉ là, nếu như có thể đem chút kỹ xảo của tranh để họa lên, tựa hồ cũng không phải là rất khó, chỉ cần nắm chắc phải điểm chính là được!

Hạ Vân Hi nghiêm túc suy tư một lát, quyết định lấy cái đề tài “Ngày xuân Hải Đường” từng đoạt giải ba thành phố trước kia. Nghĩ xong, nàng cầm bút vẽ trên bàn sách lên, bắt đầu vẽ tranh.

Đầu ngọn bút nhẹ chấm một chút thuốc màu xanh biếc, chậm rãi vẽ lên giấy Tuyên Thành, dần thành hình lá sen xanh xinh đẹp; sau đó, trên lá sen chiếu ra mấy đóa hoa sen hồng mỹ mỹ; trong hồ nước, dưới ngòi bút kéo dài hiện lên những con cá nhỏ nhắn xinh xinh, chơi đùa văng lên làn sóng..... Nước hồ lay động trong gió, có vẻ cực kỳ ưu nhã, khiến cho Thái Diệp say đắm, tựa hồ cũng không rời đi được.....

Vẽ xong, Hạ Vân Hi hết sức hài lòng nhìn kiệt tác của mình, nụ cười bên môi tràn ra.

Lam Ngạn một bên cũng đã vẽ xong, nhìn lại tác phẩm một phen, cũng nở một nụ cười.

Đang lúc ấy thì, một tiếng “đã đến giờ”, hai người đồng thời buông bút, nhìn về phía giám khảo.

50. Chương 50: Đệ Nhất Họa Sĩ

“Hai vị công tử, thời gian đã hết, bắt kể các người vẽ như thế nào, cũng xin hạ bút xuống.” Hàn Ngữ Yên nói xong, đầu tiên đi tới trước mặt Lam Ngạn, cầm lấy bức họa trên bàn, tỉ mỉ phẩm duyệt.

Nhìn thôi, hai mắt nàng bắt giác sáng lên, không nhận được lên tiếng than thở: “Lam công tử vẽ quả nhiên rất nổi bật, tao nhã mỹ lệ, ý cảnh cùng thần vận đều có độ lửa tương đối, thật sự là làm ta bội phục!”

Lam Ngạn nghe hết sức cao hứng, “Lời khen của Vương phi, Lam Ngạn thật sự là thẹn không dám nhận!” Ha ha, có thể được Thi Họa Song Tuyệt Đệ Nhất Tài Nữ khen ngợi, không khỏi có chút đắc ý.

Thật ra thì, lần này tới tham gia so tài, ngoài việc tạo dựng tên tuổi, quan trọng nhất vẫn là được diện kiến tài nữ nổi tiếng thiên triều Hàn Ngữ Yên này.

Nàng chính là thần tượng của hắn đấy!

“Lam công tử quá khiêm nhường!” Hàn Ngữ Yên mỉm cười nhìn hắn một lát, sau đó xoay tranh ra trước mặt mọi người: “Các vị mời nhìn, đây chính là ‘ngọc nữ phi tiên’ Lam Ngạn công tử vẽ!”

Chỉ thấy bức họa lên, một vị tiên nữ đánh tỷ bà, chân đạp tường vân, mặc váy đỏ, dải băng màu tím uốn lượn, được mây ngũ sắc tôn lên. Hình ảnh đẹp, màu sắc đẹp, cực kỳ chói rọi.

Trong sân rồi rít phát ra tiếng tán phục, tán thưởng bức họa.

Nhìn người xung quanh không ngừng cảm khái, Lam Ngạn càng cười đắc ý hơn, đuôi cũng sắp mọc ra rồi, ánh mắt nhìn về phía Hạ Vân Hi tràn đầy khiêu khích.

Hạ Vân Hi cũng không tức giận, ngược lại nụ cười như hoa nói: “Quận Vương phi! Các vị giám khảo đại nhân! Còn có các tài tử, thỉnh xem xét một phen, tệ nhân là bất tài chế tác đi.”

Nói xong, nàng đứng lên, gơ tay lên, đem bức họa chậm rãi mở ra ——

Ánh mắt của mọi người đều hướng bức họa “Ngày xuân Hải Đường” nhìn lại, lập tức bị bộ dạng thiết sắc xảo diệu, hoa lệ phi phàm hấp dẫn chắc rồi, thật lâu không cách nào dời đi ánh mắt.

Bức họa thượng tầng tầng lá xanh ở bên trong, màu đậm nồng đậm làm đẹp mấy đóa đỏ tươi như huyết thêm thê diễm sinh động, dường như ở trên họa quyển chảy nhỏ giọt xuống; bướm bướm là thiển mực phác họa mà thành, có giương cánh nhảy múa, có sống, có truy đuổi chơi đùa..... Trông rất sống động.

Nếu như bộ ‘ngọc nữ phi tiên’ kia mới vừa rồi là người tạo vật thiết kế tỉ mỉ họa, xinh đẹp diễm dúa, không gì sánh được; như vậy bức họa “Ngày xuân Hải Đường” này chính là kiệt tác đệ nhất họa sĩ, lá xanh hoa hồng, bướm bướm nhẹ nhàng đều mơ mơ hồ hồ, như muốn thoát ra, cho thấy trí khôn cùng kỹ xảo của họa sĩ.

“Tranh đẹp! Tranh đẹp! Thật sự là quá đẹp!”, “Quả thật so ra mà vượt Đệ Nhất Tài Nữ!”

Lần này, mọi người tại đây bạo xuất từng tiếng kêu lên, tiếng vỗ tay như sấm vang động.

Liên nam tử mặc áo hồng vốn là lười biếng mười phần, cũng tràn đầy than thở thưởng thức, con người ma mĩ cũng một tầng sắc thái khác thường, môi đỏ mọng diễm dúa lẳng lơ nâng lên nụ cười khó lường.

Hàn Ngữ Yên càng thêm vui mừng dị thường, giọng mang kích động nói: “Tịch công tử vẽ thật là tinh hoa hơn người, bút lực như thần, có thể nói tốt nhất, ngay cả ta, cũng muốn cam bái hạ phong rồi.”

“Không sai, lão phu cũng bị tác phẩm xuất sắc Tịch công tử mà kinh ngạc, thật là hay lắm rồi.” Đại Học Sĩ Trương Trí Viễn cũng lớn tiếng tán thưởng.

Hạ Vân Hi bị khen đến vui sướng, mặt mày hớn hở, cũng không quên khiêm tốn nói về: “Cám ơn Quận Vương phi cùng Trương đại nhân khen nhầm, tại hạ thẹn không dám nhận, thẹn không dám nhận!”

A, không nghĩ tới bút họa nàng cũng có thể phác họa tốt như vậy, thật là quá bội phục mình rồi! Nàng quả nhiên là thiên tài không sai, ha, ha, Hàaaa...!

Thấy ánh mắt của mọi người toàn tập trung ở trên người Hạ Vân Hi, Lam Ngạn bị lãnh lạc ở một bên tức giận cực kỳ, vẻ mặt cũng cực độ khinh thường.

51. Chương 51: Quán Quân

Lúc này, Vinh Quốc Công ở trên đài cao hắng giọng nói: “Các vị, lần tranh tài này thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp, trong đó Tịch Vân công tử cùng Lam Ngạn công tử xuất sắc hơn người, thực lực ngang nhau! Nhưng vô địch thì chỉ có một, rốt cuộc ai có thể thực sự trở thành đệ nhất tài tử, kết quả đang nằm trong tay ban giám khảo.”

Hạ Vân Hi cùng Lam Ngạn cũng có chút khẩn trương, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, sau đó hừ lạnh quay đầu đi chỗ khác.

Thanh Thanh cùng Tiểu Mãn tử nắm chặt tay nhau, bình tức tĩnh khí chờ đợi. Trong lòng niệm ‘A di đà phật’, cầu xin thần phật phù hộ chủ tử của bọn họ vinh quang đoạt giải quán quân.

Chỉ chốc lát sau, kết quả quyết định của giám khảo đã giao trên tay Vinh Quốc Công.

Hắn mở ra nhìn xuống, sau đó hướng mọi người lớn tiếng nói: “Các vị, sau khi giám khảo cẩn thận lựa chọn, kết quả đã có. Quán quân cuộc tranh tài tài tử chính là —— Tịch Vân Tịch công tử!”

Dứt lời, đại sảnh lại một lần nữa nổi lên tiếng vỗ tay bốn phía.

“Ha ha —— Tịch công tử quả nhiên là giỏi nhất —— vô địch a ——”

Tiểu Mãn Tử cùng Thanh Thanh kích động nhảy lên, ôm nhau hươ tay múa chân, lớn tiếng điên cuồng la.

Hạ Vân Hi kiêu ngạo cười một tiếng, vui vẻ hướng mọi người phát tay đáp lễ!

Lầu hai, Bắc Thần Hoàng vẫn chuyên chú nhìn diễn biến dưới đại sảnh, ánh mặt trời ngoài cửa sổ phủ lên người hắn, tạo thành một tầng kim quang, ngũ quan thâm thúy càng thêm mị hoặc nhân tâm.

Lúc này, một bóng dáng nhẹ nhàng linh hoạt từ cạnh cửa đi vào, cung kính hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến quốc sư!”

“Tra được như thế nào?” Bắc Thần Hoàng nhân nhạ mở miệng.

“Nàng là Hạ Vân Hi, trước mắt thân phận là họ hàng xa của thiên triều hoàng hậu, hơn nữa trong hoàng cung trừ hoàng hậu cùng Tiêu Dật Phong và bọn kia, tạm thời vẫn chưa có người nào biết sự tồn tại của nàng!” Người nọ đem lấy những tin tức mình mới tìm được nhất nhất nói ra.

“Còn gì nữa không?” Hắn mắt lạnh quét qua vẻ mặt muốn nói lại thôi của người kia.

Người nọ thấy ánh mắt bén nhọn của hắn, nhắm mắt, quyết định không hề giấu giếm nữa: “Hạ Vân Hi yêu Tiêu Dật Phong!”

Những lời này nói xong, không khí bắt đầu lan tràn hơi thở lạnh lùng, tựa như sương lãnh tràn ngập đêm tối, làm người ta không rét mà run...

Sắc mặt của Bắc Thần Hoàng tuy bình tĩnh trước sau như một, nhưng ánh mắt dường như dần dần biến hóa, gợn sóng lặn lội, giống như mãnh thú, lực ngón tay đột nhiên rất nhanh.

Hồi lâu, hắn mới nhân nhạ bỏ xuống một câu: “Đi xuống, tiếp tục giám thị!”

Người nọ ứng tiếng, vừa muốn lui ra, rồi lại như nhớ tới cái gì, dừng bước hỏi: “Quốc sư, thứ cho thuộc hạ nhiều lời, ngài tại sao không bắt Hạ Vân Hi trở về ngay bây giờ?”

Nàng rời cung là cơ hội tốt nhất!

Bắc Thần Hoàng nhìn bóng hình xinh đẹp bên ngoài rèm cửa một cái, đáy mắt thâm thúy phiếm quĩ quang.

“Vẫn chưa đến lúc!”

Trên đài cao, Vinh Quốc Công trình trọng đem kim lệnh quán quân giao cho Hạ Vân Hi, ngay sau đó nói với nàng: “Tịch Vân công tử, chúc mừng người đoạt được hạng nhất cuộc thi lần này.”

“Đa tạ đại nhân!” Nàng mỉm cười nhận lấy kim lệnh, chấp tay làm tập, vẫn là mặt khiêm tốn, nhưng trong lòng không ngừng reo hò, la hét âm ỉ.

52. Chương 52: Thì Ra Là Tài Nữ

Hàn Thượng Thư lúc này cũng đi tới, đem bằng cớ cầm trong tay đưa tới trước mặt Hạ Vân Hi, vui vẻ cười nói: “Tịch Vân công tử, đây là bằng cớ thuộc thiên triều hoàng thất, người chỉ cần cầm nó, ở bất kỳ một nhà ngân hàng tư nhân nào của bốn triều cũng có thể lấy năm ngàn lượng hoàng kim.”

Hạ Vân Hi dĩ nhiên là cười hì hì nhận lấy, liếc mắt một cái liền xếp bỏ vào trong ngực. Mặc dù hoàng hậu nương nương mỗi tháng đều cho nàng không ít ngân lượng, nhưng dùng mãi cũng ngại, huống chi còn là năm ngàn lượng hoàng kim!

“Tịch Vân công tử, không biết người có hứng thú vào triều làm quan không?” Vinh Quốc Công nhìn thiếu niên linh khí thông minh trước mắt này, trong lòng tán thưởng, nếu người này có thể vì nước dốc sức, nhất định là phúc Tấn Minh Vương.

Nghe vậy, Hạ Vân Hi sững sốt một chút, sau đó nói thật: “Đa tạ đại nhân khen ngợi, chỉ là tại hạ từ trước đến giờ tính tình buông thả đã quen, đối với quan trường không có một chút hứng thú.”

Chuyện cười, nếu nàng làm quan vậy làm sao còn có thời gian làm bạn với người yêu, hơn nữa nàng còn là nữ đầy, rất sợ phạm tội khi quân, huống chi, hoàng hậu nương nương cũng sẽ không cho phép.

Mọi người nghe xong, ngây ngẩn cả người, vẻ mặt khoa trương nhìn Hạ Vân Hi.

Trời ạ, bọn họ không có nghe lầm chứ? Hắn lại cự tuyệt cơ hội tốt như vậy? Phải biết có thể vào triều làm quan là ước mơ bao nhiêu người!

Vinh Quốc Công cũng ngẩn ra, không ngờ tới hần sẽ cự tuyệt. Nhưng vẫn muốn khuyên: “Tịch Vân công tử, người cần phải hiểu rõ, một cơ hội tốt một bước lên mây như thế, không phải người nào cũng có, công tử nếu bỏ qua, ngày khác chắc chắn hối hận, kính xin công tử nghĩ kỹ rồi quyết định.”

Hần nói hết sức thành khẩn, chỉ muốn vì quốc gia lưu lại kỳ tài khó gặp này.

Hạ Vân Hi than thở trong lòng, lắc đầu cười yếu ớt nói: “Ý tốt của quốc công đại nhân tại hạ xin nhận, chỉ là tại hạ thật không có hứng thú làm quan, kính xin đại nhân tìm người khác thôi.”

Vinh Quốc Công tựa hồ còn muốn khuyên nữa, Hàn Ngữ Yên một bên đã lên tiếng: “Phụ thân, thôi đi, nếu Tịch Vân công tử không muốn làm quan, chúng ta cũng đừng nên miễn cưỡng hắn.”

Hạ Vân Hi thở phào nhẹ nhõm, cực kỳ cảm kích nhìn về phía nàng: “Đa tạ Quận Vương phi thấu hiểu, tại hạ còn có chút việc, cáo từ trước!”

Khom người chào một cái, bước nhanh đi tới bên cạnh Tiểu Mãn Tử cùng Thanh Thanh, không nhìn mọi người xung quanh vẫn đang còn ồn ào, bọn họ liền hướng bên ngoài đi.

Tiếp tục ở lại, sợ rằng khó có thể thoát thân.

Hàn Ngữ Yên thú vị nhìn bóng dáng Hạ Vân Hi rời đi, mỉm cười như có điều suy nghĩ.

Vinh Quốc Công không hiểu nàng dâu tại sao ngăn cản hắn, liền hỏi: “Yên nhi, nhân tài như vậy nhất định là rường cột nước nhà, chúng ta nên nên giữ lại mới phải?”

Cười thờ dài mấy tiếng, Hàn Ngữ Yên lắc đầu nói: “Hắn không thể vì triều đình ra sức, chúng ta cần gì làm điều thừa!” Ai, công công thật là hồ đồ, vẫn chưa nhìn ra!

“Tại sao?” Vinh Quốc Công sững sờ.

“Bởi vì, nàng là nữ nhân!”

Bỏ lại một câu kịch liệt, Hàn Ngữ Yên ưu nhã rời đi, lưu lại Vinh Quốc Công cùng chúng đại thần sững sờ, cùng với tất cả các tài tử tại chỗ.

Một lúc sau, không biết người nào hét lên một tiếng.

“Trời ạ, chúng ta lại thua dưới tay nữ nhân.....”

Vậy mà, một nam tử mặc áo hồng bên cạnh hộp chút trà thơm, nhìn theo hướng Hạ Vân Hi biến mất, khóe miệng nâng lên nụ cười xinh đẹp, vốn là đẹp đến lóa mắt, dung nhan mệnh mệnh càng thêm diễm dứa lẳng lơ ma mị, tăng tăng kích động lòng người.

Nữ nhân thông minh, cô gia nhất định sẽ tra ra thân phận thật của nàng, ha ha.....

53. Chương 53: Nhân Vật Tương Lai Phi Phàm

Cuộc so tài tài tử đã kết thúc, vậy mà một màn đặc sắc này lại sâu khắc sâu vào đầu mọi người, nhất là khi bọn hắn biết được Tịch Vân công tử tài nghệ trấn áp mãnh liệt lại là một nữ tử, càng thêm khiếp sợ không hiểu, nghị luận ầm ĩ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tên tuổi Tịch Vân đã truyền khắp cả kinh thành.

Hạ Vân Hi mặt cười mị mị, ngênh ngang đi, vẻ mặt hết sức vui vẻ. Cuộc so tài tài tử lần này thật là kích thích, hơn nữa còn kiếm một khoản hời, rất thoải mái a, cảm tưởng khó có thể hình dung!

Mà Thanh Thanh cùng Tiểu Mãn tử đi theo bên cạnh càng cười không khép miệng được. Chỉ vì lần này chủ tử ở cuộc so tài đạt được tiền thưởng cũng chia đều cho bọn họ, cho nên bọn họ bây giờ đã vui vẻ đến sắp bay lên, cảm giác bồng bênh như đi trên mây!

Nhìn bằng cư cùng kim lệnh trong tay, Hạ Vân Y đặc ý, soạt một tiếng mở quạt lông ra phe phẩy. Nghĩ đến mình lần đầu tham gia tranh tài ở cổ đại đã thành công, có thể thấy nàng tài hoa hơn người. Nói không

chừng tương lai nàng sẽ là nhân vật phi phạm bị truyền kỳ ca tụng cũng không chừng, càng nghĩ càng cảm thấy như vậy. Vì vậy nàng càng thêm cao ngạo đi, dù sao nàng bây giờ một thân nam trang không cần phải cố kỵ hình tượng, một người có lòng tin về sau đi đâu cũng phơi phới gió xuân.

Nàng cứ như vậy vừa đi vừa tưởng tượng mình là kỳ tài trăm năm khó gặp, ngay lúc nàng đang rạng rỡ đi tới Ngưng Hương lâu nổi danh nhất kinh thành, thì nhân vật tương lai phi phạm truyền kỳ này lại bị một đại thúc vội vàng đụng trúng, phá hư tư thế uy vũ sinh phong làm nàng loạng choạng một cái mới đứng vững.

Hạ Vân Hi ảo não cực kỳ, bắt được người đối diện, cả giận nói: “Làm gì thế, người không có mắt sao?”

“Thật xin lỗi thật xin lỗi công tử, là ta không đúng! Nhưng mời mau buông ta ra, ta có việc gấp cần phải đi ngay!” Đại thúc liên tục xin lỗi, vẻ mặt hết sức nóng nảy, tựa hồ thật có việc gấp cần giải quyết.

“Chuyện gì?” Vừa nói cũng buông hắt ra. Thôi, nàng tâm tình tốt, tạm tha hắt, cũng chỉ là vô tâm sơ suất thôi.

“Lâm Nguyệt Lâu hoành thánh gà mở cửa, ta vội vàng muốn đi ăn, đến muộn sẽ hết.” Đại thúc vừa nói xong, không chờ kịp chạy mất.

Hạ Vân Hi kỳ quái nhìn bóng lưng hắt: “Hoành thánh gà mà thôi, mất thì mất, có cần vội như vậy không?” Chẳng lẽ này hoành thánh gà có thể bay?

“Hạ cô nương, người đây còn có điều không biết!” Thanh Thanh nói, nhắc tới thức ăn ngon, nàng sẽ có sức lực: “Điểm tâm nổi danh nhất kinh thành chúng ta là bánh ngọt hoa hồng của Ngưng Hương Lâu cùng hoành thánh gà Lâm Nguyệt Lâu, thật sự rất ngon, vừa thơm vừa mới, ăn một lần sẽ nhớ mãi không quên!”

Nàng nói đến chảy cả nước miếng, vội quẹt miệng.

“Hạ cô nương, không bằng chúng ta cũng đi thử một chút đi!” Bụng đói sôi trào, Tiểu Mãn tử liền đề nghị.

Hạ Vân Hi động lòng, vung tay một cái, hào khí mười phần mà nói: “Đi, đi Lâm Nguyệt Lâu, ăn thử cho đã nghiền!” Có tiền thì phải dùng, đây là nguyên tắc của nàng trước giờ.

“Oa, Hạ cô nương vạn tuế!”

Thanh Thanh cùng Tiểu Mãn tử hoan hô một tiếng, cao hứng bừng bừng theo sát ở Hạ Vân Hi.

54. Chương 54: Hoàng Thái Tử Nam Ảnh Quốc Thác Bát Luật

Sơn Trang phía đông Kinh thành

“Tức chết ta rồi!” Lam Ngạn vừa bước vào cửa đã đem ngọc phiến trong tay vung ra, thở phì phò nặng nề ngồi xuống ghế quý phi.

Nghĩ tới ở cuộc so tài tài tử bại bởi nữ nhân kia, nàng liền nổi giận trong bụng. Nhất là thấy cái mặt dương dương tự đắc đó, càng thêm hỏa khí một bụng.

Nàng dĩ nhiên nhìn ra nàng ta cũng nữ giả nam trang giống mình nên mới tức giận như vậy. Nếu cuộc so tài này là so cầm kỳ thi họa, nàng còn có thể bại bởi nàng ta sao?

Chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, có gì đặc biệt hơn người!

“Công chúa ——”

“Hoàng huynh đâu?” Lam Ngạn nhận lấy nước trà do hạ nhân đưa tới, uống một hớp, giọng không vui hỏi.

“Hồi bẩm công chúa, hoàng thái tử vẫn chưa trở lại!” Hạ nhân cung kính nói.

Lam Ngạn bĩu môi, bắt mồm oán trách: “Thiệt là, hoàng huynh thông thuộc chỗ này, biết rõ người ta hôm nay vừa tới thiên triều, chưa quen cuộc sống nơi đây, hoành huynh lại còn bỏ ta một mình.....”

Không sai, Lam Ngạn nữ giả nam trang là tiểu công chúa Nam Ảnh quốc Thác Bát Nghiên, lần này cùng hoàng huynh Thác Bát Luật đi Tấn Minh Vương triều, mục đích là chọn phò mã cho nàng, để hai nước thiết lập quan hệ hữu nghị.

Đang lúc nàng nói lảm nhảm, một đạo thanh âm yêu trệ vang lên: “Nghiên Nhi, vì huynh làm sao bỏ muội được.”

Thác Bát Nghiên vui mừng, giương mắt nhìn, một nam tử một thân y phục hồng đẹp dễ nhanh nhẹn bước vào, tuấn nham mị hoặc đủ khiến bất kỳ nữ nhân nào rung động.

Bọn hạ nhân vừa thấy nam tử mặc áo hồng, rồi rít khom người hành lễ: “Tham kiến hoàng thái tử!”

“Hoàng huynh!” Thác Bát Nghiên cao hứng tiến lên, như chim nhỏ về tổ nhào vào trong ngực huynh trưởng, lăm nũng nói: “Huynh đi đâu vậy..., sao không mang theo Nghiên nhi đi cùng?”

Thác Bát Luật thương yêu nhìn muội muội, bầm bầm nàng, mặt cười nói: “Dù ta không mang theo muội đi, nha đầu cũng sẽ biết tự mình tìm vui mà.”

“À?” Nàng không rõ chân tướng.

“Tài tử tranh tài, chơi vui chứ?” Hắc nói rõ, hứng thú nhìn nàng.

Thác Bát Nghiên cực kỳ kinh ngạc: “Sao huynh biết?” Chẳng lẽ là hoàng huynh phái người đi theo nàng?

“Ha ha!” Thác Bát Luật cười khê, nói: “Bởi vì ta cũng có mặt ở Vọng Giang lâu, tận mắt thấy muội lên đài tranh tài, chỉ là muội không chú ý tới ta mà thôi.”

“Thì ra là huynh cũng ở đó, vậy huynh tại sao không vì muội ra mặt?” Thác Bát Nghiên mắt hứng, ca ca lại khoan tay đứng một bên, trơ mắt nhìn nàng bại bởi nữ nhân đó.

“Là muội học nghệ không tinh không đấu lại người khác, đừng trút giận vào ta.” Thác Bát Luật buồn cười gõ gõ đầu của nàng.

Nha đầu này luôn hiếu thắng, kiêu ngạo tự mãn, để người khác áp chế nhuệ khí nàng cũng tốt.

Quả nhiên, vừa nhắc tới cái này, Thác Bát Nghiên cả giận: “Ai nói muội kém nàng, mấy giám khảo Tấn Minh Vương triều kia mắt mù rồi, ở Nam Ảnh quốc, thi thơ thi họa của muội cái nào không phải là tác phẩm xuất sắc nhất, Thái Phó cũng khen muội thiên tư thông tuệ.”

“Nghiên nhi, đúng là muội rất thông minh, nhưng ‘nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên’, hoàng huynh cũng cảm thấy cô nương kia lợi hại!” Nhắc tới nàng, trong mắt Thác Bát Luật thoáng qua hứng thú, khê nhếch môi cười.

“Hoàng huynh, huynh lại ở trước mặt muội nói nàng ta lợi hại, thật quá đáng!” Thác Bát Nghiên càng tức giận, chỉ thiếu dậm chân giận dữ kháng nghị.

“Ha ha ——” Thác Bát Luật cười to, lắc đầu một cái, bước đến ghé dựa ngồi xuống, khê giờ chén trà lại trong tay: “Nghiên nhi đừng giận, uống ly trà hạ hỏa đi.”

Thác Bát Nghiên bĩu môi đi tới đoạt lấy chung trà, lăm bầm vài câu, uống xong vẫn tức giận khó nhịn.

55. Chương 55: Hai Nước Kết Thân

“Nghiên nhi, lần này chúng ta tới thiên triều mục đích là kết thân, nên ngày mốt vào cung muội phải biểu hiện thật tốt, cho bọn họ ấn tượng tốt mới được.” Thác Bát Luật khê nhấp ngụm trà lại, nghiêm túc nhìn nàng.

Vừa nhắc tới chuyện này, Thác Bát NghiêN cũng nghiêm túc: “Hoàng huynh, huynh nói hoàng thái tử nước này trông thế nào? Nếu là xấu xí, hoặc là thư sinh trói gà không chặt, bản công chúa muội sẽ không gả.”

Trương phu nàng nhất định phải giống hoàng huynh, anh tuấn tuấn dật, văn võ song toàn mới xứng với nàng.

Thác Bát Luật nghe vậy, nhin không được bật cười: “Yên tâm đi, hoàng tử thiên triều ta đã thấy nhiều, đều là anh tuấn tiêu sái, giỏi văn giỏi võ, nói vậy Hoàng thái tử này chắc cũng không kém.”

“Vậy thì tốt!” Nàng lúc này mới nhovn miệng cười.

“Chỉ là.....” Hấn muốn nói lại thôi, mắt hoa đào tà mị trở nên thâm trầm, như có điều suy nghĩ nói: “Nghiên nhi, mặc dù lần này là hôn nhân chính trị, đề cử tốt nhất là hoàng thái tử, nhưng hoàng huynh vẫn cảm thấy muội không nhất thiết phải chọn hấn.”

Không ngờ tới ca ca sẽ nói như thế, Thác Bát NghiêN sững sốt một chút mới hỏi: “Tại sao? Chẳng lẽ thái tử đó có bệnh không tiện nói ra?”

“Cũng không hấn!” Thác Bát Luật lắc đầu một cái, nghiêm chỉnh nhìn nàng: “Bởi vì hoàng huynh nghe nói, Tiêu Dật Phong trời sinh lạnh lùng vô tình, hơn nữa cực ghét nữ nhân, hoàng huynh không muốn muội gả qua phải chịu uất ức.”

“Hoàng huynh, huynh xem muội giống người sẽ chịu uất ức sao?” Thác Bát NghiêN kiêu ngạo tự mãn ngẩng cao đầu, không cho là đúng nói.

“Vì tính tình của muội ta mới lo lắng!” Hấn tức giận trợn mắt trừng nàng.

Lấy tính tình Tiêu Dật Phong, không tới ba ngày sẽ đuổi nàng ra khỏi cửa, Nam Ảnh quốc bọn họ không chịu nổi sỉ nhục này.

“Được rồi, hoàng huynh! Muội biết nên làm thế nào rồi, tất cả nghe lời huynh là được!” Thác Bát NghiêN cười ha hả ôm vai huynh trưởng, nàng luôn nghe lời hấn nói, nếu hoàng huynh đã nói vậy, nàng chọn người khác cũng được thôi.

Chỉ là, nàng thật tò mò, thái tử Tiêu Dật Phong đó thật là trời sinh lạnh lùng, ghét nữ nhân sao.....

Lâm Nguyệt lâu không hổ là quán rượu nổi danh kinh thành, chẳng những kiến trúc tinh xảo, trần thiết tao nhã, cả gian lâu dùng cơm cũng hết sức thanh tịnh, khiến người ta cảm thấy thoải mái nhẹ nhàng khoan khoái.

Buôn bán cũng rất nhộn nhịp, lầu một lầu hai đều đông khách.

Hạ Vân Hi cùng Thanh Thanh, Tiểu Mãn tử, ba người ngồi gần cửa sổ lầu hai, món ngon đầy bàn. Có rau trộn du diện, cá nướng chất mật, chà bông đậu hũ, vây cá nướng, thịt hươu Thiên Sơn..... Đợi chút, hấp dẫn nhất chính là nồi hoành thánh gà, mùi thơm tứ phía, làm cho người thêm thưởng.

“Ăn ngon ăn ngon, quả nhiên là danh bất hư truyền a!” Hạ Vân Hi nhét hoành thánh đầy miệng, cũng không quên khen ngợi.

Hoành thánh da mỏng như cánh ve, nhẵn nhụi, thơm ngon, bề mặt trơn láng, thịt gà chế biến vừa trơn lại vừa giòn, đậm đà mười phần, thật làm người ta ăn một lần còn muốn ăn nữa.

“Nô tài cho tới bây giờ cũng chưa từng ăn ngon như vậy, quả đúng là mỹ vị nhân gian a.” Tiểu Mãn tử gặm đùi gà trong tay, kích động phát khóc, chỉ kém không đi cúng bái đầu bếp đó tại chỗ.

“Cái này ngon, cái này cũng ngon..... Cái đó càng ngon..... Toàn bộ đều ngon.....” Thanh Thanh càng không ngừng mãnh liệt càn quét thức ăn trên bàn, một tay hoành thánh gà, một tay cá nướng, trong miệng cũng đang cắn vây cá.

“Này này, đừng ăn nhiều thế, chừa cho ta nữa!” Hạ Vân Hi cùng Tiểu Mãn tử thấy thế, nóng nảy vô cùng, tốc độ ăn càng nhanh hơn

Ba người người tranh ta đoạt, phong quyền tàn vãn, chỉ chốc lát đã quét cặn sạch thức ăn ngon trên bàn. Sau đó, tiểu nhị lại lục tục bưng thức ăn, hoành thánh gà lên, cũng bị bọn họ quét sạch, tốc độ mang thức ăn lên vẫn không theo kịp tốc độ ăn

Nhìn ba người ăn như hổ đói khoa trương, thực khách xung quanh không khỏi ngạc nhiên tròn to hai mắt, tựa như thấy được kỳ quan thiên triều.

Trong một góc không ai chú ý, chủ tử Hàn Ngữ Yên đang ngồi, dĩ nhiên cũng nhìn thấy cảnh tượng thú vị này, không khỏi buồn cười.

“Tiểu thư người xem bọn họ kìa, cứ như mấy đời chưa được ăn vậy, làm ta cười chết rồi.” Tâm Tâm chỉ chỉ ba người Hạ Vân Hi, cười khanh khách.

Hàn Ngữ Yên cũng che miệng khẽ cười: “Cô nương kia thật đúng là đặc biệt, cũng không biết nàng là thiên kim tiểu thư nhà nào?”

Tài mạo song toàn, lại đào khí mười phần, mặc dù không có dáng vẻ khuê tú, nhưng lại thiên chân đáng yêu, thông minh linh hoạt, làm người ta không khỏi yêu thích.

Nhất là, nàng thật rất giống Linh Huyền thượng sư.....

“Tiểu thư, không bằng ta gọi nàng tới gặp người được không?” Tâm Tâm nhìn thấu lòng của chủ tử, liền đề nghị.

Hàn Ngữ Yên suy nghĩ một chút, gật đầu: “Được, sau khi bọn họ ra khỏi Lâm Nguyệt lâu, người trực tiếp dùng danh nghĩa ta mời nàng tới Bình Nam Quận Vương phủ!”

Nàng rất tò mò với cô nương thông minh nhanh nhạy, lại rất giống như Linh Huyền thượng sư này

56. Chương 56: Bình Nam Quận Vương Phi

Ăn uống no đủ, ba người Hạ Vân Hi hài lòng ra khỏi Lâm Nguyệt Lâu, chuẩn bị trở về hoàng cung.

Nhưng bọn họ đi được nửa đường, trước mặt đột nhiên xuất hiện mấy tên nam tử ăn mặc như thị vệ, tựa hồ muốn bao vây bọn họ lại.

Hạ Vân Hi chau mày, đang muốn mở miệng hỏi thăm, Tiểu Mãn tử đã hét rầm lên: “Các người là người nào? Lại dám ban ngày ban mặt cản đường chúng ta, thật là to gan.”

“Tiểu Mãn tử, cầm miệng!” Hạ Vân Hi không chịu được quát, nói thật, nàng có lúc rất ghét giọng nói của Tiểu Mãn tử, thanh âm như hư giọng, rất dễ thương màng nhĩ người khác.

“Cô nương, chủ tử nhà ta ời!” Một thị vệ tiến lên, vẻ mặt ôn hoà chấp tay nói với Hạ Vân Hi.

Hạ Vân Hi ngây ngẩn cả người, chớp chớp mắt, có chút không hiểu: “Chủ tử nhà người là ai? Biết ta sao? Còn nữa..., các người làm sao biết ta là nữ nhân?” Nàng tự nhận cải trang rất khá, chẳng lẽ những người này có hỏa nhãn kim tinh?

Thị vệ lại chấp tay: “Chủ tử nhà ta là Bình Nam Quận Vương phi, người rất thưởng thức biểu hiện của cô nương ở Vọng giang lâu, vì vậy đặc biệt mời cô nương làm khách.”

“Cái gì? Là nàng?” Hạ Vân Hi kinh ngạc, không khỏi nhớ tới cô nương cao quý xinh đẹp kia, kỳ lạ, nàng khi không mời ta làm gì?

“Các người thật sự là người của Bình Nam Quận Vương phủ sao? Có gì chứng minh?” Thanh Thanh có chút cảnh giác nhìn chằm chằm bọn họ.

“Vậy hãy để ta tới chứng minh đi!” Một thiếu nữ búi tóc hai bên ngọt ngào đáng yêu từ trong đám thị vệ đi ra, mỉm cười dịu dàng nhìn bọn họ.

“Người.....” Trùng mắt nhìn nữ nhân quen mắt này, Hạ Vân Hi đột nhiên lóe lên, bật thốt: “Người không phải là nha hoàn bên cạnh Quận Vương phi sao?”

Tâm Tâm cười tủm tỉm gật đầu nói: “Không sai, cô nương đã tin chưa?”

Hạ Vân Hi suy nghĩ một chút, nếu vương phi nương nương người ta đã mời, nàng còn có thể không đi sao? Liên nói: “Chúng ta phải quấy rầy quý phủ vậy!”

“Ba vị, mời ——”

Tâm Tâm đi trước dẫn đường, thẳng hướng Bình Nam Quận Vương phủ mà đi.

Đó là một tòa phủ trang nhã, đường hẻm đỏ thẫm, tường bạch ngọc, ngói lưu ly xanh biếc, mặt đất cùng bậc thang cơ hồ là dùng bích ngọc điêu khắc mà thành, thể hiện đầy đủ phong phạm hoàng thất phối cùng nhã vận dân gian.

Bên trong rừng đào, núi vây quanh hồ nước, đình đài lầu các, hành lang quanh co. Cảnh trí thiên biến vạn hóa, không khác thiên cung là bao.

Hàn Ngữ Yên đang ngồi trong đình Phiêu Hương cách đó không xa, một thân lam y, mép váy thêu một con bướm trắng đầu trên đóa bách hợp. Người khoác tử sa, có vẻ thanh triệt thấu minh, có một loại mỹ lệ mơ hồ hồ.

“Tham kiến vương phi nương nương!”

Hạ Vân Hi lễ phép khom người, Thanh Thanh cùng Tiểu Mãn tử cũng hành lễ.

“Mọi người không cần đa lễ, mời ngồi!” Hàn Ngữ Yên cười một tiếng, nhiệt tình chào hỏi.

“Tạ vương phi!” Thấy nàng thân thiện như thế, Hạ Vân Hi cũng không khách khí nữa, ngồi trên băng đá, tự rót ly trà ỳnh.

Thanh Thanh cùng Tiểu Mãn tử đứng hai bên nàng.

Hàn Ngữ Yên mỉm cười nhìn nàng không câu nệ tiểu tiết động tác, tràn đầy tự nhiên hồn nhiên.

“Vương phi, ta có thể ăn cái này sao?” Nàng chỉ chỉ hỏa long quả phỉ trên bàn hỏi. Vừa rồi ăn quá nhiều, ăn trái cây giúp tiêu hóa là tốt nhất.

“Dĩ nhiên có thể, cô nương cứ tự nhiên!” Hàn Ngữ Yên thân thiết cười một tiếng, nàng thích cô nương không giả dối, thẳng thắn tự nhiên này.

57. Chương 57: Ta Giống Như Thiên Nữ

“Cám ơn!” Hạ Vân Hi vui vẻ cầm một quả bỏ vào miệng, cười khanh khách nói: “Vương phi, người thật tốt, lại đẹp như Bồ Tát.”

Người ta nhiệt tình chiêu đãi như vậy, nàng dĩ nhiên cũng muốn nịnh nọt vài lời để thể hiện lòng biết ơn.

Hàn Ngữ Yên nghe vậy, không khỏi cười một tiếng, tò mò hỏi: “Cô nương, người tên là gì? Tịch Vân hẳn không phải là tên thật người chứ?”

“A, đúng rồi, sao người biết ta là nữ nhân?” Nàng kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Vốn là không biết, nhưng là.....” Hàn Ngữ Yên nói đây thì dừng một chút, nụ cười hơi thu lại: “Người rất giống một vị cố nhân ta biết, nên ta mới đặc biệt chú ý người, vì vậy mới nhìn ra.”

Hạ Vân Hi sửng sốt. Nàng rất giống cố nhân? Chẳng lẽ..... Là chỉ cháu gái hoàng hậu sao? Vị vương phi này cũng biết người giống nàng, sao trùng hợp thế?

Nàng không biến sắc hỏi: “Kia, vương phi nương nương, cố nhân của người là ai vậy?”

Vừa nhắc tới chuyện này, thần sắc Hàn Ngữ Yên có chút buồn rầu, nàng thở dài nói: “Nàng là chất nữ của hoàng hậu, là thiên nữ thượng sư nước ta, cũng là ân nhân của ta, nếu không có nàng, chỉ sợ ta và Vương gia đã chết trong tay kẻ địch.”

Ban đầu nàng với trượng phu Sở Hạo Thần, cùng với thị vệ Sở gia rơi vào tay Long Đình Phong, kêu trời kêu đất chẳng hay, may nhờ hộ quốc Thiên nữ Hạ Dịch Ly đã sớm bói được bọn họ sẽ xảy ra chuyện nên đến kịp lúc, chúng ta mới có thể chạy trốn, cũng giúp Sở gia chuyển bại thành thắng.

“..... Phần ân tình này, Sở gia chúng ta vĩnh viễn không quên, chỉ tiếc đã không thể báo đáp nàng.....” Hàn Ngữ Yên chưa xót, mỗi lần nhớ tới cô nương hồng nhan bạc mệnh thì khổ sở trong lòng.

Hạ Vân Hi nghe được há to mồm thành chữ O, nàng không nghĩ tới cháu gái hoàng hậu nương nương lại lợi hại thế, càng kỳ lạ hơn là nàng giống Thiên nữ!

Trời ạ, đây cũng quá ly kỳ, thật không thể tưởng tượng nổi.

“Cô nương, lúc ta thấy ngươi, nếu không phải là người thân nam trang, ta thật tưởng là mình gặp được thượng sư, các người thật sự quá giống nhau.” Hàn Ngữ Yên ổn định tâm tình, nắm tay nàng thở dài nói.

“Này..... Này, thật giống như vậy sao?” Nàng không khỏi sờ sờ mặt của mình.

“Quả thực là giống nhau như đúc, cả đôi mắt cũng đều màu tím!” Hàn Ngữ Yên khẳng định gật đầu một cái: “Nếu không phải cách nhau ba năm, ta nhất định cho rằng người chính là thượng sư tái thế.”

Bởi vì không có người giống người nào lại giống đến vậy.

Hạ Vân Hi trầm mặc, chỉ có nàng biết, thời gian cách cũng không phải ba năm, vậy mình cũng có thể là Thiên nữ chuyển thế đấy..... Không không, quá hoang đường, cái triều đại không biết là bao nhiêu này cách thế kỷ hai mươi mốt không biết bao lâu, Thiên nữ cũng không biết đầu thai bao nhiêu lần rồi, sao có thể là nàng?

Lúc này Hàn Ngữ Yên lại lên tiếng: “Cô nương, ngươi vẫn chưa nói cho ta biết ngươi tên là gì? Thiên kim nhà nào?”

“Ta.....” Hạ Vân Hi suy nghĩ một chút, dù sao vị vương phi này cũng biết hoàng hậu, nói cho nàng biết cũng không sao: “Thật ra thì ta là bà con xa của hoàng hậu nương nương, tên là Hạ Vân Hi, hiện đang ở trong hoàng cung.”

“Cái gì? Người là họ hàng xa của hoàng hậu nương nương?” Lúc này đến phiên Hàn Ngữ Yên giật mình, nàng thế nào cũng không nghĩ ra cô nương trước mắt là thân nhân hoàng hậu.

“Đúng vậy!” Đây là hoàng hậu dặn nàng, nếu gặp tình cảnh tương tự thì cứ nói như vậy.

“Không trách được..... Không trách được lại giống nhau như vậy!” Hàn Ngữ Yên chợt hiểu gật đầu một cái.

Hạ Vân Hi chỉ có thể cười khúc khích.

Đúng lúc này, đột nhiên một cậu bé trai mặc áo tím, ước chừng ba tuổi chạy tới.

58. Chương 58: Hai Tiểu Đáng Yêu

“Mẫu thân —— ta muốn chơi ‘đồ chơi lúc lắc’, nhưng mọi người không cho ta chơi!” Hắn nhào vào ngực Hàn Ngữ Yên, uất ức chu miệng.

Hạ Vân Hi kinh ngạc lại hiểu kỳ nhìn tiểu nam hài tuần tú trước mắt này, mắt phượng trong suốt thanh linh, gương mặt trắng nõn nhai nhụi làm người khác muốn cắn một miếng.

Chỉ thấy Hàn Ngữ Yên thương yêu ôm nhi tử đứng dậy, thuận tiện vỗ vỗ bụi bặm trên người bé: “Duệ nhi con chơi cái khác đi, mẫu thân cho con cái ‘bùn kêu kêu’ có được không?”

Bùn kêu kêu là một cái còi có thể thổi, có đủ màu sắc, sau khi thoa dầu lên vừa đen vừa sáng lại bóng loáng, thích hợp cho tiểu hài tử chơi đùa.

“Không muốn, con muốn chơi đồ chơi lúc lắc, muốn đồ chơi lúc lắc.....” Sở Tuấn Duệ không thuận theo lắc thân thể nho nhỏ, kháng nghị nói.

Lúc này, một tiểu cô nương nhảy cà tưng đi tới, làm mặt quỷ với Sở Tuấn Duệ: “Xấu hổ xấu hổ, lại chạy tới khóc lóc kể lể với mẫu thân, huynh vẫn là nam hài.”

Sở Bích Oánh năm nay mới hai tuổi, ngày thường mềm mại xinh đẹp. Sợi tóc đen nhánh trơn mềm búi thành búi tóc con nít, mang chuỗi ngọc san hô, còn rủ hai bím tóc, rất là đáng yêu. Y phục trên người mềm mại, áo khoác Nguyệt Nha gấm vóc Tiểu Sam, đai lưng mang theo một túi thơm, trên chân là vớ trắng cùng một đôi hài viền nhung.

“Ta không có khóc lóc kể lể, ta chỉ muốn mẫu thân cho ta công đạo.” Tiểu Tuấn Duệ không phục nhìn chằm chằm muội muội, ghét muội muội giành đồ chơi của bé.

“Mẫu thân hiểu ta nhất, sẽ không để ý tới người.” Tiểu Bích Oánh đắc ý ngẩng cao đầu, mắt hạnh đen lúng liếng đảo một vòng như tiểu quỷ nghịch ngợm.

“Người ——”

“Được rồi, hai đứa đừng làm rộn nữa!” Hàn Ngữ Yên nhúc đầu, hoàn toàn bất lực.

Hạ Vân Hi thú vị nhìn hai tiểu bảo bối này, “Vương phi, bọn chúng... đều là con của người sao?”

Hàn Ngữ Yên mỉm cười gạt đầu, tâm tình có chút kiêu ngạo.

“Thật là đáng yêu.” Nàng đã thấy nhiều tiểu hài tử, nhưng hai tiểu đáng yêu trước mắt này tuyệt đối là độc nhất vô nhị, nàng dám đánh cược, tương lai bọn chúng nhất định là đại mỹ nhân cùng mỹ nam tử xuất chúng nhất.

Mà hai tiểu đáng yêu, cũng tò mò mở to hai mắt quan sát nữ nhân xinh đẹp giống mẫu thân này.

“Duệ nhi, Oánh nhi, mau chào a di đi.”

Hàn Ngữ Yên nói, hai tiểu đáng yêu hoan hô một tiếng, lập tức xúm nhau tới trước mặt Hạ Vân Hi, thanh giọng kêu: “A di! Hoan nghênh đi tới nhà chúng ta!”

Sở Tuấn Duệ cùng Sở Bích Oánh giống như hai tiểu đại nhân, đầu ra đầy, hết sức lễ độ.

Hạ Vân Hi bị chọc vui, kéo bọn chúng đến bên cạnh, cười ha hả nói: “Ngoan, các cháu thật đáng yêu a!”

Nàng luôn thích tiểu hài tử, cực kỳ thích.

“A di, mắt của người thật là xinh đẹp, màu tím đấy!” Tiểu Bích Oánh vừa nói leo lên đầu vai nàng, muốn nhìn rõ chút.

“Ai nha, Oánh nhi, muội không lẽ phép gì hết.” Tiểu Tuấn Duệ gạt muội muội, hung hăng dạy dỗ.

“Không đâu, Oánh nhi khen ngợi a di, a di sẽ vui! Có phải không a di?” Tiểu Bích Oánh nghiêng đầu, phác họa hình dáng xinh đẹp tương tự Hàn Ngữ Yên lại có vài phần ngây thơ đáng yêu, mắt to lóe ra cơ trí vô hạn.

“Ừ ừ, a di rất vui!” Hạ Vân Hi cười rạng rỡ, không nhịn được hôn lên đôi má mềm mại của nàng.

Tiểu Tuấn Duệ bĩu môi, hiển nhiên không thích bị muội muội đoạt danh tiếng, chủ động cọ vào ngực Hạ Vân Hi nũng nịu: “A di, người đúng là rất đẹp a, như tiên nữ vậy, Duệ nhi thật thích a di.....”

Bé ngọt ngào nói, tuyệt không sợ người lạ.

“Ha ha, bé ngoan, a di cũng rất thích con.....” Hạ Vân Hi vui vẻ, cũng hôn nhẹ bé một cái.

Tuấn Duệ cao hứng, nhướng mày nhìn muội muội, mắt phượng trong suốt khoe khoang rõ ràng rành.

Bích Oánh bĩu môi, lẽ lười làm mặt quỷ, lần nữa chọc vui hai đại nhân.

Hàn Ngữ Yên cười tủm tỉm nhìn, hạnh phúc tràn đầy trong mắt.....

Lúc này, một giọng nói trầm thấp dễ nghe từ tính nhẹ nhàng vang lên: "Ngữ Yên, nghe nói trong phủ có khách đúng không không?"

"Phụ thân!" Hai tiểu nghịch ngợm vui mừng gọi, Hạ Vân Hi ngược mắt nhìn

Vừa nhìn đã kinh ngạc. Nam nhân này..... Thật là anh tuấn!

Gương mặt cương nghị, ngũ quan rõ ràng, sống mũi thẳng tắp, mày kiếm nồng đậm, môi mỏng khêu gợi mím chặt, gương mặt lộ vẻ nghiêm khắc, dáng người cao lớn thon dài tản ra một cỗ lãnh khí thâm trầm. Chỉ là, đôi mắt sắc bén đen như mực kia lúc này lại lóe quang ôn tình, hòa hoãn khí chất lãnh khốc của hắn.

Chẳng lẽ hắn chính là..... Bình Nam Quận Vương?

59. Chương 59: Bình Nam Quận Vương

"Hạo Thần, sao lại trở về rồi?" Hàn Ngữ Yên kinh ngạc nhìn phu quân đang chậm rãi bước đến, có chút ngoài ý muốn.

"Trở lại xem nương tử ta, nàng cũng không biết ta nhớ nàng thế nào." Bất kể có người ngoài ở đây hay không, Sở Hạo Thần vẫn ôm thê tử, hôn môi anh đào mê người của nàng.

Hắn vì muốn sớm đoàn viên cùng kiều thê đã đem công việc một tháng hoàn thành, hơn nữa còn làm tốt vô cùng.

"Phụ thân, tụi con cũng muốn thơm!" Hai tiểu quỷ tức vọt tới trước mặt phụ thân, đưa tay nhỏ bé la ầm lên.

"Được được, bảo bối!" Sở Hạo Thần ha ha cười to, buông thê tử ra ôm lấy bọn nhỏ, hôn nhẹ lên hai má phúng phính.

Đây là một bức ảnh gia đình đầm ấm, khiến người ta sinh lòng hâm mộ. Không nghĩ tới nam nhân lãnh khốc này lại có thể như thế nhu tình tựa thủy như vậy, Quận Vương phi thật đúng là hạnh phúc.

Hạ Vân Hi cảm thấy hâm mộ cực kỳ, lúc nào thì nàng cũng có thể hạnh phúc như vậy đây?

"Ngữ Yên, vị này là....." Sở Hạo Thần lúc này mới chú ý tới nam tử trước mắt này..... Ách, không, là nữ giả nam trang, không khỏi kinh ngạc nường mày.

Cũng không phải hấn tinh mắt, mà là mới vừa trở về phủ thì Tâm Tâm nói cho hắn biết có một vị nữ tử xinh đẹp được thỉnh mời tới làm khách. Mà hắn kinh ngạc là cô nương trước mắt lại có dung mạo tuyệt trần, mặc nam trang cũng không che đậy được khí chất xuất chúng, nhất là cặp tử nhãn sáng chói kia, càng thêm hiếm thấy trên đời.

Chẳng qua, so với thê tử đáng yêu của mình thì thua kém nhiều. Trong lòng hắn, chỉ có Ngữ Yên là xinh đẹp nhất!

"Hạo Thần, nàng là Hạ Vân Hi, là người thân của hoàng hậu nương nương!" Hàn Ngữ Yên đáp, mang vẻ mặt thần bí nói với trượng phu: "Còn nữa..., ta cho chàng biết, Vân Hi rất thông minh, là quán quân tài tử tranh tài đấy."

"Thật?" Sở Hạo Thần kinh ngạc hơn rồi, thậm chí có nữ nhân thắng được cuộc so tài tài tử, quả là làm hắn ngoài ý muốn.

"Đương nhiên là thật, khắp thành này cũng biết hết rồi, Vân Hi có kim lệnh vô địch đấy." Hàn Ngữ Yên kiêu ngạo nói, cùng là nữ nhân, nàng dĩ nhiên cũng cảm thấy vinh hạnh.

Sở Hạo Thần nghe nói, không khỏi tán thưởng: "Nói như vậy, Hạ cô nương thật đúng là tài mạo song toàn, Bốn vương thất kính." Đối với người có tài, vô luận nam hay nữ, hẳn đều kính trọng.

"Đâu có đâu có, Vương gia quá khen, Vân Hi chỉ là ngẫu nhiên mà thôi!" Hạ Vân Hi có chút ngượng ngùng, vội vàng khiêm tốn nói.

"Vân Hi, chớ khiêm nhường, biểu hiện của ngươi ta đã thấy nhất thanh nhị sở, thật sự rất có tài, làm vẻ vang nữ nhân chúng ta." Hàn Ngữ Yên cười đến hết sức tự hào, còn chỉ chỉ phu quân: "Chàng nhìn đi, chớ xem thường nữ tử chúng ta, có lúc còn có thể lợi hại hơn cả nam tử."

Sở Hạo Thần buồn cười nhìn nàng: "Nương tử, lời này nàng nghe từ đâu, vi phu cho tới bây giờ cũng không dám xem thường nàng!"

"Vậy sao?" Hàn Ngữ Yên hừ lạnh liếc nhìn hắn: "Trước khi ta gả cho chàng, không phải thường hay bị chàng khinh thị sao!"

Thấy nàng lại muốn lôi chuyện cũ ra, Sở Hạo Thần hết sức xấu hổ, vội cười nói: "Ngữ Yên, đừng để ý chuyện cũ, khi đó là vi phu ngu ngốc, nàng đại nhân đại lượng đừng chấp nhặt phu quân ngu ngốc có được không?"

Ông trời, nữ nhân thật là thù dai, hắn nói xin lỗi ngàn vạn lần rồi nàng còn không hài lòng, xấu số a!

"Yên tâm, ta chỉ là nhớ lại, chàng không phải khấn trương!" Hàn Ngữ Yên phuihắn một cái, thầm cười trộm trong lòng.

Nhìn hai người liếc mắt đưa tình, bộ dáng ngọt ngào, Hạ Vân Hi hâm mộ, có chút thương cảm trong lòng, nếu Dật Phong và nàng cũng có thể như vậy, thật là tốt biết bao!

"Vân Hi, đến bữa tối rồi, không bằng ngươi lưu lại dùng cơm đi." Nàng là thật lòng muốn giữ nàng lại.

"Vậy....." Hạ Vân Hi chần chờ một chút, rồi vui vẻ gật đầu: "Được rồi, vậy chúng ta cũng không khách khí đâu!" Dù sao Dật Phong cùng hoàng hậu đều không ở trong cung, nàng cũng không vội trở về.

"Tâm Tâm!" Hàn Ngữ Yên cất giọng gọi tỷ nữ cận thân.

"Nương nương!" Tâm Tâm nghe tiếng vội vã mà đến.

"Ngươi phân phó phòng ăn chuẩn bị rượu và thức ăn, Hạ cô nương bọn họ ở lại đây dùng cơm."

"Vâng, nô tỳ đi ngay." Tâm Tâm nói xong liền lui ra.

"Vân Hi, chúng ta vào nhà tiếp tục nói chuyện phiếm đi." Hàn Ngữ Yên thân thiết kéo tay nàng, thuận tiện nói với trưởng phu: "Hạo Thần, đề tài nữ nhân của chúng ta, chàng không được nghe, đến nơi khác đi đi."

Nói xong, cũng không chờ hắn đáp lại đã cùng Hạ Vân Hi tới Tương Uyển.

Sở Hạo Thần cười lắc lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là mang theo một đôi tiểu nam nữ, đi vào đại sảnh.

60. Chương 60: Tâm Tâm Tương Tư

Đêm, lặng lẽ, ánh trăng chiếu ở trên mặt đất như một tầng lụa mỏng, lại như là một tầng sương mờ. Đêm yên tĩnh tốt đẹp như vậy, nhưng vẫn để lộ ra một chút xíu thê lương, làm cho người ta không khỏi cảm thấy sầu não.

Trong Quận Vương phủ, trên xích đu dưới tàng cây, một thiếu nữ diệu linh buồn bã không vui đang ngồi dựa, lặng lẽ ngưng mắt nhìn phương xa, ưu thương tịch mịch cùng tưởng niệm không che giấu được.

Khuôn mặt Nguyễn Tâm Tâm nhỏ nhắn như trái táo, mắt hạnh thanh tú. Nàng tuy là tỷ nữ, nhưng võ công bất phàm, hơn nữa từng cùng thị vệ Sở gia lập được chiến công, vì vậy được làm ngự tứ kim bài thị

vệ. Mười sáu tuổi, phong nhã hào hoa, người tới cửa cầu hôn đếm không hết, trong đó cũng có vài con cháu quan gia, bối cảnh cũng khá nhưng không thể khiến nàng vừa ý. Chỉ vì ba năm trước đây lòng của nàng đã trao ột người, một người nam nhân xa không thể với.

Hắn một thân áo trắng phiêu bồng, hào hoa phong nhã, tuấn tú tuyệt luân tựa trích tiên, đi vào lòng nàng như nước hồ thu, gợn lên vài ngọn sóng nhỏ. Thanh âm tinh khiết mà êm ái, nụ cười mê người, mắt phượng sáng ngời thâm thúy hút hồn người, khiến nàng hãm mình vào đó, không cách nào thoát ra.

Ai —— Tâm Tâm thở dài một cái, khẽ vuốt ve túi thơm trong tay, bên trong chứa có hoa Bạch Tường Vi, cũng là hoa hắn thích nhất.

“Tâm Tâm!”

Bỗng nhiên truyền tới một tiếng kêu to bên tai, Tâm Tâm kinh sợ, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Nàng vội vàng ổn định thân thể, định thần, tức giận trừng đầu sỏ hại nàng——”Vân Hi, ngươi muốn hù chết ta à, ngươi sẽ dọa chết người đấy!”

Hạ Vân Hi lè lưỡi: “Ai kêu người ngẩn người, ta kêu mấy tiếng người cũng không phản ứng, không thể trách ta nha.”

Bởi vì hai người hợp nhau, vì vậy nhất kiến như cố*, không tới nửa ngày đã trở thành bằng hữu không có gì giấu nhau.

*nhất kiến như cố: mới quen mà như đã lâu

Tâm Tâm nghe vậy trợn mắt, liếc nàng một cái, trong lòng không khỏi hãm mộ, lại thở dài lần nữa.

“Người sao thế?” Hạ Vân Hi nghiêng đầu nhìn nàng, chớp mắt không hiểu.

“Không có..... Không sao.” Tâm Tâm lắc đầu, vân vê làn váy, đáy mắt u buồn nhìn xa xăm.....

“Gạt người, vừa nhìn cũng biết người có tâm sự, nói cho ta biết đi, để cho ta chia sẻ cùng người!” Hạ Vân Hi không buông tha hỏi tiếp. Tâm Tâm càng không nói nàng lại càng nóng lòng.

Tâm Tâm không nói gì, mắt hờn nhìn chằm chằm khoảng không, hồi lâu mới sâu kín nói: “Vân Hi, nếu lỡ yêu một người thì nên làm gì?”

“Đương nhiên là dừng cảm theo đuổi!” Nàng giơ tay lên, làm ra động tác nghênh hướng thái dương.

“Theo đuổi!” Tâm Tâm ngẩn ra, thật không ngờ tới nàng có thể nói như vậy, nhất thời không phản ứng kịp, ngây ngốc hỏi: “Thế nào là theo đuổi?”

“Không phải là.....” Đột nhiên ngừng nói, quỷ linh tinh xem xét nàng, cười gian mấy tiếng nói: “Hi hi, Tâm Tâm, chẳng lẽ ngươi..... có người trong lòng?”

Bộ dạng này chắc là đúng rồi, quả nhiên là tâm trạng khi yêu của nữ nhân đây mà.

Quả nhiên, Tâm Tâm nghe nàng vừa nói thế, mặt trái táo hồng hồng, đáng yêu cực kỳ.

“Thật sao, nói mau nói mau, công tử nhà nào có phúc khí như vậy, khiến ngự tứ kim bài hộ vệ chúng ta, Tâm Tâm cô nương cũng phải coi trọng.” Hạ Vân Hi cười hi hi chế nhạo.

Tâm Tâm mặt càng đỏ hơn, tức giận lườm nàng một cái, sau đó lại tịch mịch cúi đầu xuống.

“Ai nha, ngươi thật là, không coi ta là bằng hữu sao?” Thấy nàng lại rụt đầu như con rùa, Hạ Vân Hi tức giận trách.

“Nói thì thế nào, ta với hắn là không thể nào, vĩnh viễn cũng không thể!” Khoảng cách tựa trời đất, mây bùn, tất cả chỉ là nàng si tâm vọng tưởng.

“Tại sao? Chẳng lẽ hắn có người trong lòng, hay là có thể thất, hoặc là ——”

“Hắn là đương kim nhị hoàng tử, Tấn vương gia Tiêu Dật Hiên!” Tâm Tâm nhẹ giọng ngắt lời nàng, vẻ mặt chán nản. Thân phận hiển hách như thế, nàng làm sao dám vọng tưởng.

61. Chương 61: Ngoài Ý Muốn Gặp Nhau (1)

“A ——” Nghe nàng nói vậy, Hạ Vân Hi ngây dại, nàng vạn vạn không nghĩ tới người trong lòng Tâm Tâm là một hoàng tử.

Từng nghe hoàng hậu nương nương nói qua, hoàng thượng có tám nhi tử, ba công chúa, trong đó nhị hoàng tử Tiêu Dật Hiền, Tứ hoàng tử Tiêu Dật Dương xuất sắc nhất, đương nhiên tình yêu Dật Phong là hoàng thái tử, xuất sắc là chuyện khỏi phải bàn.

Cổ đại xem trọng nhất là môn đăng hộ đối, nhất là hoàng thất quý tộc, khó trách Tâm Tâm mắt mát nói không thể nào, xác thực rất không có khả năng.

Chỉ là, trong từ điển Hạ Vân Hi nàng không có ba chữ ‘không thể nào’ này, hơn nữa, nàng cũng không muốn nhìn thấy Tâm Tâm khổ sở như vậy, nhất định phải giúp nàng mới được.

Suy tư một lát, nàng đột nhiên vỗ tay, dứt khoát nói: “Tâm Tâm, cùng ta vào cung đi!”

Tâm Tâm khó hiểu nhìn nàng.

“Người đã thích nhị hoàng tử vậy thì ỉn cơ hội đừng cảm theo đuổi hạnh phúc, có lẽ ông trời sẽ cho người kết quả mỹ mãn.” Hạ Vân Hi khích lệ nói.

“Nhưng..... Hắn là hoàng tử, ta không thể nào!” Tâm Tâm không có lòng tin gì, lắc đầu một cái. Mặc dù nàng rất muốn, nhưng là.....

“Ai, người không phải thử làm sao biết không thể nào, thay vì ở đây buồn bã, đau khổ một mình, không bằng thẳng thắn một lần, dù không thành công thì cũng đã từng cố gắng, không có gì hối hận nữa.” Hạ Vân Hi mềm mỏng thuyết phục.

Tâm Tâm cắn môi, có chút dao động, nàng thật có thể không?

Thấy nàng vẫn còn do dự, Hạ Vân Hi hạ quyết tâm, đem việc mình liều mạng theo đuổi Dật Phong nhất nói ra, muốn củng cố lòng tin của nàng

“Cái gì? Người thật theo đuổi hoàng thái tử?” Tâm Tâm nghe xong, thiếu chút nữa lần nữa ngã lún xuống.

Thậm chí hoài nghi mình nghe lầm.

“Đúng vậy, ta nhất định muốn nam nhân này rồi, ai cũng không ngăn cản được ta!” Khó lắm mới gặp phải nam nhân xuất sắc lại có cá tính như vậy, nàng tuyệt không cho hắn chạy đi.

“Nhưng thái tử lạnh lùng vô tình như băng sơn ngàn năm, người hòa tan được không?” Hơn nữa còn cực độ ghét nữ nhân đấy, ngay cả hoàng hậu cùng Thái phi, hắn cũng rất lạnh lùng, không cách nào thân cận.

“Không sợ, ta nhiệt tình như lửa tinh linh, băng sơn ngàn năm cũng không ngăn cản được ta.” Hạ Vân Hi hất đầu, hào khí mười phần.

Tiêu Dật Phong tuyệt đối trốn không thoát lòng bàn tay của nàng!

Tâm Tâm hâm mộ nhìn nụ cười chói mắt của nàng, khi nàng tự tin càng mê người hơn. Bất chợt, nàng cũng có ý niệm, hi vọng mình có thể giống Vân Hi, vì hạnh phúc mà cố gắng.

“Tốt, ta vào cung với người.” Lần này, thần sắc nàng đã hết sức kiên định.

Vì có thể ở cạnh nam nhân mình yêu, nàng đã thông suốt đi rồi!

“Thật tốt quá! Tâm Tâm, người phải đừng cảm lên!” Hạ Vân Hi thật cao hứng, trẻ nhỏ dễ dạy: “Chúng ta cùng nhau cố gắng!” Nàng cầm tay nàng ấy, mặt mày hơn hớn nói.

Tâm Tâm mặc dù còn hơi mơ hồ, nhưng bị sự nhiệt tình của nàng lây sang, cũng nhoẻn miệng cười.

Tần vương gia, ta tới đây!

Đào Hoa Lâm mỹ lệ ở Quận Vương phủ, gió nhẹ khẽ thổi, hoa đào đỏ bay lượn khắp rừng, như Hồng Tuyết phiến tán loạn trong đêm trăng.

“Oa, thật là đẹp!” Hạ Vân Hi vui vẻ chạy vào, tay ngọc nhẹ nhàng phất qua hoa đào, từ bên này chạy đến bên kia, y phục màu lam lẫn trong biển hoa màu hồng, giống như tinh linh của rừng đào, làm người ta không dời mắt được, tiếng cười như chuông bạc tung bay, làm cho người ta cảm thấy cảnh này có phải thật tồn tại ở nhân gian hay không.

Bởi vì hưng phấn quá mức, Hạ Vân Hi dứt khoát nhảy lên, múa ba-lê. Ông tay áo lắc nhẹ, mũi chân điểm xuống, theo tiết tấu trong đầu vũ động uyển chuyển, nhảy lên, xoay tròn, tư thái hết sức tuyệt đẹp.....

Thác Bát Luật vừa tới vương phủ không lâu, vô tình đi dạo tới nơi này, nhìn thấy một hình ảnh duy mỹ. Một thiếu nữ tuyệt sắc, kinh hoàng chuyển động thân thể, như hồ điệp nhẹ nhàng bay múa, như mảnh lá rụng trong không trung chập chờn, như bụi rậm trong một bó hoa, theo tiết tấu của gió lắc vòng eo. Nụ cười ngọt ngào nở rộ trên môi. Thanh nhã như hoa sen mùa hè, xoay tròn xoay tròn mãi, váy dài tung bay như hoa sen đang kỳ nở rộ, tóc đen uốn lượn, tung xỏa nhưng không rối, tựa như cửu thiên tiên nữ, làm người ta si ngốc ngắm nhìn

Trong lòng hấn kinh ngạc vô cùng, không tìm được đi qua.

62. Chương 62: Ngoài Ý Muốn Gặp Nhau (2)

Trong lòng hấn kinh ngạc vô cùng, không tìm được đi qua.

Hạ Vân Hi đang múa đến cao hứng, đột nhiên nghe tiếng bước chân đến gần, nhẩn mày lại, dừng động tác lại, xoay người nhìn về phía người tới.

Khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, đôi mắt hoa đào mị hoặc, môi đỏ mọng, mắt phải có nốt ruồi lệ đầy yêu huyền phong tình, không để ý sẽ bị hãm vào đôi mắt ấy, cam nguyện chìm đắm trong mặt ngọt, vạn kiếp bất phục.

“Là người?” Hạ Vân Hi kinh ngạc, nam nhân tà mị như yêu trước mắt này không phải là nam nhân lúc sáng ở Vọng giang lâu ngồi cạnh nàng sao?

Ánh trăng càng tăng thêm khí chất hương diễm phong tình, nam nhân này quả thật là yêu tinh trời sinh.

“Cô nương, chúng ta lại gặp mặt, thật là trùng hợp!” Thác Bát Luật khêu gợi nhếch khóe môi cười yếu ớt, đôi mắt hoa đào tiếp quan sát dung mạo tuyệt mỹ của nữ nhân trước mắt, thẳm kinh ngạc cảm thán trong lòng.

Không nghĩ tới hấn có thể gặp lại cô nương này ở đây, một thân nữ trang làm nàng càng thêm mê hồn, hoàn mỹ không chút tỳ vết, khuynh quốc khuynh thành cũng không đủ hình dung.

Tuyệt sắc mỹ nhân hấn gặp qua không ít, mỹ nữ trong hậu cung tất cả đều là mỹ nhân hấn lựa chọn, đẹp mắt, thanh thuần, ưu nhã, nhưng không ai so được với người trước mắt, xinh đẹp không giống người phàm.

“Người là ai? Tại sao lại ở chỗ này?” Hạ Vân Hi có chút phòng bị trừng mắt nhìn hấn.

“Ta mới phải hỏi người, rốt cuộc người là ai mà xuất hiện ở Quận Vương phủ, chẳng lẽ người là thân thích của Quận Vương gia sao?” Thác Bát Luật trầm giọng hỏi, trông mắt đen chăm chú nhìn tử nhân xinh đẹp như thủy tinh của nàng.

“Không liên quan đến người!” Hạ Vân Hi lười nhiều lời cùng hấn, xoay liền muốn rời đi lại bị hấn ngăn lại.

“Cần gì phải bài xích ta thế!”

Nàng nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, giữ khoảng cách an toàn với hấn, lạnh lùng nói: “Vị công tử này, chúng ta không quen không biết gì nhau cả!”

“Ha ha, cái này thì có quan hệ gì, tiếp xúc nhiều lần sẽ thân thuộc thôi!” Hắc khàn giọng nói, ôm ái nức nở như thương người, gương mặt tuấn mỹ lộ vẻ lười biếng.

“Tránh ra!” Ai muốn qua lại với hắc chứ!

“Chắc, không nghĩ tới lại có nữ người chán ghét ta, thật thú vị!” Hắc hứng thú cười một tiếng, chậm rãi đến gần nàng, tư thái lười biếng mỉa hoặc cũng giấu không được ánh mắt nóng bỏng.

Hạ Vân Hi cảm thấy không ổn, đột nhiên xoay người chạy đi.

Chỉ tiếc đi chưa được mấy bước cổ tay đã bị kéo lại, nàng phản ứng không kịp rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Hạ Vân Hi nổi giận, tung chưởng, tay bị bắt lại, toàn thân cũng bị kìm chặt.

Nàng tức giận rống to: “Buông ta ra, tên điên này... Ừm.....”

Lời còn chưa kịp mắng đã bị hắc dùng môi chặn lại. Hạ Vân Hi kinh ngạc nhìn chằm chằm tuấn nhan trước mắt, không thể tin được hắc lại vô lễ như vậy. Nàng hoảng sợ, liệu mạng giãy giụa muốn đẩy ra, lại không nhúc nhích được hắc chút nào.

Nàng giận dữ, đang muốn cắn môi hắc, Thác Bát Luật đã buông ra nàng, mắt đẹp hoa đào hài hước nhìn khuôn mặt tức giận đỏ bừng của nàng.

“Tên đáng chết khốn kiếp này, ta muốn giết ngươi!” Hạ Vân Hi xấu hổ nhảy ra, hai tay nắm chặt thành quyền liên tiếp tung chiêu.

“Tiểu mỹ nhân thì ra là Tiểu Dã Miêu, không sao, ta càng thích, ha ha!” Hắc cười to, bình tĩnh tránh thế công của nàng, thần thái hết sức tiêu sái tự tại.

63. Chương 63: Chọn Lựa Phò Mã

Hạ Vân Hi tức giận công phu mèo quào của nàng, đánh lâu như vậy mà ngay cả vạt áo hắc cũng không chạm tới. Nàng không cam lòng, nhất định dạy dỗ nam nhân ghê tởm này, vì vậy nàng vận nội lực luyện hai tháng nay, càng đánh càng nhanh, càng đánh càng bén nhọn, liều lĩnh mười phần.

Đang lúc này, một giọng nói lo lắng mềm mại vang lên phía trước: “Này, các ngươi sao lại đánh nhau, mau dừng tay!”

Dứt lời, Hàn Ngữ Yên đã vọt tới trước mặt hai người, khuyên can. Hạ Vân Hi bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dừng tay, nhưng đôi mắt đẹp lại căm giận trừng tên nam nhân thoải mái nhàn nhã đó.

“Các ngươi sao lại thế này?” Hàn Ngữ Yên không hiểu hỏi.

Thác Bát Luật chưa kịp đáp Hạ Vân Hi đã đi tới bên người nàng, la ầm lên: “Ngữ Yên, các ngươi sao lại kết giao bằng hữu với loại người này, đúng là sỉ nhục thân phận.”

“Sao, Vân Hi? Ngươi cùng Thác Bát Luật điện hạ có phải có hiểu lầm gì không?” Hàn Ngữ Yên không hiểu ra sao nhìn nàng xúc động phần nộ.

“Không phải hiểu lầm, là hắc quá khốn kiếp! Hắc cợt nhả ——” Hạ Vân Hi trách móc, lại giật mình trợn to hai mắt: “Người nói hắc là cái gì?” Thác Bát Luật điện hạ?

“Hắc là hoàng thái tử điện hạ của Nam Ảnh quốc, cũng là khách quý của chúng ta!” Hàn Ngữ Yên cười cười giới thiệu, hôm qua Hạo Thần nhận được khẩu dụ của hoàng thượng, muốn hắc chiêu đãi thật tốt thái tử Nam Ảnh quốc này.

Hạ Vân Hi giật mình trừng mắt, thái tử Nam ảnh quốc, nàng đảo mắt suy nghĩ, sắc lang trời đánh khốn kiếp này lại là hoàng thái tử nước láng giềng , này.....

“Quận Vương phi, xem ra tiểu cô nương này hiểu lầm ta rất sâu, ta vẫn nên cáo từ trước thôi!” Thác Bát Luật cười yếu ớt chấp tay, khôi phục thái độ ưu nhã lịch sự.

“Được rồi, luật điện hạ xin tự nhiên!” Hàn Ngữ Yên cũng mỉm cười đáp lễ.

Thác Bát Luật gật đầu một cái, thâm ý nhìn Hạ Vân Hi sau đó xoay người rời đi.

Hạ Vân Hi vẫn rất tức giận, lửa giận không chỗ phát tiết, chỉ biết mắng một câu “Khốn kiếp!”

“Vân Hi, người với điện hạ có chuyện gì thế?” Hàn Ngữ Yên không khỏi nhìn nàng.

“Hắn.....” Hạ Vân Hi lời đến ra miệng lại nuốt trở vào, phát tay một cái nói: “Thôi, cũng không có gì, đừng nói nữa!” Coi xem như bị chó cắn là được rồi!

Hàn Ngữ Yên biết nàng không muốn nói cũng không hỏi nữa đi xuống, lại nói: “Mau về nghỉ ngơi đi, đêm đã khuya rồi!”

Vì vậy hai người cũng rời khỏi Đào Hoa lâm.

Lên triều xong, Chu Minh đế triệu tập đám hoàng tử bàn nghị sự ở Tuyên Chính điện.

“Các thần nhi, các người cũng biết, mừng một ngày mốt, hoàng thái tử Nam ảnh quốc cùng Thập công chúa sẽ tới bốn triều, đến lúc đó, đám người các người đều phải xuất tịch!” Chu Minh đế nghiêm túc nói.

Chúng hoàng tử hai mặt nhìn nhau, một nam tử tuần mỹ tuyệt luân, thần thái phiêu dật, nhẹ đùa nghịch ngọc phiến trong tay cười nói: “Phụ hoàng, Thập công chúa không phải là tới kết thân sao?”

Chu Minh đế gật đầu một cái: “Không sai, Thập công chúa đến để chọn phò mã, những hoàng tử chưa cưới vợ đều phải tham gia, nên công chúa sẽ chọn một người trong các người, ý các người thế nào?”

“Nhi thần không sao cả, chỉ cần có ích cho quốc gia, nhi thần nguyện ý!”

Nam tử tuần mỹ vẫn cười khê, mắt phượng sáng ngời lại thâm sâu, phảng phất mây mù nặng nề, phức tạp khó lường.

Chu Minh đế nghe xong hết sức hài lòng, khen ngợi nói: “Dật Hiên nói rất đúng, thân là hoàng tử phải lấy quốc gia làm trọng!”

Tiêu Dật Hiên nhàn nhạt cười một tiếng, ra vẻ được khen ngợi mà vui sướng.

“Như vậy thì, phụ hoàng, cứ để cho nhị ca cưới công chúa đi!” Một nam tử mặt như mỹ ngọc, lịch sự ôn hòa không kịp chờ lên tiếng đề nghị, hắn tuyệt không muốn tham gia hôn nhân chính trị này.

“Dật Dương, chuyện này vẫn chưa quyết định, tất cả theo ý công chúa, trẫm chỉ báo cho các người một tiếng mà thôi.” Chu Minh đế nói.

Tiêu Dật Dương nhăn mày, cùng Tiêu Dật Hiên liếc mắt nhìn nhau.

64. Chương 64: Kết Thân Phải Làm

“Phụ hoàng! Nếu không có chuyện gì nữa, nhi thần cáo lui trước.” Tiêu Dật Phong vẫn không lên tiếng đã sớm không nhận được, lạnh lùng mở miệng xin phép.

Hắn còn tưởng rằng phụ hoàng có chuyện gì gấp gáp, ai ngờ là kết thân nhằm chán này, lãng phí thời gian của hắn.

“Dật Phong, người đừng vội, trẫm còn có chuyện muốn nói với người!” Chu Minh đế nhìn trích tử sủng ái nhất trước mắt này, không khỏi lắc đầu thở dài, tính tình lạnh lùng của hắn thật không biết di truyền từ ai?

Đứa con này lúc ra đời cũng không khóc rống, đói bụng cũng chỉ nhẹ nhàng hừ mấy tiếng, từng làm hoàng hậu sợ tới mức cho là bị câm, tuổi càng lớn tính tình càng lạnh lùng, nhất là mấy năm gần đây càng khó thân cận, nụ cười chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Phụ hoàng, còn chuyện gì sao?” Tiêu Dật Phong lạnh giọng, trên mặt không nhìn ra tâm tình gì, đáy mắt hiện vẻ kính trọng phụ thân nhưng cũng bị hắt che giấu.

Chu Minh để suy nghĩ một chút, quyết định đem ý mình nói với hắn: “Dật Phong, mặc dù trăm không biết công chúa sẽ chọn ai, nhưng người là thái tử, nên cơ hội được chọn lớn hơn một chút ——”

“Con từ chối!” Tiêu Dật Phong nhàn nhạt ngắt lời phụ hoàng, vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo.

“Dật Phong, đây là chuyện quốc gia đại sự!” Chu Minh để không vui trừng hắn.

“Bình lực nước ta cường uy, không cần phải dựa vào kết thân để duy trì.” Thật nực cười, quốc gia của bọn họ cần dựa vào nữ nhân để củng cố lực lượng sao, hoang đường cực độ.

“Còn nữa..., chẳng lẽ phụ hoàng không sợ Thác Bát Luật có dụng ý khác, muốn nhân cơ hội thôn tóm nước ta.” Tiêu Dật Phong nói thêm một câu.

Tấn Minh Vương triều là cường quốc Đông Phương, thế lực cơ hồ lan rộng toàn Đông Phương, vì vậy nhiều quốc gia khác đã tâm bưng bưng

Vốn là Chu Minh để tức giận nhưng nghe hắn nói như vậy, cũng cảm thấy có mấy phần đạo lý, cơn giận tiêu tan không ít, nhưng ông vẫn nói: “Đây chỉ là suy đoán của ngươi, nếu có thể cùng Nam Ảnh quốc kết minh, nước ta giống như hổ thêm cánh, sau này những quốc gia khác xâm phạm cũng phải cố kỵ! Lại nói, Nam ảnh quốc có thành ý đến kết thân lại bị cự tuyệt, như vậy chẳng những tổn thương hòa khí hai nước, lại khiến chúng ta thêm một kẻ địch, đến lúc đó sợ rằng Già Ly quốc thừa cơ mà vào rồi.”

Tiêu Dật Phong trầm mặc không nói, như đang suy nghĩ lời của Chu Minh để, lại như không phải, hồi lâu mới nói một câu: “Tóm lại, con sẽ không cưới nữ nhân kia, nếu phụ hoàng ép buộc con, đừng trách con không nể mặt nàng.”

Hắn cảnh cáo trước, giọng nói không cho phép cự tuyệt.

“Ngươi ——” Chu Minh để thấy nhi tử cố chấp như vậy, cả giận nói: “Lớn mật, ngươi lại dám uy hiếp trăm, trong mắt ngươi có còn phụ hoàng này hay không?”

Tiêu Dật Phong lạnh mặt không nói. Tiêu Dật Hiên mặt không biến sắc, mắt phượng cười như không cười, bộ dạng mười phần xem kịch hay. Những hoàng tử khác thì bị mặt rùng rợn giận dữ của phụ hoàng chấn nhiếp, không dám đáp lời.

Chỉ có Tiêu Dật Dương lên tiếng hoà giải: “Phụ hoàng, người đừng tức giận, Thập công chúa chọn ai còn chưa định, có lẽ nàng cũng không nhìn trúng đại ca mà là những hoàng tử khác thì sao, bây giờ nói những thứ này còn quá sớm.”

Chu Minh để lúc này mới hòa hoãn: “Được, trăm cũng nhiều lời rồi, tất cả chờ Thập công chúa đến bàn lại, nhưng các ngươi tốt nhất chuẩn bị tâm lý, kết thân là chuyện phải làm, không ai được cự tuyệt, lui xuống đi!”

Nói xong ông đứng lên, phất tay áo, đi vào nội điện.

“Cung tiễn phụ hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Một đám hoàng tử cũng lui xuống.

65. Chương 65: Dật Phong, Người Ta Rất Nhớ Chàng

Cung Hoa Dương, Hạ Vân Hi lén la lén lút trốn sau tượng sư tử ngoài cửa, thỉnh thoảng lại duỗi đầu ra nhìn.

Đến khi một bóng dáng cao to lọt vào tầm mắt, nàng mới vội vàng rút đầu về, cười gian đẽm tiếng bước chân trầm ồm của hắn, một bước, hai bước, ba bước ——

“Dật Phong!”

Hạ Vân Hi bắt ngờ leo lên lưng Tiêu Dật Phong vừa đi vào cửa, dính thật chặt, thỏa mãn hít sâu một hơi mùi hương của riêng hắn.

Hai ngày một đêm không thấy hắn, thật sự là rất nhớ!

Tiêu Dật Phong nhìn nữ nhân leo trên người mình, đúng là âm hồn bất tán đáng ghét.

“Cút ngay!” mới thanh tỉnh hai ngày bây giờ lại không được an bình rồi.

“Không chút, người ta rất nhớ chàng, tình yêu à!” Hạ Vân Hi chu môi, càng ôm chặt, còn thuận thế hôn trộm hắn một cái.

“Đáng chết, đừng đụng vào ta!” Tiêu Dật Phong giận không kìm được, rống to dùng sức đẩy nàng ra, nâng tay áo lau chùi gương mặt.

Ghe tởm, nữ nhân đáng chết, hắn muốn giết nàng.

“Tình yêu, chẳng lẽ ngươi không muốn ta sao?” Hạ Vân Hi tự động coi thường hắn tức giận, không ngừng cố gắng dính lên đi. Trong lòng đã sớm sượng ngắt trời, nàng lại hôn đến hắn, cực kỳ hay!

“Cút!” Hắn tức giận, con mắt tràn đầy chán ghét, nghĩ lần nữa bỏ rơi nàng.

Nhưng Hạ Vân Hi đã có kinh nghiệm, tay nhỏ bé chặt níu lấy cổ áo của hắn, hai chân thon dài kẹp chặt hông của hắn, hoàn toàn một bộ dáng bạch tuộc tám chân.

“Không buông ra, đừng trách ta không khách khí.” Hắn lạnh lẽo nhìn chằm chằm nàng, cảnh cáo nói.

Đang lúc hai người giằng co không dưới thì một đạo nam hài thanh âm thanh thúy vang lên, từ xa đến gần, chạy vội tới trước mặt bọn họ mới khẩn cấp thắng xe.

“A di! Vân Hi a di.....” Sở Tuấn Duệ kêu hai tiếng, mới chú ý tới trước mắt còn có cái nam nhân khí thế bất phàm, hơn nữa sắc mặt tái xanh.

“A, Phong thúc thúc!” Ngay sau đó, hắn nhận ra thân phận của nam nhân trước mắt, lập tức vui vẻ kêu một tiếng.

“Phong thúc thúc!” Phía sau theo tới Sở Bích Oánh cũng vui mừng cực kỳ, mềm mại khuôn mặt nhỏ nhắn giờ lên dáng yêu nụ cười.

“Các người tại sao lại ở chỗ này?” Tiêu Dật Phong nhăn đầu lông mày, hắn đương nhiên nhận được, đây là các con của Sở Hạo Thần.

Sở Bích Oánh cướp trả lời.”Thúc thúc, chúng ta rất nhớ ngươi, cho nên mới xem ngươi á!” Vừa nói vừa nhảy đến trước mặt hắn, cười nói.

“Dật Phong, ngươi cũng biết bọn họ sao?” Hạ Vân Hi ngạc nhiên cực kỳ. Xem bọn hắn bộ dạng, tựa hồ vẫn còn rất quen thuộc đấy.

Tiêu Dật Phong chẳng muốn đi trả lời, thăm vận nội lực, chợt hất ra trên người thuốc dán.”Đừng ám ta nữa!” Công lực báms người tựa hồ tiến bộ không ít, hắn rất hoài nghi, là có người đang dạy nàng nội công hay không?

“Ta càng muốn!” Hạ Vân Hi chu cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng cố gắng dính lên.

“Rời ngay!” Hắn thật muốn bóp chết cái nữ nhân ngu ngốc không biết xấu hổ này.

“Ca ca, bọn họ đang đùa cái gì?” Đứng ở một bên xem trò vui, Bích Oánh tò mò đặt câu hỏi, cắn một miếng bánh ngọt trong tay.

Tuấn duệ trầm tư một hồi lâu.” Trò chơi Gấu koala. Vân Hi a di là gấu koala, phong thúc thúc còn lại là đại thụ.”

Nhớ nửa năm trước phụ thân dẫn bọn hắn đi hoàng cung nước Thiên Vực, nơi đó thì có con gấu con đang bò cây, lúc ấy hắn thật tò mò hỏi phụ thân là cái gì, phụ thân liền nói cho hắn biết là gấu koala, cho nên hắn liền nhớ kỹ. Bây giờ nhìn bộ dạng Vân Hi a di cùng phong thúc thúc, giống như là ngay lúc đó gấu koala leo cây.

“Tình yêu Dật Phong, chàng cho ta ôm một cái nha, người ta hai ngày không gặp chàng rồi.” Tử nhân trong suốt chớp chớp mắt, đáng thương nhìn hắn.

“Đừng có gọi ta bằng cái tên gọi ghê tởm này.” Hắn không nhúc nhích chút nào. Ráng sức đẩy, Hạ Vân Hi như con thằn lằn trên tường bị rớt xuống.

Tiêu Dật Phong hừ lạnh, vỗ vỗ hương hoa nhài còn phảng phất trên người, nhìn cũng không nhìn, thi triển khinh công rời đi.

66. Chương 66: Phòng Tắm Phong Ba (1)

Trong bồn tắm hơi nước trắng xóa, như ẩn như hiện.

Tiêu Dật Phong tựa vào cạnh ao, thả tóc dài đen nhánh sáng bóng xuống, như mây trăm phù trong ao nước, cổ cong thon dài tuyệt đẹp, bả vai rắn chắc, tấm lưng to rộng, tản ra lực hấp dẫn trí mạng.

Hắn đang thả lỏng toàn thân hưởng thụ nước ấm thì đột nhiên cảm thấy khác thường, bên ngoài có thanh âm rất nhỏ ở vang lên khe khẽ.

“Vân Hi a di, thúc thúc thật ở trong đó sao?” Thanh âm tiểu cô nương thấp giọng thì thào.

“Không có động tĩnh gì cả, có phải đã đi rồi không?” Lần này là thanh âm tiểu nam hài.

“Không thể nào, Phi Vũ Tam ca nói hắn ở bên trong.” Thấy đến đã đến gần, Hạ Vân Hi dè dặt giọng nói, tử nhân thỉnh thoảng lại nhìn về phía trước.

Sau đó nàng mấp máy môi lại chỉ vào bình phong, hai tiểu hài tử gật đầu, ngồi xổm người xuống nằm trên sàn nhà, muốn qua khe hở nhìn vào bên trong.

Mặc dù thanh âm của bọn họ rất khẽ, nhưng Tiêu Dật Phong nội lực thâm hậu lại nghe rất rõ ràng, gương mặt tuần tú lạnh lùng, đáng chết, quả nhiên có người giúp nàng, mấy tên kia không muốn sống nữa rồi sao?

Hắn mặc áo choàng tắm màu trắng ngà vào, tóc dài đen nhánh xõa xuống bờ vai, tóc ướt vẫn còn nhỏ nước, hắn đi lên trước, chợt kéo bình phong ra, thấy Hạ Vân Hi cùng hai đứa trẻ tư thế quái dị nằm trên đất, cố gắng nhìn trộm động tĩnh bên trong.

Ba cặp mắt đồng thời ngược lên nhìn hắn, lúng ta lúng túng, xấu hổ đến mức muốn đào lỗ chui xuống đất.

Hạ Vân Hi quẫn bách, tim nhảy nhót không ngừng, nàng lau mồ hôi bên trán cười khúc khích: “Ha ha..... Hi hi..... Thật ra thì ta, ta đang tìm đồ, tìm cái gì mà thôi, a.....Làm phiền rồi.....”

Nàng ấp úng dứt quãng, hai má đỏ hồng như ráng chiều.

Thật là xấu hổ chết đi được ..., lại bị hắn bắt được rồi, hắn có xem nàng là yêu nữ háo sắc không?

“Tìm cái gì mà đến tìm trong phòng tắm ta?” Tiêu Dật Phong giễu cợt, tuyệt không tin tưởng lời nói dối sứt sẹo của nàng.

“Ta, ta tìm khắp nơi cũng không thấy, chỉ muốn tìm thử một chút thôi.” Không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục mò mẫm.

“Đi ra ngoài!” Sắc mặt hắn âm trầm quát khẽ. Ghét nàng luôn ở trước mặt hắn loạn ngôn, đáng giận hơn là hắn càng ngày càng quen nhìn nàng xuất quỷ nhập thần, cũng không còn chán ghét như lúc đầu nữa.

Hạ Vân Hi cắn môi, nàng cứ không đi đấy, con người giáo hoạt đảo một vòng, đột nhiên lại gần hắn, âm thanh trách cứ nũng nịu: “Tình yêu, không bằng chàng tìm giúp ta được không.....” Vừa nói vừa âm thầm nháy mắt với Tuấn Duệ.

Tuấn Duệ nhận được ám hiệu, âm thầm thủ thế, sau đó giang hai chân, thân thể nho nhỏ nhảy vào bồn tắm.

Ừm một tiếng, chìm chìm nổi nổi trong nước.

“A, ca ca ngã vào bồn tắm rồi ——” Bích Oánh réo lên, thanh âm khoa trương hơn bình thường, còn có mấy phần gượng gạo.

Hạ Vân Hi vội vàng đẩy Tiêu Dật Phong ra, nhanh chóng nhảy vào hồ tắm cứu người.

Bọt nước văng khắp nơi, chỉ thấy Hạ Vân Hi vội vàng hướng phía bóng dáng nho nhỏ kia bơi tới, lại không biết tại sao, thân thể cứng đờ, cũng chìm vào nước.

“Trời ạ, Vân Hi a di.....” Bích Oánh lại thét chói tai.

Tiêu Dật Phong dĩ nhiên cũng nhìn thấy, tâm căng thẳng lo lắng, mặt lạnh như bị rạch một vết, biểu tình không còn trước sau như một nữa.

Không chút nghĩ ngợi, hần phi thân nhảy vào trong ao, không tốn sức chút nào đem một lớn một nhỏ kéo lên bờ.

Tiểu Tuấn Duệ toàn thân cứng ngắc, không nhúc nhích, nằm ngửa cạnh ao như đầu gỗ, miệng mân lên.

Hạ Vân Hi lại nắm chặt cổ Tiêu Dật Phong, không buông tha bất kỳ cơ hội gần gũi nào, vùi mặt vào lòng hần, trong lòng lại thấy ngọt ngào, hần chịu tới cứu nàng thật sự là quá tốt, xem ra hần vẫn quan tâm tới nàng.

Nghĩ xong, nàng không nhịn được định đứng lên ——

A a, không thể bị ngọt ngào làm choáng váng, kế hoạch vẫn đang tiến hành!

67. Chương 68: Quỷ Di

Ám dạ, mặt trăng cũng trốn vào trong mây, tản ra ánh sáng nhàn nhạt mơ hồ, hoàng cung an tĩnh như nước.....

Chu Minh đế dạo bước trong cung, nhíu mày, tựa hồ có tâm sự nặng nề.

Bỗng nhiên, ngoài điện một luồng gió sắt bén phóng thẳng về phía ông, Chu Minh đế theo bản năng dùng ống tay áo che mặt, đợi gió đi qua, ông thả tay xuống, từ từ mở mắt.

Một bóng dáng anh tuấn đứng đó, được nhuộm bởi ánh trăng bàng bạc, mờ ảo như sương, mơ hồ không rõ, khiến Chu Minh đế nghi hoặc mình gặp ảo giác, lại có cảm giác mình gặp phải sứ giả địa ngục.

Chu Minh đế sững sốt hồi lâu, mới nghiêm mặt quát: “Người là ai, dám xông vào tắm cung của trẫm?”

“Tiêu Đế, không nhận ra ta rồi sao?” Người vừa trầm giọng nói, âm thanh từ tính nhu hòa nhưng lại lộ ra một tầng lãnh khí.

Lời còn chưa dứt, bóng dáng cao to tựa tầng tầng sương sa đi vào, thân hình nam nhân cao lớn thon dài kiện mỹ, ngũ quan anh tuấn như hàn băng điêu khắc mà thành, đôi mắt sâu thẳm, trong trẻo thâm thúy dọa người, đường cong hoàn mỹ kiêu căng lộ ra một phần tính cách khắc nghiệt.

“Là người? Quốc sư Tề Thu quốc!” Chu Minh đế kinh ngạc thốt lên, mắt trừng lớn, chỉ vào hần: “Người, người sao lại ở đây?”

Bác Thần Hoàng hờ hững liếc mắt, bạc môi khẽ nhếch, cười như có như không: “Người không cần phải để ý nhiều thế, bổn tọa hôm nay tới là nhắc nhở người một chuyện!”

“Cái gì?” Chu Minh để nhăn mày, sao cảm giác lại quỷ dị như vậy, làm ông bình thường sắc bén cũng có chút mờ mịt khó hiểu

“Tiêu Đế thật là quý nhân hay quên, nhanh như vậy đã quên mất chuyện tình ba năm trước đây từng đã đáp ứng bốn tọa!” Thanh âm của hắn không nóng không lạnh, trầm tĩnh như nước.

Chu Minh để nghe xong mới bắt đầu suy nghĩ, đột nhiên nhớ lại cam kết này, liền gật đầu một cái: “Trẫm không quên, đây là trẫm tự mình hứa, chỉ cần ngươi có bất kỳ yêu cầu gì trẫm cũng có thể thỏa mãn ngươi!”

Tuy là nói như vậy, nhưng ông vẫn vô cùng lo lắng, sợ quốc sư quỷ dị này sẽ yêu cầu chuyện nguy hại đến quốc gia.

“Yên tâm, bốn tọa sẽ không làm gì ảnh hưởng đến thiên triều! Chỉ là muốn ngươi giao ra một người mà thôi!” Nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Chu Minh để, Bắc Thần Hoàng nhàn nhạt mỉm cười nói, sau đó ánh mắt lại biến đổi, mi gian dâng lên hơi thở băng tuyết: “Nhưng nếu ngươi không tuân theo cam kết, bốn tọa cũng không dám bảo đảm mình sẽ làm ra chuyện gì!”

Chu Minh Để bị khí thế của hắn trấn áp, sau đó không vui nói: “Quốc sư đang uy hiếp trẫm sao?”

Bắc Thần Hoàng kéo khéo môi: “Tiêu Đế hiểu lầm, bốn tọa không có ý đó!”

Chu Minh để hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Bắc Thần Hoàng, chưa từng có ai có thể uy hiếp trẫm, nếu ngươi lại nói lời bất kính, đừng trách trẫm không nể mặt!”

Chu Minh để ông há lại để một quốc sư nho nhỏ phách lối trước mặt mình, hơn nữa còn là quốc sư nước khác, nếu truyền ra ngoài uy nghiêm của Tần Minh Vương triều còn đâu nữa?

Hơi thở của Bắc Thần Hoàng càng nồng đậm lãnh khí, như một con thú dữ sắp tức giận, dưới ánh trăng lại tản ra nhiệt độ làm người ta hoảng sợ.

“Tiêu Đế, ngươi không nên lên mặt với bốn tọa, nếu không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!” Hắn giận quá hóa cười, nhưng nụ cười lạnh khốc không chút nhún nhường nào.

Chu Minh Để đang muốn nói lại đột nhiên cảm thấy thấy hoa mắt, đến lúc bình tĩnh lại đã đứng trong núi hoang.

68. Chương 69: Mộng Đáng Sợ, Tựa Như Thật Không Phải Là Giả

Càng khiến người ta hoảng sợ là phía trước cách đó không xa lại ngổn ngang vô số thi thể binh lính thiên triều, máu nhuộm thấm đất, lênh láng không có điểm cuối. Những binh lính này như đang vươn tay, ánh mắt cầu xin, như đang hấp hối: “Hoàng thượng..... Cứu chúng thần! Cứu chúng thần.....”

Chu Minh để ngơ ngẩn kinh hãi, không dám tin loạn choạng mấy bước, đây rốt cuộc là chuyện gì? Các tướng sĩ sao lại ở chỗ này? Lại còn xảy ra chiến tranh..... Còn nữa...mình không phải đang ở hoàng cung ư, sao lại xuất hiện ở đây?

Ông trời, đến tột cùng chuyện gì đang xảy ra?

“Hoàng thượng.....” Cách đó không xa truyền đến tiếng gọi yếu ớt, Chu Minh để giật mình, thấy có người còn sống, vội đến chỗ tiếng gọi phát ra, tìm được một binh sĩ đầy thương tích, ngực của hắn vẫn chảy máu không ngừng, khó khăn gọi: “Hoàng..... thượng!”

“Ngươi làm sao vậy, còn chịu đựng được không?” Chu Minh để ngồi xổm người xuống, lo lắng hỏi.

Người lính kia khó khăn túm ống tay áo của ông, đứt quãng nói: “Xin, xin hoàng thượng..... Đáp ứng quốc sư.....Đừng lấy trứng chọi đá nữa..... Tăng thêm thương vong.....” Lời còn chưa dứt, người lính đó đã phun ra một ngụm máu tươi, tay buông thõng, trút hơi thở cuối cùng.

“Tướng sĩ! Tướng sĩ!” Chu Minh để liên tiếp kêu, lại cũng chỉ có thể trở mắt nhìn hắn ngừng thở.

Vẫn chưa kịp phản ứng, cảnh sắc lại biến đổi lần nữa. Lần này không phải ở núi hoang, mà là kinh thành, vẫn là thi thể đầy đất, nhưng không phải binh tướng, mà là dân chúng — thậm chí còn có rất nhiều quan viên trong triều

Kinh thành náo nhiệt lại là một kinh thành chết, không hề có dấu hiệu sự sống.

Chu Minh để khiếp sợ trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn một màn máu tanh trước mắt, kinh hãi đến cực hạn.

Lúc này, một thanh âm vang lên, sắc bén như roi, lạnh khốc như băng hàn.

“Tiêu Hoành Vũ, hãy nhớ tình cảnh này, ngàn vạn lần không được quên.....”

Không được quên — không được quên — không được quên.....

Chu Minh Để cả kinh, thức tỉnh khỏi mộng.

Ông ngồi dậy thở hổn hển, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra, là mộng?

Dung phi nằm bên cạnh cũng bị thức tỉnh, nàng ngồi dậy, không hiểu hỏi: “Hoàng thượng, người làm sao vậy?”

Chu Minh để lắc đầu một cái, thần sắc vẫn kinh hoàng không giảm, đồng thời cũng hết sức nghi ngờ, sao hắn nằm mộng như vậy? Có chuyện gì sao?

“Hoàng thượng, ngài gặp ác mộng sao?” Dung phi ngồi dậy, dịu dàng nhẹ lau mồ hôi hột trên trán ông.

“Trẫm mơ thấy Bắc Thần Hoàng!” Chu Minh để trầm mặc một chút, đột nhiên nói một câu.

“Hắn?” Dung phi ngẩn người, mãi mới phản ứng được: “Đó không phải là quốc sư Tề Thu quốc sao? Hoàng thượng sao lại mơ thấy hắn?”

“Ái phi còn nhớ hơn hai năm trước hắn tới nước ta không?”

Sau khi ông nhắc tới, Dung Phi suy nghĩ rồi gật đầu một cái: “Nhớ, khi đó Vinh Quốc phu nhân bị kẻ gian mưu hại, toàn thân co quắp, các ngự y cũng không chữa được, chúng ta mới xin quốc sư Tề Thu quốc chữa trị giúp một tay, nhưng hắn lúc ấy lại muốn hoàng thượng ký giấy cam đoan, nói hai năm sau, sẽ đến đòi cam kết!”

Chu Minh để thở dài một cái, thần sắc hết sức nặng nề.

“Hoàng thượng, rốt cuộc là thế nào, có chuyện gì sao?” Thấy ông như thế, Dung phi không khỏi hoang mang.

“..... Mới vừa rồi, trẫm có một giấc mộng đáng sợ.....” Thần sắc Chu Minh để lo sợ nghi hoặc, chậm rãi đem những gì trong mộng nói cho Dung phi.

Dung phi nghe xong hết sức kinh ngạc, nàng không nghĩ tới hoàng thượng lại có giấc mơ kỳ quái như vậy.

“Trẫm có chút lo lắng, mộng này có phải biểu thị chuyện gì không tốt sắp xảy ra hay không?” Chu Minh để rầu rĩ nhíu mày, hồi tưởng giấc mộng, trong lòng vẫn sợ hãi không nguôi.

“Hoàng thượng không nên suy nghĩ nhiều, đây cũng chỉ là mộng mà thôi, ” Dung phi vội an ủi: “Có lẽ hoàng thượng mấy ngày gần đây quốc sự bận rộn, áp lực nặng nề nên mới gặp ác mộng.”

“Vậy sao?” Nhưng tại sao mộng cảnh lại chân thật như vậy, máu tươi đầm dề chân thật, làm ông không cách nào quên được.

69. Chương 70: Dám Cùng Nàng Giành Phu Quân

“Chẳng lẽ hoàng thượng cho là, Bắc Thần quốc sư đi vào giấc mộng cảnh cáo hoàng thượng hay sao?” Dung phi có chút buồn cười, cảm thấy chuyện này quá hoang đường.

Chu Minh để suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy mình khẩn trương vô lý, thoải mái cười một tiếng: “Ái phi nói đúng, trăm quả thật đã nghĩ nhiều, lại vì một giấc mộng mà rối loạn không yên.”

“Hoàng thượng, mau nghỉ ngơi đi, tránh cho ngày mai vào triều sớm không có tinh thần.” Dung phi nhắc nhở.

Chu Minh để gật đầu, cùng nàng nằm xuống đắp chăn. Giấc mộng kỳ lạ đó cũng bị hất ném sau óc rồi.

Nguyễn Tâm Tâm đi theo Hạ Vân Hi vào cung, cũng ở tại Tử Nguyệt các cung Hoa Dương.

Trời còn chưa sáng, nàng đã bị Hạ Vân Hi kéo rời giường, nếm thử bánh ngọt nàng mới làm.

“Trời à, người để ta ngủ thêm một chút không được sao?” Nguyễn Tâm Tâm lim dim, ngồi trước bàn, không lâu bầu khó chịu.

“Mặt trời mọc cao ba sào rồi, còn ngủ cái gì nữa, có câu nói ‘dậy sớm chim non có côn trùng ăn’, người bây giờ là có bánh ngọt ăn a!” Hạ Vân Hi vừa nói vừa đem bánh ngọt đưa tới cho nàng, cười hì hì nói: “Xem ta đối với người tốt không, sáng sớm đã làm bánh ngọt cho người ăn!”

“Thôi đi, rõ ràng là muốn ta nếm thử, sau đó người mới yên tâm đưa cho thái tử điện hạ ăn sáng đúng không?” Tâm Tâm bĩu môi, vạch trần thủ đoạn nham hiểm của nàng.

“Ha ha, nếu đã biết rồi thì giúp ta đi!” Hạ Vân Hi cười gượng mấy tiếng, ngượng ngùng nói.

Tâm Tâm bất đắc dĩ lắc đầu, không thể làm gì khác hơn ăn một miếng nhỏ, nhẹ nhàng thưởng thức.

Bất chợt, Thanh Thanh xông vào như gió lốc, báo cáo tình huống mới nhất: “Hạ cô nương, mới vừa rồi Tiểu Mãn tử từ Trần công công biết được, Nam Ảnh quốc hoàng thái tử mang theo Thập công chúa hôm nay tới nước ta, điện hạ bọn họ đi theo hoàng thượng nghênh đón, cho nên hôm nay phải rất khuya mới hồi cung.”

“Nam Ảnh quốc? Thập công chúa?” Hạ Vân Hi vừa nghe đến mấy chữ này, tóc gáy cả người dựng lên cảnh báo từng trận. Bất giác nhớ tới phim cổ trang trước kia cái gì hai nước lấy nhau, hôn nhân chính trị...

“Đúng đúng, nghe nói cái Thập công chúa đó tới chọn phò mã đấy!”

Quả nhiên: “Chọn thế nào? Hoàng tử hay là Vương gia?” Nàng nhìn chằm chằm.

“Đó là tùy công chúa quyết định, chỉ nghe nói, hoàng thượng đã dự định là.....” Thanh Thanh nhìn nàng một chút, muốn nói lại thôi.

“Người đừng ấp úng nữa, nói nhanh lên có được không!” Hạ Vân Hi bắt an.

“..... Tiểu Mãn tử nói, muốn kết thân, thái tử điện hạ là người tốt nhất.”

“Cái gì?” Hạ Vân Hi kém chút xiu bị nghẹn chết, nhảy lên rống to: “Phiên bang công chúa đáng chết, dám chạy tới giành phu quân với ta, buồn cười.”

“Vân Hi, người đừng khẩn trương.” Nguyễn Tâm Tâm vội vàng đứng lên trấn an nàng: “Thanh Thanh chỉ nói là thái tử là ứng cử viên tốt nhất, nhưng công chúa muốn chọn ai vẫn chưa biết mà.”

Hạ Vân Hi lúc này mới tỉnh táo một chút, nhưng vẫn lửa giận khó tiêu, bất an đi tới đi lui trong phòng.

“Thanh Thanh, người còn nghe được gì nữa?” Lúc này là Nguyễn Tâm Tâm hỏi.

“Tiểu Mãn tử bởi vì quá bận rộn, chỉ tới kịp nói cho ta biết những thứ này.” Thanh Thanh nói.

“Không được, ta nhất định đến xem mới an tâm!” Hạ Vân Hi đứng lại, kiên quyết nói.

Nguyễn Tâm Tâm cùng Thanh Thanh nghe xong, hai mặt nhìn nhau, cắn thận mở miệng: “Vậy ý của người là.....” Không thể nào, ngàn vạn lần không được nha!

“Không sai, ta muốn đến hoàng cung đi!”

Tiêu Dật Phong là người của nàng, tuyệt không cho phép người khác nhúng chàm.

70. Chương 71: Nghênh Đón Quý Khách

Đội ngũ Nam Ảnh quốc vừa vào hoàng cung đã hết sức náo nhiệt.

Xuất hiện đầu tiên là mười hai nam nữ tạo thành đội hình múa nhạc. Đội ngũ xếp hai hàng, hàng trước bốn người múa điệu, theo nhịp thay phiên khởi vũ. Ban nhạc đứng hàng ba người, từ trái sang phải, chia ra thổi kèn, còn có trống to; hàng sau năm người, đánh nhịp, đàn tỳ bà, thổi sáo, đánh trống cơm, thổi mười hai quần bài tiêu.

Sau đó là hai đại kiệu hoa lệ, phía trên là hoàng thái tử Thác Bát Luật cùng Thập công chúa Thác Bát Nghiên, do tám nam tử hán cường tráng khiêng, chậm rãi đi vào cửa Huyền Khôn.

Đi theo phía sau là hàng thị vệ cung nữ.

Chu Minh đế thân chinh, cùng đại thần và các hoàng tử, hoàng hậu và phi tần hậu cung, đứng trước Tuyên Chính điện, nghênh đón Thác Bát Luật cùng Thập công chúa.

Nhóm vũ giả đi tới trước mặt Chu Minh đế và mọi người, xoay tròn, tản ra nằm rạp xuống, quỳ lạy làm lễ, sau đó nhanh chóng lùi ra ngoài. Hai đại kiệu tới gần, kiệu phu thả xuống, đặt cỗ kiệu trên mặt đất.

Thác Bát Luật mặc y phục trắng kim lặc rực rỡ, đầu đội châu quan nam vàng, thể hiện rõ thân phận tôn quý của hắn, toàn thân tản ra khí chất tự nhiên mà quý khí. Thác Bát Nghiên cũng ung dung trang nhã, được các cung nữ nâng đỡ chậm rãi bước đến.

Bọn họ vừa thấy Chu Minh đế liền quỳ xuống.

“Ngoại Thần Thác Bát Luật” - “Thác Bát Nghiên tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tất cả tùy tùng theo sau cũng đồng thanh nhất trí hô: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Chu Minh đế khí thế tiến lên đón, giọng nói bình thản uy nghiêm nói: “Tất cả miễn lễ, bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!” Thác Bát Luật cùng Thác Bát Nghiên đứng lên, những người khác cũng đồng loạt đứng lên.

Lúc này, một bóng hồng y im lặng đứng sau cột đá cách bọn họ không xa, đang thò đầu ra nhìn. Không bao lâu, hai bóng dáng bên cạnh cũng rón rén đến gần nàng.

“Vân Hi, không nên nhìn nữa, mai đi thôi!” Nguyễn Tâm Tâm khẩn trương, lôi kéo tay nàng khuyên nhủ: “Ngộ nhớ bị phát hiện thì đây là tội lớn, hoàng hậu nương nương cũng không bảo vệ được người đâu.”

“Đúng đúng, Hạ cô nương, người quên lời của hoàng hậu rồi ư, người không thể bị người khác nhìn thấy.....” Thanh Thanh cũng nhẹ nhàng khuyên.

“Không, nếu sợ các người về trước đi!” Hạ Vân Hi không nghe, đầu ló ra nhiều hơn, tai cũng dựng thật đứng muốn nghe xem bọn họ đang nói gì.

Nguyễn Tâm Tâm nóng nảy, liều mạng kéo nàng kéo về sau: “Đầu người làm bằng đất sao? Nghe ta, đi nhanh đi, hoàng thượng nội lực thâm hậu sẽ phát hiện ra chúng ta ngay!”

“Aizz, người đừng kéo ta, ta muốn nghe bọn họ nói chuyện.....” Hạ Vân Hi đẩy tay nàng, lại thò đầu ra, không chú ý thân mình cũng lộ ra gần hết.

Thác Bát Luật đang cùng Chu Minh để hỏi thăm khách sáo lẫn nhau.

“Hoàng thượng! Nhiều năm không gặp, ngài vẫn tiêu sái anh dũng như vậy, không giảm phần nào!”

“Ha ha! Tốt! Tốt!” Chu Minh để cười to, vẻ mặt hài lòng. Sau đó, hắn quay đầu giới thiệu: “Luật điện hạ, những người này chính là nhi thần của trẫm!”

Tiêu Dật Phong đứng đầu đám hoàng tử công chúa tiến lên hành lễ: “Cung nghênh Luật điện hạ, Thập công chúa!”

“Các vị hữu lễ!” Thác Bát Luật mỉm cười đáp lễ, kéo muội muội tiến lên: “Đây là hoàng muội ta, cũng là công chúa nhỏ tuổi nhất Nam Ảnh quốc, Thác Bát Nghiên!”

Thác Bát Nghiên nhẹ nhàng thi lễ: “Bái kiến các vị hoàng tử, công chúa!”

Mọi người lúc này mới chú ý tới dung mạo của nàng, không khỏi than thở: “Thập công chúa thật xinh đẹp!”

Mây như lông chim trắng, da trắng như tuyết, mũi thon khéo léo, môi đỏ mọng như anh đào, mắt hạnh xinh đẹp như thanh tuyến, không hổ là đệ nhất mỹ nhân Nam Ảnh quốc.

“Thập công chúa thật sự là thiên tư quốc sắc!” Chu Minh để cũng ngạc nhiên, hài lòng gật đầu.

“Hoàng thượng quá khen, ngoại thần không dám nhận!” Thác Bát Nghiên khẽ khom người, đôi mắt lại tò mò dò xét chúng hoàng tử trước mặt, không khỏi trầm kinh ngạc.

Hoàng huynh thật không nói sai, hoàng tử Tấn Minh Vương triều cũng hết sức tuấn mỹ, nhất là những người đứng đầu, phong thần tuấn lãng có thừa, liếc mắt cũng biết là nhân trung long phượng. Chỉ là..... Khi nàng nhìn đến Tiêu Dật Phong vẻ mặt hồ hững, lập tức bị hơi thở lạnh băng và dung mạo anh tuấn kiêu căng của hắn hấp dẫn.

Hắn thậm chí không liếc nhìn nàng một cái, nhưng vẻ lạnh lùng lại là một loại lực hút, làm người ta không dời mắt được.

71. Chương 72: Kinh Ngạc Ra Sân

Tiêu Dật Phong chỉ đứng đó, hồ hững tất cả sự việc xung quanh, tự mình là người ngoài cuộc, chuyện gì cũng không liên quan đến hắn.

“Hoàng huynh, muội muốn chọn hắn làm phò mã!” Thác Bát Nghiên đột nhiên chỉ Tiêu Dật Phong, không chút ngập ngừng lớn tiếng nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt, không ngờ tới Thập công chúa quyết định nhanh như vậy, hơn nữa còn đứng trước mặt mọi người tuyên bố. Hoàng thượng mừng rỡ: “Công chúa, người thật quyết định là Dật Phong sao?” Thật tốt quá, rất đúng ý ông.

Thác Bát Luật cũng không nghĩ đến muội muội chọn nhanh thế này, hơn nữa còn là Tiêu Dật Phong, chẳng lẽ nàng đã quên lời hắn nói? Thác Bát Luật nghiêm giọng: “Nghiên nhi, muội không phải cần suy nghĩ cẩn thận một chút sao?”

“Không cần, muội muốn hắn!” Thác Bát Nghiên biết ý tứ của hắn, nhưng nàng chỉ cảm thấy hứng thú với hắn!

Bị điểm mặt, sắc mặt Tiêu Dật Phong cực kỳ khó coi, híp mắt nhìn nàng, nữ nhân đáng chết này muốn gì đây, dám lớn tiếng nói muốn hắn, nàng nghĩ nàng là ai?

Hạ Vân Hi núp sau cây cột, dĩ nhiên cũng đã nghe rành mạch, giận đến nghiến răng: “Nữ nhân không biết xấu hổ, dám cùng ta giành Dật Phong, ta muốn giết nàng!”

Máu bạo lực bùng phát, đang muốn bước ra Nguyễn Tâm Tâm cùng Thanh Thanh đã hoảng sợ, vội vàng lùi nàng lại, liều mạng ngăn cản.

“Người điên rồi sao? Đừng loạn nữa, chúng ta trở về thương lượng cẩn thận được không?”

“Hạ cô nương, người bình tĩnh đã, việc hai nước kết thân đã định, người đừng phá tung mọi việc lên ——”

“Bình tĩnh cái gì!” Hạ Vân Hi lửa giận bùng bùng, mắt tóe lửa: “Ta mà không lên tiếng Dật Phong sẽ bị giành mất..., ta không thềm quân lão hoàng đế đó, không quân Nam quốc công chúa gì hết, không ai được ngăn ta, buông ra!”

Vừa nói vừa dùng sức hất các nàng ra, hỏa tốc xông về phía trước. Bởi vì bước quá nhanh mà sơ ý, chân trái gạt chân phải, cả người nghiêng tới trước, cực kỳ nhếch nhác ngã sõng xoài.

Đám người Chu Minh đế thấy bóng người ngã nhào tới trước mặt bọn họ, mọi người ngạc nhiên nhìn chăm chăm nàng.

Nguyễn Tâm Tâm cùng Thanh Thanh sợ tới mức xoa ngực, không biết làm sao.

“Đáng chết!” Hạ Vân Hi khẽ rửa một tiếng, bò dậy, khi nàng ngẩng mặt lên thì dung mạo thanh lệ hiện rõ không chút che giấu.

Nhất thời, tiếng hít khí nổi lên bốn phía, trên đời lại có nữ nhân hoàn mỹ tuyệt sắc như thế sao. Làn da trong suốt như ngọc, lông mày đen như vẽ, sóng mũi tinh xảo bóng loáng, môi anh đào kiều mỹ, diễm lệ mà hồn nhiên ngây thơ, còn có cặp tử nhãn hiếm thấy kia, dưới ánh mặt trời như lấp lánh từng tia sáng rực rỡ.

Mọi người kinh ngạc nhìn, trong lòng hoang mang không dứt.

Là nàng? Tiêu Dật Dương khiếp sợ nhìn Hạ Vân Hi đột nhiên xuất hiện, đáy mắt phiếm động khó tả, ba quang minh mông, không nghĩ tới vị nữ tử khiến lòng hẩn tâm niệm không quên kia lại xuất hiện ở đây.

Mà Thác Bát Luật sau khi kinh ngạc, khóe môi nâng lên một nụ cười khó phát hiện, Quận Vương phi nói không sai, nàng quả thật ở trong hoàng cung. Lần này hẩn không cần nữa phí tâm tư đi tìm nàng nữa.

Hoàng hậu sắc mặt đại biến, trong lòng lo lắng thấp thỏm. Tiêu Dật Phong tuy vẫn hờ hững nghiêm mặt, nhưng vẻ mặt lạnh băng khẽ nhuộm buồn phiền.

Trong đó kích động nhất chính là hoàng thượng, một khắc Hạ Vân Hi xuất hiện kia đã khiến ông hoàn toàn ngây người, hai mắt không thể tin tưởng lớn nhìn dung nhan tuyệt mỹ mà quen thuộc, một người mà ông cho là vĩnh viễn không còn tồn tại nữa, bây giờ lại sống sờ sờ đứng trước mặt ông.

72. Chương 73: Là Hộ Quốc Thiên Nữ Sao

“Dịch Ly!” Chu Minh đế thấp thỏm đi lên trước, bàn tay chạm nhẹ hai vai nàng, muốn xác định nàng thật sự không phải ảo giác.

Hạ Vân Hi không hiểu nhìn Chu Minh đế, người này nàng nhận ra, không phải là đương kim hoàng thượng, chỉ là biểu tình này... vui sướng sao?

Đợi chút, nếu nàng không nghe lầm, mới vừa rồi ông hình như gọi nàng là Dịch Ly, chẳng lẽ.....”Hoàng thượng, người nhận lầm rồi, dân nữ không phải ——” chẳng lẽ tướng nàng là Hộ Quốc Thiên Nữ sao?

Nhưng nàng còn chưa nói hết, Chu Minh đế bỗng bắt chặt cổ tay của nàng, vui mừng hô lớn: “Nàng không phải ảo giác, không phải là ảo giác..... Thật sự là quá tốt, quá tốt rồi!”

Là ông trời nghe được lòng hẩn sao? Ly nhi cuối cùng cũng trở lại bên cạnh hẩn, đây không phải là mộng!

“Hoàng thượng, ngài buông tay trước đã, chuyện gì cũng từ từ, ngài nắm tay ta đau quá!” Hạ Vân Hi nhúu mày, tay nàng bị nắm đến đau rồi.

Tay to như vậy, thật là đau a!

Mọi người sững sờ nhìn tình cảnh trước mắt, Dịch Ly? Hạ Dịch Ly? Đó không phải là tên của Thiên nữ ư, tại sao hoàng thượng lại gọi như vậy? Chẳng lẽ..... nàng là Thiên nữ ——?

Không thể nào, Thiên nữ không phải đã chết cách đây ba năm rồi ư, nhưng hoàng thượng..... Mọi người đều hồ đồ hết rồi...

“A ——” đang lúc nàng cố gắng muốn tránh thoát, cổ tay nàng đột nhiên bị một lực tay mạnh khác cầm lại, mà hoàng thượng cũng đã buông ra từ lúc nào.

Hạ Vân Hi kinh ngạc nhìn người đang bắt được tay của nàng Tiêu Dật Phong.

“Dật Phong.....”

Hắn không để ý tới nàng, chỉ nhìn hoàng thượng lạnh nhạt nói: “Phụ hoàng, người lầm rồi, nàng không phải Hạ Dịch Ly, chỉ là người giống người mà thôi!”

Thấy hắn giúp mình giải vây, Hạ Vân Hi có chút vui mừng, hắn đang quan tâm nàng sao?

Tiêu Dật Phong cũng không biết mình tại sao phải giúp nàng, chỉ là lúc thấy phụ thân cầm tay nàng thì trong lòng có chút không vui..... Điểm này, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không biết lý do tại sao...

73. Chương 74: Hoàng Cung Chấn Động

“Dật Phong, này..... Đây là chuyện gì?” Nụ cười Chu Minh để cứng lại, niềm vui mừng cũng bị ba chữ “người giống người” này làm chấn động, cũng tỉnh táo không ít.

“Hoàng thượng, đề thần thiếp giải thích cho người!” Hoàng hậu thấy giấu giếm không nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là ra mặt.

“Nàng.....” Chu Minh để sững sờ nhìn hoàng hậu, nàng biết sao?

Hoàng hậu hít sâu một hơi, đem những lời mình mới suy nghĩ chuẩn bị nói ra.

“Hoàng thượng, cô nương này thật không phải Dịch Ly, nàng là Hạ Vân Hi, là nữ nhi của biểu ca bà con xa của thần thiếp. Thời gian trước bởi vì phụ mẫu gặp nạn, nàng không còn nơi nương tựa nên tới hoàng cung xin thần thiếp được lưu lại trong cung. Nô tì thương nàng mồ côi lại chỉ một thân một mình, nên giữ nàng lại.”

Chu Minh để sau khi nghe xong, nghi ngờ nhìn hoàng hậu, “Vậy sao? Vậy tại sao nàng không nói cho trẫm?”

“Hoàng thượng, chút việc nhỏ thế này, thần thiếp nào dám khiến ngài phí tâm!” Hoàng hậu trả lời thỏa đáng.

Chu Minh để nhúu mày, nhìn nàng, lại nhìn Hạ Vân Hi, đang muốn hỏi, nhưng thấy ánh mắt ngạc nhiên bốn phía, còn có khách quý Nam Ảnh quốc ở bên, cũng không tiện nói thêm gì, vì vậy lời đến miệng lại nuốt trở vào.

Hoàng hậu thấy hắn đã tin, vội kéo Hạ Vân Hi qua, nhỏ giọng nói: “Mau trở về đi, đừng đứng đây nữa.”

Hạ Vân Hi vốn cũng muốn nhân cơ hội rời đi, nhưng lúc nàng liếc mắt qua Thập công chúa thì đột nhiên nhớ lại mục đích lần này, nên cũng bất chấp tất cả.

Nhẹ nhàng đẩy tay hoàng hậu, nàng đi tới trước mặt Chu Minh để, lớn mật hỏi: “Hoàng thượng, ngài muốn để Dật Phong thú Thập công chúa thật sao?”

Không nghĩ tới nàng lại hỏi như vậy, Chu Minh đế sững sốt, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt lại nhớ đến dung nhan quen thuộc kia, vì vậy hắn ôn hòa đáp: “Đúng vậy, trăm thật có ý đó!”

“Cái gì? Hoàng thượng, không thể, xin ngài thu hồi thánh ý!” Hạ Vân Hi lớn tiếng la ầm lên, cũng không quản cái gì mạo phạm Long uy nữa.

“Tại sao?” Chu Minh đế càng thêm sững sờ, không hiểu tại sao nàng đột nhiên kích động như vậy.

Những người khác cũng không hiểu nhìn nhau. Thác Bát Luật thú vị nhíu mày, Thập công chúa thì lại toàn thân đề phòng.

Hoàng hậu nóng nảy, thăm mắng nàng hồ đồ, tiến lên kéo nàng lại: “Vân Hi, đừng làm loạn, mọi người đã chú ý đến con rồi, có gì trở về thương lượng được không?”

Ngụ ý là hồi cung nghĩ biện pháp giải quyết, nhưng Hạ Vân Hi chỉ một lòng lo lắng người yêu bị cướp mất, sao còn chịu nghe, đẩy tay hoàng hậu lần nữa, lo lắng nhìn Chu Minh đế: “Không đi! Không đi! Hoàng thượng nếu không đáp ứng dân nữ, dân nữ cũng không đi! Dân nữ không thể để cho công chúa gì kia cướp Dật Phong đi.”

Lúc này Thập công chúa Thác Bát Nghiên đã không thể nhịn được nữa, quát một tiếng xông lên trước, nhìn Hạ Vân Hi hô to: “Ta nhận ra ngươi rồi, ngươi chính là Tịch Vân kia, ngày đó cùng ta đấu nghệ, hôm nay lại tới phá hư chuyện tốt của ta, ngươi cố ý đối nghịch cùng ta phải không?”

Nghe nàng thế, Hạ Vân Hi lúc này mới để ý Thập công chúa này thật sự rất quen mặt, nhìn kỹ, cũng bật thốt kêu lên: “Ngươi là Lam Ngạn?”

Chắc, thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

“Không sai, chính là ta!” Thác Bát Nghiên ngạo khí nâng cằm, khinh miệt liếc nàng một cái: “Không biết xấu hổ, lại đứng trước mặt bản thân hạ giành phụ quân với ta, thật không biết xấu hổ!”

Hạ Vân Hi giận đến bốc khói: “Ngươi mới là đáng chết, Nam Ảnh quốc thiếu nam nhân sao, hay là ngươi không ai chịu lấy mới chạy tới này cướp nam nhân của ta!”

“Shameless*.....” Thác Bát Nghiên nổi giận, dùng cả ngoại ngôn quê nhà mắng.

*Không biết xấu hổ

A, tiếng Anh chứ gì, chơi luôn: “Bastard*.....” Hạ Vân Hi cũng không kém mắng lại.

*Tập chủng

Trừ Thác Bát Luật, đám người Chu Minh đế toàn bộ nghe không hiểu gì, hoàn toàn không biết họ đang nói..., à không, đang chửi những thứ gì.

Nhàm chán! Tiêu Dật Phong lạnh lùng xoay người, không muốn xem tiếp tình cảnh điên cuồng này. Nếu không phải là phụ thân muốn hắn ra nghênh đón hắn cũng không thêm đi, dù sao nghi thức nghênh đón đã xong, cũng không cần tiếp tục ở chỗ đây nữa.

“@#\$\$%^&*.....”

Hai người không biết mắng nhau bao lâu, cuối cùng rốt cuộc đổi thành ngôn ngữ Đông Phương.

“.....Được, ngươi muốn giành với ta đúng không, không sao, nếu như tài nghệ của ngươi hơn được ta, hoàng thái tử nhường cho ngươi!” Thác Bát Nghiên chống nạnh, ngạo mạn khiêu chiến.

“Bại tướng dưới tay ta cũng dám xuất cuồng ngôn, ngươi sợ còn thua khó coi hơn lần trước sao?” Hạ Vân Hi cười nhạo mấy tiếng, khinh thường nhìn nàng.

“Không cần ngươi quản, một câu thôi, có dám so hay không?” Thác Bát Nghiên nổi giận chỉ nàng. Đáng chết, nhắc tới chuyện lần trước không thể nhịn được nữa giận.

“Ai sợ ai, so thì so!” Nàng nhìn chằm chằm.

Chu Minh đế lúc này đi tới trước mặt hai nàng nhẹ nhàng giảng hòa.

“Được rồi, các người đừng cãi nhau nữa, tránh làm mất hòa khí! Vân Hi, người lui xuống trước đi, có chuyện gì chờ hồi cung hãy nói!” Nhìn bộ dáng của nàng, hẳn có thể không so đo nàng hồ đồ, nhưng cũng không cho phép nàng vô lễ như vậy.

Hạ Vân Hi thấy hoàng thượng nói như vậy cũng không tiện cãi nữa, hung ác trợn mắt nhìn Thác Bát Nghiên một cái, không lên tiếng.

Chu Minh đế xoay người hướng Thác Bát Luật cười nói: “Luật điện hạ, mời vào cung dùng quốc yến!”

“Được, hoàng thượng mời!”

Thác Bát Luật cũng cười lớn đáp lễ, cặp mắt hoa đào hứng thú nhìn Hạ Vân Hi một cái, bên môi phiếm cười khó có thể phát giác.

Đại đội nhân mã theo sau Chu Minh đế, quanh co khúc khuỷu dần biến mất khỏi tầm mắt.

Về phần nhị hoàng tử Tiêu Dật Hiên từ đầu đến cuối vẫn chưa lên tiếng, nhìn toàn bộ cảnh tượng đặc sắc này, sau khi kinh ngạc, mắt phượng thâm thúy sáng ngời càng thêm sâu thẳm.

Khiến người ta không nhìn ra hắn đang nghĩ cái gì.

Hạ Vân Hi xuất hiện, khiến hoàng cung chấn động không nhỏ.

Linh Huyền thượng sư Hạ Dịch Ly, là hộ quốc Thiên nữ Tấn Minh Vương triều, trong lòng tất cả mọi người, nàng là thần nữ. Chỉ tiếc, hồng nhan bạc phận, tuổi còn trẻ đã hương tiêu ngọc vẫn. Chuyện này từng làm thần dân trên dưới cả nước bị đả kích, cột trụ tinh thần trong lòng cũng sụp đổ.

Mặc dù đã qua ba năm, nhưng đau thương trong lòng mọi người vẫn mạnh mẽ như ngày nào, ngày đêm trông mong cầu nguyện, nguyện trời cao có thể cho kỳ tích xuất hiện lần nữa, giúp Thiên nữ trọng sinh, quay lại bên cạnh họ.

Cứ ôm hy vọng mong manh chờ đợi như vậy, không nghĩ tới thật sự xuất hiện nữ tử tựa như Thiên nữ, không làm người người chấn động sao được.

Chẳng lẽ, thật sự là trời cao nghe thấu lời khẩn cầu bọn họ, cho Thiên nữ trọng sinh trở lại? Nếu không sao đáng đáp lại giống nhau như vậy, cả tử nhân hiếm thấy cũng thế.....

Trong khoảng thời gian ngắn, trong cung bởi vì chuyện này mà xôn xao không dứt, cả triều đều biết, ai ai cũng hiếu kỳ với Hạ Vân Hi không thôi.....

74. Chương 75: Chu Minh Đế Hồi Tưởng

Trong vườn hoa hồng, Chu Minh đế đứng trong đình, lặng lẽ nhìn biển hoa trước mắt đến thất thần.

Nơi này tất cả đều là hoa hồng lam Dịch Ly thích nhất, cũng là hoa nàng tự tay trồng, mỗi lần tới đây, tựa hồ vẫn còn cảm thụ được hơi thở của nàng.

Gió nhẹ lướt qua, mùi hoa thoang thoảng.

Đưa tay lấy một cành hoa, khẽ vuốt ve cánh hoa xanh biếc, quyến luyến không nỡ rời xa. Chuyện xưa lại quay về, mỗi lần nhớ lại, tất cả chỉ như mới ngày hôm qua.

Mười tám năm trước, hoàng hậu đem chuyện cháu gái mình có dị năng báo cho hoàng thượng, hoàng thượng rất vui mừng, lệnh Hạ Dịch Ly lập tức tiến cung.

Hạ Dịch Ly một thân tố trang màu trắng, chéo quần thêu bướm bướm màu lam nhạt giương cánh định bay, bên ngoài khoác một tầng lụa mỏng cũng màu trắng. Eo như cành dương liễu, môi đỏ mọng như anh đào,

da ngọc trong suốt như tuyết, thanh âm tựa oanh yến. Long mi đậm, đôi tử nhân sáng ngời, tản ra lưu quang như mộng ảo, nàng như một bức họa tuyệt mỹ không nói nên lời.

Chu Minh để không tự chủ được bị bức họa này hấp dẫn.

“Thần nữ Hạ Dịch Ly, tham kiến Ngô Hoàng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Hạ Dịch Ly quỳ lễ, cung kính nói.

Chu Minh để vẫn kinh ngạc không dứt, nhìn cảnh đẹp trước mắt đến mất hồn, cho đến khi hoàng hậu kéo tay hắn, hắn cuống quýt kiềm chế, mỉm cười.

“Bình thân.”

“Tạ hoàng thượng!” Hạ Dịch Ly đứng lên, tử quang nhẹ nhàng, lẳng lặng nhìn hắn.

Chu Minh để không tự chủ chìm vào sóng mắt nàng, trong lòng lại không ngừng rung động, hắn định thần lại, quay đầu nhìn về phía hoàng hậu: “Hoàng hậu, nàng nói Hạ cô nương biết xem bói là thật sao?”

“Hồi hoàng thượng, là thật, hơn nữa nàng còn tinh thông thiên văn địa lý, biết được quá khứ tương lai, chỉ cần hoàng thượng lưu nàng lại, trọng dụng nàng, tương lai nhất định là rường cột quốc gia.” Hoàng hậu dịu dàng nói.

Chu Minh để sau khi nghe xong, không khỏi vui mừng nhìn Hạ Dịch Ly, nội tâm cũng lay động.

.....

Trong vườn hoa hồng, Chu Minh để cùng Hạ Dịch Ly sóng vai chậm rãi dạo bước.

“Ly nhi, ta muốn phong nàng làm Quý Phi!” Hắn nắm nhẹ tay nàng, nhìn vào mắt nàng, nhu tình nói.

Hạ Dịch Ly cả kinh thất sắc, ngăn người tại đó, thật lâu sau mới lẩm bẩm: “Không..... Không được.....” Nói xong, trốn tránh xoay người muốn đi.

Chu Minh để vội vàng kéo nàng lại, nhỏ giọng kêu lên: “Ly nhi, đừng trốn! Nàng đáp ứng trăm được không?”

Nàng lắc đầu, khổ sở nói: “Không, ta không thể có lỗi với cô cô!”

“Nàng không được nghĩ như vậy, nàng không có lỗi với ai hết!” Chu Minh để ôm nàng, ánh mắt nhu tình như nước: “Hơn nữa, cô cô nàng nếu đã đưa nàng đến bên cạnh trăm, nói không chừng cũng là có ý này, không bằng chúng ta đi thăm dò nàng ấy một chút, nếu nàng ấy đáp ứng, nàng cũng đừng cự tuyệt ta nữa, có được không?”

Hạ Dịch Ly lắc đầu một cái, đẩy nhẹ hắn, rũ mắt xuống: “Tạ hoàng thượng yêu thương, nhưng Dịch Ly..... không thể đáp ứng!”

Chu Minh để mắt mát, kinh ngạc nhìn nàng: “Tại sao? Chẳng lẽ nàng không yêu trăm, không muốn ở bên cạnh trăm sao——”

“Hoàng thượng, không nên nói nữa, ” Hạ Dịch Ly ngắt lời hắn, hít sâu một cái, thanh âm êm dịu mà kiên định nói: “Dịch Ly cả đời này chỉ muốn dốc toàn lực vì nước, vì dân, không muốn có bất kỳ tư tình nhi nữ nào, xin hoàng thượng về sau cũng đừng nhắc lại chuyện này.”

Chu Minh để kích động, hắn không thể tiếp nhận chuyện này: “Nàng nói nhiều như vậy nhưng trăm vẫn không hiểu, vì nước ra sức với chuyện chúng ta bên nhau có liên quan gì? Trăm bất kể, trăm muốn phong nàng làm Quý Phi!” Nói xong lại nắm chặt tay nàng lần nữa.

Hạ Dịch Ly chấn động, căng thẳng, nhẹ nhàng rút tay ra, thần sắc lạnh nhạt: “Nếu hoàng thượng khư khư cố chấp, đó là đang ép ta phải rời khỏi đây.”

“Nàng ——”

Chu Minh để đau xót, bị đả kích loạn choạng một bước. Hắn kinh ngạc ngưng mắt nhìn nàng, nhưng chỉ thấy Hạ Dịch Ly đứng trong gió, cao quý xinh đẹp không thể xâm phạm. Hắn bị vẻ xinh đẹp câu hồn rồi, nhưng không dám mạo phạm, chỉ biết si ngốc nhìn nàng.

Đồng thời cũng thầm thề, hắn sẽ không buông tha, vô luận là mười năm hay hai mươi năm, hắn cũng sẽ đợi.....

Nhưng ai biết, cái hắn đợi được là tin báo tử của nàng..

.....

Ly nhi..... Chu Minh để đau thương nhìn hoa hồng lam trong tay, chua xót vô hạn.

Tê Loan điện

Tiêu Dật Dương mở bức họa trong tay ra, ánh sáng le lói từ cửa sổ xuyên vào phòng, bóng dáng trên bức họa tuyệt lệ mơ hồ được phủ bởi quang sáng vàng mềm mại.

“Thì ra là, nàng tên là Hạ Vân Hi!” Hắn khẽ nhớ lại, niềm yêu mến trong mắt càng thêm sâu.

Nếu đã biết tên và thân phận của nàng, cũng biết chỗ ở của nàng, như vậy hắn sẽ không đợi thêm nữa, hắn muốn chủ động theo đuổi, muốn giành được giai nhân.

Nhưng..... Nhớ tới cảnh tượng nàng xuất hiện hôm nay là vì muốn ngăn cản Thập công chúa chọn Tiêu Dật Phong làm phò mã, chẳng lẽ..... Bọn họ biết nhau?

Tiêu Dật Dương cau mày, nụ cười cũng đọng lại trên môi.

Chỉ là, vô luận quan hệ giữa bọn họ là gì, vẫn không ngăn được quyết tâm của hắn, khó gặp được một nữ nhân khiến hắn động lòng, nói gì cũng vẫn muốn theo đuổi.

Ngón tay thon dài khẽ chạm vào bức họa, khóe môi đẹp đẽ nhàn nhạt cười. Hắn chấm mực, nhẹ nhàng vung bút. Lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm bấm báo của gã sai vặt: “Tứ hoàng tử, Dung phi nương nương phái người tới báo, nói có chuyện gấp tìm ngài.”

“Được, ta tới ngay!” Tiêu Dật Dương đem bức họa đặt ngang trên bàn, xoay người bước nhanh ra ngoài, gã sai vặt cũng theo sát sau lưng.

Chỉ thấy trên bức họa thoảng mùi hương nhàn nhạt. Trên giấy mực vẫn còn chưa khô, chữ viết tinh tế rõ ràng, tuy chỉ có ba chữ, nhưng cũng khắc sâu vào tim khó quên.

Hạ, Vân, Hi.

Tấn phủ thân vương là một tòa phủ đệ hoàng gia lớn nhất kinh thành, cũng là phủ đệ của đương triều nhị hoàng tử Tiêu Dật Hiên.

Lúc này, trong phòng nghị sự ——

“Nhị ca, phụ hoàng xảy ra chuyện gì? Ta lần đầu nhìn thấy người kích động như thế.”

Đang nói là một nam tử mặc gấm lam, diện mạo tuấn tú, lúc này nghi hoặc nhìn nam tử tuấn nhã ngồi ở chủ vị kia.

“Đúng vậy, ta cũng thấy việc này kỳ quái lắm!” Một gã nam tử khác cũng mặc y phục gấm lam, dáng người gầy gò cũng thắc mắc không hiểu.

75. Chương 76: Hoàng Hậu Sầu Lòng

Tiêu Dật Hiên lười biếng dựa vào thành ghế, bưng trà thơm trên bàn khẽ nhấp một ngụm, nói: “Lục đệ, Thất đệ, các người còn nhớ rõ Hạ Dịch Ly chứ?”

Thì ra hai tên thanh niên tướng mạo tuấn tú này, chính là đương lệnh Lục hoàng tử Tiêu Tín Duy cùng Thất hoàng tử Tiêu Tín Hải. Bọn họ luôn vô cùng sùng kính nhị ca Tiêu Dật Hiên, hẳn nói gì nghe nấy, thậm chí còn trung thành hơn phụ mẫu thân sinh.

Nhưng với các huynh đệ khác thì không như thế, bọn họ luôn tỏ ra xa cách khó gần.

“Dĩ nhiên nhớ, không phải là hộ quốc Thiên nữ sao?” Tiêu Tín Duy gật đầu một cái, sau đó như nhớ đến cái gì: “A, chẳng lẽ cũng vì nàng giống Thiên nữ nên phụ hoàng mới khác thường vậy sao?”

Tiêu Dật Hiên lạnh nhạt nói: “Có thể nói là như vậy!”

“Nhưng đệ cảm thấy chuyện không đơn giản vậy đâu?” Tiêu Tín Hải lại đưa ra cái nhìn bất đồng. Hắn thấy vẻ mặt của phụ hoàng nhìn nữ nhân kia, là lạ, căn bản không giống như đang nhìn thần tử.

Tiêu Dật Hiên không tiếp lời, chỉ thâm ý cười cười. Dĩ nhiên không đơn giản như vậy, hắn đã sớm biết, phụ hoàng có quan hệ không tầm thường với Hộ quốc Thiên Nữ, chỉ là bọn họ cũng che giấu rất kỹ, người khác căn bản không biết, chỉ sợ cũng ngay cả hoàng hậu cũng chẳng hay biết gì.

Bây giờ có người giống Thiên nữ như đúc, sợ rằng lòng phụ hoàng như tro tàn cháy lại rồi, lấy hiểu biết của hắn với phụ hoàng, tất nhiên sẽ không bỏ qua nữ nhân này. Càng thú vị hơn là, nữ nhân Hạ Vân Hi đó có vẻ rất thích Tiêu Dật Phong, vì hắn mà không tiếc đắc tội Thập công chúa. Ha ha, cứ theo đà này, nữ nhân kia nói không chừng sẽ là mối lửa châm ngòi mối quan hệ giữa phụ hoàng cùng Tiêu Dật Phong, chỉ cần có người chịu đốt lửa.....

Mắt phượng nguy hiểm nheo lại, vẽ ra một nụ cười quỷ dị, chuyện thật đúng là đáng kỳ vọng!

Thấy ánh mắt nhị ca như vậy, Tiêu Tín Duy cùng Tiêu Tín Hải đều không hện mà cùng nhũn mảy, nhị ca chỉ khi nghĩ đến mưu kế gì mới có vẻ mặt đó, chẳng lẽ nhị ca đã nghĩ ra gì rồi?

“Nhị ca, thế nào?”

Tiêu Dật Hiên cho bọn hắn một nụ cười ý vị sâu xa.

“Kế hoạch của chúng ta có trở thủ rồi, ngoan ngoan chờ xem cuộc vui thôi.” Lần này, hắn nhất định phải thành công!

Hạ Vân Hi không biết mình đã làm dấy lên bao nhiêu phong ba, chỉ biết là nàng hiện tại vô cùng, vô cùng tức giận, tức giận Thập công chúa Thác Bát Nghiên kia.

“Thật là buồn cười, ta chưa bao giờ gặp qua một nữ nhân tự đại, cao ngạo, tự cho là đúng như nàng ta. Làm ơn, chỉ là một công chúa nho nhỏ mà thôi, có gì uy phong, chảnh chọe! Ở trước mặt hoàng thượng cũng không biết thu lại, còn lớn tiếng nói (nàng quên chính mình cũng thật là), thấy ta thì mắt mọc trên đỉnh đầu, chắc, tỏ vẻ cái gì, còn không phải là bại tướng dưới tay ta sao? Lại còn dám khiêu chiến với ta? Ta xxx, đúng là đồ miệng mồm không đồng nhất.....!” Hạ Vân Hi tức giận đằng đặng vung tay múa chân, giận đến đỉnh đầu bốc khói.

Đám thái giám nghe nàng mắng xong mới chen miệng hỏi: “Hạ cô nương, ‘miệng không đồng nhất’ là có ý gì?”

“Phi!..... Ý này đó!” Hạ Vân Hi vô cùng dùng sức từ răng nặn ra cái chữ ‘phi’ đó.

“A!” Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, lại nói: “Hạ cô nương, chúng ta ủng hộ người đấu thắng Thập công chúa đó, để cho nàng thân bại danh liệt quay về Nam Ảnh quốc đi.”

“Không sai không sai, thái tử là của Hạ cô nương, ai cũng không thể giành!”

“Chúng ta cổ vũ cho Hạ cô nương, cố gắng lên.....”

Hạ Vân Hi nghe đám thái giám nói như vậy, cực kỳ hài lòng, tức giận cũng tiêu không ít: “Yên tâm, ta tuyệt không để Dật Phong có cơ hội đi hòa thân, mọi người cứ tin tưởng ta!”

“Không đi hòa thân, không đi hòa thân.....” Mọi người lên tiếng cổ vũ, thật ra thì căn bản không biết hòa thân là cái gì, chỉ là Hạ cô nương nói thế, vậy thì nhất định là không tốt rồi.

Nguyễn Tâm Tâm cùng Thanh Thanh bắt đầu liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu thở dài.

Đang nói, bên ngoài thái giám hô một tiếng “Hoàng hậu giá lâm”, mọi người lập tức an tĩnh lại, quỳ xuống hành lễ.

“Hoàng hậu nương nương cát tường! Thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Các người lui ra đi, bổn cung có lời muốn nói cùng Vân Hi.” Hoàng hậu phất tay, bọn thái giám nhanh chóng lui ra ngoài.

Nguyễn Tâm Tâm cùng Thanh Thanh hành lễ lui ra.

“Vân Hi, ngồi đi!” Hoàng hậu kéo tay nàng, hai người đi vào phòng ngủ, ngồi xuống sập dài trong phòng.

“Hoàng hậu nương nương, người vì chuyện ngày hôm nay tới trách con sao?” Nhìn hoàng hậu nghiêm túc như thế, Hạ Vân Hi có chút bất an.

Nàng biết hoàng hậu từng dặn dò, nàng không được xuất hiện trước mặt người trong hoàng cung, nhưng hôm nay nàng chẳng công khai lộ diện, còn cãi vã với Nam Ảnh quốc Thập công chúa, hoàng hậu nhất định rất tức giận!

Nhưng nàng làm sao có thể trở mặt nhìn Dật Phong bị người khác cướp đi mà không ngăn cản đây?

Hoàng hậu chỉ biết hết than lại thở, ngưng mắt nhìn nàng, dịu dàng nói: “Vân Hi, con không phải khẩn trương, bổn cung không trách con!”

“Thật sao?” Hạ Vân Hi lúc này mới mỉm cười nhẹ nhõm.

Nhưng hoàng hậu vẫn không cười, thần sắc nặng nề như cũ. Trầm mặc hồi lâu, nàng đột nhiên nói: “Vân Hi, con biết chuyện hộ quốc Thiên nữ không?”

Hạ Vân Hi từng sờ một chút mới phản ứng được, gật đầu một cái: “Biết một chút, nàng là thượng sư của bổn quốc, người mang dị năng, biết quá khứ tương lai, nhưng lại bất hạnh.....” Nàng không nói thêm nữa, sợ làm hoàng hậu thương tâm.

“Con làm sao biết?” Hoàng hậu hết sức kinh ngạc, mình vẫn chưa từng nói với nàng mà.

“Quận Vương phi nói cho con biết, người còn nói con giống Thiên nữ đến chín phần.....” Hạ Vân Hi đem chuyện mình đến làm khách ở Bình Nam Quận Vương phủ nói ra.

Hoàng hậu nghe xong than thở không dứt, thật lâu mới nói: “Dịch Ly là người rất đặc biệt, trong lòng nàng, vĩnh viễn chỉ có người khác mà không có mình. Nàng thông minh cơ trí, học rộng tài cao, hơn nữa trời sinh dị năng mà lại xinh đẹp, được xem là thần thoại nước ta..... Nhưng ta không nghĩ tới, điều này ngược lại sẽ hại nàng.....”

Nói tới đây hoàng hậu đã ghen ngào, lệ dâng đầy mắt.

“Nương nương, xin nén bi thương!” Hạ Vân Hi luống cuống tay chân đưa cho nàng, luôn miệng an ủi.

Hoàng hậu nhẹ lau lệ, hít mũi một cái, vẻ mặt vẫn bi thương như cũ: “Vân Hi, con đã biết ta vì cái gì không cho con xuất hiện ở trước mặt người của hoàng cung rồi. Bởi vì ta sợ, con sẽ giống như Dịch Ly, bước lên con đường vạn kiếp bất phục*.”

*không thể quay đầu

Hạ Vân Hi mơ hồ, không hiểu hỏi: “Nương nương, con không hiểu, ý của người là...”

Hoàng hậu giương mắt, nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, còn có cặp tử nhãn tràn đầy linh khí kia, lần nữa rầu rĩ thở dài nói: “Con rất giống Dịch Ly, trong cung bởi vì con xuất hiện đã nghị luận âm ỉ, suy đoán các loại điều có, ngộ nhỡ truyền ra ngoài, chỉ sợ con về sau sẽ rất khó yên ổn.”

76. Chương 77: Lên Vào Gian Phòng Thấy Dật Phong

“Nương nương, người thật buồn lo vô cớ, con cũng không phải là Thiên nữ, người nào để ý con chứ?” Hạ Vân Hi nghe nàng nói, không cho là đúng phần bác lại.

Hoàng hậu cũng không lạc quan được, nhưng chuyện cứ thế này, cũng chỉ có thể mặc cho số phận, thuận theo tự nhiên thôi.

“Được rồi, nương nương đừng lo lắng, sẽ không sao đâu!” Hạ Vân Hi nắm nhẹ vai nàng mỉm cười trấn an. Sau đó như nhớ ra cái gì, nhăn mũi nói: “Hiện tại quan trọng nhất là nghĩ biện pháp khiến Thác Bát Nghiên đó bỏ ý niệm chọn Dật Phong làm Phò mã đi.”

Muốn gả cho Dật Phong sao, nằm mơ đi!

Nghe nàng này nhắc tới, hoàng hậu mới nhớ lại chuyện này, không khỏi mày cau: “Vân Hi, này cũng không hay lắm, kết thân là chuyện lớn, liên quan đến ích lợi quốc gia, hai bang giao hảo, mà Dật Phong là thái tử, càng phải gánh phần trách nhiệm này.”

Hạ Vân Hi nghe nàng nói như vậy, nóng nảy: “Nhưng Dật Phong không thích cái công chúa đó, nếu ép hẳn cưới không phải là làm khó hắn sao? Nương nương, người nhẫn tâm sao?”

“Này..... Nhưng hoàng thượng đã đáp ứng rồi!” Thật ra thì hoàng hậu cũng không nguyện ý để nhi tử lấy nàng ta, nhưng hoàng thượng kim khẩu ngọc ngôn*, nàng còn làm sao được.

*lời nói tựa kim ngọc, không thể thay đổi được.

Hạ Vân Hi lại cười nói: “Không sợ, Thác Bát Nghiên đó nói rồi, chỉ cần ta thắng nàng, nàng sẽ chủ động rút lui.”

“Con có thể nắm chắc sao, có thể thắng sao?” Hoàng hậu lo lắng nhìn nàng: “Nghe nói Thập công chúa đó tài nghệ song toàn, rất lợi hại đấy!”

“Nương nương, người phải tin tưởng con đi, con chẳng những sẽ thắng, mà còn thắng huy hoàng nữa!” Hạ Vân Hi hết sức kiêu ngạo vỗ ngực một cái, cười đắc ý nói.

‘Minh tinh toàn năng’ vang danh quốc tế cũng không phải chỉ là có danh không có thực. Cao thủ trong làng giải trí nhiều như mây, cũng bị nàng đập ngã xuống, chẳng lẽ lại bại dưới tay một công chúa cổ đại sao?

Vì để đạt kết quả tốt nhất, Hạ Vân Hi chọn lựa mấy tên thái giám cung nữ nhanh nhẹn, theo nàng cùng nhau tập luyện. Hoàng hậu đem tất cả nhạc khí trong cung đến cho nàng, cũng chỉ dẫn cách dùng tỉ mỉ cẩn thận.

Sáng sớm, Hạ Vân Hi hào hứng đứng trong sân, bốn phía bày nhạc khí, cầm trong tay mấy trang giấy. Nguyễn Tâm Tâm cùng Thanh Thanh cười khanh khách nhìn nàng. Mấy cung nữ thái giám được chọn vây quanh Hạ Vân Hi, nhìn nàng làm mẫu.

“Chắc các ngươi cũng biết, chuyện ta cùng Thác Bát Nghiên tranh tài nghệ, vì muốn chiến thắng huy hoàng để nàng tâm phục khẩu phục biến khỏi thiên triều, các ngươi phải phối hợp với ta thật tốt, mọi người đồng tâm hiệp lực mới có thể chiến thắng”

“Chiến thắng! Chiến thắng!”

Nàng vừa dứt lời, tất cả mọi người đều đồng thanh hô lớn. Một cung nữ tiến lên hỏi: “Hạ cô nương, vậy chúng ta phải làm gì đây?”

Hạ Vân Hi chỉ nhạc khí trên đất nói: “Các ngươi nếu được hoàng hậu nương nương đề cử, nhất định rất quen thuộc với nhạc cụ, cũng rất có kinh nghiệm biểu diễn, nhưng để phối với lời ca của ta vẫn chưa được, nên ta sẽ cho các ngươi một phần nhạc phổ, cứ lấy đó luyện tập là được.”

“Hạ cô nương, yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ không để cho người thất vọng.” Bọn họ lần nữa cùng hô to.

“Tốt, vậy chúng ta phải cùng nhau cố gắng lên!” Hạ Vân Hi xòe bàn tay ra, những người khác cũng rối rít tiến lên chụm tay vào, bắt tay khích lệ lẫn nhau.

“Cố gắng lên! Cố gắng lên!——”

Vì vậy, mọi người nhận lấy nhạc phổ của Hạ Vân Hi, cầm nhạc cụ sở trường của mình, theo thứ tự là tì bà, cổ cầm, kèn đồng, còn có hai người chơi chuông nhạc, bắt đầu luyện tập.

Tiêu Dật Phong từ phòng tắm trở lại Cẩm Sát cư.

Căn phòng yên tĩnh thoang thoang mùi thơm nhàn nhạt, đó là mùi hương của tinh dầu tắm.

Chỉ là..... Tựa hồ còn tản ra một loại hương khác.....

Hoa nhài?

Thuần tức lạnh như băng ngưng tụ trong mắt, trầm mặt, chậm rãi đến gần giường, lấy tốc độ nhanh không kịp bưng tai túm người đang núp dưới sàn, hung hăng ném ra ngoài.

“Đau quá!” Hạ Vân Hi xuýt xoa, vuốt đầu gối. Hắn lại bạo lực với nàng nàng, còn ném nàng ra đất, đau chết nàng rồi.

Nhưng mà hắn cũng thần thông quảng đại quá đi, lại biết nàng núp dưới giường, đáng ghét!

“Người vào phòng ta làm gì?” Tiêu Dật Phong không chút thương tiếc nhìn nàng.

Hạ Vân Hi nhẹ chau mày, chu miệng, tử nhân trong triều uất ức: “Người ta muốn gặp chàng chứ sao.....” Ai bảo hắn tránh né nàng hai ngày nay, lâu không được gặp hắn, nhớ chết đi được.

Tiêu Dật Phong ngưng mắt nhìn nàng rưng rưng, tim có chút căng thẳng, việc nàng nhớ hắn lại làm hắn rung động.

Thấy hắn mất hồn, Hạ Vân Hi nhân cơ hội vòng qua sau lưng của hắn, ôm chặt hắn, động tác hết sức thần tốc.

Ừm! Dáng người tốt không thể tốt hơn, eo là eo, lồng ngực là lồng ngực, toàn thân bền chắc vững vàng, hoàn toàn không có chút thịt dư nào..... Nàng ôm đến thỏa mãn, cười ngọt ngào.

“Đáng chết, buông ta ra!” Tiêu Dật Phong giận dữ, dùng sức muốn đẩy nàng. Nữ nhân đáng chết này!

“Không, người ta thật sự rất thích chàng, tình yêu à.” Nàng lớn mật thổi hơi vào tai hắn, bàn tay không yên phận dịch chuyển lung tung.

“Không được sờ loạn ta, không được gọi ta là tình yêu.” Hắn tức giận đẩy tay nàng. Ghê tởm, hắn nhất định phải ném nàng ra ngoài: “Thả ta xuống.”

“Vậy..... Dật Phong, chúng ta ngủ chung đi!” Nàng ôm chặt hơn, xem như không thấy hắn đang tức giận.

Đáng chết nàng lại..... cọ xát lung tung, càng đáng chết hơn là, hắn lại cảm thấy thoải mái, thậm chí còn có phản ứng sinh lý với nàng.....

“Đáng chết, đừng sờ loạn nữa.” Tiêu Dật Phong cuồng nộ quát. Nàng rốt cuộc có biết xấu hổ hay không?

“Ý ý của chàng là, chúng ta phải lên giường mới được đúng không?” Hạ Vân Hi cười thầm, cố ý bẻ cong ý hắn, tay còn thuận tiện chạm nhẹ mặt hắn.

Hì hì, đủ hấp dẫn quyến rũ chưa, sách không phải thường nói, nam nhân bình thường không thể kháng cự nữ nhân sao? Đại ca hắn cũng không thể không thích nữ lang như nàng.

Tiêu Dật Phong tức giận cực điểm, nữ nhân ngu ngốc này lại dám công khai tỏ tình, còn xuyên tạc ý hắn: “Là người ép ta đấy!” Hắn đã đủ khách khí với nàng rồi.

“Tình yêu.....” Nàng nhắm mắt lại, chu môi, chờ môi hắn phủ xuống.

Tiêu Dật Phong thô lỗ xốc nạng lên, không chút lưu tình ném ra ngoài cửa, chốt khóa, cả cửa sổ cũng đóng chặt.

“Dật Phong, chàng mở cửa cho ta..... Dật Phong!” Hạ Vân Hi đập cửa, kêu thảm thiết. Tức chết ta..., thịt đưa tới cửa cũng không ăn, hấn là đầu gối sao?

Tiêu Dật Phong không thèm quan tâm đến nạng, lên giường thản nhiên đi ngủ.

77. Chương 78: Lúng Túng Ở Cung Hoàng Thượng

Bóng đêm mờ lung, Ngự Hoa Viên yên tĩnh an tường. Hạ Vân Hi ngồi trong vườn, nhìn nhạc phổ trong tay, tự hỏi ngày mai nên biểu diễn thế nào mới là xuất sắc nhất.

Lúc này, Chu Minh đế lặng lẽ đi tới, chấp tay sau lưng, lẳng lặng ngắm nhìn gò má xinh đẹp của nàng. Một hồi lâu sau, nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Hạ Vân Hi cả kinh quay đầu lại, thấy là hoàng thượng vội vàng đứng dậy thì lễ: “Hoàng thượng cát tường!”

Chu Minh đế mỉm cười nhìn nàng, vẻ mặt ôn hoà mà nói: “Chớ đa lễ, ngồi đi!”

“Tạ hoàng thượng!” Hạ Vân Hi nghe lời ngồi xuống.

Chu Minh đế chậm rãi đi tới bên cạnh nàng, cách nàng một khoảng ngắn rồi cũng ngồi xuống, ánh mắt dịu dàng dừng lại trên người nàng. Khuôn mặt quen thuộc, thần vận quen thuộc, thanh âm..... Rung động đã chôn kín từ lâu lại lặng lẽ dâng lên trong lòng.

Ly nhi.....

Đêm khuya yên tĩnh, hai người đơn độc bên cạnh nhau, đối phương còn là đế quốc chi quân, làm Hạ Vân Hi từ trước đến giờ không câu nệ tiểu tiết cũng cảm thấy bất an, thần sắc có chút xấu hổ.

Chu Minh đế thân thiết hỏi: “Người mới vừa rồi đang làm gì đấy?”

Hạ Vân Hi khẽ mỉm cười, tận lực ra vẻ tự nhiên: “Không có gì, chỉ đang nghĩ chút chuyện linh tinh!”

“Cũng đã trễ thế này, nên nghỉ ngơi sớm mới đúng!” Nhìn nàng mỉm cười, ánh mắt Chu Minh đế nhu hòa hơn.

“Hoàng thượng cũng chưa nghỉ mà” Tử nhân lấp lánh nhìn hấn cười nói.

Chu Minh đế ngăn ra, cũng cười: “Cũng đúng! Yến hội vừa rồi uống hơi nhiều rượu, không ngủ được!”

“Vậy sao? Sao dân nữ lại cảm thấy hoàng thượng đang có tâm sự?” Nàng nhìn hấn chăm chú.

Vị hoàng đế này cũng khá thân thiết, Hạ Vân Hi cũng không để ý dần dần bình thường trở lại, đề tài cũng nhiều hơn.

Chu Minh đế khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: “Vân Hi, người..... đúng là quan sát rất kĩ!” Giống như nàng, cái gì cũng không thể gạt được cặp mắt thông minh kia.

Hạ Vân Hi xấu hổ cười cười: “Dân nữ trước kia học diễn nghệ được lão sư dạy cho, nếu muốn có quan hệ tốt thì phải biết nhìn mặt nói chuyện, dần dà cũng thành quen!”

“Diễn nghệ?” Chu Minh đế nghe vậy, tò mò.”Đó là cái gì? Giống diễn tuồng gánh hát sao?”

“Ách..... Cứ xem là thế đi!” Nàng cười ha hả nói. Cũng không thể nói cho hoàng thượng là nghệ sĩ thể kỷ hai mươi mốt, cũng không giống gánh hát cổ đại mấy.

“Trẫm nghe nói, gánh hát là phải đi khắp nơi làm xiếc, đó không phải là rất vất vả sao?” Vừa nghĩ tới như vậy, tâm Chu Minh Đế tràn đầy thương yêu, ánh mắt càng thêm nhu hòa như nước.

“Cũng giống thế, chẳng qua dân nữ rất thích biểu diễn nên không thấy vất vả!” Nàng nói lời này cũng không phải nói dối, từ nhỏ đã thích ca hát, khiêu vũ, mặc dù khổ cực nhưng vẫn rất vui.

Chu Minh để thở dài nói: “Người thật đúng là lạc quan kiên cường, khó trách hoàng hậu thích người như vậy!” Hần từ hoàng hậu biết được, Vân Hi ở cung Hoa Dương và Phượng Hoàng cung rất được yêu thích, mọi người cũng rất quan tâm nữ tử này.

Hạ Vân Hi có chút ngượng ngùng rồi.”Thật ra thì cũng không có gì đâu!”

Chu Minh để nhìn nàng dịu dàng cười một tiếng, như nhớ tới cái gì, thử thăm dò nói: “Vân Hi, người sao lại ngăn cản Dật Phong cùng công chúa, chẳng lẽ, người cũng thích Dật Phong sao?”

Nghe vậy, Hạ Vân Hi đỏ mặt, nhưng vẫn kiên định gật đầu: “Đúng vậy, dân nữ rất thích thái tử!” Chuyện này cũng không cần giấu diếm.

Chu Minh để dù đã sớm dự liệu, nhưng lúc này chính tai nghe được vẫn có chút không thoải mái, nhưng hần cũng không để lộ ra điều gì.

“Nhưng phải rõ ràng, Dật Phong là thái tử, hôn nhân với Thập công chúa đều là chuyện tốt với cả hai nước!” Hần trịnh trọng nói.

Hạ Vân Hi chau mày, không tự chủ được thốt ra: “Hoàng thượng, chẳng lẽ người chỉ quan tâm đến tình hữu nghị giữa hai nước mà không để ý cảm thụ của Dật Phong sao?”

Chu Minh để ngăn người, sau đó thú vị nở nụ cười: “Xem ra người rất thích Dật Phong?” Lại dám có ý kiến với hần, nàng đúng là người đầu tiên.

Hạ Vân Hi lúc này mới nhận ra lời nói bất kính của mình, cực kỳ ảo não, hơn nữa lại bị hoàng thượng chế nhạo, khiến mặt nàng càng thêm đỏ. Dưới ánh trăng, nàng tựa như tiểu nữ nhi ngượng ngùng mềm mại đáng yêu xinh đẹp, khiến tâm Chu Minh Để dao động, nhiệt huyết sôi trào.

Loại cảm giác này, tựa như thời điểm ban đầu nhìn thấy Dịch Ly, rung động mãnh liệt. Không kìm được, hần vươn tay, cầm chặt tay ngọc mảnh mai của nàng.

Hạ Vân Hi sợ hết hồn, sưng sờ nhưng không dám cử động, cảm thấy hết sức khó xử, luống cuống như ngồi trên đồng lửa.

Trời ạ, hoàng thượng! Ta nên làm gì đây, hất tay hần ra sao? Nhưng hần lại là hoàng thượng.....

Chu Minh hoàng đế ngưng mắt nhìn nàng, không chút ý định buông tay, đáy mắt bùng lên ngọn lửa khát vọng, là loại khát vọng chiếm hữu của nam nhân đối với nữ nhân.

Không tự chủ được, hần tựa vào gân hơn.....

Đang lúc ấy thì Thanh Thanh cầm một cái áo choàng lần tìm tới đây. Nàng vừa Hạ Vân Hi liền chạy tới nói: “Hạ cô nương, sao người vẫn còn ở đây, còn ăn mặc ít như vậy, trời rất lạnh, người biết.....”

Nàng vừa cầu nhàu vừa chuyển mắt nhìn, đột nhiên nhìn thấy Chu Minh để cũng ở đó, sợ tới mức nửa câu sau nghẹn cứng trong họng. Bởi vì khẩn trương mà tay chân luống cuống, áo choàng rơi xuống đất.

Càng khiến nàng khiếp sợ hơn chính là hoàng thượng lại —— lại nắm tay Hạ cô nương.

“..... Hoàng, hoàng..... Hoàng thượng.....” Nàng lắp bắp không thành tiếng.

Chu Minh để lấy lại tinh thần, không dấu vết buông tay ra, đứng lên, chấp tay sau lưng, quay đầu nhìn Hạ Vân Hi khẽ mỉm cười, cất bước rời đi.

Hạ Vân Hi thở phào nhẹ nhõm, cực kỳ cảm kích Thanh Thanh đột ngột xuất hiện, nếu không nàng thật không biết nên làm thế nào cho phải.

Thanh Thanh ngây người hồi lâu mới phản ứng được, nhìn hướng Chu Minh để rời đi, lẩm bẩm nói: “Hạ cô nương, sao người lại ở cùng hoàng thượng?”

Hạ Vân Hi lắc đầu một cái: “Là hần đột nhiên đi tới, còn dọa ta giật mình!” Nhớ tới mới vừa rồi, nàng liền xấu hổ, đối phương là hoàng thượng, không thể hành xử tùy tiện, thật là lúng túng không có chỗ thoát.

Thanh Thanh tò mò : “Vậy hai người nói những gì?”

“Tán gẫu thôi!” Còn có thể nói gì?

“Nhưng hoàng thượng đối với người.....” Thanh Thanh chần chờ nhìn nàng.

Mới vừa rồi ánh mắt hoàng thượng nhìn Hạ cô nương, thế nào giống như là đang nhìn..... Không không không, nhất định là nàng nhìn lầm rồi, làm sao có thể?

“Được rồi, đừng nghĩ bậy bạ, hoàng thượng không đối ta thế nào cả!” Hạ Vân Hi vội vàng giải thích, kéo Thanh Thanh, rời khỏi Ngự Hoa Viên.

“Nhưng ta mới vừa thấy.....” Thanh Thanh tựa hồ còn muốn hỏi nữa.

“Câm miệng!” Hạ Vân Hi trừng mắt, người sau lập tức ngậm miệng.

Họ không chú ý tới, một đôi mắt oán hận chí cực, nhìn hết mọi chuyện từ đầu đến cuối, mười ngón tay cắm ngập sâu vào trong lòng bàn tay.

78. Chương 79: Bữa Tiệc Bắt Đầu

Tối hôm sau, hoàng cung cử hành một cuộc bữa tiệc long trọng, ngoài mặt là nghênh đón hoàng thái tử và Thập công chúa Nam Ảnh quốc, trên thực tế lại là ứng theo yêu cầu Thập công chúa Thác Bát Nghiên, để nàng cùng Hạ Vân Hi so tài. Mà hoàng thượng cùng các đại thần cũng vui vẻ muốn thưởng thức hai đại tài nữ biểu diễn, vì vậy xây sân khấu ở Ngự Hoa Viên, đèn cung đình hoa lệ sáng chói, lệ ảnh mờ ảo, đặc sắc tuyệt đối phiên ca múa biểu diễn không ngừng.

Bữa tiệc lần này, cơ hồ là từ Nhạc thái phi cho tới bọn con cháu quan gia cũng muốn tham gia, Ngự Hoa Viên lúc này, tiếng người sôi trào, náo nhiệt cực kỳ.

Hoàng thượng, Thác Bát Luật cùng vương công đại thần ngồi ở một bàn trung gian. Nhạc thái phi và hoàng hậu, Dung phi cùng phi tần khác ngồi bàn bên cạnh.

Nhị hoàng tử Tiêu Dật Hiên cùng Lục hoàng tử, Thất hoàng tử và các hoàng tử khác ngồi chung; Tiêu Dật Phong, Tứ hoàng tử Tiêu Dật Dương, Sở Hạo Thần và Sở Hạo Dương bốn người một bàn.

Hoàng thân quốc thích, quan gia thiên kim một bàn.

Nhạc thái phi điểm ‘bạch trĩ vũ’ vừa ra. Năm tên cung nữ theo thứ tự ra sân, đạp nhẹ nhàng bước đến, phiến phiến khởi vũ, gờ lên cao chất như mây như ngân, tay áo mướt mà như bạch hạc bay lượn. Thân mang trang sức châu ngọc, chân mang tuyết châu giày. Động tác đồng loạt, tiết tấu thanh thoát.

Hoàng hậu cùng Tần phi thích thú say mê, mắt không chớp. Những đại thần khác không ngừng mời rượu, trò chuyện với nhau, tiếng cười vui rộn rã.

Thác Bát Luật vẻ mặt lười biếng, điệu bộ thanh thản, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt vuốt ly ngọc, một thân hoa phục cẩm bào điểm hồng, dù là lúc nào cũng đều lóa mắt như vậy, hẳn tựa như hứng thú xem biểu diễn trên đài, đôi mắt hoa đào lại đảo chung quanh, chờ đợi bóng hình tuyệt lệ xinh đẹp kia.

Chu Minh đế cũng không yên lòng, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về hướng bàn hoàng hậu, tựa hồ cũng chờ đợi người nào đến.

Sở gia huynh đệ ngồi hai bên Tiêu Dật Phong, Sở Hạo Dương đệ nhất nhiều chuyện, hẳn liếc Thác Bát Luật một cái, nhỏ giọng hỏi: “Dật Phong, việc kết thân này người thấy thế nào, thật muốn lấy công chúa đó sao?”

“Ta sẽ không lấy bất luận kẻ nào!” Tiêu Dật Phong liếc hắn một cái, mặt không đổi sắc mở miệng, giọng nói bình thản không có một tia dao động.

“Vậy cũng khó, ta xem hoàng thượng đã quyết định rồi, nhất định ngươi phải thành thân!” Sở Hạo Dương cười cười, vẻ mặt có chút hả hê.

Tiêu Dật Phong không nói gì, môi mím chặt, vẻ mặt thâm thúy lạnh lùng.

Mà Sở Hạo Thần ngồi bên cạnh nhìn sang thấy bạn tốt sắc mặt khó coi, y sau đó nhìn chằm chằm Sở Hạo Dương: “Ngươi bớt lảm nhảm đi, chuyện vẫn chưa xong đâu!” Người này thật chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Trừ phi công chúa đó thua, nếu không Dật Phong coi như nhất định thành phò mã.” Sở Hạo Dương bưng ly trà trên bàn lên ưu nhã nhấp một ngụm, miệng nâng lên nụ cười xinh đẹp: “Theo ta được biết, Thác Bát Nghiên là tài nữ nổi danh nhất Nam Ảnh quốc, văn võ song toàn, muốn nàng thua cũng không dễ dàng.”

“Chuyện này chẳng quan hệ tới ta.” Tiêu Dật Phong sắc mặt không vui cười lạnh.

“Dật Phong, Hạ cô nương đó dám khiêu khích công chúa trước mặt mọi người, có thể thấy được đối với ngươi tình cảm thâm thiết sâu đậm.” Sở Hạo Thần nghe nói chuyện xảy ra ngày đó trước điện Tuyên Chính, cảm thấy hết sức hứng thú.

“Đừng nhắc đến nàng trước mặt ta!” Tiêu Dật Phong sắc mặt càng lạnh hơn, hẳn tuyệt không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến nàng.

Sở Hạo Thần lại mặc kệ nói tiếp: “Ta còn nghe nói, nàng lần trước vì cứu ngươi mà bị trọng thương, cánh tay suýt nữa bị phế, lần này lại vì ngươi mà đắc tội công chúa! Dật Phong, ngươi thật một chút cảm động cũng không có sao?” Hẳn không phải máu lạnh vậy chứ?

Mặt Tiêu Dật Phong tựa hồ cứng lại nhưng vẫn hờ hững, con ngươi thâm thúy làm cho người ta không nhìn ra hắn đang nghĩ cái gì.

“Đó là chuyện của nàng!” Hồi lâu, hắn mới lạnh nhạt nói, không vì lời Sở Hạo Thần mà dao động.

Tiêu Dật Dương yên lặng cúi đầu uống rượu một bên, nghe họ nói chuyện, nhẹ cau mày, tuần dung thượng ẩn vài tia ưu thương chán nản.

“Chắc chắn, thật đúng là vô tình!” Sở Hạo Dương lắc đầu thở dài, đồng tình nói: “Nữ nhân kia cũng thật đáng thương, trao tim không đúng người, chỉ nhận lấy kết cục xấu thôi.”

“Đồng tình với nàng sao không hiến thân cho nàng đi?” Tiêu Dật Phong nhướn mày bĩu môi.

“Ta có ích lợi gì, người ta cần cũng không phải là ta!” Sở Hạo Dương quét đất mở ngọc phiến, tiêu sái vung quạt.

Tiêu Dật Phong hừ hừ, không nói thêm gì.

“Đại ca, ngươi vô tình với Hạ cô nương như vậy sao?” Tiêu Dật Dương lúc này mới lên tiếng, giọng nói có chút vội vàng. Nếu thật là như vậy, vậy hẳn có thể không cố kỵ theo đuổi giai nhân rồi.

“Ồ, Tứ hoàng tử, chẳng lẽ ngươi có tình ý với Hạ Vân Hi?” Sở Hạo Dương cố ý lớn tiếng nói, ánh mắt hữu ý vô tình liếc nhìn người khác.

Tiêu Dật Phong vẫn ra vẻ hờ hững không liên quan đến ta, trông mắt đen lạnh như băng không tiết lộ tâm tình gì.

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu! Nếu đại ca không muốn, vậy thì ta muốn!” Tiêu Dật Dương điềm điềm cười, hào phóng thừa nhận, trông mắt đen như bảo thạch thoáng qua tia yêu chiều.

Sở Hạo Dương nghe xong, cười to vỗ vỗ vai hắn: “Tứ hoàng tử nói rất hay, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, vì thần ủng hộ ngươi!”

“Vì thần cũng thế, nữ nhân tốt đáng được theo đuổi!” Sở Hạo Thần cũng cười nói, tiếp lời Sở Hạo Dương.

“Đại ca, ý của huynh thế nào?” Tiêu Dật Dương cẩn thận hỏi, mặc dù trong lòng đã xác định đại ca vô tình với Vân Hi, nhưng nhất định phải hắn chính miệng bảo đảm mới an tâm được.

Tiêu Dật Phong nghiêm mặt, ánh mắt hờ hững thâm trầm, hồi lâu mới lạnh lùng bỏ xuống một câu: “Ngươi muốn thế nào thì thế ấy, không cần hỏi ta!”

“Tạ đại ca!” Tiêu Dật Dương mừng rỡ, lần này hẳn hoàn toàn yên tâm.

Tiêu Dật Phong không nói gì thêm, mà cặp mắt thâm thúy kia lại cất dấu tâm sự nặng nề.

Sở Hạo Thần cùng Sở Hạo Dương liếc nhau một cái, cười đến thâm trầm.

Lúc này, bạch trử vũ đã biểu diễn xong, cung nữ quỳ đầy đất.

Nhạc thái phi vỗ tay, mỉm cười hô: “Người đâu, ban thưởng!”

Thái giám đưa phần thưởng lên. Các cung nữ tạ ơn, lui xuống.

Hoàng hậu quay đầu nhìn Thác Bát Luật, như lơ đãng nói: “Luật điện hạ, mau gọi Thập công chúa ra sân đi, chúng ta là chờ nhìn nàng biểu diễn!”

Thác Bát Luật cười cười, chỉ trên đài: “Hoàng hậu nương nương không cần nóng nảy, xá muội đã tới rồi!”

Sáu thị nữ Nam Ảnh quốc mặc hoàng sa y xinh đẹp đi lên, mỗi người cầm một bảo kiếm ánh sáng lờ lờ trong tay, đai lưng mỏng màu bạc theo gió bay phất phới, hết sức tuyệt mỹ.

Không bao lâu, bóng dáng màu trắng như Phượng Hoàng bay vào giữa sáu thị nữ. Lụa trắng như tuyết bay bay, gương mặt xinh đẹp của Thác Bát Nghiên lộ ra. Bàn tay vung lên, xoay tròn tua kiếm, phối với kỹ thuật nhảy tuyệt vời hỗ trợ lẫn nhau, kiếm - vũ kết hợp cương nhu, thay đổi luân phiên càng thêm rực rỡ, kỹ thuật nhảy tiêu sái oai hùng, hình thức huyền lệ nhiều màu, làm người ta không dời mắt được.

79. Chương 80: Khí Thế Như Hồng Kiếm Vũ

Tiếng trống tiếng nhạc tiếng kèn, tràn ngập tư tưởng dị quốc, trên đài ánh kiếm lóng lánh như mặt trời. Kỹ thuật nhảy của Thác Bát Nghiên mạnh mẽ mà kỳ diệu, như đàn tiên phi long bay liệng. Trong lúc lùi xuống, nhịp múa xoay nhanh, tiếng trống ầm ầm nhưng tiếng sấm, mạnh mẽ cuồng trào như dòng biển động khiến tất cả thất kinh.

Nhạc thái phi ngẩn người, nhìn hoàng hậu nói: “Này, vũ đạo của Nam Ảnh quốc cùng vũ đạo của chúng ta, thực sự bất đồng rất lớn! Ai gia chưa bao giờ biết nữ nhân cũng có thể múa kiếm vũ, hơn nữa còn có khí thế như vậy!”

Hoàng hậu nhìn lên khán đài, gật gật đầu, cũng nhin không được khen thanh: “Đúng là rất tuyệt, động tác nhanh nhẹn không ngừng, như cầu vòng du long, đầu đuôi lần lượt, lại như nước chảy mây trôi, đều đều mà nhẹ nhàng không dứt.”

“Hoàng hậu tỷ tỷ nói đúng, phân tích rất có đạo lý, làm cho chúng ta càng mở rộng tầm mắt.” Một tần phi vội vàng phụ họa.

Chu Minh đế cũng thập phần tán phục, liên tục tán thưởng: “Luật điện hạ, trẫm đã sớm nghe nói Nam Ảnh quốc Thập công chúa kiếm vũ lợi hại nhất, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giống bình thường, vũ thực sự rất đẹp.”

Thác Bát Luật cười nhẹ: “Nghiên nhi là niềm kiêu ngạo của hoàng thất chúng ta, không phải ta khoe khoang, nhưng tài nghệ nàng ở Nam Ảnh quốc cũng đứng nhất nhì, hơn nữa văn võ song toàn, là một kỳ nữ tử hiếm có!”

“Nói như vậy là trẫm có phúc, tìm được con dâu toàn tài như thế, ha ha!” Chu Minh đế cười lớn, càng nhìn Thác Bát Nghiên càng thấy hài lòng.

Hoàng hậu liếc Chu Minh đế một cái, nghe họ nói chuyện mà thập phần lo lắng. Hạ Vân Hi có thể thắng Thác Bát Nghiên sao?

Kiếm vũ của Thác Bát Nghiên càng múa càng sinh động, càng múa càng dũng mãnh, âm nhạc cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Sau một đoạn vũ đạo kịch liệt, Thác Bát Nghiên đột nhiên ném kiếm về trước, cao tới mấy trượng, sau đó, kiếm như một đạo điện quang phóng xuống từ không trung, tay nàng tiếp kiếm, kiếm chuẩn xác tra vào vỏ, khom người chào lễ mọi người dưới đài, âm nhạc dừng lại.

Chu Minh đế kêu to ‘Hảo’, dẫn đầu vỗ tay.

Nhạc thái phi cùng quan gia vỗ tay như sấm dậy.

Thác Bát Nghiên dẫn các thị nữ xuống đài, hướng Chu Minh đế hạ thấp người hành lễ: “Khấu kiến hoàng thượng!”

“Thập công chúa, quá đặc sắc, kiếm vũ của người thật là làm cho ta được mở rộng tầm mắt!” Chu Minh đế tán thưởng nhìn nàng.

“Hoàng thượng quá khen!” Thác Bát Nghiên khiêm tốn cười nói, nhưng nét mặt lại khó nén vẻ đắc ý.

“Hoàng thượng, kiếm vũ, ưu mỹ hoa lệ như vậy thật sự là khó gặp, thần thiếp nghĩ lần tỷ thí này người thắng được hẳn là Thập công chúa!” Dung phi cười nói.

Chu Minh đế còn chưa đáp, hoàng hậu đã giành nói: “Dung phi, vẫn là xem Vân Hi biểu diễn trước rồi hãy kết luận.”

“Đúng rồi hoàng hậu!” Nhạc thái phi lúc này nhớ tới lời đồn đại trong cung, không khỏi tò mò hỏi: “Các người nói nữ nhân Vân Hi kia, thực sự rất giống Dịch Ly sao?”

Hoàng hậu gật gật đầu: “Quả thực là thế!”

“Thật vậy chăng?” Nhạc thái phi mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng phân phó: “Mau gọi nàng lên sân khấu đi, ai gia rất muốn trông thấy nàng!”

Hạ Dịch Ly thông minh cơ trí thường giúp bà giải quyết không ít vấn đề nan giải, bà rất thích nữ tử như vậy, ngoại trừ yêu chất Sở Hạo Thần ra, thì Hạ Dịch Ly rất được bà sủng ái, bây giờ nghe nói có người giống Dịch Ly như đúc, nàng thực không thể chờ được gặp nữ tử kia.

“Thái phi không cần lo lắng, Vân Hi đang chuẩn bị, sẽ ra sân ngay thôi!” Hoàng hậu cười nói

80. Chương 81: Nhiệt Vũ Khinh Ca, Chấn Hồn Nhiếp Phách

Mọi người vừa nghe cô nương giống Thiên Nữ muốn biểu diễn, đều vô cùng chờ mong, lưng bắt giác thẳng lên, chăm chú nhìn về sân khấu.

Thác Bát Nghiên thấy thế, bĩu môi, nàng cũng muốn xem Hạ Vân Hi kia có bao nhiêu tài giỏi, có thể thắng được kiếm vũ tuyệt thế vô song của nàng không.

Đúng lúc này, bốn gã tiểu thái giám nâng chuông nhạc lên sân khấu, nó là do các loại chuông khác nhau ghép lại thành nhạc khí, mỗi cái đều có một vai trò riêng, trong khoang trống rỗng. Đó là nhạc cụ gõ biến âm, phát ra âm thanh thanh thúy dễ nghe, hơn nữa dư âm kéo dài. Tiếp theo là đám cung nữ cầm tỳ bà, thất huyền cầm, cuối cùng là kèn đồng.

Chúng thái giám cung nữ lên đài, gọn gàng ngồi hai bên.

Không lâu sau, Hạ Vân Hi một thân hắc sa y chậm rãi bước lên sân khấu, mái tóc dài đen nhánh không cài trang sức, tung bay trong gió. Nàng lúc này như tinh linh trong đêm đen, tràn ngập cảm giác thần bí mị hoặc.

Nàng nhanh nhẹn xoay người, đối mặt với mọi người, môi anh đào mỉm cười làm người ta hoa mắt, ánh mắt lơ đãng mị hoặc, khuynh thiên khuynh địa.

Mọi người kinh diễm, chăm chú nhìn Hạ Vân Hi không dời mắt.

“Ôi, Hạ cô nương này thật đúng là tuyệt sắc giai nhân hiếm thấy, mị hoặc phong tình, ngay cả ta cũng phải cam bái hạ phong!” Sở Hạo Dương cảm thán lắc đầu, hạ quạt trong tay xuống.

Sở Hạo Thần kỳ quái liếc mắt hần một cái. “Các hạ, người có phải nam nhân không?” Cam bái hạ phong cái gì chứ?

“Người chẳng lẽ không cảm thấy ta tuấn mỹ còn hơn mấy phần so với nữ nhân sao?” Sở Hạo Dương mị hoặc liếc hần, anh tuấn cười tà.

Sở Hạo Thần nổi da gà, hần chà xát hai tay, chịu không nổi nói: “Cầu xin người, ta dù chưa ăn no nhưng cũng có thể nôn ra được.” Quá buồn nôn.

Tiêu Dật Phong lãnh trùng hai người một cái, vốn loại chuyện huyền ảo này đã đủ phiền, hai người này còn không thể yên tĩnh một chút sao?

Lúc này âm nhạc đã vang lên, Hạ Vân Hi khẽ động, phong tình vạn chủng bước đến. (thỉnh mọi người nghe bài ‘Tình nhân thật’ vừa đọc đi ha)

Nàng đóng đưa eo nhỏ, khẽ mở môi anh đào, giương tay cất miệng hát một ca khúc hiện đại đầy nhiệt tình. Thanh âm ngọt ngào sục sôi mà nhẹ nhàng truyền đến tai mỗi người——

Tình nhân của ta

Trái tim của ta

Mộng của ta

Linh hồn của ta

Cho chàng

Tình nhân của ta

Ta yêu chàng

Ta tin

Ta là tình nhân trong mộng của chàng

ye——

Thanh âm của nàng sục sôi mang theo tiết tấu bước binh, eo nhỏ theo âm nhạc đóng đưa nhiệt tình, tóc đen tung bay, kỹ thuật nhảy điêu luyện, kích tình vô hạn, trong mắt mọi người lại như một ngọn lửa, thiêu đốt vô tận không dứt.

Tất cả mọi người kinh hãi, ngây ngẩn cả người, trùng mắt nhìn cảnh tượng trên đài, hoàn toàn choáng váng.

Khuôn mặt nàng ngây thơ tuyệt mỹ, thanh diễm bức người, phong tình dụ hoặc, nhu hòa yêu mị, hồn nhiên lại hoang dã, thế gian lại có nữ tử có thể cùng sở hữu hai loại thần vận này sao, Thác Bát Luật kinh ngạc không ngớt, tuy đã gặp qua vô số mỹ nữ nhưng cũng vẫn dao động vì nữ nhân trước mắt.

Hạ Vân Hi nhiệt tình ca vũ, trong nháy mắt khiến toàn thể đều sôi trào lên, có người thậm chí theo nàng ca vũ, còn lại vỗ tay cổ vũ nhiệt tình.

Chu Minh đế cùng Tiêu Dật Dương càng ngây người hơn, không chuyển mắt nhìn chằm chằm bóng hình xinh đẹp tuyệt mỹ trên đài.

Tiêu Dật Phong thần tình hồ hững nhìn không ra biến hóa gì, nhưng trong lòng tựa hồ bị nữ tử kinh diễm trên đài làm xao xuyến, dần dần khơi dậy thứ tình cảm như dung nham, chậm rãi đi sâu vào tâm khảm.

Cảm nhận được ánh mắt hần chuyên chú, nụ cười trên môi Hạ Vân Hi sâu hơn, tiếng ca cũng càng thêm mềm mại động lòng người, vũ điệu càng thêm cuồng dã nhiệt liệt, tử nhân trong trẻo nhìn chằm chú người yêu trong lòng, hát tình ca ——

Yêu

Có thể coi là thời gian tốt
Ta sẽ hạnh phúc trong lòng
Hắc
Chàng là người tốt
Làm cho ta như bước trên tầng mây, quên đi đau khổ
Lalalala
Tình yêu làm cho ta choáng váng
Lalalala
Tưởng niệm làm cho người đau lòng
Không cần hỏi lại
Trong lòng ta đã xác định
Chàng là của ta
Number one!
Tình nhân của ta
Trái tim của ta
Mộng của ta
Linh hồn của ta
Cho một người
Tình nhân của ta
Ta yêu chàng và ta tin
Ta là tình nhân trong mộng của chàng
ye... ..

Ca khúc hát đến đây, là từng tiếng kêu khàn khàn tiêu hồn, Hạ Vân Hi nhắm mắt ngửa đầu, thanh âm ngọt ngào trở nên lỗ mãng, cuối cùng điên cuồng kêu lên, thanh âm hạ xuống, nàng càng múa càng nhanh, tiếng ca cũng kích tình vô hạn, kéo mọi người cùng nhập vào cảnh giới điên cuồng.

Lalalala
Tưởng niệm làm cho người đau lòng
Không cần hỏi lại
Trong lòng ta đã xác định
Chàng là của ta
Number one!
Tình nhân của ta
Trái tim của ta
Mộng của ta
Linh hồn của ta
Cho một người
Tình nhân của ta

Ta yêu chàng và ta tin

Ta là tình nhân trong mộng của chàng

...

Tiêu Dật Phong yên lặng nhìn nàng, ánh mắt dần trở nên ôn nhu, nhưng nhìn kỹ vẫn lạnh lùng trong trẻo như thường.

Đang Hạ Vân Hi tập trung tinh thần vào ca vũ, đột nhiên cảm giác được một ánh mắt oán hận bắn về phía nàng, nàng khẽ run, trong lòng nghi ngờ, lặng lẽ quét mắt một vòng, nhưng đều là người vui vẻ xem nàng biểu diễn, không có chút nào khác thường!

Coi như là Thác Bát Nghiên kia, cũng chỉ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn chăm chăm nàng, không có ác ý.

Kỳ quái, rốt cuộc là ai?

Nhạc thái phi kinh hãi, kích động kéo tay hoàng hậu: “Người nói không sai, nàng thực sự rất giống Dịch Ly! Còn có, nàng hát giỏi quá, còn có vũ điệu... Ai gia xem mà cảm thấy mình như trẻ lại, thật kỳ diệu.”

Hoàng hậu cũng xúc động, cầm tay Nhạc thái phi: “Đúng vậy, thần thiếp cũng cảm thấy tâm tình dâng trào, vũ khúc này thật sự có ma lực mà.”

Tiêu Dật Hiên mặc dù cũng nhìn lên đài, nhưng lại là ánh mắt dò xét nhìn Hạ Vân Hi, khóe miệng cười nhạt, thần tình bí hiểm, không ai biết trong lòng hắn nghĩ gì.

Trên sân khấu, Hạ Vân Hi chuyển âm cao, lại lần nữa điên cuồng thét chói tai, thân thể đồng thời lắc mạnh, tử nhân mị hoặc dưới ánh đèn chớp động ánh sáng ngọc lưu quang, ca vũ ngừng lại, âm nhạc cũng từ từ kết thúc.

Lập tức, nhạc sư theo Hạ Vân Hi đi tới giữa đài, cúi người cùng kêu lên kêu: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Chu Minh đế sững sốt nửa ngày mới đứng dậy, điên cuồng vỗ tay.

Nhạc thái phi cùng chúng thần vỗ tay vang như sấm, âm thanh ủng hộ nổi lên bốn phía, vỗ đến hai tay phát đau cũng không ngừng. Bọn họ chưa từng nghe qua ca khúc chấn hồn nhiếp phách như vậy, xem qua vũ đạo mị hoặc cuồng dã như vậy, kia kiểu tư muôn vàn, tất cả biến hóa, làm bọn hắn kinh ngạc không dứt, dường như Hạ Vân Hi thật là yêu tinh ám dạ mà đến, đầu độc nhân tâm

81. Chương 82: Cam Bái Hạ Phong

Chu Minh đế nhin không được đi lên phía trước, nâng Hạ Vân Hi dậy: “Đứng lên đi, Vân Hi!”

“Tạ ơn hoàng thượng!” Không ngờ hoàng thượng lại tự mình đến đỡ nàng, Hạ Vân Hi có chút thụ sủng nhược kinh, vội vã tạ ơn.

Lại lần nữa gần gũi nhìn thấy khuôn mặt mỹ lệ quen thuộc này, nhưng bất đồng là so với trước kia nàng có thêm vài phần trẻ con, thiếu một phần nhã nhặn lịch sự, nàng mặt hắc sa y lộ vẻ kiêu mị mà bướng bỉnh.

Tổ hợp mâu thuẫn như vậy nhưng Chu Minh đế lại thấy tâm thần rung chuyển, quên cả thả tay ra.

Hạ Vân Hi có chút xấu hổ, nhưng đó là hoàng thượng nên không dám có ý kiến gì.

“Hạ cô nương, nàng còn nhớ ta không?”

Một thanh âm ôn hòa ở vang lên bên tai, thay nàng giải vây kịp lúc. Chu Minh đế lúc này mới bừng tỉnh đại mộng, vội vàng buông tay.

Nhìn nam tử tuấn tú trước mắt, Hạ Vân Hi thoáng sững sốt, cảm thấy rất quen mắt, suy tư một chút rồi như nhớ ra cái gì mở to mắt, miệng há thành chữ O.

“Là người?” Thật đáng sợ, thế giới quá nhỏ bé rồi, ở đây mà cũng gặp phải hắn. Hình như... Lần trước vẫn còn chưa trả ngựa cho hắn đâu.

Thấy nàng giật mình, Tiêu Dật Dương cảm thấy rất vui vẻ vì nàng còn nhớ rõ chính mình, liền cười nói: “Không sai, là ta! Không ngờ chúng ta có duyên như vậy!”

Chu Minh đế kinh ngạc nhìn nhìn hai người: “Các người biết nhau sao?”

Hạ Vân Hi im lặng, không biết nên mở miệng thế nào, cũng không thể nói mình cướp ngựa của người ta được. Tiêu Dật Dương mỉm cười gật đầu, vẻ mặt nhu hòa: “Phụ hoàng, Hạ cô nương mượn ngựa của nhi thần, cũng xem như quen biết.”

Hạ Vân Hi lại giật mình, không ngờ hẳn lại là hoàng tử.

Lúc này, hoàng hậu đi lên phía trước, cười nói: “Vân Hi, màn biểu diễn của con thật đặc sắc, ca xướng hay, mỹ vũ lại tuyệt, bản cung thấy người thắng chỉ có thể là con.” Thuận tiện kéo tay áo nàng.

Hạ Vân Hi lúc này mới nhớ tới chuyện trọng yếu, vội nhìn về phía Chu Minh đế, nghiêm chỉnh nói: “Hoàng thượng, thỉnh ngài bình chọn, diễn xuất ta và Thập công chúa, ai thắng ai thua?”

Lời này vừa nói ra, Chu Minh đế bị khó xử. Vốn là Hạ Vân Hi ca vũ xuất sắc, so với Thập công chúa còn hơn mấy phần. Nhưng nói như vậy không phải là không nể mặt Thập công chúa và Luật điện hạ sao?

Những người khác thấy hoàng thượng không lên tiếng, cũng không dám nói gì. Mặc dù trong lòng bọn họ cũng cho rằng vũ đạo Hạ Vân Hi hơn một chút!

“Không cần bình, ta cam bái hạ phong!” Thác Bát Nghiên đột nhiên đứng lên, lớn tiếng nói.

Không ngờ người nói lại là Thập công chúa, mọi người cực kỳ kinh ngạc, cho là mình nghe lầm.

Hạ Vân Hi càng ngạc nhiên hơn, nàng đang nhận thua sao? Có thể sao? Thác Bát Nghiên kiêu ngạo tự phụ như vậy...

“Không cần phải dùng loại này ánh mắt nhìn ta.” Thác Bát Nghiên đi tới trước mặt nàng, giọng điệu vẫn cao ngạo như cũ: “Mặc dù ta cho rằng ngươi nhảy giỏi hơn ta, nhưng cũng không có nghĩa ta sẽ buông tha Dật Phong!”

“Ngươi có ý gì?” Hạ Vân Hi trừng mắt, đừng nói nàng vẫn chọn Dật Phong làm phò mã.

“Yên tâm, ta vẫn giữ lời!” Thác Bát Nghiên liếc nàng, không cam lòng hừ lạnh một tiếng.

“Vậy ngươi...” Nàng thực sự làm không hiểu trong hồ lô nàng ấy bán cái gì được?

Thác Bát Nghiên ái mộ nhìn bóng dáng cao lớn đứng gần đó, lập tức ngạo nghễ ngẩng cao đầu: “Ta mặc dù sẽ không chọn hẳn, nhưng ta sẽ cố gắng làm cho hẳn yêu ta để hẳn chọn ta làm thái tử phi.”

“Ha ha ha” nàng vừa dứt lời, Hạ Vân Hi cười ra tiếng, trào phúng mười phần nói: “Chỉ bằng ngươi, không biết tự lượng sức mình!” Dật Phong sẽ yêu loại nữ nhân cao ngạo này sao, không thể nào.

Thác Bát Nghiên trừng nàng nhưng không tức giận, cười duyên: “Ta lượng sức thế nào, ngươi cứ chờ xem!” Nàng tuyệt đối tin vào sức quyến rũ của mình.

Hạ Vân Hi còn muốn nói, Nhạc thái phi đã đi lên hòa giải: “Được rồi, thắng bại đã phân, các người đừng cãi cọ nữa, để mọi người cười nhạo!”

Hoàng hậu cũng kéo tay Hạ Vân Hi: “Vân Hi, thái phi nương nương cũng đã lên tiếng, con không nên nói nữa, lại đây ngồi với ta!”

“Nương nương, con muốn ngồi chung bàn với Dật Phong!” Nàng vừa nói vừa liếc qua trái, lại phát hiện nam nhân kia đã đi đâu mất rồi

“Trời ạ, hẳn đi đâu chứ?” Câu này là Thác Bát Nghiên nói, nàng oán giận giậm chân.

Hạ Vân Hi cố ra vẻ thản nhiên nhìn cái bàn trống rỗng trước mắt, nàng hát bài đó, ngoại trừ muốn thắng Thác Bát Nghiên ra còn là vì hẳn, muốn dùng ca khúc để diễn tả nỗi lòng, chẳng lẽ hẳn không cảm nhận được sao?

Dật Phong... Nàng ảm đạm, lặng yên theo hoàng hậu đi tới chỗ ngồi ngồi xuống.

Nhạc thái phi đối với nàng hết sức tò mò, không ngừng hỏi han chuyện trò, các phi tần khác cũng tranh nhau nói với nàng, dần dần, nụ cười Hạ Vân Hi lại mỉm cười như trước.

Thác Bát Luật vẫn không lên tiếng, im lặng phẩm trà trong tay, nhưng đôi mắt hoa đào vẫn nhìn theo hình bóng tuyệt mỹ, nụ cười nhàn nhạt đọng trên môi.

Hạ Vân Hi, nàng thực sự là ngày càng thú vị!

Hạ Vân Hi chiến thắng khiến Hoa Dương cung ầm ĩ. Mọi người tụ ở viện Tử Nguyệt các, vây quanh nàng hỏi han, líu ríu không để yên. Thanh Thanh khoa trương, miêu tả màn biểu diễn của Hạ Vân Hi ba hoa chích chòe, sinh động như thật. Mọi người nghe đến mắt căng tròn, thán phục trầm trồ, hâm mộ, tán thưởng, vỗ tay không ngừng.

Kim bài tam tướng cũng nghe, truy vấn: “Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?”

“... Hạ cô nương xoay người một cái, mái tóc tung bay, điệu múa càng đẹp mắt, hoàng thượng và mọi người nhìn không chuyển mắt, có người còn nhảy theo Hạ cô nương ...” Thanh Thanh diễn tả lại động tác của Hạ Vân Hi, còn ư hử mấy câu từ khúc đến nhuộm đậm bầu không khí lúc đó.

“Oa... Thật lợi hại!”

“Hạ cô nương thật quá giỏi a!” Bọn thái giám hoan hô lần nữa, vỗ mặt sùng kính.

Hạ Vân Hi đắc ý, cười đến kiêu ngạo.

“Nhìn xem Vân Hi cô nương chúng ta, không ra tay thì thôi, đã ra tay thì đúng là kinh người, hoàn toàn thoát khỏi quy phạm truyền thống của tiểu thư khuê các, lúc thì theo đuổi phu quân lúc thì tham gia tài tử tranh tài, bây giờ lại nhảy vũ điệu kỳ lạ như thế, thực sự là làm đại ca ta thán phục không ngớt.” Lý Trạch Dương vỗ vỗ đầu nàng, thú vị lại nghiêng ngả nói.

“Lý đại ca nói rất hay!” Hạ Vân Hi vỗ bụng của hắn, vừa tròn vừa lớn, nàng xem nó như cái trống lớn mà đập.

82. Chương 83: Tranh Giành Tình Nhân

“Còn phải nói sao? Vân Hi muội tử, lão Lý đây là nhân cơ hội chê bai muội, nói muội không có phong phạm tiểu thư khuê các.” Lục Phi Vũ nhân cơ hội khiêu khích ly gián, cười đến quỷ dị.

“Người đi chết đi!” Lý Trạch Dương ném một chén trà qua: “Đừng phá đám tình cảm huynh muội chúng ta!”

“Lý đại ca yên tâm đi, tiểu muội ta luôn hướng theo người nhà!” Hạ Vân Hi cười duyên nắm tay hắn.

“Hảo hảo, đại ca cuối cùng cũng không uống công thương muội!” Lý Trạch Dương đắc ý cười to, một bộ dáng huynh muội tình thâm.

Lục Phi Vũ bĩu môi, khinh bỉ nói: “Ta nói Vân Hi muội tử, muội cũng quá thiên vị rồi, trong mắt chỉ có đại ca, không tam ca? Sớm biết vậy lần trước không giúp muội!”

“Đâu có đâu có...” Hạ Vân Hi bước lên phía trước, cười đến động lòng người kéo tay hắn: “Lục tam ca là người tốt, thường xuyên chiếu cố Vân Hi, Vân Hi cảm kích vô cùng, sao lại không để ý đến huynh chứ?”

“Ừm, vậy mới được chứ!” Lục Phi Vũ cuối cùng cũng hài lòng toét miệng.

Tề Diệp Lỗi ngồi bên cạnh cười cười, tiếc hận cảm thán nói: “Tiếc là chúng ta không được xem Vân Hi muội tử biểu diễn, thực sự là tiếc nuối!” Sớm biết đã không đi chúc mừng thái sư phủ gì đó!

“Nhị ca không cần phải thở dài, cùng lắm Vân Hi lại nhảy một lần nữa cho các huynh xem là được!” Hạ Vân Hi cười hì hì đi tới bên cạnh hắn an ủi nói.

“Thật sao? Chúng ta đang chờ xem đây!” Tam tướng kinh hỉ nhảy dựng lên.

“Đương nhiên rồi! Nói cho các huynh biết, lúc muội ở quê hương đã học thuộc rất nhiều bài hát hay, còn biết rất nhiều vũ đạo, muội biểu diễn cho các huynh xem hết...”

Hạ Vân Hi hưng trí bừng bừng nói, mọi người nghe được lại vui mừng lên.

Cách ngày, Hạ Vân Hi mang đồ ăn sáng, sôi nổi đi về phía Cẩm Sắc cư. Ai ngờ vừa mới bước vào đã nghe ồn ào phía trước.

“... Dật Phong, người đừng đuổi ta, để ta ——”nàng còn chưa nói xong đã bị đẩy ra khỏi phòng, cửa đóng sập ngay trước mắt

Hạ Vân Hi kinh ngạc, bước đến gần, thì ra là Thác Bát Nghiên đáng ghét kia!

“Sao người lại tới đây?” Nàng quát.

“Chỉ có người có thể tới sao?” Thác Bát Nghiên đứng vững, mắt to liếc nhìn nàng.

“Ta cảnh cáo người, rút xa một chút, không cho phép tới gần Dật Phong của ta.” Nữ nhân này, lại dám trang điểm được trang điểm xinh đẹp như thế, muốn quyến rũ ai?

Hạ Vân Hi trong lòng đổ kị vô hạn, tay nắm chặt thành quyền.

“Cái gì Dật Phong của người, không biết xấu hổ! Hắn là phò mã của bản công chúa, người mới là rút xa một chút.” Thác Bát Nghiên hừ lạnh, khinh thường nói.

Phò mã của nàng? Nữ nhân đáng chết dám nói như vậy! Hạ Vân Hi giận điên lên, đánh một chưởng về phía nàng.

Thác Bát Nghiên cả kinh, vội lắc mình tránh, nhưng nàng còn chưa kịp thở một hơi Hạ Vân Hi đã ra quyền tiếp theo, bức nàng tránh đông chạy tây.

“Buồn cười, muốn đánh nhau, cho là ta đánh không lại người sao?” Thác Bát Nghiên phát hỏa, xuất mấy chiêu, tung quyền, ra nhiều đòn sắc bén cùng lúc, chiêu thức cực kỳ đẹp mắt.

Hai người cứ so chiêu trong sân như vậy, chẳng màng tới ai.

Tiêu Dật Phong mặt không thay đổi nhìn màn khôi hài ngoài cửa sổ, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như mọi ngày.

“Trời ạ, các nàng đánh nhau thật rồi ” Tề Diệp Lỗi đứng bên cạnh chắc chắc hai tiếng, như vô ý nói: “Điện hạ, Vân Hi chúng ta thật lợi hại, bất quá không có khinh công, nắn rất nhanh sẽ thua trong tay Thập công chúa.”

“Mặc kệ nàng!” Vẻ mặt Tiêu Dật Phong âm lãnh tựa như không liên quan.

“Có thể sẽ bị thương!” Điều này cũng mặc kệ?

“Không liên quan tới ta.” Ngữ khí của hắn cùng biểu tình như nhau không chút tình cảm dao động nào.

“Thật là máu lạnh, thật không biết lòng người có phải làm bằng sắt hay không!” Tề Diệp Lỗi lắc đầu thở dài, nhìn tiểu nữ nhân đang ứng chiến ngoài cửa sổ mà thương cảm thay.

Xinh đẹp động lòng người như vậy lại coi trọng một khối đầu gối, rõ tự tìm tội!

Bên kia, Hạ Vân Hi cùng Thác Bát Nghiên đã đánh ra tới ngoài viện, chiêu thức sắc bén, ai cũng không nhường ai, không phân thắng bại. Dần dần Hạ Vân Hi rơi vào thế hạ phong, mặc dù thân thủ nàng nhanh nhẹn, nhưng Thác Bát Nghiên có khinh công phối hợp với chiêu thức, trên dưới tung bay, đánh cho nàng đỡ đến choáng váng.

Cuối cùng, Thác Bát Nghiên chớp thời cơ, nhảy lên tung một cước xuống, Hạ Vân Hi loạng choạng mấy bước, mắt hoa lên, choáng váng sắp té lăn ra đất ——

Bỗng một bàn tay đứng lúc ôm đầu vai nàng, giữ lại eo nàng; đồng thời, nàng cũng vội vàng vươn tay ôm chặt cổ người nọ, nàng không muốn ngã mất mặt vậy đâu.

Nằm trong lòng ngực ấm áp, nàng kinh ngạc mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuấn nhã ôn hòa, ý cười đọng đầy mắt làm người ta cảm thấy ấm áp.

“Là người, Tứ hoàng tử!” Hạ Vân Hi cực kỳ kinh ngạc, hắn sao lại ở chỗ này?

“Hạ cô nương, nàng không sao chứ, có bị thương hay không?” Tiêu Dật Dương ôn nhu nói.

“Không sao, cảm ơn người!” Hạ Vân Hi cảm kích cười, nhớ đến mình vẫn còn núp trong lòng hắn, vội đẩy hắn ra đứng thẳng người.

Lần đầu thấy nàng cười với mình, đáy mắt thâm thúy của Tiêu Dật Dương lóe sáng, ngực hơi chấn động một chút, ánh mắt trở nên nóng bỏng, không chớp mắt nhìn nàng.

Hạ Vân Hi bị hắn nhìn như vậy có chút thẹn thùng, quay đầu tránh ánh mắt hắn, vừa vặn thấy Tiêu Dật Phong đang đứng cách đó không xa, ánh mắt thâm trầm lạnh lùng nhìn nàng...

Nàng tựa hồ thấy hắn không vui... A, không vui? Hắn đang tức giận sao? Vì sao chứ?

Chẳng lẽ... Thấy Tiêu Dật Dương đỡ nàng nên hắn không vui? Vẫn là nàng tự mình đa tình hay hoa mắt?

Giữa lúc Hạ Vân Hi muốn nhìn rõ hàm ý trong mắt kia, Tiêu Dật Phong đã ngẩng mặt lên, vẻ mặt hồ hững như cũ, tựa như cái gì cũng không phát sinh, xoay người bỏ đi.

“Dật Phong, dừng đi, chờ ta một chút!” Nàng cuống quýt đuổi theo kéo tay hắn.

“Buông ra!” Lần thứ một nghìn lẻ một đẩy tay nàng, băng hàn trong tròng mắt đen lạnh lẽo không nhiệt độ.

“Sao chàng vẫn chán ghét ta như vậy?” Hạ Vân Hi không buông tha tiếp tục đuổi theo hắn: “Dật Phong, ta thực sự rất thích chàng, ta là thật tâm, chàng vì sao không chịu tiếp nhận ta? Tại sao vậy?”

Nàng chịu đủ việc bị hắn coi thường rồi!

Tiêu Dật Phong đột nhiên dừng bước, lạnh lùng liếc nàng: “Thích ta vì cái gì, vì ta là thái tử sao? Người muốn vinh hoa phú quý sao?” Đúng là nữ nhân lòng tham không đáy.

“Ta chỉ thích chàng, ta không cần vinh hoa phú quý!” Sao hắn lại nghĩ nàng như vậy?

83. Chương 84: Nguy Hiểm Tiến Tới Gần

“Nữ nhân là đồ dối trá!” Tiêu Dật Phong hừ lạnh, giọng điệu đầy châm chọc: “Bất quá người cũng không cần lo lắng, dù ta không lấy người, người vẫn có rất nhiều cơ hội hưởng thụ vinh hoa phú quý!”

“Có ý gì?” Hạ Vân Hi ngạc nhiên nhìn hắn, trong cặp mắt băng lãnh kia cho tới bây giờ vẫn không có nàng.

“Người không phải có một Tứ hoàng tử sao? Chỉ cần quyến rũ một chút là có thể lên làm hoàng tử phi, thậm chí...” Tiêu Dật Phong cười lạnh lùng, biểu tình giễu cợt: “Ngay cả hoàng quý phi cũng có thể làm!”

Nhớ tới biểu tình của phụ hoàng cùng Tiêu Dật Dương nhìn nàng, trong lòng hắn không hiểu sao lại khó chịu, thêm nàng cứ liên tục tra hỏi, khiến cho hắn bức tức, giận quá mất khôn.

“Chàng nói vậy bực bội gì đó? Chàng biết rất rõ người ta yêu cũng chỉ có chàng!” Hắn sao lại có thể quá đáng như vậy?

“Tự mình đa tình!” Tiêu Dật Phong hừ lạnh, vẻ mặt chán ghét quen thuộc. Lập tức chuyển mắt nhìn về phía Thác Bát Nghiên bên cạnh: “Thập công chúa, người không phải muốn đi xem hội chùa sao?”

“A... đúng đúng!” Bị điểm tên, Thác Bát Nghiên ngẩn ra một lúc mới phản ứng được, vội vàng gật đầu, sau đó lại cẩn thận hỏi lại: “Người muốn cùng đi với ta sao?”

“Đương nhiên!” Tiêu Dật Phong nhếch môi, gật gật đầu.

“Thật sao? Người thực sự muốn đi cùng ta sao?” Thấy hắn đột nhiên thay đổi quyết định, Thác Bát Nghiên cảm thấy kinh hãi vô cùng.

Cho dù tâm tư trong mắt hắn thâm sâu khó dò, nhưng hắn lạnh nhạt nói: “Người là khách quý của nước ta, ta không có lý do gì cự tuyệt. Đi thôi!”

Nói xong, hắn xoay người rời đi. Thác Bát Nghiên hạnh phúc mừng rỡ, vội vã theo sát hắn, một tắc cũng không rời.

Cái gì, Dật Phong lại muốn bồi công chúa kia đi xem hội chùa? Hạ Vân Hi khiếp sợ trừng lớn mắt, vẻ mặt ngờ ngàng.

Tại sao có thể như vậy? Luôn khinh bỉ nữ nhân, chán ghét nữ nhân như hắn lại mở miệng mời Thác Bát Nghiên, sao có thể?

Thấy hai người xoay người sóng vai rời đi, nàng bước lên phía trước ngăn cản: “Đứng lại, các người không được đi!”

“Này, người đủ chưa?” Thác Bát Nghiên không thể nhịn được nữa bước lên đẩy nàng: “Dật Phong đã nói không thích người, người còn quần quýt cái gì, không cảm giác mình rất phiền sao?”

“Người câm miệng!” Hạ Vân Hi giận sôi, nàng muốn vả nàng ta.

Thác Bát Nghiên muốn ra tay, Tiêu Dật Phong ấn tay nàng xuống, đẩy nàng sang bên cạnh: “Muốn khóc lóc om sòm thì đến nơi khác đi, đừng làm loạn trước mặt ta!”

Hạ Vân Hi loạng choạng mấy bước mới đứng vững, không dám tin nhìn hắn, vẻ mặt thương tâm ủy khuất! Hắn, hắn lại vì nữ nhân khác mà đánh nàng..

Tiêu Dật Phong tận lực phớt lờ màn sương trong mắt nàng, ngôn ngữ băng lãnh sắc bén lại lần nữa vang lên: “Nếu không muốn lại khiến người ta chán ghét thì trở về Phượng Hoàng cung đi, đừng ở đây cản trở ta.”

Cản trở hắn? Chẳng lẽ là ngại nàng không để hắn cùng Thác Bát Nghiên hẹn hò sao? Hạ Vân Hi càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng khổ sở, cổ nén nước mắt, nàng cái gì cũng không nói, xoay người chạy đi.

Đến khi không còn nhìn thấy nam nhân tàn nhẫn kia nữa nàng mới dừng lại, nước mắt chảy dài trên má.

Ngày mùa hè nhàn nhạt sương chiều, nhẹ nhẹ từng sợi vương hoa sen, lá xanh mơn mớn.

Hạ Vân Hi chán nản ngồi trên bãi cỏ, mái tóc đen nhánh dài nhỏ lay động theo gió, mày hạ nhu hòa, lông mi bán nguyệt, đôi mắt vẫn còn lấp lánh lệ.

“Ai...” Nàng ngẩng đầu nhìn mây trắng trên trời, tâm tình nặng nề đến khó thở.

Có một loại cảm giác đau lòng chậm rãi lan tràn, đến yết hầu, đến toàn thân... Thâm nhập vào tâm khảm, hành hạ nàng đau đớn.

Hắn lạnh lùng vô tình như vậy! Chẳng lẽ hắn chán ghét nàng đến thế sao? Mặc kệ nàng dùng bao nhiêu cách, hắn vẫn chẳng mấy may cảm động... Nàng thậm chí còn kém hơn Thác Bát Nghiên mới đến kia!

Trong mắt hắn, nàng chỉ là đơn phương, chỉ là tự mình đa tình thôi...

Sương mù mờ mịt phủ đầy mắt nàng, nhớ tới này chuyện khi nãy, hai hàng nước mắt lại trượt xuống. Thân ảnh nhỏ gầy trong trời đất bao la càng thêm yếu nhược, như muốn theo gió bay đi.

Chẳng biết vì cái gì nàng lại thích khóc như vậy, thật tự chán ghét bản thân mình.

Nàng chìm đắm trong bi thương, không chú ý tới, chỗ tối có một ánh mắt thâm độc, lạnh lùng nhìn chăm chú nhất cử nhất động của nàng.

Một lúc lâu, Hạ Vân Hi cố gắng bình phục tâm tình, lau lệ trên mặt, đứng lên muốn đi nhưng chân tê cứng, hụt chân rơi vào hồ nước sâu mười thước.

Nơi này là cách hoàng cung tương đối xa lại hẻo lánh, bình thường không có ai đi qua đây, huống chi bây giờ đã gần tối, càng không có người tới nơi này, bởi vậy nàng chỉ có thể tự lực cánh sinh.

Hạ Vân Hi rửa thầm xui xẻo, uống mấy ngụm nước, cố gắng vung tay vung chân muốn bơi lên bờ. Nhưng đột nhiên nàng cảm thấy dưới thân tựa hồ có người kéo nàng xuống, nhưng rõ ràng không thể có người trong nước mà, đang nghĩ ngợi, đột nhiên lại trầm xuống, nàng cố sức mở mắt, lại mơ hồ thấy một bóng đen ở dưới kéo chân nàng, nàng kinh hãi, chẳng lẽ có người muốn hại chết nàng sao?

Hạ Vân Hi liều mạng giãy giụa nhưng đánh không lại người nọ, đang lúc vạn phần nguy cấp, chỉ nghe ầm một tiếng, hình như có người nhảy vào trong nước, áp lực dưới chân bỗng lỏng, thân thể cũng được kéo lên. Rốt cuộc thoát được khỏi mặt nước, mơ mơ hồ hồ, nàng nhìn thấy khuôn mặt tuần dật quen thuộc ——

“Tứ hoàng tử...” Nàng rên rỉ một tiếng.

“Hạ cô nương! Hạ cô nương!” Tiêu Dật Dương lo lắng gọi, bất chấp nam nữ khác biệt, nhẹ ấn bụng nàng, nhìn nàng phun ra nước, mắt giật giật, nặng nề ngất đi.

Tiêu Dật Dương không dám chậm trễ, vội vã ôm lấy nàng, chạy về Hoa Dương cung.

“Vân Hi, Vân Hi...”

Hạ Vân Hi lúc hôn mê nghe được thanh âm ôn nhu khê gọi nàng, gọi rất thân thiết. Nàng từ từ hồi tỉnh, lúc nàng mở mắt ra, hoàng hậu kích động nắm tay nàng.

“Vân Hi nha đầu... Con sao lại nghĩ quẩn như vậy, muốn làm chuyện điên rồ, nếu như tiểu tử thói Dật Phong kia khi dễ con, con cứ nói cho bản cung là được, bản cung sẽ vì con làm chủ, nhưng đừng như vậy, làm chúng ta sợ nha...” Hoàng hậu sợ hãi lên án mạnh mẽ.

84. Chương 85: Tinh Thần Chán Nản

“Vậy là sao, Vân Hi! Có gì không thể giải quyết, chuyện gì cũng nên bình tĩnh suy nghĩ chứ, ngàn vạn không thể nghĩ quẩn nha!” Nguyễn Tâm Tâm cũng cầm một tay nàng lo lắng nói.

“Hạ cô nương, người thực dọa nô tỳ mà, may mà Tứ hoàng tử chạy tới kịp, bằng không... Ô ——” Thanh Thanh đã khóc sừng mắt lại ghen ngào lẫn nữa.

Ba người kích động ghen ngào rơi lệ, lại khóc lại dỡ, thân là đương sự Hạ Vân Hi lại cực kỳ khó hiểu, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra?

Nàng vừa muốn mở miệng hỏi lại cảm thấy dạ dày cuộn lên, che miệng nôn khan một tiếng.

“Mau lấy chậu đến!” Hoàng hậu lo lắng phân phó nói.

Không bao lâu chậu đã đen đến, Hạ Vân Hi vội vã nôn ra, dạ dày quặn lại đau thắt, nôn xong mới thoải mái một chút.

Hoàng hậu ôn nhu vỗ nhẹ lưng nàng, đau tiếc trách cứ: “Nhìn con đi, lại chịu khổ, ai kêu con dọa bản cung như vậy, xem con sau này còn dám làm chuyện tự sát ngu xuẩn như thế không, uống nhiều nước như vậy, không khó chịu mới lạ...”

Cái gì? Nàng tự sát? Ai lại nghĩ ra chuyện ngu xuẩn này chứ? Hạ Vân Hi đang muốn giải giải thích, dạ dày lại buồn lên khiến nàng đầu vầng mắt hoa, chỉ có thể khan giọng nói: “Nương nương... con...”

“Được rồi được rồi, con không thoải mái thì đừng nói, nghỉ ngơi thật tốt đi!” Hoàng hậu vội vàng vỗ tay khuyên dỗ nàng.

Lúc này, Tiêu Dật Dương đang ở bên ngoài chờ nghe nói nàng đã tỉnh, vội vàng đi tới, thấy Hạ Vân Hi tỉnh lại thật, lập tức kinh hãi nói: “Hạ cô nương, nàng không sao chứ?”

Hạ Vân Hi mỉm cười, nhẹ gật đầu, cảm kích nhìn hắn: “Cám ơn... Tứ hoàng tử, đã cứu ta... Khụ...” Thật sự là cổ họng rất không thoải mái, nói xong nhẹn không được ho nhẹ mấy tiếng.

“Hạ cô nương, không cần nói chuyện, cẩn thận thân thể!” Tiêu Dật Dương lo lắng tiến lên khuyên nhủ.

“Đúng đó, Vân Hi! Có chuyện gì đợi khỏe lại rồi hãy nói!” Nguyễn Tâm Tâm cũng nói.

“Được rồi, chúng ta ra ngoài trước để Vân Hi yên tĩnh nghỉ ngơi!” Hoàng hậu phân phó hạ nhân, sau đó nhìn Hạ Vân Hi ôn nhu nói: “Nha đầu, nhớ không nên suy nghĩ nhiều, bản cung sẽ trở lại thăm con!”

Hạ Vân Hi suy yếu gật gật đầu, nhìn bọn họ rời đi.

Tiêu Dật Dương vốn định ở lại với nàng nhưng hoàng hậu đã hạ lệnh, hắn cũng chỉ có thể nghe theo, lưu luyến rời khỏi phòng.

Hạ Vân Hi nằm trên giường, xoay người, lẳng lặng hồi tưởng chuyện rơi xuống nước.

Lúc đó, nàng liền cảm thấy chân tê cứng khác thường, đứng không vững, chẳng lẽ là có người ở trên bờ tập kích nàng, sau đó lên vào nước muốn giết nàng... Hoặc là, hung thủ đã sớm ẩn núp ở nước chờ nàng tự chui đầu vào lưới?

Nhưng rốt cuộc là ai muốn dồn nàng vào chỗ chết đây? Từ lúc tới thế giới này, nàng căn bản không đắc tội quá người nào, cũng chỉ là tiếp xúc với hoàng hậu và Dật Phong bọn họ, những người khác trong cung nàng căn bản không quen, càng không thể hại nàng!

Chẳng lẽ... là Thác Bát Nghiên sao? Hạ Vân Hi mở to mắt, bất quá nàng lại lập tức bác bỏ khả năng này!

Khi đó, nàng ta hẳn là ở cùng Dật Phong, sao có thời gian đến hại nàng được? Nghĩ tới đây, đôi mắt Hạ Vân Hi vốn sưng đỏ lại dâng nước mắt, ngực đau như bị dao cắt!

Lòng đau lại thêm thân thể đau, còn nhớ tới tình cảnh người nàng yêu đang ở cùng nữ nhân khác, ủy khuất dâng lên, Hạ Vân Hi nhẹn không được thất thanh khóc nức nở.

“Điện hạ, người đã đi đâu?” Tề Diệp Lỗi đợi hắn nửa ngày, rốt cuộc nhìn thấy Tiêu Dật Phong bước vào phòng khách.

“Có việc gì?” Hắn hồ hững nhìn tên kia một cái, người này thật đúng là quá nhàn rồi.

Tề Diệp Lỗi theo thói quen phe phẩy ngọc phiến, nhìn trái nhìn phải: “A? Vân Hi đâu, sao không thấy nàng?” Kỳ quái, hai người không phải như hình với bóng sao?

“Không biết!” Không thấy càng tốt, đỡ phải phiền chết hắn.

“Kỳ quái, nàng không phải là cái bóng của người sao? Người sao lại không biết?” Tề Diệp Lỗi kinh ngạc vô cùng, phát hiện có chuyện gì đó không đúng!

“Đừng nói nàng là cái bóng của ta nữa!” Tiêu Dật Phong phẫn nộ ra lệnh, hai tròng mắt luôn luôn lạnh lùng ẩn ẩn ánh lửa.

Hắn không muốn bị đội lên cái danh là người sở hữu nữ nhân phiền phức đó, hình như hắn thật là người của nàng.

Ồ... Lại nổi giận, xem ra điện hạ cũng không phải là thực sự thờ ơ! Tề Diệp Lỗi cười thầm trong lòng, từ lúc Hạ Vân Hi kia xuất hiện, điện hạ hỏa khí liên tục, không biết bản thân hắn có phát giác điểm ấy hay không?

“Thái tử điện hạ! Hoàng hậu nương nương mời người đến Tử Nguyệt các!” Thanh Thanh lúc này đi đến, cung kính bẩm báo nói.

“Làm gì?” Chẳng lẽ nữ nhân kia chạy đi kể khổ với mẫu hậu, nghĩ tới đây, đáy mắt Tiêu Dật Phong càng lộ vẻ chán ghét.

Hắn hận nhất nữ nhân có tâm kế!

“Hoàng hậu nói ngài đi thì biết!”

Tiêu Dật Phong lạnh mặt, lập tức đi ra ngoài. Hắn muốn xem nữ nhân kia lại muốn chơi trò gì đây.

Bệnh tình Hạ Vân Hi vẫn không chuyển biến tốt, đến buổi tối thậm chí còn sốt cao, toàn thân khi lạnh khi nóng vô cùng khó chịu, đến khi ngực y lấy pho được cho nàng ăn bệnh tình mới khá hơn một chút.

Nằm trên giường bệnh, cho dù thân thể nhưng nàng vẫn không ngừng gọi nam nhân kia: “Dật Phong... Dật Phong...” Vì sao hắn còn chưa tới?

Hoàng hậu nhận khăn mặt trên tay Nguyễn Tâm Tâm, nhẹ nhàng đắp lên trán nàng, khóe mắt ẩn lệ, tức giận nói: “Con khờ quá, đã bệnh thành như vậy còn nhớ mong cái tên không lương tâm kia. Người ta bây giờ không chừng còn đang cùng công chúa kia vui vẻ xem hội chùa rồi!”

Hạ Vân Hi suy yếu nói: “Nương nương, người không nên trách chàng, là con... Là con tình nguyện! Chàng có quyền thích người khác...”

Dù thế nào, nàng cũng không muốn hoàng hậu trách cứ Dật Phong.

“Vân Hi, mặc dù ta cũng rất hi vọng tên vô tình kia có thể thích con một chút, nhưng đến lúc này ta cũng đã hết hy vọng, ta thấy, con buông tay đi, không nên tốn tâm tư cho hắn, không đáng!” Hoàng hậu ý ngượng tâm lạnh.

Vân Hi là một người con gái tốt, vốn chỉ hi vọng tình yêu nhiệt tình của nàng dành cho Dật Phong có thể làm tan chảy núi băng ấy... Nhưng bây giờ hoàng hậu cũng không còn chút hi vọng nào.

85. Chương 86: Đêm Khuya Đến Thăm

Để một tiểu cô nương vì tình yêu phải chịu đủ loại dằn vặt như vậy, là không công bằng, mà tiểu tử đáng ghét kia lại vẫn lạnh lùng với nàng, dù nàng nhiệt tình mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể chịu nổi thất bại quá nhiều lần, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ nữ tử hoạt bát sẽ biến thành oán phụ khuê phòng mất.

“Nếu quả thật có thể buông thì thật tốt biết bao!” Hạ Vân Hi cười khổ, hai hàng lệ chảy nóng ướt gò má.

Nếu như có thể nàng cũng muốn hết hy vọng, để mình không phải đau đớn như vậy, nát tâm như vậy, yếu đuối như vậy, nhưng nếu như cảm tình thực sự nói bỏ là có thể bỏ, nàng cũng sẽ không đau khổ đến thế. Biết rõ Tiêu Dật Phong là tòa băng sơn ngàn năm, tiếp tục nữa chỉ làm lòng nàng đau thương rã rời. Nhưng mà từ khi nhìn thấy hắn, nàng đã hãm sâu trong đó, không cách nào thoát được.

“Ai, nữ hài tử tốt như con, chỉ có thể trách tiểu tử thối kia quá ngu ngốc, không biết hưởng!” Hoàng hậu thực sự không biết phải khuyên nàng thế nào, xem ra, nàng đã yêu Dật Phong sâu đậm.

Thực sự là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình!

“Vân Hi, nếu người thực sự yêu hoàng thái tử thì không nên buông tha, cố gắng một chút, cho hắn biết tầm quan trọng của người.” Nguyễn Tâm Tâm chỉ đành ủng hộ.

Theo nàng mà nói, Vân Hi đã rất may mắn, ít nhất nàng còn có thể mỗi ngày nhìn thấy ý trung nhân, còn có thể ở cùng một mái hiên với hắn. Còn nàng, mặc dù đã vào cung, nhưng muốn gặp Tấn vương gia so với lên trời còn khó hơn.

“Không được, ta không thể để Vân Hi tiếp tục như vậy, ta sẽ nói với hoàng thượng xin người tứ hôn cho hai con.” Đúng, đây là một biện pháp tốt, vì sao trước đây không nghĩ ra?

Hoàng hậu tự cảm thán ý nghĩ của mình, nhưng lúc nàng vừa xoay người, Tiêu Dật Phong vừa vặn tới cửa.

“Mẫu hậu, người rất nhàn sao?” Vừa đến đã nghe câu nói của mẫu hậu, sắc mặt của hắn khó coi cực kỳ.

Chết tiệt, nữ nhân kia quả nhiên là đến kể khổ, thậm chí còn thúc giục mẫu hậu xin hoàng thượng tứ hôn, nữ nhân quả nhiên đều là lòng tham không đáy.

“Con thế nào giờ mới đến, chơi vui đến quên cả trời đất phải không?” Hoàng hậu trách cứ, lúc biết hắn bỏ Hạ Vân Hi đi với Thác Bác Nghiên, nàng đã cực kỳ tức giận.

“Đó là chuyện của con!” Tiêu Dật Phong không vui, mẫu hậu từ lúc nào trở nên thích xen vào chuyện người khác như thế?

Hoàng hậu rất tức giận, nhưng hiện tại Vân Hi quan trọng hơn, nàng lười dỗi co với tiểu tử vô lễ này, liền lạnh lùng nói: “Vân Hi hiện đang bị bệnh, con mau đi thăm nàng một chút đi!”

Chỉ tiếc, tên băng sơn trước mắt vẫn đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

“Hoàng thái tử, Vân Hi thực sự bệnh rất nặng, còn phát sốt, chỉ vừa mới ổn định một chút!” Thấy hắn thờ ơ, Nguyễn Tâm Tâm liền nói lại tình hình của Vân Hi, hy vọng có thể đả động hắn.

“Vậy thì thế nào?” Nữ nhân kia sinh bệnh thì liên quan gì đến hắn?

“Phong nhi, con sao có thể vô tình như vậy?” Hoàng hậu sung khí, tiểu tử đáng chết, không có một chút lương tâm

Tiêu Dật Phong không nói gì, khuôn mặt vẫn lãnh khốc, tựa như điêu khắc từ băng sơn mà ra.

Hạ Vân Hi nghe hết mọi chuyện, chỉ cảm thấy tâm lạnh lẽo, so với bị dao khắc càng đau đớn hơn.

Nhưng nàng không cam lòng, thực sự không cam lòng bị hắn thờ ơ như vậy...

“Dật Phong...”

Cổ nén cảm giác choáng váng khó chịu trong người, nàng cố gắng ngồi dậy, yếu ớt kêu lên.

Tiêu Dật Phong khẽ run một chút, chuyển mắt nhìn về phía nàng, đập vào mắt là dung nhan tái nhợt tiều tụy không chút huyết sắc của nàng.

Vì sao tim hắn lại đập nhanh như vậy, hơn nữa... Trong lòng như bị cái gì thắt chặt, cảm giác đau đớn? Càng đáng chết hơn là, loại đau này càng ngày càng rõ ràng, nhanh chóng lan tràn đến từng tứ chi thân thể!

“Dật Phong... Chẳng thực sự một chút cũng không yêu ta sao?” Nàng khan giọng hỏi.

Không ngờ, Hạ Vân Hi kiêu ngạo lại hèn mọn đến mức phải hỏi câu này, đối phương lại còn kinh thường nàng như vậy.

Tiêu Dật Phong lạnh lùng nhìn dung nhan thống khổ kia, vô tình nói: “Người cho rằng thân phận của người xứng với ta sao?”

Lời nói tàn khốc như kiếm, đâm rách lòng nàng đến huyết nhục mơ hồ, đau đến khó thở! Đầu cũng càng ngày càng choáng váng!

“Phong nhi, con sao có thể nói như vậy?” Hoàng hậu gầm lên. Nhi tử thối này hôm nay rốt cuộc ăn nhầm cái gì, bình thường hỉ nộ ái ố không thể hiện trên mặt, bây giờ không chỉ tức giận mà còn nói những lời vô tình như thế?

“Vân Hi, người sao vậy, đừng dọa ta!” Nguyễn Tâm Tâm nhìn thấy nàng bất ổn vội chạy tới.

Hạ Vân Hi lắc lắc đầu, nước mắt liên tiếp chảy xuống, bộ dáng hoa lê đắm lệ bất luận kẻ nào nhìn cũng không nhìn được mà đau xót.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào con người bằng lãnh nàng mong nhớ ngày đêm, run môi, khó khăn nói: “Ta chỉ muốn hỏi một câu, chàng có phải... bắt đầu tiếp nhận Thác Bát Nghiên hay không?”

Nếu đúng như vậy, nàng sẽ triệt để hết hy vọng, không dây dưa với hắn nữa.

Bằng lãnh trên mặt Tiêu Dật Phong vẫn không có chút cảm xúc nào, chỉ lẳng lặng nhìn dung nhan tiêu tụy đang ngập tràn lệ quang của nàng.

“Phải không?” Nàng không thích hắn trầm mặc, vì trầm mặc có nghĩa là đồng ý.

“Phải!” Một lúc sau, hắn rút cuộc lạnh lùng bỏ xuống một câu, sau đó xoay người bỏ đi không chút lưu tình.

Hạ Vân Hi đau lòng nhìn hắn rời đi, nước mắt tuôn như mưa...

Nàng, nên hết hy vọng thôi...

Đầu thu đêm khuya, càng lạnh lẽo.

Hạ Vân Hi vùi mình trong chăn, thân thể run rẩy, mảy nhíu chặt, trên mặt vẫn vương vệt nước mắt, ngủ không an ổn.

Lúc này, một bóng dáng cao lớn chậm rãi đến gần, lặng yên ngồi bên mép giường, ngưng thần nhìn chăm chú vào dung nhan tiêu tụy đang ngủ. Có thể là bởi vì bị bệnh, khuôn mặt hồng hào lúc này tái nhợt, nhưng không tổn hao gì vẻ đẹp của nàng, trái lại càng làm người ta thương tiếc động lòng hơn.

Tiêu Dật Phong không tự chủ được khẽ vươn tay vuốt má nàng, lúc này mới thấy, mặt nàng lại lạnh lẽo không có độ ấm, có thể biết bệnh của nàng rất nghiêm trọng! Đột nhiên, trong lòng bất giác thoáng một tia không ổn, đây là... yêu thương sao?

Hắn không biết, loại cảm giác này hắn chưa bao giờ có, lần đầu tiên trong đời hắn mãnh liệt cảm nhận được tâm can biến hóa kì lạ như thế, lại là vì một nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân hắn vô cùng chán ghét, nhưng nụ cười của nữ nhân này lại hăm sâu trong lòng hắn, hắn tự ép chính mình rời xa nàng, nhưng cũng lại muốn tới gần nàng.

Loại tâm tình phức tạp này, chính hắn cũng không hiểu nổi.

86. Chương 87: Nụ Hôn Trong Mơ

Mặc dù hắn luôn miệng nói không quan tâm nàng, nhưng gương mặt tái nhợt ngập lệ này không ngừng đánh vào lòng hắn, làm hắn đứng ngồi không yên, rơi vào đường cùng, hắn đành phải đầu hàng, lén lút tới Tử Nguyệt các.

Có thể là rất lạnh, trong lúc ngủ mơ Hạ Vân Hi nhìn không được run rẩy, cuộn mình thật chặt, mi tâm nhăn lại.

Tiêu Dật Phong thấy thế, trong ánh mắt luôn lạnh lùng dần dần ôn nhu, kìm lòng không được, hắn nhẹ ôm nàng vào lòng. Đêm này, hắn quyết định vứt bỏ toàn bộ lý trí, không cần giấu tình cảm trong lòng nữa, cố gắng sưởi ấm nữ nhân đang lạnh run kia...

Hạ Vân Hi nửa mê nửa tỉnh, mơ hồ cảm thấy thân thể được ôm trong lòng trong ngực ấm áp... A, thật ấm, hơn nữa, cảm giác này ưng rất quen thuộc——

“Dật Phong...” Nàng vô ý thức gọi một tiếng, lời chưa dứt, môi nàng đã đón nhận một nụ hôn sâu lãnh như sóng biển của hắn...

Hắn đẩy cánh môi nàng ra, quấn lấy đầu lưỡi nàng, một dòng khí ấm áp chảy vào miệng nàng, một nụ hôn nóng bỏng. Trong lúc vô tình, nàng đã say sưa trong mật ngọt...

Này... là mộng sao? Hắn là vậy, nếu không Dật Phong sao lại ôn nhu như vậy, nếu quả thật là mộng, vậy không nên tỉnh lại, không nên tỉnh lại... Hạ Vân Hi trong giấc mộng nói với mình, khóe môi cong lên, mỉm cười ngọt ngào.

Trời dần dần sáng, ánh sáng mặt trời le lói chiếu từng tia sáng qua ô cửa sổ nhỏ, trên cành cây chim non ríu ra ríu rít gọi bầy không ngừng.

Hạ Vân Hi tỉnh lại, khẽ tựa vào đầu giường, hai mắt vô thần nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ, ánh vàng nhạt nhạt phủ trên người nàng.

Dật Phong, chẳng lẽ ta thực sự phải chết tâm sao... Nhớ tới hân hôm qua vô tình như vậy, nước mắt khổ sở đọng đầy viền mắt.

Vì sao, vì sao hắn thà rằng tiếp nhận người khác, cũng không muốn tiếp nhận nàng... Là nàng không tốt sao?

“Vân Hi nha đầu, con tỉnh chưa?” Hoàng hậu đẩy cửa đi vào, Thanh Thanh đi theo phía sau bưng điểm tâm sáng.

“Nương nương!” Hạ Vân Hi vội lau nước mắt, quay đầu, mỉm cười nhợt nhạt.

Hoàng hậu nhìn nàng mặt mày ủ rũ, cực kỳ đau lòng, đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống, quan tâm nói: “Nha đầu, thế nào, bệnh khá hơn chút nào không?”

Hạ Vân Hi cười nhạt, nhẹ gật đầu: “Khá hơn nhiều! Có thể là ngày hôm qua ra mồ hôi, bây giờ cảm thấy rất thoải mái, đầu cũng không còn choáng nữa.”

Nói đến đây, nàng không khỏi nhớ lại mộng tối hôm qua, vòng ôm ấm áp làm tan chảy cái lạnh trên người nàng, thậm chí trên môi... Vẫn cảm giác được trong ôn nhu của người đó, rất chân thật ——

Nàng then thùng đỏ mặt... Nhưng, nghĩ đến đây chỉ là một mộng, không khỏi lại ảm đạm.

Hoàng hậu cũng không có chú ý mặt nàng thay đổi cảm xúc, vươn tay sờ trán nàng: “Thực sự đã hạ sốt rồi, thật tốt quá!” Hoàng hậu vui mừng nói.

Thanh Thanh bưng tới một chén thuốc nóng đưa lên: “Hạ cô nương, uống thuốc đi! Ngự y nói người nhất định phải uống hai ngày thuốc, mới có thể hoàn toàn khôi phục.”

Hạ Vân Hi đành phải nhận chén thuốc, cúi đầu đau khổ uống một hơi.

“Ai, tiểu tử thối kia thật không đến xem con nữa, thực là tức chết người đi được!” Hoàng hậu nghĩ tới nhi tử không lương tâm kia, tức giận bưng bưng.

Hạ Vân Hi ngừng tay, lời hoàng hậu nói như sóng lớn vỗ vào vũ trong lòng của nàng, nước mắt lại dâng lên, miệng khô khốc.

“Cũng không chỉ thế, nô tỳ còn nghe nói, Thập công chúa kia sáng sớm đã đi tới Hoa Dương cung, cùng diện hạ cùng xuất môn rồi!” Thanh Thanh cũng cảm giận bất bình.

Xem ra hắn thật tiếp nhận Thác Bát Nghiên, nàng nên chết tâm đi, còn chờ đợi cái gì đây! Hạ Vân Hi thương tâm.

Từng giọt nước mắt cũng nhịn không được trượt xuống, dần thấm ướt lam y của nàng.

Hoàng hậu nhìn càng đau lòng, vội vàng trấn an nàng nói: “Nha đầu, đừng thương tâm, không đáng đâu! Con nghe bản cung, buông tha đi, không nên tự dẫn vật mình!”

Buông tha! Chỉ hai chữ lại có lực sát thương trí mạng. Hạ Vân Hi khổ sở gục đầu xuống.

Thanh Thanh thấy thế cũng thập phần khó chịu, khuyên nhủ: “Hạ cô nương, hoàng hậu nói đúng, người buông tha đi, thiên hạ cũng không phải chỉ có điện hạ là nam nhân, ta thấy Tứ hoàng tử cũng rất tốt, cũng rất quan tâm người, hay người thử tiếp nhận hắn đi.”

Trong lòng nàng, kính phục nhất là Tứ hoàng tử, không chỉ tính tình ôn hòa, hơn nữa chuyên môn cứu tế giúp đỡ người nghèo, đại danh lan xa, là thần tượng của nàng đấy!

“Các người đừng nói nữa, ta ——” Hạ Vân Hi hạ mi, nhìn nước mắt ẩm ướt lòng bàn tay, cười khổ nói: “Ta sẽ... Ta sẽ buông tay ——”

Đúng lúc này, Tiêu Dật Dương đi đến, trong tay còn cầm một bọc giấy.

“Tham kiến Tứ hoàng tử!” Thanh Thanh hướng hần hành lễ.

Tiêu Dật Dương gật gật đầu, cũng hướng hoàng hậu hành lễ: “Hoàng hậu nương nương cát tường!”

Hoàng hậu ôn hòa cười cười: “Tứ điện hạ không cần đa lễ! Người tới thăm Vân Hi, lại mang theo cái gì?”

“Là thế này, ta thấy Hạ cô nương mỗi ngày đều phải uống thuốc, nên mang chút đồ ngọt tới cho nàng dễ uống!” Tiêu Dật Dương mỉm cười nói, ánh mắt nhu hòa dịu dàng.

“Cám ơn người, Tứ hoàng tử!” Hạ Vân Hi cảm kích cười, vươn tay nhận một gói táo hần đưa đến.

Tiêu Dật Dương nhìn khuôn mặt tiều tụy tái nhợt của nàng, vẫn mỹ lệ động lòng người như cũ, nhu tình trong mắt càng đậm: “Hạ cô nương không cần khách khí, chỉ là tiện tay giúp người mà thôi, cô nương thích là được rồi!”

Hoàng hậu nhìn hai người, trong lòng tính toán, không bằng tác hợp Tứ hoàng tử cùng Vân Hi đi! Nàng thực sự không muốn nhìn Vân Hi cả ngày tan nát cõi lòng đau thương nữa, hơn nữa Tứ hoàng tử cũng là một người tốt, tính tình ôn nhu, Vân Hi nếu ở bên cạnh hắn nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Nghĩ xong, nàng liền nhìn Tiêu Dật Dương nói: “Tứ điện hạ, người không phải muốn dẫn Vân Hi đi chơi sao? Còn không mau mời?” Vừa nói vừa chớp mắt với hắn.

Bởi vì nàng nhìn ra được, Tứ hoàng tử này có tình ý với Vân Hi, vậy để nàng làm hồng nương đi!

Tiêu Dật Dương đầu tiên là hơi sững sờ, sau đó nhận được ánh mắt hoàng hậu nên hiểu ý tiếp lời.

“À, đúng!” Hắn về mặt tựa như mới nhớ ra, sau đó nhìn Hạ Vân Hi thành ý nói: “Hạ cô nương, ta mời cô nương đi ra ngoài du ngoạn, có thể chứ?”

Hạ Vân Hi sững người, tử nhân như thủy tinh lóe lên một tia ngoài ý muốn, nàng không ngờ Tứ hoàng tử lại mời nàng đi du ngoạn.

87. Chương 88: Dật Phong Tâm Tư Phức Tạp

“Nếu như không muốn, xem như ta chưa nói gì đi!” Thấy nàng không lên tiếng, đáy mắt Tiêu Dật Dương khẽ thất vọng. Mặc dù hắn rất muốn nàng đáp ứng nhưng lại không muốn làm khó nàng.

Người nghĩ mình có chỗ nào xứng với ta? Đột nhiên, lời Tiêu Dật Phong vô tình nói lại lần nữa vang trong đầu nàng.

Cẩn môi, Hạ Vân Hi chợt ngẩng mặt nhìn Tiêu Dật Dương, nói nhỏ: “Tứ hoàng tử, ta.....Người để ta suy nghĩ —— Dật Phong!”

Đang phân vân, nàng đột nhiên thấy Tiêu Dật Phong đứng ở cửa, vẻ mặt hồ hững nhìn bọn họ.

Hạ Vân Hi tâm chấn động, hắn sao lại xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ là tới thăm nàng sao? Nghĩ xong, trong lòng không khỏi mừng rỡ, bên môi cũng nổi lên mỉm cười..... Hoàn toàn quên mình từng nói qua sẽ chết tâm với hắn.

Nhưng, khi nàng thấy Thác Bát Nghiên xuất hiện sau đó thì nụ cười lập tức cứng lại.

“Dật Phong, người làm gì đi nhanh như vậy, hại ta đuổi theo nửa ngày!” Thác Bát Nghiên thở hổn hển chạy đến bên người hần, kháng nghị nói.

Hần quả nhiên là ở bên cạnh công chúa..... sắc mặt Hạ Vân Hi khó coi cực kỳ, tim cũng đau đốn, đáy mắt lần nữa dâng lên lệ quang, nhưng nàng cố nén không cho nó chảy xuống.

Sắc mặt của Hoàng hậu cũng không khá hơn chút nào, nàng lạnh lùng nói: “Phong nhi, con cuối cùng cũng biết tới, ta còn tưởng rằng lòng con thật là làm bằng sắt!” Coi như hần còn có chút lương tâm.

Tiêu Dật Phong không nói gì, chỉ là nhìn Hạ Vân Hi cùng Tiêu Dật Dương, ánh mắt lạnh nhạt lại không nhìn ra biến hóa gì.

Hồi lâu, hần mới lạnh lùng bỏ xuống một câu: “Xem ra, ta tới thật không đúng lúc!” Nói xong liền xoay người, trong giọng nói mang theo tức giận không dễ phát giác.

“Đợi đã ...!” Hạ Vân Hi đột nhiên lên tiếng gọi hần lại.

Tiêu Dật Phong dừng bước, quay người lại, ánh mắt lạnh như băng quét về phía nàng.

Nhưng Hạ Vân Hi không dám nhìn hần, không dám nhìn ánh mắt lạnh băng làm nàng tan nát cõi lòng kia. Hồi lâu, nàng mới chậm rãi nói: “Dật Phong..... Ta.....” Đến lúc này, nàng còn chần chờ, không biết nên nói hay không.

Tiêu Dật Phong nhìn thần sắc ảm đạm của nàng, ánh mắt lặng lẽ chuyển thành thâm trầm.

Không cam lòng bị bỏ quên, Thác Bát Nghiên lên tiếng: “Thiệt là, có lời gì thì cứ nói, đừng lãng phí thời gian của chúng ta!”

“Câm miệng!” Tiêu Dật Phong đột nhiên hướng về phía Thác Bát Nghiên trầm giọng gầm nhẹ, tựa hồ đang rất tức giận. Thác Bát Nghiên thấy hần tức giận, vội vàng im miệng, không nói thêm gì nữa.

Hần không biết vì sao mình tức giận? Hần chỉ biết, tâm lạnh của hần lại vì nước mắt nàng mà đau xót, thấy nàng cùng Tiêu Dật Dương ở cùng nhau thì vô cùng tức giận. Chẳng lẽ, mình thật sự là càng ngày càng để ý nàng sao?

Hần không muốn nghĩ sâu, nhìn Hạ Vân Hi trầm giọng nói: “Nếu như người thật không có lời nào để nói, vậy thứ lỗi ta không thể bỏ!”

Quả nhiên hần vẫn lạnh lùng như vậy, hoàn toàn không quan tâm, cố gắng của nàng có lẽ chỉ làm hần chán ghét thêm. Thôi! Nàng hiểu rồi! Hần quả nhiên hững hờ, đã như vậy, nàng không thể làm gì khác hơn là nhịn đau bỏ thứ yêu thích, không để mình hăm sâu, rồi sẽ có ngày trở lại bình thường thôi.

Hạ Vân Hi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, lại ngẩng đầu thì đã là vẻ mặt nhợt nhạt lạnh nhạt.

“Dật Phong, ta thật sự rất yêu chàng, nhưng ta hiểu rõ, đây chẳng qua chỉ là ta đơn phương thôi, tình cảm không thể miễn cưỡng, đạo lý này ta hiểu, cho nên.....” Nàng ngừng một chút, cố nén đau đốn, dứt khoát nói: “Ta quyết định, từ nay về sau, ta sẽ không dây dưa với chàng nữa, cũng không quấy nhiễu chàng nữa, ta..... Ta buông tay!”

Nói xong, vài giọt nước mắt đau lòng vẫn là nhịn không được chảy xuống.

“Vân Hi..... Ai.....” Hoàng hậu cùng Thanh Thanh không khỏi thở dài, họ hiểu Vân Hi có thể nói ra những lời này, thật là chết tâm rồi, mặc dù họ hy vọng như thế, nhưng vẫn là vì quyết định của nàng mà khổ sở.

Nhìn nàng biểu tình quyết tuyệt, lòng hần không khỏi trầm xuống, ánh mắt trở nên phức tạp.

Không ai biết, khi hần thấy Hạ Vân Hi rơi lệ, sâu trong lòng không khỏi dâng lên một tia đau lòng; lúc nàng nói nàng quyết định buông tha thì lòng hần như bị xé nứt, co rút đau đốn, ánh mắt cũng chuyển thành thâm trầm, lạnh nhạt làm người ta khó hiểu.

Chỉ là hần che giấu quá tốt, không ai phát hiện!

Sau một khắc, hần mặt không đổi nói: “Nhớ lời của mình, đừng đổi ý, lại tới đây đưa ta!”

Mặc dù biết rõ hắn sẽ nói như vậy, nhưng Hạ Vân Hi vẫn khó nén khổ sở, nàng xoay mặt, cố gắng nuốt nước mắt lại, không muốn yếu đuối trước mặt hắn.

Sau đó giọng điệu ôn hòa, mỉm cười với Tiêu Dật Dương bên cạnh: “Tứ hoàng tử, người mới vừa nói dẫn ta đi du ngoạn, ta đáp ứng, ngày mai cùng đi có được không?”

“Thật? Nàng đồng ý sao?” Hi vọng nổi lên, Tiêu Dật Dương khó nén mừng rỡ, ánh mắt càng thêm lấp lánh mê người. Hắn không nghe lầm chứ, nàng thật nguyện ý cùng hắn đi du ngoạn sao?

Hạ Vân Hi cười nhạt, nhìn gương mặt tuần tú mỉm cười vui vẻ của hắn, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Đã quyết định chết tâm Dật Phong, vậy thì thử tiếp nhận người khác đi, có lẽ như vậy nàng có thể nhanh quên hơn.....

Tiêu Dật Phong lạnh lùng nhìn hai người trước mắt vừa nói vừa cười, không biết tại sao tim của hắn như bị cái gì đâm vào, đau đớn khổ sở.

Sau đó hắn thu hồi tầm mắt, hờ hững cất bước rời đi.

Thác Bát Nghiên ở một bên xem trò vui, thấy tình địch rốt cuộc không còn, không ai giành phò mã cùng nàng nữa, nàng cách thành công không còn xa. Ha ha...!

Nghĩ tới, nàng vui vẻ đuổi theo: “Dật Phong, chờ ta một chút!”

Hạ Vân Hi nhìn theo hướng hắn rời đi, nỗi khổ trong lòng chỉ tăng không giảm. Không phải đã từ bỏ rồi sao? Tại sao nước mắt vẫn muốn rơi không ngừng, tâm cũng vẫn đau không thể thở nổi.....

Tiêu Dật Dương đau lòng nhìn nàng thất hồn lạc phách, hiểu nàng căn bản vẫn chưa chết tâm, vẫn đang chờ đợi. Vì vậy hắn âm thầm thề trong lòng, nhất định phải làm cho Vân Hi yêu hắn, như vậy mới có thể làm cho nàng không còn buồn đau nữa

Tình yêu của hắn, hắn muốn ra sức cố gắng!

Đường cái kinh thành luôn rất náo nhiệt, từng đoàn người nhón nha nhón nháo, cửa hàng mọc lên như nấm, vô cùng phồn hoa.

“Vân Hi, cảm ơn nàng đồng ý đi cùng ta!” Tiêu Dật Dương mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng.

Hạ Vân Hi nhẹ cong môi anh đào, cố gắng mỉm cười: “Này không có gì, dù sao ta cũng muốn vui chơi giải sầu!”

Thật ra thì nàng biết, mình chỉ là đang trốn tránh, nàng sợ ở cung Hoa Dương, nơi tràn đầy bóng dáng hắn, tràn đầy hơi thở hắn, sẽ không nhìn được lại quần quýt si mê hắn, lại bị hắn lạnh nhạt vô tình.

88. Chương 89: Xuất Cung Giải Sầu

Nàng cảm thấy mình thật rất vô dụng, đã nói quên đi, thử tiếp nhận người khác để tỉnh vui một chút, nhưng nàng căn bản là không làm được. Cả ngày này, mặc dù Tứ hoàng tử mang nàng đi dạo khắp nơi, xem biểu diễn, thậm chí nói chuyện cười chọc vui nàng, vậy mà, vui vẻ rồi vui vẻ, nhưng chung quy vẫn buồn bực không chịu nổi, tim trống rỗng, trong đầu lại hiện lên gương mặt tuần tú lãnh khốc của Tiêu Dật Phong, như gió thổi rối loạn lòng nàng.

Chẳng lẽ, nàng thật sự là không quên hắn được sao?

Tiêu Dật Dương lặng lẽ nhìn biểu tình nàng thiên biến vạn hóa, đáy mắt ưu thương, hai mắt thoáng qua đau đớn.

Vào giờ khắc này, hấn đổ kỵ chính đại ca mà mình một lòng tôn kính, hơn nữa còn tức giận, giận hấn vô tình với nàng, không biết quý trọng nàng.

Lúc này, phía trước đột nhiên vang lên một hồi xôn xao, khiến cho đường phố ồn ào giờ càng thêm sôi sục.

“Kỳ quái, phía trước xảy ra chuyện gì?” Hạ Vân Hi định thần lại, nghiêng đầu ra nhìn, nhưng bị một đám người chen lấn che kín.

“Đi xem một chút đi!” Tiêu Dật Dương trực giác cảm thấy có chuyện lớn xảy ra, liền kéo nàng bước nhanh đi về phía trước.

Bên bờ sông, rất đông người muốn qua sông, vì số lượng quá nhiều mà cây cầu gỗ vững chắc cũng không chịu nổi sức nặng, vang lên tiếng gậy rắc rắc khô khốc.

“A —— đi mau, đi mau.....”

Trên cầu, dân chúng luống cuống thét chói tai, chạy tán loạn, trong lúc hỗn loạn lại hất phải một đứa bé xuống sông.

Tiêu Dật Dương bỗng chốc phi thân lên, nhanh như chớp, lúc tiểu hài tử sắp rơi xuống thì đưa tay bắt được bờ vai của bé, nhảy sang bên bờ đối diện.

Mọi người thấy thế, rối rít vỗ tay tán thưởng.

Tiêu Dật Dương an trí tiểu hài tử, khéo mắt lại liếc qua cột gỗ trên xe bên cạnh, suy nghĩ một chút. Hấn thăm vận nội lực, đột nhiên đá vào xe, tất cả cột gỗ bị đánh bay lên, hấn nhanh chóng giật dây thừng trên đất ném tới, linh hoạt quán lấy hơn mười cây cột gỗ, hơn nữa căn đều đầu vào đáy khoảng cách bằng nhau, chính xác đẩy lên cầu.

Cùng lúc đó, Tiêu Dật Dương chuyển người một cái, cắn răng, dụng hết toàn lực, đem dây thừng bao lấy cột gỗ buộc chặt lại, để dân chúng có thể an toàn đi qua.

Đám người xung quanh ngạc nhiên cực kỳ, tán thưởng không ngớt, tiếng vỗ tay như sấm vang lên.

“Hảo hảo, thật tốt quá!”, “Quá giỏi a!”

Mà dân chúng muốn qua cầu càng thêm mừng rỡ, nháo nhác chạy về phía cầu mới.

Hạ Vân Hi nhìn đến ngây dại, không nghĩ tới Tứ hoàng tử văn nhã tuấn tú lại có thân thủ lợi hại như vậy, nàng thật sự bội phục, không nhận được nàng cũng vỗ tay theo.

Đợi tất cả mọi người qua cầu xong, Tiêu Dật Dương lại đem dây thừng hướng cây cổ thụ, buộc chặt lại ở ngang hông cây.

Hạ Vân Hi vội vàng chạy tới bên cạnh hấn: “Tứ hoàng tử, người không sao chứ?”

Tiêu Dật Dương lắc đầu một cái, bàn tay có hơi tê tê, cười nói: “Ta không sao, dân chúng có thể bình an qua cầu là tốt rồi.”

Nhưng Vân Hi thấy bàn tay hấn rách da không ít, máu tươi rỉ ra, cả kinh nói: “A, tay của người bị thương thành như vậy còn nói không có sao!”

Dứt lời, vội vàng móc kim sang được mang theo người, cẩn thận từng li từng tí rắc thuốc lên cho hấn.

Nhìn dáng vẻ nàng bận rộn, trong lòng Tiêu Dật Dương cảm thấy ấm áp, nở nụ cười ôn hòa.

Lúc này, dân chúng vây xem có nhận ra Tiêu Dật Dương, không khỏi kêu lên.

“A, đây không phải là Hiệp Hoàng điện hạ sao?”

Cái gì? Hiệp Hoàng? Hạ Vân Hi kinh ngạc nhìn Tiêu Dật Dương, chẳng lẽ hấn chính là thiên triều đệ nhất tài tử, Hiệp Hoàng người người truyền tụng?

Đúng rồi, nàng nhớ tới, lần trước ở cuộc so tài tài tử nàng từng nghe qua Tứ hoàng tử là Hiệp Hoàng điện hạ được dân chúng kính ngưỡng!

Người xung quanh nghe thấy, cũng nhận ra hần, vui mừng cực kỳ.

“Thật sự là Hiệp Hoàng điện hạ!”

“Thì ra là Hiệp Hoàng giúp chúng ta.....”

Đối với sự nhiệt tình của dân chúng, Tiêu Dật Dương chỉ mỉm cười gật đầu. Hần giơ tay lên, sau khi ngăn lại tiếng huyên náo, nhìn một người trong đó hỏi: “Cây cầu gãy vừa rồi khô thể đi, sao các người không báo quan phủ để tu sửa cầu mới?”

Mọi người sau khi nghe xong không khỏi buồn bã than thở, còn tức giận bất bình.

“Điện hạ, ngài có điều không biết, chúng ta đã lên báo rất nhiều lần, nhưng quan phủ không để ý tới, còn nói muốn xây cầu mới, thì phải tự bỏ tiền, hơn nữa còn nói mỗi tháng phải đóng mười lượng bạc.”

“Chúng ta là người nghèo, nào có nhiều tiền như vậy.....”

“Đúng vậy, thật là quá đáng.....”

Tiêu Dật Dương chau mày, tức giận nói: “Thật là buồn cười! Rốt cuộc là quan phủ nào đưa ra quy củ như vậy?”

Một đại thẩm nói: “Chính là Bồ Chính ti đại nhân!”

Tiêu Dật Dương trầm tư một lát, liền hướng bọn họ vung tay lên: “Đi, cùng ta đến Bồ Chính ti phủ!”

Mọi người lập tức hiểu ý, tiếng hoan hô nổi lên bốn phía, cao hứng theo sát hần.

Thác Bát Luật ở phía xa mắt lạnh nhìn thấy tất cả, mắt đẹp hoa đào mê người tràn ra vài tia nguy hiểm, một tia cười quỷ quyệt hiện lên khóe môi.

“Thì ra là, Hiệp Hoàng nổi danh lừng lẫy cũng coi trọng con mồi của ta! Lần này thật thú vị rồi, ha ha.....”

Xem ra chuyến đi thiên triều này, thu hoạch thật đúng là không nhỏ!

Cung Hoa Dương, Tiêu Dật Phong cùng kim bài tam tướng đang ở trong phòng thương nghị đại sự.

“Điện hạ, biên quan truyền đến tin tức, Già Ly quốc gần đây liên tiếp chế tạo binh khí, không biết có phải lại muốn tấn công thiên triều ta hay không?” Lý Trạch Dương tướng quân bẩm báo.

Lục Phi Vũ trừng mắt: “Cái gì? Long Đình Phong lần đó thua chưa đủ thảm sao, còn muốn tấn công nữa, không sợ mất luôn cái mạng hèn à?”

“Ta xem người này, thật là không tới hoàng hà tâm không ngừng.” Tề Diệp Lỗi lắc đầu thở dài, cả người nghiêng dựa vào ghế làm bằng gỗ lê: “Nhưng đệ đệ của hần Long Đình Tuấn cũng một lòng muốn làm hoàng đế, nói không chừng chỉ là nội chiến của bọn họ mà thôi!”

“Ý của người là..... Tạo phản!” Lục Phi Vũ nghe hiểu.

“Có thể, hai huynh đệ này cũng không giống loại người trung quân gì, hơn nữa hoàng đế của bọn họ chỉ là một tiểu hài tử, trong lòng càng không phục.” Tề Diệp Lỗi miễn cưỡng nói xong, bưng trà thơm nhấp một hớp.

Tiêu Dật Phong lạnh mặt nghe, đối với chính trị nước khác không có hứng thú, tâm tư cũng không tự giác bay đến nơi nào.

Hôm nay lúc hạ triều trở lại, không thấy bóng dáng thanh lệ của nàng, trong lòng hần lại không khỏi cảm thấy thất vọng, đây là chuyện gì? Hần thật bắt đầu để ý nàng sao?

Đột nhiên, Lý Trạch Dương như nhớ tới cái gì cười nói: “A? Sao hôm nay không thấy bóng dáng của Vân Hi muội tử, không phải ngủ quên chứ?”

Nghe vậy, Tiêu Dật Phong đột nhiên giật mình.

89. Chương 90: Uổng Giẫm Chua

“Đúng đúng! Kỳ quái thật.....” Lục Phi Vũ nhìn quanh bốn phía, xoa xoa cằm nói: “Bình thường nàng đã sớm đứng ở cửa chờ chúng ta hạ triều, bây giờ đã đến giờ Thân rồi vẫn chưa thấy người đâu.....”

“Đương nhiên là không thấy rồi!” Tề Diệp Lỗi hừ lạnh: “Vân Hi muội tử đang cùng Tứ hoàng tử đi du ngoạn, đâu còn phí sức đi làm cái bóng chẳng có kết quả tốt chứ?” Nói xong liếc tên băng sơn đang trưng bộ mặt không liên quan đến ta một cái.

Tiêu Dật Phong vẫn yên lặng không nói, làm người ta đoán không ra tâm tư của hắn.

“Cái gì? Vân Hi cùng Tứ hoàng tử?” Lý Lục hai người không hiểu nội tình, giật mình trừng lớn.

“Không sai, ta mới vừa rồi nhìn thấy bọn họ sáng sớm đã xuất cung! Nhìn xem, Vân Hi sẽ thành Tứ hoàng tử phi nhanh thôi.” Tề Diệp Lỗi lại thêm một câu.

“Điện hạ, đây là thật sao?” Lý Trạch Dương sau khi nghe xong kinh hô. Ông trời, hắn không nghe lầm chứ?

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Vân Hi sao lại cùng Tứ hoàng tử?” Lục Phi Vũ vẻ mặt mờ mịt, Vân Hi không phải đối với thái tử mối tình thâm thiết ư, thế nào đột nhiên lại có quan hệ cùng Tứ hoàng tử?

“Còn không phải là do ai đó, không biết thương hương tiếc ngọc, không biết trân trọng người ta!” Tề Diệp Lỗi trợn mắt nhìn Tiêu Dật Phong, lại thờ ơ, Vân Hi làm sao yêu một tên máu lạnh như người được chứ?

“Nói vậy, Vân Hi buông tha, thay đổi đối tượng rồi?” Lý Trạch Dương cuối cùng cũng hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng hắn rất hoài nghi, tình cảm thật có thể nói buông là buông sao? ’

“Đây là dĩ nhiên, Tứ hoàng tử dụ dỗ lại chu đáo, có nữ nhân nào mà không thích?” Nói thật, hắn ngược lại rất thích xem kịch này nha!

Tiêu Dật Phong rồi rầm, tâm tư lần nữa trôi xa.

Nàng không quản quýt lấy hắn, hắn nên vui vẻ mới phải, thế nào lại cảm thấy buồn bực, một chút cũng không có cảm giác mừng rỡ, ngược lại..... Giống như mất đi cái gì.....

“Điện hạ..... Điện hạ.....” Lục Phi Vũ kêu mấy tiếng, cho đến khi hắn hồi hồn lại, mới thốt lên: “Trời ạ, người mới vừa rồi..... Đang ngẩn người!”

“Ngẩn người?” Nhìn Lục Phi Vũ đang ngẩn ngơ, hắn khó hiểu: “Cái này thì có gì kỳ lạ đâu?”

“Với người khác thì không, nhưng..... Từ lúc ta biết người tới nay, lần đầu tiên phát hiện người nghĩ một chuyện đến nhập thần như thế.” Đây thật là chuyện lạ xưa nay chưa từng có nha! Lục Phi Vũ không dám tin tưởng to hai mắt.

“Nhàm chán!” Tiêu Dật Phong lơ đãng hừ một tiếng, nhưng mà trong nội tâm lại là sóng ngầm mãnh liệt.

Nàng..... đã ra ngoài cả ngày rồi, sao vẫn chưa trở lại, chẳng lẽ cùng Dật Dương chơi đến quên mất giờ giấc? Không hiểu, cái ý nghĩ này làm hắn không vui, sắc mặt trầm hơn vài phần.

Lý Trạch Dương nhìn chủ tử hôm nay trầm mặc dị thường, cẩn thận hỏi một câu: “Điện hạ, người thật không thích Vân Hi sao?”

Không ngờ tới hắn hỏi cái này, Tiêu Dật Phong ngẩn ra, sau lại khôi phục lạnh nhạt nói: “Ta không thích bất kỳ nữ nhân nào!” Không sai, nữ nhân đều là dối trá, khẩu Phật tâm xà, không đáng giá để hắn hao tâm tổn sức!

Thật không thích? Chắc, lừa gạt ai chứ! Tề Diệp Lỗi thầm xùy một tiếng, lại cố ý dò xét hỏi một câu: “Nói như vậy, coi như Vân Hi thật gả Tứ hoàng tử, người cũng không sao à...!”

Lập tức trong lòng Tiêu Dật Phong, giống như bị thứ gì đập mạnh, ánh mắt hờ hững cũng thoáng chốc chuyển thành thâm trầm.....

Hồi lâu, khóe môi mím chặt lãnh ngạo giật ra nụ cười lạnh, cặp mắt kia đủ để đóng băng lòng người, lạnh nhạt liếc hắt một cái, lạnh nhạt nói: “Chuyện gì không liên quan đến ta!”

Ba người liếc nhau một cái, thở dài, bằng sơn quả nhiên vẫn là bằng sơn a!

Buổi tối, Tiêu Dật Dương cùng Hạ Vân Hi trở lại hoàng cung.

“Tứ hoàng tử, Bồ Chính ti đó thật sẽ sửa cầu cho dân chúng sao?” Nàng lo âu hỏi, chỉ sợ tham quan đó lại ham tiền, đến lúc đó dân chúng lại phải chịu khổ.

“Yên tâm đi, hần không dám không nghe, huống chi, ta cũng chú ý tới hần.” Tiêu Dật Dương khẽ cười lắc đầu, hần cũng không quá lo lắng.

Khi đến trước cửa cung Hoa Dương. Hạ Vân Hi nhìn cửa chính trước mắt, trong lòng hết sức phức tạp, rốt cuộc cũng trở lại nơi có hần, không thể phủ nhận, lòng nàng vẫn có chút vui sướng, nhưng nhớ tới ánh mắt lạnh băng kia, nàng đã cảm thấy bước chân như nặng ngàn cân.

“Đã tới rồi, vào đi thôi!” Tiêu Dật Dương lưu luyến không rời nhìn nàng, dịu dàng nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút, không cần nghĩ quá nhiều, sẽ tổn hại sức khỏe.”

“Ừ! Ta biết rồi!” Thấy hần thật lòng quan tâm, Hạ Vân Hi cảm thấy trong lòng ấm áp, đau khổ cũng phiêu tán không ít.

Tiêu Dật Dương nhìn nàng thật sâu một cái, liền xoay người chậm rãi rời đi.

Hạ Vân Hi thở dài, tịch mịch đi vào cung Hoa Dương.

Dật Phong, ta nên làm thế nào mới có thể hoàn toàn quên chàng? Nàng ngược đầu, nhìn những ngôi sao sáng chiếu đầy trời, trong lòng buồn bã, ngực co rút đau đớn. Mỗi lần nhớ tới cái nam nhân lạnh băng đó là lòng nàng lại rét buốt, vậy mà không cách nào ngăn mình không nghĩ về hần.

Ông trời ơi, nàng rốt cuộc nên làm sao đây?

Đột nhiên, sau lưng vang lên tiếng bước chân trầm ổn, kéo nàng hồi hồn, nàng xoay người nhìn——

Dưới ánh trăng, bóng dáng của Tiêu Dật Phong cao lớn lộ vẻ lo lắng.

“Người cuối cùng cũng chịu trở lại!” Đêm tối yên tĩnh, giọng nói hùng hậu của hần rõ ràng hơn, xen lẫn một tia không vui.

Chợt thấy hần xuất hiện, lòng Hạ Vân Hi vẫn không nhịn được nhảy lên, còn có một tia mong đợi, hần đang chờ nàng sao? Cái suy nghĩ này khiến cho nàng không khỏi nở một nụ cười..... Đợi đã nào...! Nàng đang làm gì, không phải nói sẽ chết tâm sao?

Nghĩ tới đây, Hạ Vân Hi vội vàng che giấu nụ cười, nén đau lòng, lạnh lùng nói: “Điện hạ quản nhiều rồi, ta muốn trở lại lúc nào là tự do của ta!”

Điện hạ? Xưng hô thật lạnh nhạt. Lúc nào thì nàng đã đổi giọng gọi hần là điện hạ mà không phải Dật Phong, tình yêu, tiểu tình yêu rồi.....

Một ngọn lửa vụt lên trong mắt Tiêu Dật Phong, môi mím chặt, thanh âm vẫn bằng hàn như cũ: “Chỉ cần người còn ở cung Hoa Dương một ngày, ta còn có quyền quản người!”

“Vậy ta sẽ rời đi!” Nàng ngẩng đầu, cũng lạnh giọng nói.

Nếu đã quyết định buông tha, vậy còn cần gì phải ở lại chỗ này, tránh tức cảnh thương tình.

Ánh mắt của Tiêu Dật Phong sa sầm, một tia tức giận khó nén lóe lên. Đáng chết, chẳng lẽ nàng thật sự thích Tiêu Dật Dương rồi nên mới đòi đi?

“Người nói thật?” Hần đè nén tức giận, lạnh lùng hỏi.

“..... Không sai, ta muốn về lại Phượng Hoàng cung!” Nàng khẽ cắn răng, cường bách mình nói ra những lời này.

Tiêu Dật Phong rất nhanh liền tiêu biến tâm tình của mình, trông mắt đen vô tình lần nữa khôi phục hồ hững như cũ.

“Tùy ngươi!” Nhàn nhạt bỏ xuống một câu, hắn xoay người rời khỏi.

Hắn quả nhiên vẫn vô tình lãnh khốc! Hạ Vân Hi nhìn bóng dáng tuấn động từ từ biến mất, lẳng lặng lau nước mắt, nàng mới vừa rồi lại mong mỗi hắn giữ mình lại..... Thật khờ mà!

Nước mắt rơi mãi không thôi!

90. Chương 91: Lại Gặp Ngụy Hiểm

Bích Tiêu Cung.

Trong phòng chiêu đãi khách quý ngoại quốc.

Thác Bác Luật nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, nhìn các cung nữ xinh đẹp đang múa phía dưới, không có chút hứng thú. Trong đầu lại hiện lên màn vũ đạo nóng bỏng của Hạ Vân Hi trong yến hội ngày đó. Dung nhan tuyệt trần, động tác linh hoạt, dù là thánh nhân cũng bị quyến rũ, nàng như sinh ra vì nam nhân, làm cho đáy lòng hắn rung động.

Có được nàng, phải có được nàng, thanh âm này luôn luôn quanh quẩn trong đầu, làm sao cũng không đuổi đi được.

Đột nhiên, tiếng bước chân hỗn loạn trước cửa quấy rầy suy nghĩ của hắn.

“Bẩm thái tử, Dung phi nương nương đến, yêu cầu gặp ngài!” Thị vệ cung kính bẩm báo.

Dung phi? Thác Bác Luật nghi hoặc nhếch mày kiểm, lập tức lạnh vung tay lên: “Cứ để nàng đợi, ta sẽ ra sau!”

Thị vệ lĩnh mệnh ra ngoài.

Các cung nữ thức thời ngừng múa, tiến lên giúp hắn mặc quần áo.

Không bao lâu, Thác Bác Luật một thân quý khí xuất hiện ở đại sảnh, thấy Dung phi đang ngồi dựa vào ghế, vẻ mặt khoan thai uống trà.

“Dung phi nương nương đại giá quang lâm, ngoại thần không kịp tiếp đón từ xa!” hắn nhếch môi, hướng nàng chấp tay nói.

“Luật điện hạ khách khí!” Dung phi đứng lên, cười nói: “Là bốn cung mạo muội tới bái phỏng, g không biết có quấy rầy đến điện hạ không?”

Thác Bác Luật cười: “Đương nhiên không! Nương nương, mời ngồi!”

“Điện hạ, mời!” Dung phi cũng khách khí đáp lễ.

Sau khi hai người ngồi vào chỗ của mình, Thác Bác Luật lại mở miệng: “Nương nương, không biết người tìm ngoại thần có gì chuyện quan trọng?”

Dung phi không vội trả lời, nhấp một ngụm trà mới chậm rãi nói: “Luật điện hạ, người có ý gì với Hạ Vân Hi không?”

Thác Bác Luật ngẩn ra, phượng mâu híp lại, nhưng vẫn bất động thanh sắc cười nói: “Nàng là một nữ nhân đặc biệt, thông minh lại xinh đẹp, hơn nữa tính cách thẳng thắn đáng yêu, trên đời này thật sự hiếm gặp!”

Dung phi mỉm cười, mắt hạnh trong trẻo lóe tia sáng làm người ta khó hiểu, nhưng liền bình thần trở lại.

“Nói như vậy, điện hạ cũng rất có hứng thú với nàng.” Nàng như vô ý nói một câu.

“Đó là tất nhiên, mỹ nữ đáng yêu như vậy, ta nghĩ chỉ cần là nam nhân đều muốn có được nàng!” Thác Bác Luật cũng nâng chung trà lên, khoe môi lẳng lơ nở nụ cười nhạt nhẽo mà tao nhã.

“Ngay cả Luật điện hạ cũng cho là vậy sao?” Dung phi liếc nhìn hắn, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần biểu lộ nụ cười có thâm ý khác.

Thác Bác Luật tựa hồ nghe ra ý tại ngôn ngoại* của nàng, khẽ liếc nhìn nàng, mắt đào hoa lộ vẻ thần nhiên hiểu rõ, lại cười nói: “Dung phi nương nương, có chuyện gì không ngại nói thẳng!”

*ẩn ý trong lời

Dung phi nheo mắt, ý cười càng sâu, nhìn kỹ lại thấy một tia gian trá.

“Nếu điện hạ chịu hợp tác với ta, nhất định sẽ được toại nguyện . . . ”

Tiêu Dật Phong không tự giác đi tới Tử Nguyệt Các.

Từ sau khi Hạ Vân Hi chuyển đi, hắn không biết đã vô ý đi tới nơi này đến lần thứ mấy rồi, không hiểu sao nhớ mọi chuyện về nàng. Phòng tựa hồ còn lưu lại hương thơm của nàng, quần quýt lấy hơi thở của hắn không chịu tan.

Tại sao lại nhớ tới nàng?

Vì sao tim hắn buồn bực như thế?

Loại cảm giác này quá xa lạ, ngực như trống rỗng, vô cùng khó chịu.

“Như thế nào, nhìn vật nhớ người sao?” Một giọng nói châm chọc vang lên sau lưng hắn.

Tiêu Dật Phong nhanh chóng thu lại suy nghĩ, đôi mắt cũng khôi phục hờ hững thường ngày, thần nhiên liếc mắt nhìn mẫu thân một cái, không nói lời nào.

Hoàng hậu thấy hắn tỏ vẻ như vậy liền tức giận: “Phong nhi, con nếu thích Vân Hi thì đừng dành người ta trở về, bằng không cơ hội qua đi sẽ không còn nữa!” Nói đến cùng, nàng vẫn hi vọng nhi tử có thể cùng Vân Hi ở bên nhau.

“Con đã từng nói, con không thích nữ nhân!” Hắn không kiên nhẫn lạnh lùng trả lời. Mẫu thân cứ nói mãi đề tài này không chán.

“Con rõ ràng yêu nàng, vì sao vẫn không chịu nhìn thẳng vào tình cảm của mình. Con người khi còn sống khó gặp được tình yêu chân chính. Thật khó khăn mới gặp được người như Vân Hi, lại trốn tránh khắp nơi, phớt lờ tình cảm của mình!” Hoàng hậu một châm thấy máu.

“Mẫu hậu nhầm rồi, con không thương nàng!” Cái gì mà yêu, buồn cười chết người.

“Con còn muốn lừa mình dối người tới khi nào?” Hoàng hậu nổi nóng, nếu không thương làm sao cứ đến đây, còn ngăn người cả buổi: “Nói cho con biết, Vân Hi bây giờ mỗi ngày có đôi có cặp cùng Tứ hoàng tử, con nếu không tranh thủ, nàng sẽ thật sự trở thành Tứ hoàng tử phi .”

“Con đã nói con không thương nàng, chuyện của nàng không liên quan tới con, người có nghe rõ không?” Hắn tức giận nói.

Lần đầu tiên trong đời hắn kích động như vậy.

“Con —— quên đi, ta không thèm quẩn nữa!” Hoàng hậu giận hắn đầu gối không thông, không thèm để ý tới hắn nữa, thở phì phì xoay người bỏ đi.

Sắc thu đậm dần, từng tán lá cây nhuộm thành màu vàng trong gió.

Hạ Vân Hi tùy ý ngồi trên bãi cỏ, làn váy như đóa hoa nở rộ trên cỏ xanh, mái tóc dài tung bay theo gió, bờ mi khép nhẹ, lông mi dày như cánh quạt phủ lên cặp mắt lúng liếng.

Mấy ngày qua, Tứ hoàng tử luôn đưa nàng xuất cung giải sầu, ôn nhu săn sóc, làm lòng nàng vốn bị tổn thương cũng cảm nhận được chút ấm áp. Nàng thật sự rất cảm động, loại cảm động này dần dần xoa dịu đau xót trong lòng. Nàng hiện tại rất hưởng thụ cảm giác được yêu thương, được che chở.

Dịu dàng như nước, làm người ta cảm thấy an tâm vô cùng.

Nàng tin tưởng, chỉ cần mình không nhớ người kia, sẽ quên nhanh thôi, nhất định có thể .

Đúng lúc này, một thái giám già nua đi tới, thi lễ: “Hạ cô nương, hoàng thượng có lời, mời ngài đến Vân Mộng trai một chuyến!”

Hạ Vân Hi sửng sốt, đứng lên: “Hoàng thượng muốn gặp ta sao?”

“Đúng vậy!”

“Này, hoàng thượng có nói có chuyện gì không?”

“Bọn ta chỉ đến truyền khẩu dụ, sao dám hỏi đến chuyện của hoàng thượng. Hạ cô nương đi mau đi, đừng để hoàng thượng chờ lâu sốt ruột!” Lão thái giám thúc giục nói.

“Được, ta đi đây!” Hạ Vân Hi tuy nghi hoặc nhưng không dám không theo, đành phải đi theo lão thái giám.

Vân Mộng Trai là nơi trai giới trong Hoàng cung, tức là mỗi tháng, mùng một, mười lăm, Chu Minh Đế lại mở tiệc chiêu đãi quần thần dùng trai thiện ở chỗ này, bình thường rất ít người tới đây, hơn nữa giờ đã gần đến hoàng hôn, Vân Mộng Trai lại càng im ắng vắng vẻ.

Hạ Vân Hi cảm thấy kỳ quái, vì sao Hoàng thượng muốn hẹn nàng gặp mặt trong này, có chuyện quang trọng gì muốn nói với nàng sao?

“Công công, hoàng thượng ở đâu?” Đã vào lâu như vậy sao còn chưa thấy người?

Lão thái giám dừng bước, cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Hạ cô nương, người chờ ở đây, ta đi thông báo cho hoàng thượng.”

Nói xong cũng không chờ nàng đáp lại, vội vàng đi vào bên trong.

Hạ Vân Hi không có cách nào, đành phải đứng tại chỗ chờ đợi, đồng thời cũng tò mò đánh giá bốn phía.

Bài trí trong trai này giống như bình thường, bàn tròn đơn giản, ghế dựa đơn điệu, còn có bức tranh tượng Phật trên tường, sơn trên gỗ rất mỏng, từ tháp lư hương nhỏ hình phượng vĩ bay ra từng làn hương khói.

Hạ Vân Hi nhìn một lát, đột nhiên cảm thấy ngực có chút khó chịu, cực kỳ không thoải mái, đầu cũng không hiểu sao lại choáng váng, say sảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nàng vội vàng dựa vào mộc kỷ (bàn nhỏ, thấp, bằng gỗ) ở bên cạnh.

91. Chương 92: Nam Tử Áo Đen Thần Bí (1)

Lúc lão thái giám đi ra đã thấy nữ nhân kia hôn mê, đặc ý cười vài tiếng, thuận tay xé xuống lớp da mỏng trên mặt, hiện ra khuôn mặt phụ nữ trung niên.

Đồng thời, hai bóng người lặng yên không tiếng động vọt vào, chấp tay kêu: “Quế ma ma!”

“Xe ngựa đã chuẩn bị tốt chưa?” Người phụ nữ trung niên hỏi.

“Tất cả đều ổn thôi!”

“Tốt, lập tức đưa nàng lên xe, suốt đêm đi khỏi cung, hợp với thị vệ của Luật điện hạ, nhớ rõ khi xuất cung vào thành phải báo là cống phẩm cho Dung phi nương nương, nhớ chưa?” Quế ma ma phân phó.

“Thuộc hạ rõ rồi!”

Gió đêm khê thổi tới, mang theo mùi âm mưa

Buổi tối, Hoàng hậu phái người đi Xuy Tuyết các, gọi Hạ Vân Hi cùng dùng bữa.

Không lâu sau, Thanh Thanh vội vàng chạy về, bẩm báo: “Nương nương, thị vệ nói hoàng thượng muốn gặp Hạ cô nương, nên phái Trần công công đến mời người.”

“Cái gì? Hoàng thượng muốn gặp Vân Hi?” Hoàng hậu kinh ngạc, mi tâm nhíu lại.

“Đúng vậy, vừa nãy đã đi lúc hoàng hôn.” Thanh Thanh nói chi tiết.

Mi tâm hoàng hậu càng nhíu chặt hơn. Lúc này mới nhớ hoàng thượng từ khi gặp Vân Hi tới nay thì trở nên rất kỳ quái. Chẳng những không gần gũi các phi tần khác, ngay cả Khuynh Vân Cung của Dung phi cũng rất ít đi, ngược lại, thường xuyên đến thăm của Phượng Hoàng Cung của nàng, cố ý vô tình hỏi thăm tình hình của Vân Hi, nhưng đến lúc Vân Hi tới, hẩn liền kiểm soát vội vàng rời đi.

Vốn nàng cũng không để ý, nhưng giờ nghĩ tới, cảm thấy tất cả đều kỳ lạ, hay là hoàng thượng lại nhớ đến Dịch Ly có gương mặt giống Vân Hi như đúc, hoàng hậu dường như dần hiểu rõ điều gì đó, sắc mặt cũng tối dần.

Nàng biết rõ, năm đó giữa hoàng thượng có tình cảm đặc biệt với Dịch Ly. Mà sau khi Dịch Ly mất, tinh thần hoàng thượng lại sa sút một thời gian. Như vậy, hẩn bây giờ, có phải xem Vân Hy thành Dịch Ly hay không. Như vậy ——

Hoàng hậu lắc đầu, không cho bản thân không suy nghĩ nhiều, có lẽ nàng quá nhạy cảm.

“Đi, đến Thần Hữu Cung!” Nàng muốn xem xem hoàng thượng tìm Vân Hi làm gì, bằng không nàng lại lo lắng.

“Vâng!” Thanh Thanh lên tiếng, theo sát phía sau.

Ai ngờ khi các nàng đến Thần Hữu Cung lại phát hiện, Chu Minh Đế vốn không phái người đi mời Vân Hi, lão thái giám Trần công công hầu hạ bên người hẩn hôm qua đã về quê. Việc này làm đám người hoàng hậu khiếp sợ.

Chu Minh Đế sau khi biết chuyện, lại lo lắng: “Hoàng hậu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vân Hi đâu?”

Hoàng hậu cũng mang vẻ mặt hoảng loạn: “Thần thiếp cũng không biết, thị vệ rõ ràng nói, Vân Hi bị Trần công công đưa đi, nên thần thiếp mới đến tìm Hoàng thượng.”

Không hiểu sao, cảm giác bất an xuất hiện trong lòng. Chu Minh Đế buồn bực, tức giận nói: “Trương công công, mau mang theo toàn bộ thị vệ trong cung, phân công ra tìm! Cho dù phải lật toàn bộ hoàng cung lên cũng phải tìm cho ra!”

“Tuân chỉ!” Trương công công vội vàng lui ra, truyền lệnh.

Tất cả thị vệ đại nội cùng Cẩm y vệ chạy tới chạy lui, vội vàng xuất phát, tìm kiếm chung quanh.

Hoàng hậu cùng Thanh Thanh bất an, đi qua đi lại đợi kết quả.

Bên ngoài cung, xe ngựa lao nhanh như bay, hướng về Kì Ảnh Sơn Trang.

Vì là cổng phẩm của Dung phi nương nương nên binh lính giữ thành cũng không kiểm tra quá kỹ, bởi vậy bọn họ dễ dàng rời hoàng cung, đi tới chỗ đã định trước.

Trước cửa chính của Kì ảnh Sơn Trang, vài tên nam tử đứng nghiêm trang. Bọn họ là thị vệ Nam Ảnh Quốc, tuân lệnh Thác Bác Luật chờ ở đây, đón xe ngựa của Dung phi nương nương.

Bọn họ lặng lẽ đứng đó, một chút tiếng động cũng không có, hoàn toàn cảnh giác nhìn xung quanh.

Bốn bề cực kỳ im lặng, chỉ có tiếng gió thổi vi vu.

Cho đến khi nghe được tiếng vó ngựa chạy đến, họ mới nhíp nhàng tiến lên đón.

“Bái kiến các vị đại nhân!” Từ trên xe ngựa hai đại hán to con nhảy xuống, chấp tay chào bọn thị vệ.

“Khách khí!” Một gã thị vệ lớn tuổi trong đó đáp lễ, sau đó chỉ lên xe hỏi: “Xin hỏi, có mang người ra được hay không?”

“Đương nhiên, chúng ta đã làm việc thì các người cứ yên tâm!” Đại hán áo đen nói, vén màn kiệu lên, bế Hạ Vân Hi đang hôn mê ra đưa về phía trước.

Tuy rằng đã biết người hoàng thái tử thích nhất định là mỹ nhân, nhưng không nghĩ tới lại xinh đẹp đến mức này. Ngũ quan xinh xắn, da trắng như tuyết, xinh đẹp, tinh xảo, hoàn mỹ không thể soi mói.

Thật sự là tuyệt sắc giai nhân, khó trách thái tử trăm phương nghìn kế đều phải có được! Toàn bộ thị vệ đều âm thầm khâm phục.

“Các người, mau đưa nàng vào đi!” Trưởng đội thị vệ lập tức phân phó.

Bọn thị vệ cùng đáp lời, chia nhau nâng Hạ Vân Hi lên, đi vào trong sơn trang.

Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh như băng vang lên giữa không trung, mang theo hơi thở lạnh lùng lại sắc bén như roi da.

“Thả người ra!”

Mọi người ở đây đều sửng sốt, nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn màu đen, không biết xuất hiện từ khi nào đi trên con đường trống trải đến gần sơn trang.

Ánh trăng từ mây mù soi xuống, chiếu lên nam nhân thâm thúy lạnh lùng, dáng người cao lớn, khuôn mặt anh tuấn hờ hững khác thường.

Trong nháy mắt, không khí bị đông lạnh.

Loại hơi lạnh này nhanh chóng lan ra, làm cho tất cả mọi người cảm thấy tia rét lạnh gần như nhập vào xương tủy, cho dù là đám người đại hán mặc áo đen đã nhìn quen cảnh tượng này, cũng không hiểu sao toàn thân vẫn rét run.

“Người là ai?” Trưởng đội thị vệ bỏ qua cảm giác khó hiểu, quát hỏi.

Nam nhân áo đen không nói gì, đôi mắt hờ hững khi nhìn nữ nhân đang hôn mê thì lóe lên vài tia sáng kỳ lạ, liếm liếm môi mỏng rồi đột nhiên mím thành một đường.

Hắn duỗi tay ra, chỉ về phía Hạ Vân Hi, ngữ điệu lạnh băng bức người: “Ta nói lại lần nữa, buông nàng ra!”

Loại lời nói mệnh lệnh này làm cho trưởng đội thị vệ tức giận: “Khẩu khí rất lớn, người cho người là ai? Thông minh thì rút ngay, đừng xen vào việc của người khác, nếu không —— a.”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân thể nháy mắt đứt thành hai nửa, máu chảy đầm đìa, thân hình ngã nhào xuống —— máu tươi văng tung tóe!

Mọi người thấy thế đều hít vào một ngụm khí lạnh, kinh hãi tột cùng, giương mắt nhìn màn huyết tinh trước mắt. Bọn họ quả thực không biết nam nhân áo đen ra tay thể nào trưởng đội thị vệ đã kêu lên thảm thiết, ngã xuống đất, máu bắn đầy ra xung quanh như đóa hoa hồng nở rộ.

Đây. Thật sự là do người làm sao?

Nam nhân áo đen thưởng thức đóa hoa hồng thâm sắc hắn vừa tạo ra, ánh mắt sắc bén lại dừng trên người những kẻ khác, bén nhọn, băng giá làm cho toàn thân bọn họ rét lạnh.

92. Chương 93: Nam Tử Áo Đen Thần Bí (2)

“Các... Các hạ là ai?” Hắc y đại hán run như cầy sấy, lắp bắp hỏi.

“Các người không cần biết, buông nàng, bốn tọa tam tha mạng cho các người.” Giọng nói thoát ra từ bờ môi khe hở của huyền y nam nhân lạnh lẽo, mang theo sự u ám làm người ta hít thở không thông.

Vừa nghe hắn nói như vậy, mọi người ở đây sắc mặt cực kỳ khó coi, trừ nỗi sợ hãi bên ngoài thì phần nội vẫn nhiều hơn. Nhưng nhìn đến cái chết thảm của trưởng đội thị vệ vẫn cố nén tức giận.

Kể thối thời là trang tuần kiệt! Địch mạnh ta yếu, không nên lấy cứng đối cứng mới là hành động sáng suốt!

Hai gã hắc y đại hán nhìn nhau, chấp tay nói : “Nếu các hạ nói như vậy, chúng ta cáo lui!” Nói xong, nhanh chóng lên xe, thúc ngựa rời đi.

Đám thị vệ còn lại quay mặt nhìn nhau, không biết nên làm gì bây giờ? Nếu buông tay thì ăn nói sao với thái tử? Nhưng nếu đánh bừa, bọn họ căn bản không có phần thắng.

Huyền y nam nhân quét mắt nhìn bọn họ, bạc môi hơi cong lên nhưng không có: “Xem ra, các người không có ý định thả người!”

Vừa dứt lời, lam sắc cửu cô (hoa hồng màu lam) đột nhiên xuất hiện bốn phía —— vô số đoá hoa cùng bay múa trên không trung, trong khoảnh khắc tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp nơi, phần đông thị vệ đều mở to hai mắt, ngửa mặt ngã xuống, ngực bị một cánh hoa hồng sắc bén đâm vào!

Huyền y nam tử vẫn vẻ mặt hồ hững, con người đã đen bóng trở lại. Hắn điềm nhiên như không đi lướt qua vô số thi thể đến trước mặt Hạ Vân Hi.

Ngóng nhìn khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc mà hắn đã theo dõi từ lâu, con người lạnh như băng ánh lên một tia mềm mại, lại trở nên u ám hồ hững. Hắn ngồi xổm, nhẹ vỗ về da thịt nữ nhân nõn nà, sự dịu dàng mang hồ hững cùng tàn lạnh làm người ta hít thở không thông.

Hạ Dịch Li, người trăm triệu lần không nghĩ tới chúng ta gặp lại trong tình huống này.

Lúc này, lông mi Hạ Vân Hi nhẹ nhàng lay động, không lâu sau chậm rãi mở mắt, đầu choáng váng trống rỗng, nàng nhin không được xoa xoa thái dương, lông mày nhăn lại.

“Tĩnh?”

Thanh âm thần nhiên vang lên trên đỉnh đầu, nàng sửng sốt, theo bản năng giương mắt nhìn lại, đối diện khuôn mặt quá mức tuần suất (tuần tú + xuất sắc), lạnh khốc.

Con người đen sắc bén, hẹp, dài, sâu không lường được, giống hai khối hàn ngọc rét buốt; bạc môi khe mí, chiếc cằm hoàn mỹ kiêu ngạo, khuôn mặt anh tuấn như tượng điêu khắc từ, lại như ứng trong đêm đen, mang khí chất lạnh ngạo, cô độc lạnh lẽ mà mạnh mẽ bức người, khi đứng một mình đơn cô, sẽ phát ra cường thế ngạo thị thiên địa.

Không hiểu sao, nàng rung mình một cái, không dám lại nhìn vào mắt hắn, bởi vì sâu trong đôi mắt lạnh băng tối đen tựa hồ ẩn chứa điều nàng không dám tìm hiểu.

Nhưng mà, hắn là ai vậy? Mà nàng, tại sao lại ở chỗ này?

Giây dựa ngồi dậy, đang lúc nàng muốn hỏi rõ ràng thì đột nhiên nhìn thấy vô số thi thể huyết nhục mơ hồ trên đất, chết không nhắm mắt, đáng về thê thảm kia dọa nàng nhảy dựng, dịch dạ dày dâng lên cuộn cuộn, thiếu chút nữa là nôn ra.

“Hắn. Bọn họ.” Hạ Vân Hi kinh hãi đến mức nói không nên lời, tay run rẩy chỉ vào thứ ghê tởm cách đó không xa. Trời ạ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Huyền y nam nhân hồ hững, lạnh lùng mở miệng nói: “Bọn họ làm người hôn mê ở trong cung, đưa đến nơi này!”

“Cái gì?” Hạ Vân Hi kinh ngạc, ai lại muốn hãm hại nàng?

Nàng nhớ lại lúc ở Vân Mộng Trai không hiểu sao cảm thấy choáng váng, hình như còn ngửi được mùi quái dị. Lúc ấy nàng còn lầy lầm lự vì sao lại như vậy, hóa ra thật có người cho nàng ngửi mê hương.

Đợi chút, nói như vậy, bây giờ nàng bình an vô sự mà những người kia ngã trên mặt đất, chẳng lẽ là. . . .
. . . Hạ Vân Hi tựa hồ nghĩ tới điều gì, chuyển mắt nhìn về phía huyền y nam nhân, thật cẩn thận hỏi: “Là người đã cứu ta phải không?”

Hắn chậm rãi gật đầu, tuy rằng trên mặt không có gì biểu tình, song con ngươi đen trong trẻo lạnh lùng, tựa hồ hiện ra một tia ánh sáng nhu hòa, lẳng lặng quan sát nàng.

Quả nhiên! Hạ Vân Hi tươi cười, tràn ngập cảm kích nhìn về phía hắn: “Kia. Thật sự là cảm ơn người!” Nếu không có hắn, hậu quả ra sao, nàng thật không dám tưởng tượng.

Huyền y nam nhân cong khóe môi, hơi mở ra, lại như không hề nhếch: “Không cần khách khí, nhắc tay chỉ lao mà thôi! Nhưng thật ra người về sau phải cẩn thận chút, có vài người sẽ không khinh địch, cứ vậy mà bỏ qua cho người!”

Theo lời hắn vừa nói, Hạ Vân Hi trầm mặc. Đúng vậy, trong cung thật có người muốn hại nàng. Nhưng nàng không rõ, bản thân không đắc tội với ai bao giờ? Trước kia có thể nói là Thác Bác Nghiên, nhưng hiện giờ. Cho dù Dật Phong tỏ ra đón nhận nàng, cũng không thể là lý do cho nàng kia đi hại mình chứ?

Nghĩ đến đây, Hạ Vân Hi tâm lại quặn đau, sóng mũi cay cay. . . Dật phong!

Thấy mắt nàng đỏ lên, có vẻ muốn khóc, con ngươi nam nhân lóe lên tia phức tạp, lại hơi ẩn lục quang như tia lửa quét qua người nàng.

Sau đó, hắn lại làm như không có việc gì, nói: “Cô nương, chúng ta quen biết cũng là có duyên phận, hiện tại ta cho người cái này, có lẽ đảm bảo được người ngày sau bình an.”

Nói xong, từ trong ngực lấy ra một bọc nhỏ màu tím đưa cho nàng.

“Đây là cái gì?” Hạ Vân Hi nghi hoặc đón lấy, món đồ này có ích lợi gì?

Huyền y nam nhân cười nhẹ, bóng đêm che dấu quang mang trong mắt của hắn, thật nhẹ giọng nói: “Đây là túi thuốc ta đặc chế, chỉ cần người mang nó, sẽ bách độc bất xâm!”

“Thật sự?” Hạ Vân Hi cực kỳ kinh ngạc, không nghĩ tới túi dược bé nhỏ nhưng lại có đặc hiệu như vậy.

“Đương nhiên, ta không cần phải lừa người!” Hắn khẽ cười, đáy mắt hờ hững, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng tươi tỉnh lên.

“Cảm ơn công tử đã tặng!” Nàng cảm kích.

Vốn không quen biết, nhưng đối phương lại giúp nàng như vậy, trừ bỏ cảm tạ khách sáo, nàng thật sự không biết nên nói cái gì.

Về phần hàn ý vừa thấy trong nháy mắt, hắn là ảo giác?

Huyền y nam nhân chăm chú nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Đêm đã khuya, cô nương trở về đi, đừng làm người nhà lo lắng!” Nói xong, thân hình cao lớn liền lướt qua Hạ Vân Hi, sải bước rời khỏi.

Hạ Vân Hi còn chưa tới kịp nói tạm biệt với hắn, bóng dáng huyền y nam nhân đã biến mất trong bóng đêm, vô tung vô ảnh.

“Đi nhanh thật!” Hạ Vân Hi nhìn ngã tư đường đã không còn một bóng người, buồn bực thì thào tự nói.

Lập tức, nàng giống như nhớ tới cái gì, liền trợn to hai mắt. Trời ạ, nàng còn chưa hỏi tên ân nhân cứu mạng!

Ảo não vỗ vỗ đầu, mình thật là hồ đồ, về nhà thôi, ai.

Trong Hoa Dương Cung, khi Tiểu Mãn Tử đang kêu vang khắp đại sảnh thì Tiêu Dật Phong cùng tam tướng ngừng bàn luận, kỳ quái nhìn quanh hẳn.

Ai cũng biết, Tiểu Mãn Tử làm gì cũng ẻo lả, bình thường có chút việc nhỏ đã gào khóc quở thần. Vậy mà lại chạy thất kinh như thế, ngay cả ngã sấp xuống cũng lập tức bò dậy, dũng cảm chạy tiếp. Nên mỗi khi hẳn có nam tử khí khái như vậy, mọi người liền biết đã xảy ra chuyện, hơn nữa sự tình cũng không nhỏ.

“Tiểu Mãn tử, chuyện gì xảy ra?” Lý Trạch Dương nghi hoặc hỏi.

93. Chương 94: Lo Âu Khó Hình Dung

“Bẩm boàng thái tử, ba vị tướng quân, Hạ cô nương mất tích——”

“Vân Hi muội tử mất tích?” Tam tướng kinh ngạc hỏi.

Lòng Tiêu Dật Phong thoáng run rẩy, trừng nhìn Tiểu Mãn Tử.

“Nô tài nghe nói. Có người giả mạo Trần công công, lừa Hạ cô nương đến Vân Mộng trai.
. Hiện tại hoàng thượng đã phái thị vệ lục soát hoàng cung, cũng hơn nửa canh giờ rồi, nhưng không thấy bóng dáng Hạ cô nương.” Tiểu Mãn Tử gấp gấp nói, lo lắng vô cùng.

“Cái gì? Lại có chuyện như vậy?” Tam tướng ngỡ ra, thần sắc nặng nề.

“Không biết bao giờ mới tìm được? Nô tài lo cho Hạ cô nương. Không biết có gặp phải người xấu.” Tiểu Mãn Tử khẽ run, nghĩ đi nghĩ lại, liếc liếc mắt.

Tiêu Dật Phong trầm mặt, tay bóp chặt, cảm giác bất an mãnh liệt lan tràn toàn thân. Không nhịn được, hẳn đứng lên, ngay cả chào hỏi cũng không nói, đi nhanh ra khỏi đại sảnh.

Kim bài tam tướng nhìn nhau, nếu bọn họ không nhìn lầm, điện hạ mới vừa rồi đang vô cùng lo lắng. . . .
. . . Từ trước đến giờ hẳn luôn cao ngạo lạnh lùng.

Chẳng lẽ, điện hạ đã phải lòng Hạ cô nương rồi?

Hạ Vân Hi nương theo ánh trăng, theo trí nhớ đi tới hoàng cung. Mặc dù là ban đêm, nhưng người đi trên đường vẫn khá nhiều, hàng hóa bày bán cũng không ít, đi tới đi lui, cảm thấy bụng hơi đói, đang muốn mua chút đồ ăn vặt thì đột nhiên sau lưng truyền đến một hồi tiếng chân vang lên dồn dập.

“Mau, bắt nữ nhân kia!” Một tiếng hét vang lên.

Hạ Vân Hi quay đầu, chỉ thấy một đám người che mặt, mặc áo đen, đồng loạt chạy về phía nàng!

Người đi trên đường sợ gây chuyện, rồi rít né tránh, chỉ để lại mấy tên gan lớn, đứng xa quan sát.

Bọn họ chăm chú nhìn nàng, xem nàng như một con mồi sắp tới tay, Hạ Vân Hi sợ hãi, mặc dù không biết những người này, nhưng rất rõ ràng mục đích của bọn họ là mình, hơn nữa tuyệt không phải ý tốt.

“Hai tay địch với bốn người, vẫn nên trốn đi thôi!” Nàng cũng không thích cứng đối cứng, liền xoay người chạy nhanh về phía trước.

“Đuổi theo!” Đám hắc y nhân la lên, đuổi theo nàng.

Hạ Vân Hi không dám dừng chân, rẽ vào mấy đầu phố, rồi chạy vào trong mấy hẻm nhỏ.

Nhưng bởi vì nàng ít xuất cung, không thông thuộc đường phố nên chạy qua mấy hẻm nhỏ, cuối cùng đi vào ngõ cụt.

“Trời ạ, không có đường!” Nàng kêu to, lo lắng nhìn xung quanh, muốn quay lại, nhưng mấy tên hắc y nhân kia đã đuổi kịp.

“Xem ngươi còn chạy đi đâu?” Tên thủ lĩnh lạnh lùng nói.

Hạ Vân Hi nổi giận, tử nhân xinh đẹp tóe lửa, quát: “Nói, các ngươi là ai? Tại sao lại truy sát ta không tha?”

“Ngươi không cần hỏi nhiều, khôn hồn đi theo chúng ta, nếu không đừng trách ta vô tình!” Tên kia giờ dao sáng loáng, chỉ vào nàng.

“Tốt, muốn bắt thì cứ đến đây!” Hạ Vân Hi vội vàng vơ một cây mộc côn trên đất, chuẩn bị nghênh chiến. Tuy nói đối phương có kiếm, nhân số cũng nhiều, nhưng người thua không thua trận, nếu đánh không lại thì nghĩ biện pháp chạy trốn là được.

Nếu như may mắn trốn được, lúc hồi cung nên bảo họ cho nàng mang kiếm phòng thân mới được.

“Rượu mời không uống thích uống rượu phạt!” Hắc y nhân hừ lạnh, quơ dao bổ về phía nàng.

Hạ Vân Hi không dám chậm trễ, vội vàng giơ mộc côn chặn đòn của hắn. Nàng quyền kích công phu vốn không tồi, thêm mộc côn trong tay càng như hổ thêm cánh, Mộc côn múa cực kỳ uy vũ, mạnh mẽ mười phần, làm hắc y nhân chiêm không được thể thượng phong.

Hắc y so hơn mười chiêu cũng không chạm được Hạ Vân Hi, vô cùng tức giận, liền hét lớn một tiếng: “Các ngươi đứng ngây đó làm gì, tới đây giúp một tay, bắt ả mau.”

Toàn bộ hắc y nhân khác được lệnh, liền rối rít giơ kiếm tiến lên. Lần này thật sự là hai tay địch bốn người rồi, dù võ công của Hạ Vân Hi cao bao nhiêu, cũng không thể đánh nổi với nhiều người như vậy, chỉ chốc lát sau mộc côn trong tay đã bị đánh bay, bốn cây dao đồng thời kề vào cổ nàng.

Lần này nàng không dám lộn xộn, buông thông tay xuống, hắc y nhân tiến lên, nắm tay nàng.

“Buông ta ra, các ngươi muốn gì?” Hạ Vân Hi vừa giận vừa sợ hét to, chợt lúc này, hình ảnh tên đại băng sơn kia lại hiện ra trong đầu nàng.

“Dật Phong —— mau tới cứu ta!”

Thủ lĩnh hắc y nhân không đáp, chỉ nhìn hắc y nhân khác phát tay một cái: “Dẫn nàng đi!”

Lúc bọn họ đang định áp giải nàng, rồi đi thì phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn chặn lại, nổi giận quát: “Buông nàng ra!”

Giọng nói đó, chẳng lẽ là.

Cho dù bị che tầm mắt, nhưng Hạ Vân Hi vẫn nhìn thấy rất rõ ràng. Nàng kêu lên một tiếng: “Dật Phong!”

Thời điểm nàng, hắn lại xuất hiện.

Một tia ngọt ngào dâng lên, khiến tâm vốn đã chết của nàng chậm rãi phục hồi.

“Ngươi là ai, bớt lo chuyện bao đồng đi!”

Đại hán áo đen giơ dao, quát lạnh, toàn bộ hắc y nhân khác cũng rối rít giơ vũ khí chỉ vào hắn.

Tiêu Dật Phong khinh thường nhìn bọn họ một cái, rút kiếm ra, nhuyển bảo kiếm vung lên, kiếm khí mãnh liệt, khí lạnh bức người. Bảo kiếm đúng là bảo kiếm, mặc dù chưa ra chiêu nhưng kiếm khí đã đủ áp đảo kẻ địch.

“Các ngươi không có tư cách hỏi ta là ai?” Hắn lạnh lùng thốt.

“Muốn tìm chết rồi!” Hắc y nhân bị hắn chọc giận, hét lớn một tiếng, những hắc y nhân khác cũng vọt tới.

Tiêu Dật Phong vung bảo kiếm lên, kiếm khí như lửa, phi thân, thi triển khinh công cùng kiếm pháp, tay cầm bảo kiếm xông vào như chỗ không người, trái xông phải giết, đông nhảy tây vọt, lúc trên lúc dưới, chợt nam chợt bắc, hơn ba mươi chiêu, hơn mười tên hắc y nhân đã mất mạng dưới kiếm hắn.

Thủ lĩnh hắc y nhân cũng bị trọng thương, kinh hãi cực kỳ, vội vàng tung phẫn, phi thân rời đi.

Tiêu Dật Phong thu kiếm vào hộp, quay người lại, đi tới trước mặt Hạ Vân Hi, vẻ mặt băng lạnh xen lẫn một tia lo lắng, hỏi: “Người không sao chứ?”

Nàng cũng không trả lời hắn, ngược lại hỏi hắn: “Làm sao chàng lại tới đây?” Nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, ở thời điểm nàng cần hắn nhất, hắn chẳng những xuất hiện lại còn cứu nàng. Làm tim nàng rung động mãnh liệt.

Tại sao lại tới? Hắn cũng đang tự hỏi mình. Hắn chỉ biết, khi Tiểu Mãn Tử nói cho hắn biết nữ nhân này mất tích thì trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an, lo âu khó có thể hình dung.

Chẳng lẽ muốn hắn thừa nhận nữ nhân đáng ghét này đã thành công chạm vào tim hắn, thao túng thất tình lục dục của hắn rồi sao? Tại sao, hắn rõ ràng ghét tất cả nữ nhân, nhưng lại càng ngày càng để ý nàng, hắn thật sự rất mâu thuẫn, loại mâu thuẫn này không ngừng làm đầy lòng hắn run rẩy không biết bao nhiêu lần.

94. Chương 95: Đên Tội Cùng Là Đắc Tội Người Nào

Nhắm mắt lại, hắn miễn cưỡng mở miệng, nhưng giọng điệu vẫn bình thản như cũ.

“Sau khi người mất tích, mọi người đã lật cả hoàng cung nhưng tìm không thấy, vì vậy ta xuất cung đi tìm người!”

Tiêu Dật Phong từ đầu đến cuối cũng không liếc nàng một cái, vì vậy hắn không hề phát giác nàng vui mừng đến phát khóc, từng giọt từng giọt nước mắt lăn xuống, làm ướt khóe môi nàng.

Sau một khắc, nàng kìm không được cả thân thể nhào về phía hắn, vòng tay ôm chặt người hắn.

Đột nhiên bị ôm làm hắn hơi chấn động, giống như bị sét đánh. Khi hắn chưa kịp hồi hồn thì nàng đã cúi đầu chôn mặt trên vai hắn khóc khê: “Dật Phong, chàng cũng quan tâm ta, cũng để ý ta phải không? Ta muốn biết, mau nói cho ta biết đi, có được không?”

Nàng có thể kỳ vọng hay không?

Phải hay không? Tiêu Dật Phong ngơ ngẩn, suy nghĩ trôi nổi không ngừng.

Vấn đề này cũng quấy nhiễu chính hắn, mặc dù lúc này, đáp án đã rất rõ ràng, nhưng hắn vẫn không muốn nhìn nhận! Suy nghĩ một vòng, hắn đem hết tâm tình dề xuống, gương mặt tuần tú khôi phục vẻ bình thản lạnh lùng.

“Người là người mẫu hậu quan tâm nhất, ta cũng không muốn người gặp chuyện không may!” Hắn hồ hững nói, đáy mắt không có biến hóa gì.

Hạ Vân Hi cứng người, buông hắn ra, vẻ mặt bị thương nhìn khuôn mặt lạnh như băng trước mắt. Đây là câu trả lời của hắn!

“Chỉ vậy thôi sao?” Nàng chưa từ bỏ ý định hỏi lần nữa.

Hắn xoay người, không nhìn đôi mắt đắm lệ thâm tình của nàng, đôi mắt rất dễ hòa tan băng lạnh trong lòng hắn. Hồi lâu hắn mới nhàn nhạt nói: “Đi về thôi, mọi người đang đợi chúng ta!” Nói xong cất bước rời đi.

“Dật Phong.” Vốn là rất kích động, nhưng lúc này chỉ còn mắt mắt bi thương.

Hắn dừng chốc lát, đưa lưng về phía nàng, lạnh lùng nhắc nhở: “Đừng quên người đã từng nói, sẽ không làm phiền ta nữa!”

Nghe vậy, Hạ Vân Hi loạng choạng mấy bước, sương mù mờ mịt ngập tràn mắt nàng, tim đau đớn khôn nguôi.

A! Hắn quả nhiên vẫn vô tình, thật không hiểu mình còn chờ đợi cái gì, thực ngốc!

Nhìn bóng dáng lạnh lùng phía trước, nàng cắn chặt môi, nhắm nghiền hai mắt, cố gắng nuốt nước mắt trở về.

Chu Minh để suất lĩnh thị vệ tìm kiếm khắp nơi, tìm đông tìm tây, thần sắc vô cùng lo lắng.

Không bao lâu, Trương công công vội vã đi tới, kích động run run: “Khởi bẩm hoàng thượng! Hoàng thái tử mang theo Hạ cô nương trở lại!”

“Thật?” Chu Minh để vui mừng cực kỳ, vội vàng giương mắt nhìn.

Tiêu Dật Phong cùng Hạ Vân Hi hai người một trước một sau, đang chậm rãi đi đến.

Chu Minh để mừng rỡ, vội vàng vung chân chạy về phía Hạ Vân Hi, hí hửng ôm cổ nàng, hô: “Vân Hi! Người trở lại rồi, hừ chết trẫm rồi! Người có biết trẫm rất lo lắng cho người hay không? Trẫm thật rất sợ người sẽ xảy ra chuyện, rốt cuộc người đã đi đâu?”

Không sai, hắn thật rất sợ, sợ nàng sẽ giống như Dịch Ly, một đi không trở về!

Đột nhiên bị hắn ôm chặt, Hạ Vân Hi bị dọa sợ, cũng hết sức khó xử, không biết nên đẩy hắn ra hay không. Nhưng thấy hoàng thượng quan tâm mình như vậy, nàng cũng thấy cảm động, liền nói: “Hoàng thượng, ngài yên tâm đi, Vân Hi không sao!”

“Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt!” Chu Minh để vẫn ôm nàng thật chặt, hắn muốn cảm nhận nhiệt độ của nàng, muốn tự kiểm chứng nàng thật đã trở lại.

Dịch Ly.

Tiêu Dật Phong hờ hững nhìn màn này, con mắt âm lãnh mơ hồ gợn sóng.

Lúc này, Thác Bát Nghiên chạy đến bên cạnh Tiêu Dật Phong, bất mãn kháng nghị: “Dật Phong, sao thấy ta lại không nói gì?”

Tiêu Dật Phong vẫn đang nhìn hai người ôm nhau, lạnh lùng thốt: “Nói gì? Chẳng lẽ giống phụ hoàng, chạy đến ôm nhiệt tình sao?” Trong lời nói ẩn nhẫn chút tức giận.

Hắn không biết mình đang giận cái gì, chẳng qua cảm thấy cảnh kia hết sức chướng mắt, trái tim cũng vô cùng không thoải mái.

Mà Thác Bát Nghiên nghe xong lại cười duyên nói: “Nếu như chàng muốn, ta cũng nguyện ý!” Không nghĩ tới bọn họ tiến triển nhanh như vậy, Dật Phong muốn ôm nàng sao?

Tiêu Dật Phong vẫn đang nhìn Hạ Vân Hi, căn bản không nghe nàng nói cái gì, phải tay một cái, xoay người rời đi.

“Hoàng thượng, ngoại thần cáo lui!” Thác Bát Nghiên thi lễ với Chu Minh Đế, đuổi theo: “Dật Phong, chờ ta với!”

Hạ Vân Hi nhìn hai người một trước một sau rời đi, trong lòng vô cùng khó chịu, nàng vội vã hít sâu, ngăn mình không được khóc ra tiếng.

Chu Minh để đã buông ra nàng, nhưng vẫn nắm hai vai nàng nói: “Vân Hi, không bằng ngươi đến Thần Hữu cung đi, trẫm thật sợ ——”

“Hoàng thượng, nghe nói Vân Hi trở lại phải không?” Hoàng hậu nghe tin vội vã chạy tới, cắt đứt lời hắn muốn nói.

“Nương nương!” Hạ Vân Hi nhanh chóng tránh thoát tay Chu Minh đế, nhào tới trong ngực hoàng hậu, nghẹn ngào.

Tâm trạng quá đau khổ, thật sự rất đau, đau đến mức làm nàng khóc lớn.

Cứ tưởng rằng mình sẽ không để ý, bây giờ nàng mới biết, tất cả chỉ là lừa mình dối người.

“Vân Hi nha đầu, thế nào, bị thương sao?” Hoàng hậu khẩn trương, vội kiểm tra khắp người nàng.

Hạ Vân Hi lắc đầu một cái, cười gượng: “Nương nương, người không cần lo lắng, con không sao, chỉ bị chút kinh sợ mà thôi.” Nàng viện cớ lung tung.

“Kinh sợ?” Hoàng hậu vừa nghe, thần sắc trở nên nặng nề: “Nha đầu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Là có người muốn hại con sao?”

“Đúng rồi, Vân Hi, đến tột cùng chuyện là thế nào, mau nói cho trẫm?” Chu Minh đế cũng hỏi.

Hạ Vân Hi suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Thật ra thì con cũng không biết xảy ra chuyện gì! Chỉ nhớ rõ có một thái giám tự xưng là Trần công công, dẫn con đến Vân Mộng trai, sau đó đánh thuốc mê con. Đến khi tỉnh lại thì phát hiện có người cứu, sau đó con đi tới đi lui lại gặp phải một đám hắc y nhân muốn bắt con, may nhờ Dật Phong kịp thời chạy tới, nếu không con thật đúng là không về được đây.”

Chu Minh đế vội hỏi: “Vậy người biết hắc y nhân là những người nào không?”

“Không rõ, bọn họ không nói.” Hạ Vân Hi nhíu chặt lông mày, nhớ lại những lời nói của bọn hắc y nhân kia, lại nói: “Có thể bọn họ chỉ là muốn bắt con, không gây tổn hại con.”

“Vậy rốt cuộc ai muốn bắt con? Bọn họ làm như vậy là có mục đích?”

Hoàng hậu vừa tức lại nghi hoặc. Vân Hi ở trong cung luôn không tranh không giành, phạm vi ra vào bình thường cũng là chỉ có Phụng Hoàng cung cùng Hoa Dương cung mà thôi, như vậy cũng có thể thành tội nhân sao?

95. Chương 96: Mười Kế Của Dung Phi

“Thật ra thì. . . .” Lúc này Hạ Vân Hi giống như nhớ đến điều gì, muốn nói lại thôi.

“Thế nào, có phải nghĩ tới điều gì hay không?” Chu Minh đế trầm ngâm nhìn nàng.

Hạ Vân Hi gật đầu với hoàng thượng một cái, sau đó chuyển mắt hỏi hoàng hậu: “Nương nương, người còn nhớ lần trước, chuyện con rơi xuống ao nước không?”

“Dĩ nhiên nhớ, lần đó con dọa ta sợ chết khiếp!” Hoàng hậu nhớ tới vẫn còn sợ hãi trong lòng.

“Nương nương, thật ra thì con vẫn chưa nói cho người biết, lần đó. . . .” Hạ Vân Hi vừa nhắc tới chuyện này, đáy mắt tối tăm. Sắc mặt nàng nặng nề nói: “Con không phải tự sát, mà là có người muốn giết con!”

Lời này vừa nói ra, Chu Minh đế cùng Hoàng hậu cũng kinh ngạc nhảy dựng: “Cái gì? Con nói có người muốn giết con?”

Hạ Vân Hi đem chuyện xảy ra ở ao sen kể lại đơn giản.

Hoàng hậu kinh hãi lấy tay xoa ngực. Chu Minh đế tức đến xanh mặt, cả giận nói: “Nực cười, lại có chuyện như vậy, trẫm nhất định phải cẩn thận điều tra kỹ, bất kể to gan đó.”

Vừa nghĩ tới có người muốn hại chết Vân Hi, hần lại đứng ngồi không yên, loại cảm giác này thật giống như lúc trước khi Dịch Ly muốn rời cung, trong lòng hần không khỏi sợ hãi, sợ chuyện cũ sẽ tái diễn.

Bởi vì hần cảm thấy Ly nhi bị giết hại nhất định là do trong cung có người tiết lộ hành tung của nàng, nếu không người Già Lệ quốc làm sao biết chuyện nàng rời cung? Chỉ tiếc đối phương quá bí mật, hần vẫn không tra ra kết quả.

Hoàng hậu cũng tức giận mở miệng: “Không sai, hoàng thượng! Tuyệt đối phải tra, bằng không thần thiếp sẽ rất lo lắng, nha đầu Vân Hi sẽ lại xảy ra chuyện mất thôi!” Nói xong, lo âu nắm chặt tay Hạ Vân Hi.

Chu Minh đế vừa nghe càng gấp hơn, liền gọi Cẩm y vệ, sau khi giao phó sự tình thì hạ lệnh bọn hần âm thầm điều tra, lại phái Cẩm y vệ võ công cao cường ẩn nấp xung quanh Phụng Hoàng cung, bảo vệ Hạ Vân Hi.

Khuyh Vân cung.

Quế mama vội vàng đi vào, nói với Dung phi: “Nương nương, nô tỳ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo!” Đồng thời nhìn hai bên một chút.

Dung phi lập tức hiểu ý của nàng, liền ọi người lui ra: “Các người, toàn bộ đi xuống, không có lệnh của bản cung, ai cũng không được vào.”

“Dạ!” Hai bên đáp lời lui xuống đóng cửa lại.

Phòng ngủ chỉ còn lại hai người, Quế mama liền thấp giọng nói: “Nghe nói Hạ Vân Hi bình an trở lại rồi!”

“Người nói cái gì? Trở lại?” Mặt cười của Dung phi trầm xuống, mắt hạnh trừng to.

“Đúng vậy, nô tì nghe Hắc Vũ nói, vốn là đã đem nàng đưa đến cho những thị vệ Nam Ảnh quốc kia, nhưng ai biết nửa đường nhảy ra một người rất lợi hại muốn cứu Hạ Vân Hi, Hắc Vũ còn không kịp thấy rõ hấn ra tay thế nào, người đội trưởng thị vệ kia đã chết rồi, còn những thị vệ Nam Ảnh quốc khác cũng chết rất thảm.” Quế mama nói tới đây còn rùng mình một cái.

“Thật có chuyện này ư?” Dung phi cực kỳ kinh ngạc: “Vậy Hắc Vũ cũng không đánh lại hấn sao?”

“Hắc Vũ không muốn cứng đối cứng, liền giả vờ rời đi, sau đó chờ tên kia đi rồi, hấn quay lại sơn trang thông báo cho những thị vệ khác, chặn Hạ Vân Hi trên đường hồi cung, ai ngờ thái tử lại chạy tới đúng lúc!” Quế mama đem chi tiết sự việc nói ra.

“Cho nên, nàng trở lại rồi?” Dung phi trừng mắt, tay nắm chặt thành quyền.

“Chẳng những trở lại, còn mang sự tình nói cho hoàng thượng, hoàng thượng giận dữ, nói muốn triệt để điều tra chuyện này!” Quế mama nói đến đây, có chút lo lắng nhìn chủ tử.

Sắc mặt Dung phi càng khó nhìn hơn, trầm mặc, suy nghĩ sâu xa, đi tới đi lui trong phòng.

“Nương nương, hay trước tiên chúng ta bỏ qua cho Hạ Vân Hi đi, tránh vì nàng mà đắc tội hoàng thượng, vậy không đáng.” Quế mama lại nói.

“Nhưng ta thật sự không muốn nàng tiếp tục ở trong cung,” Dung phi vẻ mặt phẫn hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người biết không? Kể từ khi Hoàng thượng nhìn thấy Hạ Vân Hi tới nay, cả ngày mất hồn mất vía, chẳng những không tới Khuyh Vân cung, ngay cả tẩm cung của các phi tần khác cũng không đi, ta lo lắng cứ tiếp tục như vậy, nàng sớm muộn cũng sẽ trở thành hoàng quý phi, đến lúc đó ta còn có địa vị sao?”

“Không thể nào? Hoàng thượng làm sao có thể. . . .” Quế mama há hốc mồm cứng lưỡi, có chút không tin: “Chẳng qua chỉ là nha đầu nho nhỏ, có bao nhiêu bản lĩnh chứ?”

Dung phi nặng nề nghiêm mặt: “Nếu như nàng chỉ là một tiểu nha đầu bình thường có vẻ ngoài như Thiên tiên ta cũng không lo lắng, nhưng vấn đề là nàng lại giống Hạ Dịch Ly!”

Năm đó chuyện hoàng thượng có quan hệ âm thầm cùng Hạ Dịch Ly, nàng rất rõ ràng, vì vậy nàng mới khẩn trương như thế.

Quế mama lại lắc đầu nói: “Nhưng nương nương, Hạ Vân Hi đã thích thái tử rồi mà?”

“Vậy thì sao, Tiều Dật Phong còn phải kết thân với công chúa, đến lúc đó nàng thấy không làm được thái tử phi, còn không nắm chặt cơ hội lên làm hoàng quý phi sao?” Dung phi không lạc quan như bà, ngược lại là càng nghĩ càng không ổn: “Nếu quả như thật như thế, vậy cố gắng mấy năm qua của ta không phải uổng phí sao. . . . Không được, ta không thể ngồi chờ chết!”

Nàng nhin bao nhiêu năm nay, đã trải qua không ít mưa gió hậu cung, mấy lần cứu tử nhất sinh mà vẫn qua được. Thật vất vả trừ bỏ tất cả kẻ địch làm hoàng thượng chuyên sủng nàng để có được địa vị hôm nay, vì vậy nàng tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào tới phá hư.

Nghĩ tới đây, mắt đẹp của Dung phi sáng ngời, thoáng qua một tia hung ác.

Bích Tiều cung

Thác Bát Luật đứng trước cửa sổ, vẻ mặt lạnh lùng nghe thuộc hạ báo cáo, mày kiếm gắt gao nhăn lại.

Hoa hồng giết người? Hắn chưa bao giờ nghe qua, hoa hồng có thể giết người, coi như thật sự là cao thủ công lực thâm hậu, có thể ngắt lá phi hoa đả thương người, cũng không thể trong nháy mắt giết người được, huống chi còn là phân thân, cái này càng không thể tưởng tượng được nữa, quả thật trước đây chưa từng gặp, mới nghe lần đầu!

“Người thật sự nhìn thấy hắn dùng hoa mà không phải là vũ khí khác?” Hắn nhìn về phía thị vệ run rẩy dưới đất, hỏi lại lần nữa.

“Điện hạ, đây là thiên chân vạn xác, thuộc hạ thấy rất rõ ràng!” Thị vệ nhớ tới, ánh mắt tràn đầy sợ hãi: “Cái nam nhân y phục huyền sắc từ trong bóng đêm đột nhiên xuất hiện, chúng ta còn chưa có thấy rõ hắn ra tay như thế nào, thân thể Trương đội trưởng liền bị chém làm hai. Trên đất rơi đầy hoa hồng lam nhuộm máu. Trên tay người nam nhân kia cũng có, sau đó hắn lại ra tay, giết những người khác.”

Hắn là thủ vệ canh giữ ngoài cửa, thấy rất rõ ràng.

“Chậm đã, người mới vừa nói hắn mặc y phục gì?” Thác Bát Luật tựa hồ nắm được điểm mấu chốt, vội hỏi.

Thị vệ ngần ra, mới nói: “Màu huyền kim!” Trong đêm tối đặc biệt dễ thấy.

Màu huyền kim? Thác Bát Luật hơi chấn động một cái, đôi mắt hoa đào thoáng kinh ngạc.

96. Chương 97: Một Màn Tan Nát Cõi Lòng

Bởi vì hắn nhớ lại một chuyện, chính là hậu thế nổi tiếng nhất thiên hạ hiện nay phải kể đến Hộ quốc Thiên nữ Tấn Minh vương triều Hạ Dịch Ly, cùng Quốc sư Tê Thu quốc Bắc Thần Hoàng, cả hai người đều được lưu truyền là nhân vật thần thoại. Bất đồng là, Hạ Dịch Ly thuộc về chính phái, giống như Bồ Tát sống, người người kính ngưỡng; mà Bắc Thần Hoàng hoàn toàn ngược lại, có người nói hắn là yêu ma hóa thân, người mang tà thuật; có người nói hắn là tiên nhân đắc đạo, có thể làm người khác cải tử hồi sinh.

Chỉ có một điều chắc chắn, đó là bất cứ nơi nào, lúc nào, hắn đều mặc y phục màu huyền kim, tựa hồ đã trở thành tượng trưng cho thân phận của hắn .

Cho nên khi thị vệ vừa nhắc tới màu huyền kim, Thác Bát Luật liền không tự chủ được nghĩ tới Bắc Thần Hoàng.

“Chẳng lẽ là hắn?” Hắn trầm ngâm, nếu quả thật là Bắc Thần Hoàng, thì hắn quả thực có năng lực dùng hoa giết người.

Nhưng tại sao hắn lại xuất hiện ở Tấn Minh vương triều, hơn nữa còn cứu Hạ Vân Hi? Chẳng lẽ. Hai người quen biết? Nghĩ tới đây, Thác Bát Luật nhíu mắt phượng, bắn ra tinh quang.

Đột nhiên, hắn đưa mắt nhìn về phía thị vệ, hạ lệnh: “Lập tức phái mật thám đi điều tra thân phận của người mặc huyền y, phải cẩn thận một chút, đừng để hắn phát hiện!”

Thị vệ lĩnh mệnh, lui xuống.

Bắc Thần Hoàng, nếu như quả thật là người, chuyện này sẽ rất thú vị rồi! Ha ha.

Bên môi Thác Bát Luật nâng lên một tia cười lạnh có thâm ý, đang định xoay người trở về phòng thì ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào, hắn không vui nhăn mày lại.

“Khởi bẩm Hoàng thái tử, mật thám Nam Ảnh quốc mật báo, nói hoàng thượng đã xảy ra chuyện!”

Thác Bát Luật cả kinh, vội vàng cho người nào.

“Xảy ra chuyện gì? Phụ hoàng thế nào, nói mau!” Lúc này, mắt phượng xinh đẹp của hắn lại tràn đầy lo âu.

“Hồi bẩm thái tử, bệnh suyễn của Hoàng thượng đột nhiên phát tác, mặc dù các ngự y đã kê đơn sắc thuốc nhưng tình hình vẫn không thấy tốt hơn, vì vậy hoàng hậu nương nương lệnh cho ty chức tới đây, xin thái tử mau về nước!” Mật thám sắc mặt nặng nề nói.

“Đồ vô dụng, bệnh suyễn cũng không trị hết, bọn chúng làm ngự y gì nữa?” Thác Bát Luật giận dữ, vừa giận vừa vội, nếu phụ hoàng xảy ra chuyện gì, hẳn nhất định sẽ cho đám nô tài ngu ngốc kia chôn theo.

“Xin Thái tử bớt giận, hiện tại quan trọng nhất là về nước trước, nếu không ty chức sợ. . . .” Lời này hẳn không dám nói ra.

Thác Bát Luật trầm mặc suy tư hồi lâu, nếu như đi bây giờ, không chỉ lần kết thân này phải hủy bỏ, ngay cả kế hoạch của hắn cũng phải tạm hoãn.

Nhưng nếu không trở về nước hẳn lại không yên lòng, dù sao cũng là cha mình, sau khi cân nhắc nặng nhẹ, hắn quả quyết nói: “Người cùng một số mật thám tâm phúc ở lại đây, tùy thời nghe lệnh làm việc, có tình hình gì, lập tức truyền thư cho ta!”

“Tuân lệnh!” Mật thám cung kính lên tiếng.

Thác Bát Luật lại phân phó những thị vệ khác tập hợp chuẩn bị trở về nước, sau đó thông báo uội muội Thác Bát Nghiên, cùng nhau đến chào từ biệt Tiêu Đế.

Sau khi Chu Minh để biết được tin này, tâm tình cũng nặng nề dị thường, để tỏ lòng hữu nghị lo lắng cho Nam Ảnh quốc, hắn đã tặng không ít Thiên Sơn tuyết liên ... Dược liệu quý giá, hơn nữa phái vài ngự y nổi danh nhất đi theo Thác Bát Luật cùng tới Nam Ảnh quốc, hy vọng có thể trợ giúp cho Nam Ảnh đế.

Mà Thác Bát Nghiên thì tâm tình vô cùng buồn bực, ngoài việc lo lắng bệnh tình của phụ thân, còn có là sắp phải xa Tiêu Dật Phong. Ở cùng nhau hơn mười ngày qua, nàng phát hiện mình càng ngày càng thích hắn, chỉ tiếc hắn vĩnh viễn luôn ôn hòa, ngay cả nói cũng không nhiều, trừ ngày đó theo nàng đi hội chùa một lát thì còn lại không để ý đến nàng, đều là nàng tự đi tìm hắn. Mặc dù, nàng rất muốn biết tâm ý của hắn với mình, nhưng mỗi khi muốn mở miệng thì lại bị ánh mắt lạnh lùng như băng của hắn làm cho sợ hãi, đành phải đem lời nuốt xuống. Nhiều ngày như vậy, hai người nói với nhau cũng không vượt quá mười câu.

Nhưng nàng lại rất vui vẻ, ít nhất mình còn được ở bên cạnh hắn, nàng có lòng tin, tiếp xúc lâu ngày sẽ sinh tình. Nhưng bây giờ nàng phải về nước, lần từ biệt này chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại, nghĩ tới đây, Thác Bát Nghiên hết sức khổ sở.

Không được, nàng không thể buồn bực được, cùng lắm thì chờ qua chuyện của phụ hoàng, nàng lại trở lại thiên triều là được.

Hôm nay, Thác Bát Nghiên đi tới cung Hoa Dương, tính từ biệt người trong lòng.

Trong vườn hoa, Tiêu Dật Phong đang đứng trầm tư trong đình, hai mắt tuy vẫn lạnh như băng trước sau như một, nhưng lại lộ ra một tia cô đơn khó hiểu.

Thác Bát Nghiên nhìn hắn hồi lâu, sau đó hít một hơi, nhỏ giọng kêu: “Dật Phong, Dật Phong ——”

Kêu vài tiếng rồi, Tiêu Dật Phong mới chậm rãi quay đầu, hồ hững nhìn nàng, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Vừa rồi chàng đang nghĩ gì, có phải có tâm sự hay không?” Thác Bát Nghiên then thùng cười một tiếng, quan tâm nói: “Không thì chàng nói ra đi, ta có thể chia sẻ với chàng.”

Nàng rất hy vọng trước khi đi, có thể tiến gần hơn một bước với hắn.

Nghe vậy, lông mày Tiêu Dật Phong khẽ nhíu lại, mi tâm lộ ra một tia buồn khổ, một tia không vui, còn có không nhận được. Hắn lạnh nhạt nói: “Chuyện không liên quan đến người!” Nói xong xoay người rời đi.

Nếu không phải vì để Hạ Vân Hi hoàn toàn chết tâm không quấy rầy hắn nữa, lần trước hắn cũng không đáp ứng lời mời của Thác Bát Nghiên. Không sai, hắn thành công, nhưng lại chọc tới một cái phiền toái khác, hơn nữa chính mình còn càng ngày càng trở nên kỳ quái, trong lòng trống rỗng, cảm giác mất mát cứ lan rộng.

Hắn lạnh lùng làm Thác Bát Nghiên cảm thấy cực kỳ khó chịu, cũng không cam lòng.

Nàng cắn cắn môi, dù sao hôm nay cũng phải rời đi, vô luận thế nào cũng muốn hỏi rõ tâm ý của hắn bằng bất cứ giá nào! Nàng thật không cách nào chịu được hắn đối với nàng làm như không thấy nữa! Vừa nghĩ xong, nàng liền đuổi lên phía trước, chặn đường Tiêu Dật Phong.

“Dật Phong!” Thác Bát Nghiên đứng trước mặt hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hôm nay ta phải về nước, lần từ biệt này, thật không biết lúc nào thì mới có thể nhìn thấy chàng.” Dừng một chút, nàng mới nói tiếp: “Cho nên ta hỏi chàng một câu, ở cùng ta mấy ngày nay, chàng có hay không. Có yêu thích ta một chút không?”

Tiêu Dật Phong nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, thần sắc vẫn hờ hững, môi mím chặt, không trả lời nàng.

Trong con người thâm thúy của hắn, Thác Bát Nghiên căn bản không nhìn thấy hình bóng của mình, ánh mắt hắn lúc nhìn nàng và lúc nhìn Hạ Vân Hi hoàn toàn không giống nhau. Chẳng lẽ, từ đầu đến cuối trong mắt hắn cũng không có nàng? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ chỉ có...

Không! Nàng sẽ không thua nàng ta, nàng tuyệt không tiếp nhận sự thật này! Tuy nói như thế, nhưng tâm tình vẫn khó chịu mất mát, sôi trào mãnh liệt trong cơ thể nàng.

Nàng hít sâu một cái, xoay người muốn rời đi, có thể là do lao đi quá nhanh, bước chân không ổn định, thân thể loạng choạng muốn ngã ngã về phía sau, Tiêu Dật Phong thấy thế, theo bản năng vươn tay đỡ nàng.

Nhìn thấy dung mạo anh tuấn ái mộ gần ngay trước mắt, Thác Bát Nghiên hạ quyết tâm, nhanh chóng ôm lấy bờ vai kiên cố của hắn, đem cánh môi nóng rực hôn lên đôi môi kiều ngạo lạnh băng của hắn.

Sớm không đến, muộn không đến! Một màn này vừa đúng rơi vào trong mắt Hạ Vân Hi vừa đến Hoa Dương cung, bước vào hoa viên.

Thoáng chốc, cảnh tượng trước mắt mơ hồ, mà lòng nàng như bị đâm một dao rách toạc, máu tươi đầm đìa.

Giờ khắc này, nàng thật sự tình nguyện mình bị mù, cái gì cũng không nhìn thấy!

Đau đớn nhắm mắt lại, cố nén cõi lòng tan nát, Hạ Vân Hi nén nước mắt xoay người rời đi thật nhanh, vì vậy nàng không nhìn thấy cảnh Tiêu Dật Phong sau khi giật mình hồi hồn lại, đẩy Thác Bát Nghiên ra. . . .

97. Chương 98: Bắc Thần Hoàng Đòi Thực Hiện Lời Hứa

“Dật Phong. Dật Phong.”

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống, Hạ Vân Hi đem vùi mình vào ánh nắng đỏ rực của trời chiều, hai mắt sưng đỏ, ngơ ngẩn mắt hồn nhìn vào khoảng không. Nàng đã sớm biết Dật Phong không yêu nàng, cũng đã biểu lộ rõ ràng là thích Thác Bát Nghiên, nhưng vì sao khi thấy tận mắt thì đau nhức thì càng đau đớn vạn phần như thế?

Không phải mình đã quyết tâm quên đi rồi sao? Tại sao còn cảm thấy thống khổ, chẳng lẽ vĩnh viễn cũng không thể quên được hắn?

“Người sao vậy?” Nguyễn Tâm Tâm ngồi xuống bên cạnh nàng, đau lòng vỗ vỗ dung nhan tái nhợt không chút huyết sắc kia.

“Không sao!” Lúc lên tiếng đáp lời, nước mắt lại không nhịn được chảy xuống.

Nguyễn Tâm Tâm đùa nghịch cỏ xanh trên mặt đất, thở dài nói: “Thật ra thì, người đã sớm biết thái tử phải thành thân với Thập công chúa, bọn họ ở cùng nhau là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

Dùng sức một cái, nàng nhỏ cả gốc cỏ tươi lên, đặt lên tay giấu ghĩa.

“Ừ!” Nàng đương nhiên biết, hơn nữa Dật Phong cũng nguyện ý tiếp nhận, nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại nhịn không được.

“Người vẫn có ảo tưởng với hần, phải không?” Tự như chính nàng, biết rõ không thể nào, lại vẫn vọng tưởng có một ngày, có thể khiến hần nhìn mình lâu một chút.

“Ừ!” Đôi mắt sưng đỏ đờ đẫn nhìn mặt trời lặn. Nàng căn bản là chưa bao thật sự chết tâm!

“Không nghĩ tới người cũng thích khóc như vậy!” Đôi mắt to trong sáng của Nguyễn Tâm Tâm nhìn chăm chăm đôi mắt mắt hờn của Hạ Vân Hi. Trong lòng cảm thán, nhớ lúc mới gặp Vân Hi, thật là một quỷ nháo loạn, cô gái tài hoa hơn người, trên mặt luôn luôn là nụ cười tự tin, làm ới khi nhìn thấy nàng, cũng lây một phần vui vẻ kia.

Hôm nay lại. Chẳng lẽ nữ nhân gặp phải tình yêu cũng chỉ có thể thương tâm khổ sở sao? Nàng trước kia cũng từng là tiểu nha đầu không lo không buồn, nhưng kể từ sau khi yêu hần nàng cũng không còn là chính mình nữa.

“Ta cũng không nghĩ tới, thì ra ta cũng thích khóc như vậy!” Hạ Vân Hi chưa xót nói .

Hần vô tình, hần lạnh lùng. Dạy nàng học được cái gì gọi là tan nát cõi lòng, loại đau này. làm Hạ Vân Hi nàng luôn tràn đầy tự tin trở nên không còn chút tự tin nào. Thế giới của nàng bởi vì sự lạnh lùng của hần mà vỡ nát đến không còn nguyên vẹn.

Nguyễn Tâm Tâm cũng trở nên trầm mặc, mắt hờn nhìn hoa tường vi trắng trên tay.

“Tâm Tâm, người có đi tìm nhị hoàng tử không?” Hạ Vân Hi lau nước mắt thương tâm, mở đôi mắt sưng như quả đào quan tâm hỏi.

Nàng chưa quên Tâm Tâm vào cung là vì muốn gặp nhị hoàng tử Tiêu Dật Hiên, nhưng nàng vì chuyện Dật Phong, vẫn chưa có cơ hội giúp nàng.

“Có, ta có gặp hần!” Nguyễn Tâm Tâm cười cười nói xong, tâm trí đã trôi đi thật xa.

“Vậy thì tốt!” Hạ Vân Hi cuối cùng cũng yên tâm, chống cằm trên đầu gối, lại ngẩn người thả hồn về nơi xa.

Nguyễn Tâm Tâm lẳng lặng ngồi bên cạnh làm bạn với nàng, không nói gì nữa.

Hai người cứ ngồi như vậy cho đến khi bóng đêm bao phủ bầu trời.

Tiền Hoàng thái tử và Thập công chúa Nam Ảnh quốc rồi, Tấn Minh vương triều lại có một vị khách quý khác tới thăm.

Trong Tuyên Chính điện, Chu Minh đế đang cùng triều thần nghị sự thì thái giám Trần công công vội vã đi vào, quỳ rạp trên mặt đất.

“Khởi bẩm hoàng thượng, quốc sư Tê Thu quốc cầu kiến!”

“Cái gì?” Chu Minh đế cực kỳ kinh ngạc, ngay sau đó nghĩ đến cam kết ba năm trước đây, mi tâm không khỏi nhíu chặt. Chẳng lẽ, hần tới đòi thực hiện lời hứa sao?

Các triều thần khác dường như cũng nhớ lại chuyện này, hai mặt nhìn nhau.

Chu Minh đế che giấu bất an trong lòng, tuyên nói: “Mời hần vào!”

“Dạ!” Trần công công đứng lên, cất giọng hô to: “Hoàng thượng có chỉ, tuyên Bắc Thần quốc sư yết kiến!”

Một bóng dáng cao lớn chậm rãi bước vào đại điện, hoa phục màu đen nạm vàng, bạch ngọc nằm giữa mũ da chồn trắng khắc kí hiệu của hoàng thất ngoại quốc, lông chồn vàng trên vai quần thành cổ áo, còn có áo choàng trên người đính đầy trân châu, thể hiện thân phận cao quý bẩm sinh của hần.

Lúc này tuần nhan lạnh như băng của hần không có một tia biểu cảm, đôi mắt đen bén nhọn lạnh lẽo như hai viên hàn ngọc, lóe lên tia sáng u ám.

“Tiêu Đế, đã lâu không gặp!” Bắc Thần Hoàng hồ hững nói một câu, không có chút ý tứ thi lễ gì.

Mặc dù đã quen với việc hần vô lễ, nhưng Chu Minh đế vẫn cảm thấy không hài lòng, vì vậy giọng điệu cũng lạnh lùng: “Bắc Thần quốc sư quang lâm tộ quốc, không biết có chuyện gì quan trọng?”

Bắc Thần Hoàng lạnh lùng cười một tiếng, chậm rãi lấy thư tín trong ngực ra, thanh âm trầm thấp chậm rãi vang lên: “Tiêu Đế, còn nhớ rõ cam kết hai năm trước của người không?”

Chu Minh để sợ run lên, chân mày càng nhíu chặt, qua một lúc lâu mới lạnh nhạt nói: “Trẫm không quên! Quốc sư có yêu cầu gì, cứ việc nói là được!”

“Được, Tiêu Đế thật thẳng thắn, như vậy bổn tọa cũng không vòng vo.” Bắc Thần Hoàng cực kỳ hài lòng, môi mỏng khẽ mở, gần từng chữ một: “Ta muốn Hạ Vân Hi!”

Lời này vừa nói ra, chẳng những Chu Minh để ngây ngẩn cả người, những đại thần khác trên điện càng khiếp sợ trợn to hai mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Bọn họ nghĩ tới trăm ngàn loại yêu cầu, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, mục đích của Bắc Thần Hoàng lại là Hạ Vân Hi, thật là ngoài dự liệu của bọn họ.

Chu Minh để sửng sốt kinh hãi thật lâu, mới khó khăn mở miệng: “Quốc sư, người biết Vân Hi sao?” Cũng sẽ không chứ, Bắc Thần Hoàng ở Tê Thu quốc phía nam xa xôi, Vân Hi làm sao có thể có quan hệ gì với hắn?

Bắc Thần Hoàng hờ hững liếc chúng thần đang rỉ tai thì thầm với nhau một cái, con người đen như mực thâm thúy sâu không thấy đáy, thanh âm trầm thấp lại nhàn nhạt vang lên ——

“Tiêu Đế không cần biết, người chỉ cần thực hiện lời hứa của mình là được.”

Chu Minh để bị hấn chặn ngang như vậy, sắc mặt hết sức khó coi: “Lời ấy của Quốc sư sai rồi, Vân Hi xem như là người thân của trẫm, hôm nay người lên tiếng nói muốn nàng, đương nhiên trẫm phải hỏi rõ ràng chân tướng sự việc.”

Bắc Thần Hoàng nhú mày không thèm đếm xỉa gì nhìn hắn, con người lạnh giá bất mãn: “Bổn tọa không có thói quen giải thích với người khác!” Giọng nói khinh cuồng không để ai vào mắt.

Sắc mặt của Chu Minh để khó coi đến cực điểm, chưa từng có ai dám nói chuyện ngạo mạn với hắn như vậy, Bắc Thần Hoàng này rõ ràng là mượn cơ hội khiêu khích quyền uy của hắn.

“Quốc sư không nên được voi đòi tiên, nếu không, đừng trách trẫm không nể mặt.” Hắn đường đường là vua một nước, tuyệt không cho phép một quốc sư nhỏ nhỏ vô lễ như thế trước mặt hắn.

Đối với lời trách móc nghiêm khắc của hắn, vẻ mặt Bắc Thần Hoàng vẫn không chút thay đổi, ngược lại chậm rãi tiến lên trước mấy bước, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng không thể khinh thường, cặp mắt ửng thâm sâu bén nhọn, âm trầm như biển núi, lại mãnh liệt như lưỡi dao băng giá ——

“Không nể mặt?” Khóe miệng khẽ cong, hắn lạnh lùng cười một tiếng: “Tiêu Đế, người không cần lên tiếng đe dọa, bổn tọa đường đường chính chính đến đây đòi cam kết, không hề bắt kính. Nhưng người lại một mực từ chối, chẳng lẽ không muốn thực hiện lời hứa sao?”

98. Chương 99: Uy Hiếp

Chu Minh để nghẹn lời, nhưng rất nhanh đã khôi phục vẻ mặt uy nghiêm. “Bắc Thần quốc sư, là người yêu cầu quá mức, Vân Hi là người có suy nghĩ và ý muốn của riêng mình, trẫm không thể dưới tình huống không rõ ràng đáp ứng yêu cầu của người.”

Không sai, hắn cố ý khước từ, mặc kệ ý đồ của Bắc Thần Hoàng là gì, hắn tuyệt đối sẽ không giao Vân Hi cho hắn.

“Như vậy, Tiêu đế muốn hủy lời hứa?” Giọng nói của Bắc Thần Hoàng đột nhiên lạnh băng, con người đen sâu thẳm lộ ra ánh nhìn nguy hiểm.

“Trẫm không có ý đó, chỉ là không rõ vì sao quốc sư cứ nhất định phải là Vân Hi, chung quy cũng phải có lí do?” Chu Minh để nén lửa giận, lời nói hòa dịu hơn.

Dù sao trước đây chính mình đã hứa hẹn, nếu xử lý không tốt, chẳng những bị mang tiếng thất tín, cũng làm tổn hại hòa khí hai nước.

Bắc Thần Hoàng nhìn hần, vẻ mặt bí hiểm, thật lâu sau mới chậm rãi nói: “Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là bốn tọa đối với Vân Hi cô nương vừa gặp đã thương, bởi vậy muốn cưới nàng làm phi, mong Tiêu đế có thể thành toàn!”

Chu Minh để chợt ngẩn ra, nhìn về phía vẻ mặt khó đoán kia, không biết hần nói thật hay là giả: “VẬY. . . Sao quốc sư lại biết Vân Hi?”

“Lúc cần biết, tự nhiên sẽ biết! Tiêu đế, lý do bốn tọa đã nói, mong người thực hiện lời hứa của mình!” Ngữ khí của Bắc Thần Hoàng ngày càng lạnh lẽo, thể hiện sự không kiên nhẫn của hần.

“Quốc sư, chỉ sợ đã làm người thất vọng rồi, Vân Hi không thể gả cho người!” Nỗi kinh ngạc qua đi, kháng cự trong lòng Chu Minh để càng sâu, sắc mặt cũng tối đi vài phần.

“Tiêu đế là vua của một nước, chẳng lẽ cũng không kiên nhẫn gì mà bội ước?” Bắc Thần vẫn không tức giận, chỉ cười nhẹ, mười phần quỷ dị.

“Quốc sư sai rồi, trẫm không hề bội ước.” Chu Minh để thản nhiên nhìn hần một cái, khóe môi nhếch lên. “Mà bởi vì Vân Hi sắp là hoàng quý phi của trẫm, vậy làm sao có thể gả cho người khác?”

Vốn hần không định tứ phong cho Vân Hi nhanh như vậy, sợ hù dọa nàng, muốn từ từ bồi dưỡng tình cảm cùng nàng, nhưng tình huống hiện tại không cho phép hần chần chờ nữa.

Bắc Thần Hoàng nghe xong, khóe môi cương nghị hơi nhếch lên, nhưng không hề mỉm cười: “Tiêu đế, bốn tọa khuyên người không nên trì hoãn, bằng không ta sẽ không khách khí với người nữa đâu.”

Chu Minh để nghe vậy thì tức giận, hần thật sự nhịn đủ sự kiêu ngạo của Bắc Thần Hoàng rồi: “Bắc Thần Hoàng, chú ý thái độ của người! Trẫm nề mặt người là quốc sư một nước, nhường nhịn người, nhưng cũng không có nghĩa là trẫm để yên cho người vô pháp vô thiên như vậy!”

“Nói như vậy, Tiêu đế định không đáp ứng?” Giọng nói bình thản của Bắc Thần mơ hồ lộ ra nguy hiểm.

“Thứ nan tòng mệnh*.” Chu Minh để sắc mặt xanh xám lạnh băng: “Nếu quốc sư ra yêu cầu khác, trẫm nhất định tận lực đáp ứng, nhưng muốn phi tử của trẫm, nếu trẫm đáp ứng người vậy thì uy nghiêm của tệ quốc ở đâu?”

*Thứ cho không thể theo lệnh.

Lý do này hợp tình hợp lý, cho dù bội ước, về tình cũng có thể tha thứ, không mang danh thất tín.

“Tiêu đế quả thực nói rất hay!” Bắc Thần Hoàng giận quá hóa cười, nụ cười kia như có thể làm người ta ngã vào hang sâu vạn trượng: “Thế nhưng, bốn tọa nhắc nhở người một câu, ngang nhiên bội ước, chẳng khác nào miệt thị nước ta, sỉ nhục bậc này, Tê Thu quốc chúng ta tuyệt đối không bỏ qua.”

Lời này làm đại thần ở đây đều biến sắc.

Trong lòng Chu Minh để cũng đột nhiên dâng lên cảnh giác, mày không khỏi nhăn lại: “Người muốn thế nào?”

Bắc Thần Hoàng khẽ cười —

“Tiêu đế, hơn mười ngày trước, người có một giấc mơ.”

“Người. . . .” Ngụ ý trong lời nói, làm Chu Minh để bỗng chốc kinh hoảng, không khỏi kinh ngạc nhìn hần.

Những đại thần khác không hiểu tại sao. Mơ, mơ cái gì?

“Cảnh trong mơ, Tiêu đế không quên chứ?” Mắt ưng của Bắc Thần Hoàng nhìn hần, giọng nói trầm thấp lạnh băng dừng dừng vang lên, lộ rõ sự hung ác.

Chu Minh để cảm thấy ánh mắt của hắn như có oai thế đè nén, khiến mình nhớ lại tình cảnh trong mộng, không khí này giống như trong chiến trường đầm máu, giống như dây thừng quấn chặt lấy từng dây thần kinh của hắn. . . .

“Hoàng thượng, cứu chúng thần! Cứu chúng thần với ——”

“. . . . Đáp ứng quốc sư đi! Hoàng thượng. . . .”

Chu Minh để đột nhiên mở to hai mắt, cả người chấn động như vừa hoàn hồn, thở mạnh dồn dập.

“Tiêu đề, bôn tọa cho người ba ngày, nếu như người vẫn khư khư cố chấp, cứ chờ chiến thư đi!” Giọng nói của Bắc Thần Hoàng vẫn đậm phong khinh, không hề lên giọng lại lộ ra sự uy hiếp cường đại.

“Bắc Thần Hoàng, trăm tuyệt không để bất cứ kẻ nào uy hiếp trăm!” Chu Minh Đế nghe vậy càng thêm phần nộ, vỗ mạnh vào bàn.

“Tiêu đề không nên xúc động quá, không lại hại người hại mình, xin cáo từ!” Bắc Thần Hoàng lạnh lùng cười, nói xong ngạo mạn rời đi, xoay người ra khỏi đại điện.

Chu Minh đế tuy rằng tức giận không kiềm được, nhưng sâu trong nội tâm giấc mơ kia tạo nên dự cảm bất an mãnh liệt.

Nhóm quần thần cũng ưu sầu lo lắng, vẻ mặt không yên nhìn nhau.

Lời nói hung ác trên triều của Bắc Thần Hoàng, rất nhanh đã truyền khắp hoàng cung, khắp nơi huyên náo.

Nhóm đại thần họp lại, nghị luận ồn ào ——

“Xem ra lần này lại sắp phát sinh chiến tranh rồi!”

“Đúng vậy, hoàng thượng thích Hạ Vân Hi, còn nói phong nàng làm quý phi, làm sao có thể đẩy nàng cho Bắc Thần Hoàng?”

“Nhưng rất kỳ quái, sao hoàng thượng đột nhiên lại có quyết định này. . . .” Một đại thần đưa ra nghi vấn.

“. . . . Ta nghĩ, tám phần là vì diện mạo của Hạ Vân Hi giống Thiên Nữ, nghe nói trước kia, hoàng thượng cùng thiên nữ cũng sắp. . . .” Một đại thần khác thấp giọng nói chuyện nhiều chuyện không biết nghe được từ đâu.

“Aiz, nếu thật sự là vậy, trận đánh này là chắc chắn rồi.”, “Vây cũng không cần lo lắng, binh lực nước ta cường đại, Lệ quốc kia mấy lần trước cũng không chiếm được lợi, Tê Thu quốc càng không làm gì được chúng ta.” Chúng thần nghe xong, liên tục cảm thán.

“Nhưng có người nói, Bắc Thần Hoàng có tuyệt thế tà công, lại tinh thông trận pháp kỳ quái, nếu là thật, nước ta sẽ có phần thắng sao?”

“Chỉ là đồn đại mà thôi, cũng không phải thật, lo lắng cái gì?”

“Dù như vậy, đây cũng chỉ là chủ ý của Bắc Thần Hoàng, Tê Thu vương hắn sẽ không đồng ý khai chiến?”

“Khó nói, bởi vì lần này liên quan đến tôn nghiêm của Tê Thu quốc, hoàng thượng lúc trước ký giấy cam kết, cũng không khác gì hiệp ước, không thể đổi ý. Bằng không có khác nào bội ước. Người nói, Tê Thu quốc có thể từ bỏ ý đồ?”

Vừa nói xong, tất cả đều nôn nóng. Trong đó có Hàn thượng thư không nhịn được nói: “Hoàng thượng cũng thật là, sao có thể vì một nữ nhân mà đắc tội Tê Thu quốc?”

“Hàn đại nhân nói đúng, lần này nói như thế nào cũng là chúng ta đuối lý, hoàng thượng thật sự cần nghĩ kĩ lại. . . .”

“Các người nói vậy không đúng, không thấy thái độ của Bắc Thần Hoàng sao, nếu hoàng thượng thỏa hiệp, chẳng phải chứng tỏ thiên triều chúng ta sợ hắn. . . .” Có một số đại thần lại có cách nhìn khác.

“Nói cũng đúng. . . .”

Bọn họ lắc đầu thở dài, vẻ mặt lo lắng khó nén. . . .

99. Chương 100: Kế Sách Tạm Thời

Chu Minh đế trong lòng lo lắng, đi tới Phụng Hoàng cung.

Hoàng hậu mang theo các cung nữ, bước nhanh ra đón, vội vàng thỉnh an: “Thần thiếp cung nghênh hoàng thượng!”

Các cung nữ quỳ xuống: “Hoàng thượng cát tường! Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Chu Minh đế nhìn bốn phía, phát tay: “Các người đi xuống đi, trẫm có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng hoàng hậu!”

“Tuân chỉ!” Các cung nữ lui ra.

Hoàng hậu tinh tế thấy trượng phu mặt ủ mày chau, quan tâm hỏi: “Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì phải không? Nhìn ngài có vẻ có tâm sự?”

Chu Minh đế thở dài, chấp tay sau lưng đi tới đi lui, trầm ngâm không nói.

Hoàng hậu thấy thế, càng thêm lo lắng: “Hoàng thượng, rốt cuộc có chuyện gì? Ngài cũng phải nói ra chứ!”

Một lúc sau, Chu Minh đế đứng lại, giống như khổ tư hồi lâu rồi đột nhiên có đáp án, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía nàng, hỏi: “Hoàng hậu, nàng thấy Vân Hi thế nào?”

Đối với vấn đề đột ngột này của hắn, hoàng hậu sửng sốt, rồi lập tức ôn hòa cười: “Đứa nhỏ này chẳng những diện mạo xinh đẹp, hơn nữa lại thông minh lanh lợi, thẳng thắn đáng yêu, chẳng những thần thiếp, trong cung còn có rất nhiều người thích nàng. Không biết vì sao hoàng thượng lại hỏi như vậy?”

Chu Minh đế trầm mặc một lúc, thở dài, cuối cùng cũng có dũng khí nói: “Vậy nàng nói, Hạ Vân Hi làm quý phi thì sao?”

“Hả?!” Hoàng hậu ngăn người, nghĩ rằng mình nghe lầm: “Hoàng thượng người vừa rồi. . . . nói cái gì?”

“Trẫm nói. . . . Muốn lập Vân Hi làm quý phi.” Chu Minh đế có chút ngượng ngùng cười nói.

Hoàng hậu lần này nghe rõ ràng, vẻ mặt biến sắc, nàng kinh ngạc mở to mắt nhìn trượng phu, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Thế nào? Nàng không đồng ý sao?” Hắn có chút khấn trương hỏi.

Hoàng hậu luôn rất độ lượng, thập phần hiền tuệ, ngay cả mỗi lần tuyển chọn tú nữ, nàng vẫn tham dự tích cực, cũng thay hắn chọn người ưu tú nhất làm phi, lần này hắn sẽ không phản đối mới đúng!

“Vậy. . . . Hoàng thượng sao lại đột nhiên có ý muốn đó?” Hoàng hậu không thể tin kinh hô. Chẳng lẽ. . . . “Là vì có dung mạo giống hệt nhau sao?” Nàng chỉ có thể nghĩ được nguyên nhân này.

Chu Minh đế nghĩ một chút, lắc đầu cười nói: “Cũng không hẳn là vậy, ở nàng, ta cũng tìm được cảm giác giống như Dịch Ly, nhưng quan trọng nhất. . . .” Hắn dừng một chút, nhìn thê tử, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Nếu nàng không gả cho trẫm thì sẽ phải lấy chồng xa ở Tê Thu quốc.”

“Lấy chồng xa ở Tê Thu quốc? Vì sao?” Hoàng hậu sửng sốt lặp lại, càng nghe càng không hiểu.

Chu Minh đế không trả lời nàng, mày chau càng chặt. Lâu sau, hắn thở dài một hơi nặng nề, chậm rãi kể lại việc ở Tuyên Chính điện, Bắc Thần Hoàng yêu cầu thực hiện lời hứa.

Hoàng hậu nghe vậy mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn hần: “Hoàng thượng, vậy. . . . Đây là sự thật sao?” Nàng biết Bắc Thần Hoàng nhất định sẽ làm khó bọn họ, nhưng không nghĩ tới mục đích của hần lại là Vân Hi, quả thực là chuyện ngoài dự đoán của nàng.

“Thiên chân vạn xác!” Chu Minh đế u sầu thở dài: “Nói đến cùng, là trẫm đã hứa hẹn lúc trước, nếu không đáp ứng thật sự là không nể mặt Tê Thu quốc, bọn họ đưa ra quốc sư có tiếng, cho nên trẫm chỉ có thể để Vân Hi làm hoàng quý phi, như vậy chúng ta cũng không tính là bội ước, cũng hợp lý lẽ.”

“Nhưng. . . . Hoàng thượng, như người vừa nói, Bắc Thần Hoàng vẫn muốn lấy Vân Hi!” Hoàng hậu lại không lạc quan như vậy.

“Cứ yên tâm đi, trẫm có nghe về hoàng đế Tê Thu quốc, hần không phải người hiếu chiến, nếu không tổn hại tới tôn nghiêm quốc gia, hần sẽ không dễ dàng khai chiến. Chỉ cần Vân Hi trở thành phi tử của trẫm, trẫm cũng không tính là bội ước.” Chu Minh đế cười nhẹ, đối với việc này không quá lo lắng.

Bọn họ đang chuyên tâm bàn bạc nên không hề chú ý có người đứng ngoài cửa, càng không chú ý người kia sau khi nghe bọn họ đối thoại, kinh ngạc đứng sững.

Hoàng hậu nghe xong, vẻ mặt càng thêm lúng túng, miệng giật giật, tựa hồ muốn nói gì, lại không nói ra được.

“Thế nào, hoàng hậu?” Chu Minh đế kỳ quái nhìn biểu cảm muốn nói lại thôi của nàng.

“. . . . Hoàng thượng, thực không dám giấu diếm, Vân Hi đã có người trong lòng, nàng không thể làm quý phi!” Hoàng hậu căn nhắc một hồi, không nhận được nói ra.

Nàng biết tâm tư của hoàng thượng, nhưng, cũng không thể không quan tâm tâm tư của Vân Hi.

Chu Minh đế sững sốt một chút, nhíu mày: “Trẫm biết, nhưng Dật Phong sẽ thành thân cùng Thập công chúa, đây là chuyện sớm muộn. Huống chi, không phải Vân Hi đã từ bỏ rồi sao?” Hần vì rõ ràng hai điểm này, mới ra quyết định.

“Ách. . . .” Hoàng hậu nhất thời nghẹn lời, đúng rồi, Vân Hi đã từ bỏ rồi. . . .

“Trẫm làm như vậy cũng vì muốn tốt cho Vân Hi, nàng cũng đã nghe qua về Bắc Thần Hoàng rồi, hần cũng không phải là người tốt, sau trẫm có thể nhẫn tâm đẩy Vân Hi cho hần, nói không chừng còn có ẩn khuất gì trong chuyện này.”

Về mặt Chu Minh đế lại trở nên ngưng trọng, đây mới là nguyên nhân trọng yếu, Bắc Thần Hoàng hao tổn tâm tư muốn lấy Vân Hi, tuyệt đối sẽ không đơn giản là vì thích nàng.

Hoàng hậu suy nghĩ xong cũng gật đầu: “Hoàng thượng nói đúng, Bắc Thần Hoàng làm như vậy rất không bình thường!”

“Cho nên trẫm thà bội ước cũng không đáp ứng yêu cầu của hần.” Hần đã mất đi Dịch Ly, không thể mất luôn cả Vân Hi.

“Như vậy, hoàng thượng quyết định lấy Vân Hi?” Hoàng hậu chăm chú nhìn hần hỏi.

“Lấy là lấy, nhưng trẫm cũng không thể không quan tâm tới ý muốn của Vân Hi!” Chu Minh đế mỉm cười, ánh mắt thương tiếc, lưu luyến nồng đậm: “Coi như là một kẻ tạm thời, sự tình qua đi, nếu nàng không thích trẫm, trẫm cũng sẽ để nàng tự do!”

“Hoàng thượng, người. . . .” Hoàng hậu ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ hoàng thượng lại quyết định như vậy. Nhận không được, nàng cảm động cầm tay hần: “Cám ơn người, hoàng thượng!”

Vốn nàng còn đang lo lắng cho tương lai của Vân Hi, bây giờ thì hoàn toàn yên tâm rồi.

“Nhưng trẫm vẫn lo lắng, Bắc Thần Hoàng sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu thực sự phát sinh chiến tranh...”

Lời Chu Minh đế còn chưa nói xong, đã bị giọng nói của Thanh Thanh ngắt lời ——

“Hạ cô nương, sao người lại đứng đây mà không vào?”

Vừa nghe giọng nói này, Chu Minh đế cùng hoàng hậu giật mình, không khỏi quay đầu lại, quả nhiên thấy Hạ Vân Hi đứng ngoài cửa đại sảnh.

“Vân Hi nha đầu, con. . . nghe thấy rồi?”

Hạ Vân Hi vốn hứa với Tiêu Dật Dương cùng hấn xuất cung dạo chơi ở ngoại thành, nhưng vì sợ hoàng hậu lo lắng nên đến báo một tiếng, không nghĩ tới lại ngoài ý muốn nghe được chuyện của hoàng hậu và Chu Minh đế. . . .

“Trẫm làm như vậy cũng vì muốn tốt cho Vân Hi, người cũng đã nghe qua về Bắc Thần Hoàng rồi, hấn cũng không phải là người tốt, sau trẫm có thể nhẫn tâm đẩy Vân Hi cho hấn, nói không chừng còn có ẩn khuất gì trong chuyện này,”

“Nhưng trẫm vẫn lo lắng, Bắc Thần Hoàng sẽ không từ bỏ ý đồ a, nếu thực sự phát sinh chiến tranh...”

Tiếng nói giống như tiếng sét, khiến lòng nàng chấn động, nàng ngây ngốc đứng đó, nghe hoàng hậu hỏi mới hồi hồn lại.

100. Chương 101: Mọi Người Nghi Luận

“Nương nương. . . . Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Bắc Thần Hoàng là ai?” Nàng vừa cuống vừa sợ nói.

“Chuyện này ——” Hoàng hậu lúng túng, nhất thời không biết trả lời thế nào, nhìn về phía Chu Minh đế cầu cứu.

Hấn ho một tiếng, vẻ mặt hòa nhã tiến lên kéo Hạ Vân Hi qua, yêu thương an ủi nói: “Vân Hi, nàng không cần lo lắng, trẫm đã nói rồi, tuyệt đối không để nàng phải đi!”

Hạ Vân Hi lắc đầu, không hiểu nhìn hấn: “Hoàng thượng, mong ngài nói cho Vân Hi là chuyện gì xảy ra?” Không hiểu vì sao đột nhiên lại liên quan tới nàng?

Chu Minh đế chần chờ một lúc, sắc mặt trầm trọng thở dài, hồi lâu mới nói: “Vân Hi, chuyện bắt đầu từ ba năm trước. . . . Bởi vì trẫm muốn cứu Vinh Quốc phu nhân, mà cũng chỉ có hấn mới đủ năng lực, nên trẫm mới ký ước, chỉ cần Bắc Thần Hoàng có yêu cầu gì trẫm cũng đáp ứng, cho nên. . . .”

Phần sau không cần nói Vân Hi cũng đã hiểu. “Yêu cầu của hấn là ta! Nếu không đồng ý hấn sẽ xuất binh, tấn công thiên triều?”

Chu Minh đế gạt đầu. “Không sai!”

“Nhưng. . . . Vì sao, ta cũng không biết hấn?” Hạ Vân Hi tâm loạn như ma, nghĩ mãi không ra.

“Việc này chúng ta cũng muốn biết, hấn vì sao lại muốn con?” Hoàng hậu cũng không hiểu.

Chu Minh đế không dao động, trầm giọng nói: “Vân Hi, không cần suy nghĩ quá nhiều, chuyện này giao cho trẫm là được rồi, cho dù có chuyện gì, trẫm cũng nhất định sẽ bảo vệ nàng đến cùng!”

“Hoàng thượng, dân nữ. . . .” Hạ Vân Hi tuy rằng rất cảm động, nhưng cứ nghĩ đến có khả năng phát sinh chiến tranh thì nàng không thể nào yên tâm được, lo lắng bất an vô cùng.

“Nha đầu, con yêu tâm đi, không có việc gì đâu!” Hoàng hậu tiến lên kéo tay nàng, trấn an nói.

Nghe hai người nói vậy, Hạ Vân Hi đành phải đè nén nỗi lo sợ bất an, gạt gạt đầu, không nói thêm gì nữa.

Lâu lắm mới tiến vào cung Hoa Dương, Hạ Vân Hi cảm xúc ngổn ngang trăm mối.

Nơi này có quá nhiều kỷ niệm của nàng và Dật Phong, hấn lạnh lùng, hấn tức giận, hấn ôn nhu nhẹ nhàng, giờ phút này đang tràn ngập trong đầu nàng.

Cuộc sống đơn thuần mà vui vẻ như vậy, cuộc sống lấy hần làm trung tâm, tựa hồ. . . . Đã cách nàng rất xa rồi. . . . Lòng lại một lần nữa đau đớn xót xa.

Dật Phong, vì sao không thể đáp lại ta dù chỉ một chút?

Thương cảm gào thét trong lòng nàng, viền mắt đầy lệ, đau đớn không ngừng tràn ra như muốn vỡ tung. . . .

“A, Hạ cô nương, người đã tới rồi!” Phía sau truyền đến giọng nói vui mừng của thái giám.

Hạ Vân Hi vội gạt lệ, cố gắng tươi cười, xoay người. “Là người, Tiểu Lý Tử!”

“Hạ cô nương, người muốn chuyển về đây sao?” Tiểu Lý Tử mong đợi hỏi.

Khi Hạ cô nương ở đây, khắp nơi tràn ngập tiếng cười như chuông bạc của nàng, những trò đùa của nàng luôn vô cùng náo nhiệt. Nhưng khi nàng đi rồi, tiếng cười cũng theo gió bay đi, cuộc sống trở nên buồn tẻ vô vị.

Hạ Vân Hi lắc đầu, cười nói: “Không phải, ta chỉ muốn tìm Dật Phong, người biết thái tử ở đâu không?”

“Ôi!” Tiểu Lý Tử có chút thất vọng, nhưng vẫn đáp: “Hạ cô nương, thực không khéo, hoàng thái tử và ba tướng quân xuất cung có việc, có lẽ vài ngày sau mới trở về!”

“Vậy sao. . . .” Hạ Vân Hi vẻ mặt ủ rũ, chẳng lẽ. . . . Thật sự đã định trước bọn họ vô duyên sao?

Không sai, tự mình đến đây, ôm theo hi vọng cuối cùng. Bởi vì nàng muốn biết, nếu nàng gả cho hoàng thượng, hần có để ý hay không? Nhưng bây giờ. . . .

Ngay cả ông trời cũng không cho nàng cơ hội này. . . .

“Hạ cô nương, người không sao chứ?” Tiểu Lý Tử lo lắng nhìn nàng, tiến tới an ủi: “Không bằng thế này, chờ hoàng thái tử trở về, nô tài tới báo cho người!”

Hạ Vân Hi cúi đầu, cười miễn cưỡng nói: “Không cần, đã không còn quan trọng nữa!” Nói xong, nàng xoay người, vội vàng rời đi.

Bỏ lại Tiểu Lý Tử mù tịt không hiểu chuyện gì.

Trên đường, Hạ Vân Hi ngây ngẩn bước đi, hoàn toàn không biết mình muốn đi đâu, chỉ không ngừng tiến về phía trước.

Không biết qua bao lâu, cảm thấy hơi mệt mỏi, nàng vào một khách điểm gần đó. Vừa tiến vào đã nghe thấy nhóm khách đến uống trà nói chuyện phiếm ——

“Ai, lại sắp chiến tranh rồi, thật đòi mạng mà!”

“Đúng vậy, vất vả lắm mới sống yên ổn được hai ba năm, vậy mà lại bắt đầu phải lo lắng hoảng sợ rồi!”

“. . . . Nghe nói lần này hoàng thượng bội ước, làm mất mặt Tê Thu quốc nên mới nổ ra chiến tranh!”, “Không phải đâu, tại sao hoàng thượng lại bội ước?”

“Hình như là vì một nữ nhân, Bắc Thần quốc sư muốn cưới nàng, nhưng hoàng thượng không đồng ý, nói muốn phong nàng làm Quý phi, quốc sư dưới cơn nóng giận đã tuyên bố chiến tranh. . . .” Một hán tử nói tin tức mà mình biết ra.

“Thì ra là hồng nhan họa thủy!”

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, tiếp đó tức giận bất bình. “Hoàng thượng cũng thái quá rồi, rõ ràng đã hứa với người khác sao lại bội ước, người ta không tức giận mới là lạ.”

“Xuyt —— huynh đài, nhỏ tiếng chút, không thể để người khác nghe thấy.” Một đại thúc vội vàng nhắc nhở, người nọ liền hậm hực ngậm miệng.

“Nếu thực sự phát sinh chiến tranh, như vậy lại có biết bao dân chúng và tướng sĩ chịu liên lụy. . . .”

Hạ Vân Hi càng nghe sắc mặt càng khó coi, tim như bị bóp nghẹt, nàng không muốn nghe tiếp nữa, sau khi để lại bạc rồi rời khỏi khách điểm.

Lúc này, ở một góc không thấy được, một phụ nữ trung niên đội nón, nhìn chằm chằm vào bóng lưng nàng rời đi, lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Ha ha, lực lượng quần chúng thật to lớn, ta đã làm đúng rồi. . . .”

Trong ngự thư phòng, Chu Minh để như thường lệ bàn bạc với mấy vị đại thần có năng lực.

Sau khi bàn bạc một lát, hắn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Hàn thượng thư, không khỏi kỳ quái hỏi: “Hàn khanh, người không muốn nói gì sao?”

Hàn thượng thư nghĩ một chút, có chút mong đợi nói: “Hoàng thượng, có chuyện. . . . Thần không biết nên nói hay không?”

“Khanh có lời gì cứ nói đi!” Chu Minh để thản nhiên nói.

Hàn thượng thư thở ra một hơi, lấy hết dũng khí nói: “Hoàng thượng, vì thần từ ngày hôm qua nhận được rất nhiều thư tín mà rất nhiều quan viên truyền đến, cùng tên của nhiều người liên quan đáng lên.”

Chu Minh để kinh ngạc, trong lòng có dự cảm không tốt, nhưng vẫn không đổi sắc nói: “Rốt cuộc có chuyện gì? Nói rõ ràng?”

Những đại thần khác cũng tò mò nhìn hắn, chờ đợi câu tiếp.

“Việc này. . . .” Hàn thượng thư dừng một chút, nghiêm túc nói: “Hoàng thượng, trong thư các quan viên nói, dân chúng hi vọng hoàng thượng lấy đại cục làm trọng, đáp ứng yêu cầu của Bắc Thần quốc sư Tê Thu quốc, giao Hạ Vân Hi ra, tránh phát sinh chiến tranh!”

“Cái gì?” Chu Minh để vô cùng kinh ngạc, sắc mặt trở nên hết sức khó coi, trừng Hàn thượng thư. “Lấy thư và danh sách ra cho trẫm xem!”

“Vì thần tuân chỉ!” Hàn thượng thư lấy mấy phong thư cùng một quyển sách trong tay áo ra, trình lên trước nói: “Hoàng thượng, tất cả ở đây, thỉnh người đọc.”

Trương công công đứng bên cạnh tiếp nhận, tiến lên truyền lại.

Chu Minh để mở thư và sách ra, nhìn kỹ, quả nhiên tất cả đều hi vọng hắn giao Hạ Vân Hi ra, đáp ứng yêu cầu Bắc Thần Hoàng, sắc mặt Chu Minh để tối đi vài phần, bàn tay nắm chặt.

101. Chương 102: Lòng Loạn

“Hoàng thượng, thần cảm thấy nếu không xử lý tốt việc này, chỉ sợ sẽ làm dân chúng bất mãn!” Hàn thượng thư lấy hết dũng khí, can trọng mở miệng lần nữa.

Chu Minh để sắc mặt trầm xuống, giọng điệu không vui. “Chuyện này trẫm không hề công bố ra ngoài, dân chúng sao có thể biết? Rốt cuộc là ai tiết lộ sự tình?”

Các đại thần nghe xong, đưa mắt nhìn nhau. . . .

“Thần thưa hoàng thượng!” Vinh quốc công luôn im lặng không nhin được nhỏ giọng nói: “Thần cảm thấy lúc này không phải thời điểm truy cứu trách nhiệm, dân chúng đều đã biết cả rồi, không thể không quan tâm tới họ, nhất định phải có một sách lược vẹn toàn mới được!”

Chu Minh để khép hờ hai mắt, ánh mắt dừng trên người Vinh quốc công, gần từng tiếng hỏi: “Như vậy xin hỏi Sở ái khanh, trẫm phải làm như thế nào?”

Vinh quốc công thấy hần tức giận, mày không khỏi nhíu chặt, nhưng vẫn phân tích đúng trọng tâm: “Hoàng thượng, thứ cho thần nói thẳng, lần này Bắc Thần Hoàng ngàn dặm xa xôi tới nước ta, có thể thấy được hần đối với Hạ Văn Hi thế tại tất đắc [1], nếu chúng ta bội ước, hần nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Vì vậy mong hoàng thượng không nên vì tư tình cá nhân mà không để ý tâm tình và tiếng lòng dân chúng.”

[1] Phải nhất định đạt được thứ nào đó.

Những đại thần khác nghe vậy cũng gật đầu, rõ ràng bọn họ đều tán thành lời của Vinh quốc công.

Sắc mặt Chu Minh đế ngày càng khó coi, ngay cả ánh mắt cũng rét lạnh, nhìn quét ngự thư phòng một vòng, ánh mắt một lần nữa lại đặt trên người Vinh quốc công, lạnh lùng mở miệng nói: “Sở ái khanh, vậy ý của ngươi là, trẫm phải chấp tay nhường ái phi cho người ta? Như vậy, mặt mũi của trẫm, uy nghiêm của thiên triều ở đâu?” Nói xong, vỗ mạnh lên bàn.

Vinh quốc công kinh hãi cúi đầu. Chúng thần cũng bị long nhan giận dữ hù dọa, nhất thời không dám nói gì nữa.

“Hoàng thượng bớt giận, thần không có ý đó ——”

Chu Minh đế không đợi Vinh quốc công giải thích, đột ngột đứng lên, không kiên nhẫn vung tay.

“Ái khanh không cần nhiều lời, ý trẫm đã quyết, tuyệt sẽ không cúi đầu trước Bắc Thần Hoàng hay Tê Thu quốc!” Nói xong, hần nổi giận đùng đùng rời khỏi ngự thư phòng.

Chúng thần sắc mặt khó coi, hiển nhiên không thể tránh được trận chiến này. . . .

“Quốc công đại nhân. . . .” Hàn thượng thư nhíu mày, nhỏ giọng nói bên tai Vinh quốc công: “Hoàng thượng lần này không lý trí, làm sao có thể xử trí theo cảm tính, không màng tới ý kiến của dân chúng và quần thần?”

Vinh quốc công thầm thở dài một hơi, “Kỳ thực hoàng thượng nói cũng đúng, nếu thỏa hiệp thì thật là vũ nhục lớn nhất với ngài, cũng sẽ khiến người khác xem nhẹ nước ta, cho rằng chúng ta sợ Tê Thu quốc!”

Hàn thượng thư tựa hồ cũng cảm thấy có lý, bất đắc dĩ gật đầu.

Định quốc hậu sau khi nghe vậy, đi lên trước, không đồng tình nói: “Quốc công đại nhân, mặc dù nói vậy, nhưng dù sao hoàng thượng đã hứa hẹn trước, bây giờ nói đổi ý là đổi ý, không phải sẽ mang danh thất tín sao? Sau này các quốc gia khác cũng sẽ xem nhẹ nước ta! Quốc công đại nhân, hoàng thượng bình thường đều trọng dụng ý kiến của người, không bằng người lại tiếp tục khuyên nhủ hoàng thượng, để ngài mau quyết định!”

Vinh quốc công lắc đầu thở dài: “Ai, việc này cũng do người Sở gia chúng ta dựng lên, bây giờ bốn công không có tư cách đi khuyên nhủ hoàng thượng!” Nếu không phải lúc trước bọn họ có việc cầu Bắc Thần Hoàng, hoàng thượng cũng không bị ép phải thực hiện lời hứa, biến thành cục diện như hôm nay, trong lòng hần thật sự khó chối tội.

“Nhưng nếu cứ như vậy, dân chúng và các tướng sĩ rất có thể sẽ không bỏ qua!” Các đại thần vẻ mặt nghiêm trọng nói.

“Mọi người trước hết không cần lo lắng, hoàng thượng anh minh, nhất định sẽ nghĩ ra cách dẹp cả đôi đường, hai nước cùng giải quyết chuyện này trong hòa bình!” Vinh quốc công chỉ có thể trấn an như vậy.

Hàn thượng thư thở dài. “Quốc công đại nhân, không phải ta muốn nói hoàng thượng, ngài ấy làm vậy, còn không phải vì nữ nhân kia sao? Từ xưa đến nay hồng nhan họa thủy, chỉ sợ hoàng thượng yêu giang sơn, nhưng càng yêu mỹ nhân hơn, vì nàng mà không ngại đắc tội Tê Thu quốc. Hơn nữa, hoàng thượng còn chưa lập nàng làm Quý phi, việc này đâu có thể xem là mất mặt?”

Vinh quốc công cũng thở dài. “Chúng ta là thần tử, mọi chuyện đều phải nghe theo hoàng thượng, ngài nói thế nào thì làm thế đấy!”

Mọi người chỉ có thể gật đầu, từng người rời khỏi ngự thư phòng.

Một bóng người bé nhỏ đứng bên cạnh cửa phòng làm bằng gỗ tử đàn, nghe hết toàn bộ đối thoại của mọi người trong ngự thư phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên vẻ sầu lo. . . .

Lúc này, Tiêu Dật Phong cùng ba tướng quân đã xử lý xong công tác thám thính, đang dùng bữa tại Ly cung.

“Thật tốt quá, cuối cùng cũng được ăn no, đói chết ta rồi!” Lục Phi Vũ vội vàng gấp một miếng cá bỏ vào miệng.

“Tay nghề đầu bếp ở đây cũng được, nhưng vẫn kém xa Vân Hi!” Lý Trạch Dương uống một ngụm canh gà thơm ngon, nhin không được nhớ lại trù nghệ siêu cấp của Vân Hi.

Tiêu Dật Phong lạnh mặt, không nói một câu, im lặng dùng cơm, hẳn vốn ít nói, nay lại càng thâm trầm khó dò.

“Nói đến Vân Hi, thật sự đã lâu chưa gặp nàng, thật là nhớ!” Tề Diệp Lỗi nhìn hẩn một cái, vô ý mà có ý nói.

“Ta cũng vậy, thời gian này không gặp, không nghe tiếng cười của nàng, ngày trôi qua thật nhàm chán!” Lục Phi Vũ gặm chân gà, cảm thán nói. “Đáng tiếc, người ta không chừng đã cùng Tứ hoàng tử có đôi có cặp, về sau cơ hội gặp được nàng càng ít!”

“Cũng đúng, Vân Hi phải bồi Tứ hoàng tử, sao có thể chơi đùa cùng người?” Lý Trạch Dương nói móc hẩn.

Nghe bọn họ người một lời ta một câu, lại nghĩ Vân Hi và Tiêu Dật Dương ngày ngày ở cùng nhau, Tiêu Dật Phong liền cảm thấy trong lòng đầy cảm xúc phức tạp nặng nề, làm hẩn hít thở không thông.

Chẳng lẽ. . . . Bọn họ thật sự ở cùng nhau sao? Đột nhiên phát hiện, hẩn không có cách nào tiếp nhận sự thật này!

Lúc này, Tề Diệp Lỗi lại mở miệng: “Vân Hi muội tử xinh đẹp, lại thông minh đáng yêu, tài hoa hơn người, Tứ hoàng tử thật có phúc a!”

“Nói thật, nếu không phải nàng là hoa đã có chủ, ta thật sự muốn theo đuổi nàng!” Lục Phi Vũ nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi của chủ tử, vội vàng bổ sung thêm một câu.

Tiêu Dật Phong trong lòng càng không vui.

“Người không có cơ hội, làm ca ca đã là quá tốt rồi.” Lý Trạch Dương cười nói.

“Ca ca cũng được, nói không chừng tương lai còn thành anh vợ của Tứ hoàng tử, ha ha.” Vừa nghĩ đến chuyện đó, Lục Phi Vũ đắc ý phá lên cười.

“Nói như vậy, ngày Vân Hi làm hoàng tử phi cũng không xa. . . .”

Hoàng tử phi.

Ánh mắt Tiêu Dật Phong không tự giác nhìn ra xa, lòng vì lời nói của bọn họ mà dao động phập phồng, không biết vì sao, hẩn có cảm giác, lần này trở về hết thảy đều sẽ thay đổi.

Nhưng hẩn không quan tâm, không phải sao?

102. Chương 103: Khí Thế Bức Người

Hạ Vân Hi dựa vào cột nhà, ngồi trên lan can dài rộng ngoài phòng, im lặng suy nghĩ.

Đột nhiên, một cung nữ đi tới, thi lễ: “Hạ cô nương, Dung phi nương nương đến đây, nói muốn gặp người!”

“Dung phi?” Hạ Vân Hi nghi hoặc, đây không phải là mẹ của Tứ hoàng tử sao, tìm mình làm gì? “Dung phi đang ở đâu?”

“Đang chờ ở phòng khách!”

“Ừm. . . . Ta đi xem xem!”

Nàng nói xong nhảy xuống lan can, trở về phòng thay quần áo, sau đó đi cùng cung nữ tới phòng khách.

Dung phi mặc cung trang màu hồng nhạt, búi tóc kiểu phi tinh trọc nguyệt [1], đôi mắt như nước mùa thu, có vẻ thướt tha, xinh đẹp kiều mị đến tận xương. Hạ Vân Hi thấy vậy thầm cảm thán, thật là một đại mỹ nhân năm tháng không phai, khó trách có được ân sủng của hoàng thượng.

“Vân Hi tham kiến Dung phi nương nương! Nương nương cát tường!” Nàng cung kính làm lễ.

Dung Phi nhìn nàng, cũng không nói ngay, chỉ khoan thai thưởng thức trà thơm.

Hạ Vân Hi không có cách nào, khó xử quỳ gối, trong lòng buồn bực không thôi, không biết vì sao nàng không bảo mình đứng lên?

Một lúc lâu sau, Dung phi rót cuộc mở miệng vàng. “Đứng lên rồi ngồi đi, bổn cung có lời muốn nói với người!”

“Vâng, nương nương!”

Hạ Vân Hi đứng lên, ngồi lên ghế đàn hương, nhạy bén nhận ra rằng vị Dung phi nương nương này không thích mình. Thế nhưng không rõ mình đắc tội nàng khi nào?

Dung phi đặt chén xuống, nghiêm túc nhìn nàng. “Hạ cô nương, bổn cung không muốn vòng vo, vì vậy nói thẳng.” Dừng một chút, nàng nói rõ ràng: “Bổn cung mong người đáp ứng yêu cầu của Bắc Thần quốc sư, gả cho hắn!”

Hạ Vân Hi kinh ngạc, nàng không nghĩ Dung phi muốn nói vậy với nàng, nhất thời sửng sốt.

Dung phi không quan tâm tới vẻ kinh ngạc của nàng, tiếp tục nói: “Người cũng biết Bắc Thần Hoàng đã nói, nếu không đáp ứng yêu cầu của hắn thì hai nước sẽ có chiến tranh, đây là điều tất cả mọi người không mong muốn. Hiện tại chỉ có người mới có thể làm lắng trận phong ba này, cho nên bổn cung mới tới thuyết phục người!”

“Dân nữ. . . .” Hạ Vân Hi vô cùng lúng túng, nàng đương nhiên biết tính nghiêm trọng của chuyện này, nhưng chẳng lẽ phải hi sinh bản thân sao? Nàng vốn không hề biết gì cả. “Nhưng hoàng thượng đã nói sẽ nói rõ với Tề Thu vương, chưa chắc đã phát sinh chiến tranh!”

Nàng tin tưởng lời nói của hoàng thượng!

Dung phi cười lạnh. “Hừ, người thật khờ khạo, đây là vì hoàng thượng muốn bảo vệ người mới nghĩ ra hạ sách này, nói nhưng không thể thực hiện được. Bằng không triều đình sao có thể bất an đến vậy? Hơn nữa, Tề Thu quốc sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế, đến lúc đó, kẻ thù Lệ quốc sẽ thừa cơ gia nhập, chỉ sợ trận chiến này sẽ không bao giờ chấm dứt!”

Hạ Vân Hi run lên, lời này khiến nàng kinh hãi. “Thật. . . . Thật sự nghiêm trọng vậy sao?”

“Chuyện quốc gia đại sự, bổn cung hiểu rõ hơn người!” Dung phi trầm ngâm, giọng điệu và khí thế bức người. “Hạ cô nương, người cũng có thể không quan tâm, nhưng người hẳn tâm nhìn binh tướng vì người mà chết sao? Người hẳn tâm để dân chúng vô tội, vì người mà phiêu bạt khắp nơi, không có nhà để về sao? Người hẳn tâm khiến hoàng thượng vì người mà bị bêu rếu do thất tín dẫn đến chiến tranh sao?”

Hạ Vân Hi nhắm mắt lại, không có cách nào đối mặt với lời chất vấn làm người không thở nổi này.

Dung phi thấy nàng dao động, tiếp tục cố gắng. “Hạ cô nương, kì thực người gả cho Bắc Thần Hoàng cũng tốt, Quốc phi tuy không bằng Hoàng Quý phi, nhưng. . . .”

“Mẫu phi, người không cần nói nữa.” Tiêu Dật Dương cất bước tiến vào, vẻ mặt giận dữ. Hắn đứng ngoài cửa nghe một lúc, không nhịn được nữa mới xuất hiện.

Dung phi bị nhĩ tử nói như vậy, cực kỳ không vui. “Dương Nhi, người có thái độ gì vậy?”

Tiêu Dật Dương tức giận nói: “Mẫu phi, việc này phụ hoàng đã quyết, tại sao người còn ép nàng?”

“Bổn cung chỉ tùy việc mà xét, để nàng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, miễn để mình thành tội nhân thiên cổ mà không biết!” Dung phi phẫn nộ, chỉ về phía Hạ Vân Hi.

“Người ——”

“Đừng nói nữa, Dật Dương!” Hạ Vân Hi vội vàng tiến lên khuyên nhủ.

Tiêu Dật Dương nén giận nắm tay nàng. “Vân Hi, đi! Đi theo ta!” Vừa nói vừa nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

Trừng mắt nhìn bóng hai người rời đi, Dung phi vừa giận vừa tức, dựa vào ghế ngồi.

“Dật Dương, sao lại kéo ta đi?” Đến vườn Long Nguyệt, Hạ Vân Hi giật tay lại, không hiểu hỏi.

Tiêu Dật Dương chăm chú nhìn nàng, đáy mắt nhu hòa, kiên định nói: “Nàng không thể ở lại trong cung, ta quyết định dẫn nàng trốn khỏi cung!”

Hạ Vân Hi ngậy ngẩn. “Vì sao?”

“Nàng không biết, các quần thần hôm nay đều tấu lên muốn phụ hoàng đồng ý yêu cầu của Bắc Thần quốc sư, phụ hoàng tuy rằng vẫn kiên trì, nhưng nếu tiếp tục như vậy cũng sẽ vì áp lực mà thỏa hiệp, đến lúc đó, nàng không thể không gả!” Tiêu Dật Dương lo lắng sốt ruột nói.

Hạ Vân Hi im lặng, tự nhiên nhớ lại lời của dân chúng trong khách điểm và cả lời nói của quần thần, của Dung phi, từng lời xen kẽ, đấu tranh một lúc, nàng đã quyết định.

Nàng ngược mắt nhìn Tiêu Dật Dương, vô cùng bình tĩnh nói: “Cám ơn ý tốt của người, nhưng ta không thể đi! Sự việc là do ta mà ra, vậy thì hãy để ta giải quyết.”

“Ý của nàng là. . . .” Tiêu Dật Dương bất an nhìn nàng.

Hạ Vân Hi thở dài, dứt khoát nói: “Nếu ta gả có thể giải quyết vấn đề, vậy thì. . . . Gả thôi!”

Nàng đã nghĩ thông, nàng và Dật Phong không có khả năng, như vậy gả cho ai cũng giống nhau mà thôi. Huống chi làm vậy có thể bình ổn tranh chấp, nàng còn gì phải do dự nữa!

“Nàng thật sự muốn gả cho Bắc Thần Hoàng?” Tiêu Dật Dương kinh ngạc, không thể tin nhìn nàng.

Gật gật đầu, Hạ Vân Hi lại nói: “Ta không thể trở mắt nhìn chiến tranh xảy ra vì ta, như vậy rất ích kỷ, ta không làm được!”

“Vậy chính nàng sẽ phải chịu thiệt!” Tiêu Dật Dương vô cùng kích động, tiến lên nắm tay nàng. “Vân Hi, theo ta đi, ta sẽ bảo vệ nàng!”

Hạ Vân Hi run lên, ánh mắt lộ vẻ xúc động nhưng vẫn đẩy tay hắn ra, nghiêm túc nhìn hắn. “Dật Dương, ta biết người đối tốt với ta, nhưng ta không thể ích kỷ!”

Nói xong, nàng không nhìn hắn nữa, xoay người chạy đi.

Tiêu Dật Dương lẳng lẳng nhìn bóng lưng của nàng, hai tay nắm chặt, ánh nhìn lo lắng.

Trong cung vua truyền ra tiếng tranh cãi.

“Nàng nói gì? Nàng muốn gả cho Bắc Thần Hoàng?” Chu Minh đế kinh ngạc, mở to mắt nhìn nữ tử đang quỳ trên đất.

Hạ Vân Hi thở sâu, bình tĩnh nói: “Đúng vậy, mong hoàng thượng thành toàn!”

Chu Minh đế sửng sốt hồi lâu, đột nhiên tiến lên, kéo nàng. “Vân Hi, sao nàng lại có quyết định này, có phải có người ép nàng không?”

Bằng không sao nàng có thể thay đổi nhanh như vậy?

103. Chương 104: Quyết Định

“Không, hoàng thượng người đừng hiểu lầm.” Hạ Vân Hi cúi đầu, chậm rãi nói: “Đây hoàn toàn là chủ ý của Vân Hi!”

“Vậy rốt cuộc là vì sao?” Chu Minh để không thể hiểu nổi.

“Hoàng thượng, chuyện này vì dân nữ mà ra, dân nữ không thể không quan tâm!” Hạ Vân Hi thành khẩn nhìn về phía hắn, nói rành mạch. “Vân Hi biết, hoàng thượng vì bảo vệ Vân Hi nên chịu áp lực rất lớn, bởi vậy không thể làm liên lụy hoàng thượng, cũng không muốn thiên triều vì dân nữ mà xảy ra chiến tranh!”

Chu Minh để nghe xong, càng thêm thương tiếc nhìn nàng. “Vân Hi, trăm biết nàng hiểu chuyện, nhưng nàng cũng không thể hy sinh như vậy! Huống chi trăm đã nói sẽ giải thích với Tê Thu vương, hắn là người hiểu lý lẽ, không dễ gì khởi xướng chiến tranh!”

“Nhưng nếu hắn không nghe lời ngài nói thì sao, vậy chẳng phải Vân Hi sẽ thành tội nhân thiên cổ?” Hạ Vân Hi lắc đầu, tỏ vẻ ung dung, cười gượng: “Hoàng thượng, đáp ứng quốc sư đi, như vậy đối với mọi người đều tốt!”

“Vân Hi, nàng không nên kích động, để trăm nghĩ cách ——”

Chu Minh để định khuyên nũa nhưng Hạ Vân Hi dứt khoát ngắt lời hắn. “Hoàng thượng, không cần nữa, cứ làm như vậy đi, nếu không, dân nữ sẽ bất an cả đời.”

Thấy thái độ kiên quyết của nàng, Chu Minh để định nói nhưng cuối cùng lại thở dài nặng nề. Nhịn không được, hắn ôm nàng vào lòng, ánh mắt xót xa thương tiếc nhìn nàng.

Lên triều, Chu Minh để cuối cùng cũng tuyên bố tin tức muốn kết thân với Tê Thu quốc.

Lời này vừa nói ra, từ trên xuống dưới triều đình đều thở phào nhẹ nhõm, tảng đá lớn trong lòng buông xuống, không cần phải lo lắng sẽ xảy ra chiến tranh nữa, lại có thể tăng tình hữu nghị với Tê Thu quốc, người nào mặt cũng tươi cười.

Hôm nay, chính là ngày Vân Hi rời khỏi hoàng cung.

“Nha đầu, nếu bây giờ con đổi ý thì vẫn còn kịp!” Hoàng hậu nhìn Vân Hi đang vội vàng xếp đồ, khuyên bảo lần cuối.

“Hoàng hậu nương nương, không cần khuyên con nữa.” Hạ Vân Hi ngừng tay, cười than: “Kỳ thật nên lui một bước, con cuối cùng cũng phải lập gia đình, gả sớm hay muộn cũng như nhau thôi. Huống chi có thể làm quốc phi cũng tốt!”

Cũng tốt cái gì! Nha đầu này rõ ràng đang gượng cười! Đáng giận là tên Dật Phong kia lại không hề xuất hiện! Làm hoàng hậu vừa tức lại vừa bất đắc dĩ.

Nghĩ vậy, hoàng hậu đau lòng ôm nàng gọi: “Nha đầu!” Nước mắt cũng rơi xuống. “Đừng gạt ta, nói đến cùng, con vẫn đang trốn tránh Dật Phong, con sợ ở lại đây sẽ không quên được hắn phải không? Tâm tư này của con sao có thể giấu được ta!”

Hạ Vân Hi tựa vào vai nàng, nhắm mắt cố nén bi thương. Không sai, hoàng hậu nói đúng! Nàng thật sự sợ nếu tiếp tục ở đây sẽ phải nhìn thấy Dật Phong cưới người khác, như vậy sẽ không chịu nổi, thay vì thấy cảnh thương tâm thì thà rời đi, lại có thể giúp đỡ người khác, cũng có thể để nàng hoàn toàn quên đi Tiêu Dật Phong đã bám rễ thật sâu trong lòng nàng.

Một công đôi việc, sao lại không làm!

“Nương nương, cảm ơn người đã luôn chăm sóc con, con thật sự không nỡ rời người, không nỡ xa mọi người! Nhưng. . . . Cũng chỉ có thể rời đi!” Nàng thở sâu, cố không để nước mắt tràn ra, lấy một phong thư trong

ngực ra đưa cho hoàng hậu. “Nương nương, sau khi Dật Phong trở về, xin người. . . . Chuyển phong thư này cho hần.”

Hoàng hậu thấy sự đau buồn, không nỡ nhưng lại kiên quyết trong mắt Hạ Vân Hi. Nàng hiểu rõ không thể lay chuyển được gì nữa rồi.

Nàng khẽ thở dài. “Xem ra, ta không ngăn được con rồi!” Nàng vươn tay nhận lấy lá thư, mắt ngấn lệ nói: “Bổn cung sẽ giao cho hần, yên tâm đi! Nhớ sau khi đến Tê Thu quốc phải thường viết thư về, giữ liên lạc với bổn cung, biết chưa?”

Hạ Vân Hi gật đầu.

Rời khỏi Phượng Hoàn cung, nàng quay đầu lại nói: “Nương nương, xin bảo trọng!”

Tạm biệt, Dật Phong! Nàng nói thầm trong lòng, nước mắt như chuỗi trân châu đứt rời rơi xuống.

“Nha đầu, bổn cung tiễn con.” Hoàng hậu lưu luyến nói.

“Không cần, cứ như vậy con sẽ không nỡ rời đi!” Hạ Vân Hi lắc đầu, cười gượng nói.

“Vân Hi. . . .” Hoàng hậu lấy khăn che miệng, nước mắt ròn ròn lớn tiếng nói: “Bổn cung sau này sẽ thăm con, bảo trọng nhé ——”

Hạ Vân Hi vẫy tay tạm biệt nàng, ôm chặt gói đồ trong lòng, đi về phía cửa cung.

Ngoài cửa là kiệu lớn lộng lẫy, thị vệ Tê Thu quốc đứng ở hai bên im lặng chờ.

“Hạ cô nương, mời lên kiệu! Quốc sư đang chờ ở dịch quán!” Bọn họ vừa thấy Hạ Vân Hi liền cung kính nói.

Nàng gật đầu, lại ngoái đầu nhìn lại hoàng cung đã ở mấy tháng, sau đó buồn bã xoay người lên kiệu.

Nhớ lại rất nhiều kỷ niệm cùng Tiêu Dật Phong —— từ khi xuyên không tới thời đại này, nhất kiến chung tình với Dật Phong, quần quít hần như hình với bóng, thiếu chút nữa ngã khỏi cây cao được hần ôm, hần ngọt ngào dứt cơm, hần làm nàng mê đắm, cảm giác khẩn trương ấy, thậm chí cả cái hôn trong mơ. . . . Từng chút ngọt ngào đều như hôm mới qua.

Nhưng nàng đã quyết tâm bỏ hết lại đây, không mang theo bất cứ thứ gì. . . .

Sau khi trở lại, Tiêu Dật Phong không tự chủ đi tới Phượng Hoàn cung. Lúc hần ý thức được hành động khác thường của bản thân thì đã đến trước cửa Phượng Hoàn cung rồi.

Aiz! Hần bị sao vậy? Không phải muốn đi bẩm báo với phụ hoàng sao, sao lại tới đây rồi? Hần lắc lắc đầu, đang định rời đi, phía sau vang lên giọng nói lạnh lạnh của Nguyễn Tâm Tâm và Thanh Thanh.

“Hoàng thái tử! Hoàng thái tử điện hạ, xin dừng bước!” Các nàng đuổi theo, thở không ra hơi nói: “Cuối cùng ngài đã trở lại, tốt quá! Chúng ta có việc tìm ngài a!”

Tiêu Dật Phong nghiêm mặt, không hiểu nhìn hai người thở hổn hển, nhìn về mặt các nàng hình như có chuyện rất quan trọng, vì thế hần dừng bước chờ các nàng nói tiếp.

Nguyễn Tâm Tâm thở gấp nói: “Điện hạ, ngài biết không? Vân Hi nàng. . . . nàng. . . .”

Hần lườm các nàng một cái, hồ hững nói: “Chuyện của nàng không liên quan tới ta!” Nói xong, lại định bước đi.

“Chờ một chút, hoàng thái tử!” Nguyễn Tâm Tâm thấy hần muốn đi, vội vàng to giọng kêu: “Vân Hi nàng. . . . đã rời khỏi hoàng cung rồi, không trở lại nữa!”

Đột nhiên nói vậy, làm hần chấn động, trong nháy mắt tim liền loạn nhịp.

104. Chương 105: Không Trốn Tránh Nữa

Thanh Thanh lúc này điều hòa hơi thở, cũng nói theo: “Thái tử điện hạ, mấy ngày ngài không ở đây đã xảy ra đại sự, quốc sư Tê Thu quốc đột nhiên tới nước ta, muốn hoàng thượng thi hành cam kết, gả Hạ cô nương cho hắn, mà Hạ cô nương cũng đáp ứng!” Nàng cúi đầu, lại nói: “Chỉ là theo chúng ta thấy, nàng tám phần là muốn hoàn toàn quên ngài nên mới quyết định như vậy!”

“Đúng vậy!” Nguyễn Tâm Tâm vội vàng tiếp lời, có chút hơi giận quay đầu nói: “Xin thứ cho nô tỳ nhiều lời, Hoàng Thái Tử ngài thật là quá mức, Vân Hi là một cô nương tốt như vậy, yêu ngài sâu đậm như vậy, ngài lại nhiều lần làm tổn thương nàng, thậm chí ở trước mặt nàng cùng thập công chúa đó khinh khạo ta ta, Vân Hi mới có thể tuyệt vọng.”

“Đừng nói ahhh... Chớ nói.” Thanh Thanh kéo tay nàng.

Nguyễn Tâm Tâm dừng miệng, nghi ngờ nhìn nàng. “Tại sao?” Nàng đã nói xong đâu?

“Người cũng đã đi rồi, còn nói cái gì nữa?”

“Cái gì? Đi?” Nguyễn Tâm Tâm ngạc nhiên quay đầu lại, quả nhiên đã không thấy bóng dáng của hắn. “Đi đâu rồi?”

Thanh Thanh chỉ chỉ phía sau, trong mắt viết đầy nghi ngờ. Họ thế nào cũng không dự liệu được Tiêu Dật Phong một khắc cũng không chờ nổi, chạy gấp vào Phượng Hoàn cung, chạy thẳng vào hậu viện.

Sau khi bước vào Liên Nguyệt các mà Hạ Vân Hi ở, hắn nhếch nhếch dựa khuỷu tay vào cạnh cửa, vừa thở hổn hển vừa quét mắt bốn phía. Quả nhiên, trong ngoài một bóng người cũng không có. Hơn nữa phòng ngủ còn có dấu vết dọn dẹp qua, chẳng lẽ Nguyễn Tâm Tâm nói thật, nàng đi lấy chồng xa ở Tê Thu quốc, triệt để biến mất rồi sao?

Nhìn Liên Nguyệt các trống rỗng, hắn rung động không dứt! Từ trước đến giờ đầu óc luôn tỉnh táo, lúc này lại thấy bất an mãnh liệt.

Lần đầu tiên trong đời hắn có cảm giác mất mát như vậy.

Nhưng vào lúc này, sau lưng có người vỗ nhẹ hắn. Tiêu Dật Phong tràn đầy hi vọng quay đầu lại, nào biết vừa quay đầu tim của hắn lại trầm xuống.

Chỉ thấy hoàng hậu u oán nhìn hắn. “Thế nào đến bây giờ mới trở về!”

“Nàng đâu?” Tiêu Dật Phong không kịp chờ đợi hỏi.

Không nghĩ tới hắn lại hỏi như vậy, hoàng hậu sửng sốt một chút, giả bộ không hiểu nói: “Nàng? Nàng nào?”

Hắn mày rậm nhíu chặt. “Người biết con hỏi là Hạ Vân Hi mà!”

“Hừ, người cũng biết quan tâm đến nàng ấy, thật làm cho ta không thể tin được.” Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, mặc dù giọng nói tràn đầy giễu cợt, nhưng trong lòng nàng lại vui mừng bội phần.

Mới vừa rồi nàng nghe Tâm Tâm nói, tiểu tử thú vị này nghe xong lại bay vượt qua mà xông vào, nàng còn có chút không tin, bây giờ nhìn thấy, hắn quả nhiên đang khẩn trương tìm Vân Hi!

“Mẫu hậu, con không có thời gian mè nheo cùng người, mau nói cho con biết Vân Hi đang ở đâu?” Hắn không kiên nhẫn nói. Trong lòng chưa bao giờ có nóng nảy bức điên người thế này!

Hoàng hậu thấy vẻ mặt nhi tử lo lắng vội vã, thở dài nói: “Bắc Thần Hoàng mới vừa phái người tới đón nàng, hiện tại chắc là đang trên đường đến dịch quán.” Vừa nói vừa móc một phong thư ra đưa cho hắn. “Đây là Vân Hi gửi cho con, con trước xem một chút đi! Có lẽ nàng có lời muốn nói cùng con!”

Dứt lời, liền xoay người làm bộ rời đi, kì thực là trốn ở một bên nhìn trộm .

Tiêu Dật Phong nhanh chóng mở thư ra, chuyên chú nhìn nội dung trong thư:

Dật Phong:

Ta đi đây! Nhìn đến đây, chàng nhất định sẽ rất vui mừng, cái người đáng ghét suốt ngày bám lấy chàng rút cuộc đã triệt để rời đi, về sau sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt chàng nữa, không làm phiền chàng nữa.

Mặc dù, chàng chưa bao giờ đặt ta trong lòng, nhưng mà ta lại vẫn muốn nói một câu, ta thật sự vô cùng thích chàng! Được cùng ở chung với chàng những ngày qua, bất luận là hỉ hay bi, đều là ký ức tốt đẹp nhất của ta. Những thứ này, từng chút từng chút một, đều là hồi ức trân quý nhất trong đời ta, cho nên, ta quyết định để nó lại hoàng cung này. Thứ nhất, là có thể giữ gìn nó được cẩn thận; thứ hai, là bởi vì chỉ có làm như vậy, mới có thể khiến ta hoàn toàn quên chàng. Có lẽ, chúng ta cũng không có cơ hội gặp mặt nữa, nhưng trong cuộc sống sau này, vô luận ở đâu, ta cũng sẽ chúc phúc cho chàng.

Cuối cùng, chúc chàng và thập công chúa, mãi mãi bên nhau.

Vân Hi.

Vân Hi. Tiêu Dật Phong nhú chặt lông mày, lạnh lùng nhắm hai mắt.

Hoàng hậu đứng một bên quan sát thật lâu không nhin được lại nhảy ra, thúc giục: “Phong nhi, con nhanh đi đem Vân Hi trở về đi, nàng căn bản cũng không phải là tự nguyện gả, nàng là vì nước ta mới hỷ sinh bản thân. Quan trọng nhất là, nàng vẫn còn yêu con nha! Chỉ cần con đi tìm nàng, nàng nhất định sẽ thay đổi chủ ý, con nhanh đi đi!”

Thấy mình nói nửa ngày, thấy mặt hấn vẫn lạnh như băng, hoàng hậu gấp đến độ kêu to: “Chẳng lẽ, con thật muốn nhìn thấy Vân Hi lập gia đình con mới vui hay sao? Vẫn không nỡ bỏ thập công chúa kia sao?..”

Nguyễn Tâm Tâm cũng đi theo đi vào, nói: “Điện hạ, nô tỳ đã chuẩn bị ngựa, hiện đang chờ ngoài cung.” Dừng một chút, nàng ngừ trọng tâm trường nói: “Điện hạ, đừng trách nô tỳ lắm mồm. Thật ra thì, ngài cũng thích Vân Hi cô nương, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi, ngài gạ được người khác, nhưng ngài không gạ được chính mình đâu!”

Không gạ được mình? Những lời này làm lòng Tiêu Dật Phong chấn động.

Hoàng hậu sốt ruột vô cùng, không ngừng đẩy hấn. “Phong nhi, Vân Hi đã lên đường nửa canh giờ rồi, con nếu còn không đi, nàng sẽ thật sự thành người của Bắc Thần Hoàng.”

Câu nói sau cùng như một cái roi quất mạnh vào ngực hấn.

Tiêu Dật Phong nắm chặt hai tay, tựa hồ đã quyết định rồi, nhỏ giọng mà kiên định nói: “Mẫu hậu, con biết rõ phải làm sao rồi!”

Nói xong, hấn xoay người lao ra khỏi Liên Nguyệt các, thi triển khinh công chạy vội tới cửa cung, nhảy lên ngựa, kéo dây cương, bằng tốc độ nhanh nhất phóng tới dịch quán.

Từ bây giờ, hấn quyết định không che giấu tình cảm của mình nữa.

Vân Hi.

Cũng trong lúc đó, trong dịch quán ngoài kinh thành, Bắc Thần Hoàng to lớn cao ngạo ngồi trên ghế tử đàn màu đen, bóng dáng lạnh băng phản chiếu lên đá cẩm thạch bóng loáng, ánh mặt trời chiếu vào góc cửa sổ, kéo bóng hấn dài hơn.

“Quốc sư, thuộc hạ thật không rõ, ngài tại sao lại muốn cưới Hạ Vân Hi?” Thiếu niên đứng bên cạnh hấn, không hiểu hỏi.

Hấn biết nữ nhân kia rất đẹp, thể gian hiếm có, nhưng quốc sư luôn không gần nữ sắc, lại càng không thể bị sắc đẹp mê hoặc, vì vậy hành động của chủ tử lần này làm hấn trăm mối vẫn không có cách giải.

“Bổn tọa tự có lý do, bây giờ chưa phải là thời điểm để cho người biết!” Bắc Thần Hoàng chậm rãi mở miệng, giọng nói cực kỳ lạnh nhạt.

“Nhưng là.” Thiếu niên do dự một chút, tiểu tâm dục dục nói: “Quốc sư, thứ cho thuộc hạ nhiều chuyện, nếu như thiên triều đổi ý, ngài thật muốn đánh bọn họ sao?”

105. Chương 106: Ngâm Diện Nam Tử (Nam Tử Đeo Mặt Nạ Màu Bạc)

Bắc Thần Hoàng biểu tình hồ hững, ngón tay thon dài gõ nhẹ mặt bàn, khắc ra hai chữ lạnh như băng ——
“Không sai!”

“Nhưng thuộc hạ vẫn không hiểu, ngài nếu nhất định phải có được Hạ Vân Hi vậy trực tiếp bắt nàng đi được rồi, cần gì phiền toái như vậy?” Thiếu niên nghĩ thật lâu cũng không giải đáp được thắc mắc.

Bắc Thần Hoàng liếc hắt một cái, sau đó thâm ý cười nhạt.

“Người biết, bốn tọa làm việc thích nhất là gì không?”

“Cái gì?”

Cười lạnh, ánh mắt thâm thúy lóe tinh quang. “Một công đôi việc!”

Bỗng nhiên, ngoài cửa chẳng biết lúc nào có vài bóng người, vọt vào nhanh như chớp, đâm thẳng về phía Bắc Thần Hoàng, vừa nhanh vừa mạnh, muốn một kiếm giết chết hắt.

Bắc Thần Hoàng vẻ mặt không đổi, chỉ lạnh lùng cười một tiếng, duỗi tay, không biết dùng cách gì lại tay không bắt được mấy thanh kiếm, lực mạnh đến nỗi khiến bọn sát thủ không giãy thoát được.

Đó là một đám người hắc y che mặt, lúc này đang sững sờ không thể tin, nam nhân trước mắt động cũng không động, chỉ một tay đã bắt được vũ khí của bọn hắc, tại sao?

Càng làm bọn họ vừa hoảng sợ vừa nghi ngờ là —— người đàn ông này tay không bắt kiếm như vậy mà không bị chút thương tích nào, như chỉ bắt trúng đồ vật bình thường mà không phải lưỡi kiếm sắc bén.

“Người nào phái các người tới?” Bắc Thần Hoàng cúi đầu hỏi, giọng nói hồ hững không phập phồng chút nào.

Mấy người áo đen mím chặt môi, không có ý định trả lời.

Bắc Thần Hoàng nhếch môi, chuyển tay một cái, mấy thanh kiếm nằm gọn trong tay hắt, sau tay hắt dùng lực một chút, thanh kiếm sắc bén liền đứt đoạn thành vài khúc.

Cùng lúc đó, vô số cánh hoa màu lam tự tung bay trong phòng, trong chớp mắt, hơn mười tên hắc y nhân còn chưa kịp kêu một tiếng đã trợn to hai mắt ngã mặt ngã xuống ——

Bắc Thần Hoàng vượt vượt cánh hoa hồng lam trong tay, sâu kín nói: “Chắc chắn, các người sống yên không muốn lại đi chịu chết, nhưng chủ nhân của các người lại núp một bên xem cuộc vui, bốn tọa cho rằng các người chẳng có giá trị gì!

Nói xong, cánh hoa lam bay đi, đánh tới vườn hoa ngoài cửa.

“Ha ha, quốc sư quả nhiên lợi hại, tại hạ bội phục!” Tiếng cười khê từ xa vang lên, bóng dáng trắng nhanh nhẹn lướt qua cánh hoa xuất hiện ở cửa phòng.

Hắt thân thủ thon dài, áo trắng bông bành, mang mặt nạ màu bạc, trông mắt đen hẹp dài thâm thúy sáng chói như sao trên trời, lại phiếm lạnh như băng lạnh lẽo, ánh mắt trời phủ xuống như suối nước lạnh trong ngày xuân, dù ánh mặt trời chói chang cũng không giấu được hơi thở âm lãnh của hắt.

“Người là ai?” Bắc Thần Hoàng nhàn nhạt nhìn hắt một cái, vẫn ngồi yên trên ghế, không hề di chuyển một phần.

Nam tử áo trắng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, thân nhiên đi tới bên cạnh hắt ngồi xuống, bưng trà thơm lên nhẹ nhấp vài ngụm, thành thực gật đầu khen ngợi.

“Không tệ, trà của Tê Thu quốc quả nhiên không giống bình thường!”

” Thích khách lớn mật, lại dám quấy nhiễu quốc sư...” thiếu niên lúc này mới lấy lại tinh thần, lớn tiếng trách móc. Lại hướng ngoài cửa hô to: “Có ai không, mau bắt hắn!”

Thoáng chốc, một đám thị vệ tràn vào, tiến lên chuẩn bị thi hành mệnh lệnh.

Ai ngờ Bắc Thần Hoàng lại nói: “Toàn bộ lui ra!”

“Nhưng hắn. . . .” Thiếu niên không hiểu nhìn chủ nhân, tại sao không bắt thích khách?

“Không nghe thấy lời của bốn tọa sao?” Bắc Thần Hoàng bình thản ra lệnh.

“Tuân lệnh, quốc sư!” Thiếu niên không thể làm gì khác hơn là lui ra ngoài, những thị vệ kia cũng theo lời lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Bắc Thần Hoàng mới lạnh nhạt mở miệng lần nữa.” Phương thức các hạ vừa chào hỏi thật đúng là đặc biệt!”

“Quốc sư thần công cái thế, vốn là không phải là người bình thường, chào hỏi dĩ nhiên cũng phải không thể tầm thường.” Ngân diện nam tử thần nhiên cười nói, con người như sao lóe sáng tinh mịch khó hiểu.

Bắc Thần Hoàng nghe xong, khẽ nhếch môi, nhưng trong mắt không hề có ý cười.

“Nói vậy, bốn tọa thật đúng là thụ sủng nhược kinh, có thể khiến môn chủ Thiên Tuyệt môn dụng tâm đối đãi như vậy!”Liếc nhìn hắn, biểu tình vẫn băng đạm lãnh tức sắc bén.

Ngân diện nam tử hơi sững sờ, sau đó thú vị cười. “Thật là cái gì cũng không qua được ánh mắt sắc bén của quốc sư, không sai, tại hạ chính là môn chủ của Thiên Tuyệt môn!”

Thiên Tuyệt môn, là đại bang phái thành lập ởTấn Minh Vương gần tám năm nay, thế lực chẳng những phân bố cả thiên triều, mà ở mỗi quốc gia đều có các phân đà của Thiên Tuyệt môn, hoạt động hùng mạnh ở mọi nước

Thiên Tuyệt môn chủ yếu nhận yêu cầu giết người, cao thủ nhiều như mây, ai ai cũng có kiếm pháp giết người thượng thừa, hung ác lại tuyệt đối chính xác, giết người vô hình, bọn họ ra tay thì chỉ có thành chứ không có bại, người mất mạng dưới kiếm cao thủ của bọn họ đếm không hết.

Một bang phái giết người không có nhân tính như vậy khiến rất nhiều hiệp sĩ vô lâm và quan viên hận thấu xương, cũng muốn trừ khử nhưng Thiên Tuyệt môn thật sự là quá thần bí, người đời trừ biết có một cái môn phái như vậy, những thứ khác căn bản không hay biết, vì không tìm được căn cứ.

Bắc Thần Hoàng lạnh nhạt cười một tiếng, nâng chung trà lên thưởng thức. “Môn chủ có lời gì cứ việc nói thẳng i, bốn tọa không thích lãng phí thời gian!”

“Quốc sư quả nhiên thẳng thắn!” Ngân diện nam tử mỉm cười lần nữa, ánh nhìn sắc bén tản ra làm người ta hít thở không thông. Hắn nói: “Vậy tại hạ nói thật, lần này đến là muốn cùng quốc sư hợp tác!”

“A ?” Bắc Thần Hoàng nhướng mày, khẽ quay đầu, ánh mắt như chim ưng hiện lên tia nhìn thâm thúy khó lường, nhếch môi. “Người biết bốn tọa nhất định sẽ có hứng thú sao?”

“Quốc sư nếu không có cũng đã không tới đòi nợ Tấn Minh vương rồi!” Ngân diện nam tử thâm ý nói.

Bắc Thần Hoàng yên lặng nhìn hắn, lại lần nữa cười nhạt. “Có ý tứ! Xem ra, chuyện của bốn tọa cũng không gạt được môn chủ!”

Người này không đơn giản, coi như hắn có mắt nhìn người, cũng không cách nào nhìn thấu được suy nghĩ của người trước mắt này, thâm trầm khó lường, trên người hắn có hơi thở âm lãnh làm người khác không thể sơ sót, hơi thở kia như máu thịt hòa cùng một thể, hắn dù đang cười vẫn làm người ta cảm thấy lạnh lẽo, như đầm sâu sâu không đáy, sợ hãi vô cùng.

Ngân diện nam tử đeo mặt nạ không rõ thần sắc, cặp mắt kia càng thêm không nhìn ra ý nghĩ của hắn. Hắn để trà xuống, giọng nói nhỏ nhẹ như nước chảy: “Lần hợp tác này đối với quốc sư mà nói cũng chỉ là chuyện dễ dàng, nếu như thành công, ý nguyện của quốc sư tại hạ nhất định sẽ giúp người đạt thành.”

Bắc Thần Hoàng sắc mặt vẫn không thay đổi, lạnh nhạt nhìn hắn. “Nói đi, rốt cuộc hợp tác thể nào?”

Ngân diện nam tử cười, nhẹ nhàng lại gần lỗ tai hắn, thì thầm.

106. Chương 107: Hắc Dị Dàng

Hạ Vân Hi ngồi trong xe ngựa, nằm trước cửa sổ, ánh mắt sáng ngời lúc này xa xăm không có tiêu cự, mắt hồn nhiên rừng cây xanh um tươi tốt ngoài cửa xe lướt qua vun vút.

Nửa canh giờ đã qua, chắc đã cách rất xa hoàng cung rồi, cũng tức là nói, nàng cách Dật Phong cũng càng ngày càng xa, xa đến. Nàng đã không cách nào đuổi theo được nữa.

Khó có thể đè nén bi thương, nước mắt lại dâng lên, thi nhau rơi xuống đến tan nát cõi lòng, làm ướt mu bàn tay nàng.

Dật Phong, chẳng lẽ chúng ta, thật sự là vô duyên sao? Hạ Vân Hi thống khổ la lên trong lòng.

Không quên được, nàng không quên hắn được. Nàng rất muốn nhìn thấy hắn lúc này.

“Dừng xe!” Nàng đột nhiên kêu lên.

“Hạ cô nương, sao vậy?” Thị vệ không hiểu nhìn nàng.

“Ta muốn xuống xe đi bộ một chút!” Còn ngồi trên xe nữa, sợ rằng nàng sẽ hít thở không thông.

“Vây. Được rồi!” Thị vệ do dự một chút, liền theo lời dừng xe, thuận tiện dặn bảo nói: “Chỉ là Hạ cô nương, người không nên đi quá xa, trước khi trời tối chúng ta phải đến dịch quán.”

Hạ Vân Hi gật đầu một cái, xuống xe ngựa, chậm rãi đi tới bờ suối cách đó không xa.

Nhẹ lau nước mắt trên gò má, nàng ngẩng đầu lên nhìn ánh hoàng hôn, cố gắng đem nước mắt nuốt trở lại, chậm hít sâu thở ra một hơi.

Ánh hoàng hôn như máu, tâm cũng như máu.

“Dật Phong! Dật Phong! Dật Phong.” Nàng bi thương khẽ hô, đau khổ ghim vào sâu trong lòng nàng, che ngực, cố nén trái tim co rút đau đớn.

Vân đạm đạm, gió nhẹ nhàng, trong trẻo.

Hạ Vân Hi cứ yên lặng đứng không nhúc nhích như vậy. Mặc cho Vân Lai vân hướng, phong tới phong đi, hoa nở hoa rơi.

Chợt sau lưng có tiếng vó ngựa vang lên.

Nàng giật mình quay đầu lại, chỉ thấy cách đó không xa một bạch mã đang phi nhanh tới, trên lưng ngựa còn có bóng dáng nàng mong nhớ ngày đêm.

Hạ Vân Hi quả thật không thể tin được mắt của mình, là Dật Phong! Hắn đang tới đây. Nàng kinh ngạc đứng ngẩn người, không dám động, cũng không dám hô hấp. Bóng dáng Tiêu Dật Phong càng chạy càng gần, càng chạy càng gần, càng chạy càng gần.

Trời ạ, đây là mơ sao? Nàng dụi mắt, muốn nhìn lại rõ ràng.

Tiêu Dật Phong lúc này đã chạy tới bên người nàng, tung người xuống ngựa, hai mắt lạnh băng kia bây giờ lại lóe ánh nhìn lo lắng, ngưng mắt nhìn thẳng vào nàng.

Dật Phong! Tim nàng như ngừng đập.

Yên lặng nhìn nhau, nàng không dám lộn xộn, sợ vừa động cảnh tượng trước mắt sẽ biến mất.

Tiêu Dật Phong mắt không chớp nhìn nàng, khẽ nói: “Không phải nói muốn quên ta sao, tại sao lại ở nơi này gọi ta?”

“Chàng ——” Hạ Vân Hi cau mày, hẳn có ý gì, tới cười nhạo nàng sao? “Vậy thì thế nào, đây là chuyện của ta, không cần chàng quan tâm!”

“Tại sao không chào mà đi?” Nàng đột nhiên rời đi làm hắn ứng phó không kịp, cũng làm hắn giật mình vì tầm quan trọng của nàng đã vượt quá tưởng tượng của mình.

Thì ra hẳn đã sớm yêu cái người ngây thơ động lòng người này, chỉ là vẫn không dám chấp nhận sự thật.

“Chàng đã nói muốn ta giữ lời, không được đến đây đưa với chàng nữa!” Nghĩ tới hẳn vô tình là lòng nàng lại đau đớn, đau đớn đó hẳn vĩnh viễn không thể nào hiểu được.

“Đi theo ta!” Sau khi xác định tâm ý của mình, hẳn đương nhiên không thể để nàng rời đi.

“Cái gì?” Hắn nói chuyện nhất định phải ngắn gọn vậy sao?

“Về hoàng cung!” Nàng là của hắn, tuyệt không cho phép nàng gả cho người khác.

Về cung? Chẳng lẽ hẳn không biết nàng phải lấy chồng ở Tê Thu quốc sao? Huống chi nàng là vì trốn tránh hẳn mới rời đi, bây giờ hẳn đột nhiên xuất hiện ở nơi này, nói nàng đi cùng hắn. Hẳn cho là nữ nhân đều dễ định đoạt như vậy sao?

“Không được!” Nàng không chút do dự cự tuyệt.

“Nàng cứ như vậy muốn gả cho Bắc Thần Hoàng làm quốc phi sao?” Tiêu Dật Phong tức giận gầm nhẹ.

Hạ Vân Hi trừng mắt, không thể tin nhìn gương mặt lạnh lùng của hắn! Hắn nhất định khinh miệt nàng như vậy mới cam tâm sao?

Hắn rõ ràng biết nàng làm vậy là vì Tần Minh vương triều, hẳn lại nói nàng như vậy?

Nước mắt không nhịn được lăn xuống, nàng rưng rưng quát: “Không sai, ta thích làm phi tử của hắn, thích vinh hoa phú quý, thì thế nào? Đây là tự do của ta, không liên quan đến chàng, cũng không tới phiên chàng châm chọc ta!”

Tiêu Dật Phong mày kiếm nhăn nhẹ, im lặng nâng mặt nàng lên, thương tiếc thay nàng lau nước mắt.

Hắn đột nhiên dịu dàng như vậy thật là làm Hạ Vân Hi ngỡ ngàng. Ánh mắt hắn không còn là sự lạnh lùng chán ghét nữa, mà là một tia nóng rực, một tia đau đớn. Sự phát hiện này làm nàng nín thở!

“Vân Hi, chúng ta hồi cung đi, được không?” Hắn dịu dàng nói.

Nàng giương mắt kinh ngạc nhìn hắn, chớp mắt cũng không dám chớp. Hành động xa lạ này, lời nói dịu dàng này, là mơ ước của nàng trước kia. Nhưng, tất cả không phải đã kết thúc rồi sao, nàng chỉ là yêu đơn phương mà thôi.

Đẩy bàn tay từng làm nàng động lòng không dứt, lúc nào thì tay hắn lại ấm áp như thế?

“Không được!” Hắn đây coi nàng là cái gì? Kêu thì tới, chán thì đuổi sao! “Ta cho chàng biết, ta nhất định phải gả cho quốc sư Bắc Thần Hoàng, chàng đi. Ừm ——”

Lời nàng vẫn chưa nói hết đã bị đôi môi nóng bỏng cuồng nhiệt dán lên, nuốt mất những lời chưa kịp nói. Tiêu Dật Phong kéo lại hai tay nàng, nhẹ nhàng ôm nàng, dập tắt luôn cả lửa giận của nàng.

Nụ hôn này, nóng bỏng mà dịu dàng, nhẹ nhàng vỗ về đau đớn trong lòng nàng, đánh tan sự chống cự, đánh tan ý chí nàng...

Môi lưỡi dây dưa, quen thuộc như vậy, giống như cảnh trong mộng đã từng có. Rất nhanh khiến nàng ngấm vào men say.

Hai người bừa bãi ôm hôn hồi lâu, Tiêu Dật Phong mới lưu luyến không rời buông nàng ra, đôi mắt sâu lãnh ngạo lúc này tràn đầy nhu tình, còn đọng lại nụ cười, giọng nói bá đạo: “Nàng đã còn yêu ta thì đừng mơ tưởng rời khỏi ta!”

“Không, buông ra!” Hạ Vân Hi lấy lại tinh thần, đột nhiên đẩy hắn ra, lắc đầu, tức giận nói. Tại sao chàng trêu chọc ta, ta đã quyết định quên chàng, tại sao chàng lại xuất hiện?”

Trong lòng mâu thuẫn ứ đọng làm nàng chỉ muốn rống to, hận mình ý chí không đủ kiên định, hấn tại sao đợi đến khi nàng thật vất vả hạ quyết tâm lại tới cho nàng hi vọng.

“Nàng không quên được ta đâu!” khoe môi hán nàng lên mỉm cười, gương mặt anh tuấn càng thêm mê người.

“Lầm rồi, ta nói được sẽ làm được, nhất định sẽ quên được chàng!” Hắt mặt, không nhìn tới nụ cười làm nàng động lòng kia, xoay người muốn rời đi.

“Vân Hi, đừng đi!” Tiêu Dật Phong nóng nảy, đuổi tay kéo nàng vào lòng, ôm nàng thật chặt.

107. Chương 108: Ta Thích Nàng

“Buông ta ra, buông ta ra.” Nàng giùng giàng, tay nhỏ bé tức giận đánh vào ngực hấn. “Chàng tại sao ôm ta. Muốn ôm thì chàng đi mà ôm Thác Bát Nghiên. chàng không phải là thích nàng ta sao?” Thật ra thì, nàng so đo còn là vì cái này!

Nghĩ tới hấn từng vì Thác Bát Nghiên mà nhiều lần tổn thương nàng, đau đớn trong lòng như thủy triều vọt tới, oán hận sâu hơn.

“Người ta thích chính là nàng, Vân Hi!” Hấn vẫn ôm chặt nàng, ngữ điệu dịu dàng ngọt ngào đánh vào hồn nàng.

“Chàng? Nói. cái gì?” Nàng nhất thời ngây ngẩn cả người, tim như ngừng đập. Nàng quên cả giấy giữa, kinh ngạc ngẩng đầu lên, chậm rãi hỏi hấn, rất sợ mình nghe lầm.

Tiêu Dật Phong vuốt tóc nàng, thì thầm từng tiếng: “Đừng rời khỏi ta được không, ta thích nàng! Ta thật sự rất thích nàng.”

Nàng ngây ngốc rồi, nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến Dật Phong thích nàng! Hấn thích nàng, thật sự thích nàng. Đây không phải mơ, nàng chờ đợi câu nói này đã lâu lắm rồi, không nghĩ tới lúc này lại nghe được!

Trước mắt phủ một màn sương mù, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, nhưng lần này là nước mắt vui mừng.

Mặc kệ, nàng mặc kệ! Cái gì Bắc Thần Hoàng, cái gì Tê Thu quốc, cái gì thiên triều, nàng không muốn quản, mặc kệ tất cả, kiên trì của nàng đều tan rã hết rồi.

Cứ nói nàng ích kỷ đi, giờ phút này nàng chỉ muốn ở cùng bên chàng, vĩnh viễn không chia cách.

“Dật Phong!” Không nhận được, nàng ôm chặt hấn, dựa vào lồng ngực ấm áp của hấn, cảm thụ nhu tình mật ý của hấn, nghe từng tiếng tỏ tình động lòng người của hấn.

Trong hoàng cung, Chu Minh đế Tâm phiền tính loạn đi tới đi lui, thỉnh thoảng thở dài thở ngắn, gương mặt sầu lo rõ ràng.

Mặc dù Vân Hi đáp ứng, thiên triều có thể tránh một cuộc chiến tranh, nhưng hấn vẫn không vui sướng chút nào, nếu không phải Vân Hi kiên trì, hấn tình nguyện xuất chinh cũng không muốn gả nàng cho Bắc Thần Hoàng.

Trừ lòng riêng muốn giữ nàng lại bên cạnh mình, hấn càng sợ nàng gặp chuyện nguy hiểm hơn!

Đột nhiên Trương công công vội vã đi vào bẩm báo: “Khởi bẩm hoàng thượng! Nương nương! Hoàng Thái Tử mang theo Hạ cô nương hồi cung rồi!”

“Cái gì?” Chu minh đế sững sờ kinh hãi dừng bước, có chút không dám tin. “Người nói. Vân Hi trở lại?”

“Đúng vậy, đang vội vàng tới gặp hoàng thượng!” Trương công công vừa nói vừa chỉ ra ngoài cửa.

Chu Minh Đế liền vội vàng giương mắt vừa nhìn, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Dật Phong cùng Hạ Vân Hi chậm rãi sóng vai bước đến, làm hấn kinh ngạc hơn là vẻ mặt luôn lạnh băng của nhi tử lại phỉếm ý cười, còn nắm chặt tay Vân Hi, từ từ đi vào đại điện.

“Bái kiến phụ hoàng” “Tham kiến hoàng thượng!” Hai người đồng thời cung kính hành lễ.

“Các người.” Chu Minh Đế yên lặng nhìn bọn họ, nhất thời không biết nên nói gì.

Tiêu Dật Phong kéo Hạ Vân Hi qua, trịnh trọng nói: “Phụ hoàng, nhi thần muốn nói với người một chuyện, nhi thần muốn cưới Vân Hi làm Thái Tử Phi!”

Hạ Vân Hi có chút khấn trương, tâm thần thấp thỏm nhìn hoàng thượng.

Chu minh đế mặc dù đã sớm liệu đến bảy tám phần, nhưng chính tai nghe được vẫn làm hấn khiếp sợ. “Người nói cái gì? Người muốn nạp phi? Đây. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Không nói Vân Hi tại sao đi mà quay lại, nhi tử khác thường đã làm hấn kinh ngạc vô cùng. Hấn không phải không thích Vân Hi sao? Sao bây giờ lại.

“Phụ hoàng, đều do nhi thần ngu muội, không sớm nhận ra tình cảm của mình, làm Vân Hi thương tâm mới quyết định lấy chồng ở Tê Thu quốc.” Tiêu Dật Phong áy náy nhìn cô gái bên cạnh một cái, sau đó kiên định mà thành khẩn nói: “Nhưng bây giờ nhi thần đã hiểu tình cảm của mình, nhi thần yêu Vân Hi, nhi thần không thể không có nàng, cầu xin phụ hoàng thành toàn!”

Chu Minh đế chấn động, ánh mắt dừng trên người Hạ Vân Hi. Giọng nói bình tĩnh nghe không ra là vui hay buồn: “Như vậy. Vân Hi còn người, cũng quyết định gả cho Dật Phong, không đi Tê Thu quốc sao?”

Hạ Vân Hi ngẩn ra, cẩn thận ngẩng đầu nhìn thẳng hấn, áy náy nói. “Thật xin lỗi, hoàng thượng! Vân Hi không thể đi Tê Thu quốc, bởi vì, bởi vì Vân Hi rất thích Dật Phong.”

Đến cuối cùng, nàng càng nói càng nhỏ, thật sự không biết nên đối mặt với hoàng thượng như thế nào! Nàng lật lọng, hoàng thượng có trách tội không? Có tức giận không?

Chu Minh đế nhìn gương mặt đang yêu của nàng, trong lòng không khỏi bị đâm một nhát, hấn nắm chặt tay, cố gắng chịu đựng cảm giác không thoải mái, lạnh nhạt cười nói: “Thôi, không có chuyện gì, trăm vốn cũng không muốn cho người đi Tê Thu quốc, bây giờ có thể trở về, trăm cũng mừng cho người, không cần phải áy náy!”

“Hoàng thượng.” Hạ Vân Hi vui mừng nhìn hấn, hoàng thượng quả nhiên là người thấu tình đạt lý!

“Phụ hoàng, vậy là người đáp ứng sao?” Tiêu Dật Phong nụ cười nơi khóe môi sâu hơn, hấn biết phụ hoàng sẽ không làm khó bọn họ.

Chu Minh Đế phớt lờ đau đớn trong lòng, cười to nói: “Đây là chuyện vui, trăm dĩ nhiên đáp ứng! Phong nhi, con rốt cuộc cũng chịu thành thân, ta đây làm phụ hoàng cũng thở cảm thấy yên tâm!”

Hạ Vân Hi có chút không thể tin được. “Hoàng thượng, ngài thật không trách Vân Hi sao?”

“Nha đầu ngốc, trăm căn bản không muốn người đi Tê Thu quốc, cũng đừng tự trách nữa!” Chu Minh Đế an ủi nàng, chỉ cần nàng vui vẻ, hấn nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, kể cả thành toàn nàng cùng Dật Phong!

“Nhưng chúng ta bội ước như vậy, ngộ nhờ Bắc Thần Hoàng thật sự tấn công tới đây, vậy.”

“Yên tâm đi, trăm đã đưa từ thư cho Tê Thu vương, thuật lại toàn bộ mọi chuyện.” Chu minh đế mỉm cười nói.

“Thì ra, phụ hoàng người đã sớm.” Tiêu Dật Phong tựa hồ đã hiểu, kinh ngạc nói.

“Không sai, trăm nghĩ rồi, không thể để Vân Hi đi Tê Thu quốc được. Cho nên đã sớm đưa thư đi, yêu cầu Tê Thu vương thả người.” Chu minh đế cười giải thích.

“Hoàng thượng, vì chuyện của dân nữ đã khiến ngài phí tâm!” Hạ Vân Hi vừa cảm động vừa áy náy, đồng thời cũng có chút bất an, Bắc Thần Hoàng sẽ từ bỏ ý đồ sao?

Chu Minh Đế cười ha ha, cưng chiều vỗ vai nàng. “Được rồi, an tâm làm con dâu của trẫm đi, trẫm chờ ngày con dâu dâng trà, thật là đợi đã lâu rồi.”

Hạ Vân Hi mặt đỏ bừng, thẹn thùng cúi đầu, trong lòng lại vô cùng vui sướng. Tiêu Dật Phong đứng đó mỉm cười nhìn nàng, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Chu Minh Đế nhìn hai người họ, trong lòng chỉ còn là thống khổ, nhưng hắn cũng chỉ có thể tự thuyết phục mình, Vân Hi không phải Dịch Ly, nàng không phải.

Bước nhanh đi tới Thần Hữu cung, Chu Minh đế bắt buộc mình tỉnh táo lại, nhưng mắt mắt không cam lòng vẫn vây chặt tim hắn. Hắn biết mình không nên so đo, Hạ Vân Hi không phải Dịch Ly, nhưng hắn vẫn không khống chế được mà ghen tỵ.

108. Chương 109: Hạnh Phúc

Trong bóng tối, Chu Minh Đế ngồi trước bàn, khuỷu tay chống trên bàn, lấy tay che mặt, tinh thần chán nản.

Lúc này tiếng bước chân nhịp nhàng đến gần, cửa ken két một tiếng mở ra, hoàng hậu đứng ngoài cửa nhìn trượng phu hồi lâu, sau đó thở dài.

Cung nữ bên cạnh nhìn hoàng hậu, nàng gật đầu một cái, cung nữ liền đi vào mở dạ minh châu ra, bên trong sáng như ban ngày. Nàng sau đó thức thối lui xuống, cũng cẩn thận đóng cửa phòng.

Hoàng hậu cũng không lên tiếng quấy rầy, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh hắn.

Một hồi lâu, Chu Minh Đế như đưa đám lẩm bẩm nói: “Không nghĩ tới, người nàng thích là Dật Phong! Trẫm lại mất nàng, mặc dù sớm biết nàng sẽ không thích trẫm, ngày này sớm muộn cũng sẽ tới, nhưng trẫm vẫn cảm thấy khổ sở. Rất khổ sở.”

Hoàng hậu trầm mặc hồi lâu, khổ sở thở dài: “Hoàng thượng. Người ban đầu thích Dịch Ly! Chẳng lẽ không sợ thần thiếp cũng khổ sở sao?”

Hắn ngẩn ra, quay đầu nhìn nàng. “Uyển uyển, nàng.” Chẳng lẽ nàng biết chuyện năm đó?

“Không sai, thần thiếp biết rất rõ ràng!” Hiểu ý hắn muốn hỏi, hoàng hậu cũng không muốn giấu giếm nữa.

“Thì ra là. Thật là cái gì cũng không thể gạt được nàng!” Chu Minh Đế nhàn nhạt cười khổ.

Hoàng hậu than thở, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Hoàng thượng, thần thiếp biết người khó quên tình cũ với Dịch Ly, nhưng Vân Hi là Vân Hi, không liên quan gì đến Dịch Ly, hoàng thượng cần gì phải đặt tình cảm vào nàng, tự mình tìm khổ?”

“Không, không đúng!” Chu Minh Đế lắc đầu một cái, vẻ mặt có chút hoảng hốt tự nói: “Trên người nàng. Có một loại cảm giác quen thuộc không hiểu được, rất thân thuộc! Mỗi lần ở cùng với nàng cảm giác như Ly nhi trở lại bên cạnh ta một lần nữa.”

Hoàng hậu cúi đầu trầm tư một lát, chậm rãi nói: “Có thể là bởi vì các nàng quá giống mới có thể làm người sinh ảo giác! Hoàng thượng, người đừng uống rượu quá nhiều, sớm nghỉ ngơi một chút, thần thiếp cáo lui.”

Dứt lời, nàng đứng lên, mở cửa đi ra ngoài.

Chu Minh Đế vẻ mặt thương cảm hòa hoãn một chút, nghi ngờ kinh ngạc nói: “Thật sự lại có người giống nhau như hai giọt nước vậy sao? Ánh mắt của nàng, thanh âm của nàng, còn có thần vận của nàng. Đây tất cả, chẳng lẽ cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Tròng mắt đen thâm thúy lóe tinh quang sắc bén, hần muốn tra một chút, hần nhất định phải làm rõ ràng, Hạ Vân Hi rốt cuộc là ai, nếu không hần không cam lòng!

Hạ Vân Hi lần nữa trở về cung Hoa Dương, trên dưới đều vui mừng, tiếng cười vui văng vẳng không ngừng, trong cung khắp nơi tràn đầy tiếng cười như chuông bạc và bóng dáng xinh đẹp của nàng.

Tất cả mọi người đều nhìn ra Hoàng Thái Tử thay đổi, mặc dù vẫn là khuôn mặt lạnh lùng khó thân cận, nhưng mỗi khi nhìn thấy Hạ cô nương, tròng mắt đen lạnh như băng lập tức nhu tình mềm mại.

Lúc trước là Hạ cô nương đuổi, thái tử chạy. Bây giờ lại trở thành thái tử như hình với bóng bởi Hạ cô nương.

Hình ảnh hạnh phúc này không biết làm ghen chết bao nhiêu người.

Ngày này, Hạ Vân Hi lại bướng bỉnh trèo lên đại thụ, gọi tới gọi lui, đang chơi vui vẻ thì đột nhiên sẩy chân một cái, sắp tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Nhưng không sợ, bởi vì ——

“Cẩn thận!” Tiêu Dật Phong vội vàng đỡ nàng, động tác hết sức dịu dàng.

“Không cần phải cẩn thận!” Nàng cười khanh khách khoác cổ hần, thuận thế hôn trộm hần một cái.

“Tại sao?” Hần ôm nàng vào trong lòng, dịu dàng hỏi.

“Bởi vì chàng nhất định sẽ đỡ được ta mà!” Nàng cười đến hết sức ngọt ngào, Dật Phong luôn xuất hiện lúc nàng cần hần nhất, thể hiện nhu tình mà nàng khát vọng đã lâu.

Nàng nở nụ cười ngọt ngào mê người, khiến lòng Tiêu Dật Phong lại kích động không thôi. Hần phát giác mình càng ngày càng thích nàng, yêu nụ cười của nàng, còn có tiếng cười sáng sủa không dứt của nàng.

“Nàng thật bướng bỉnh!” Hần cương chiều ngất mũi nàng, trong mắt màu đen tràn đầy trìu mến.

“Dật Phong, ta rất hạnh phúc!” Ôm hần, hưởng thụ dịu dàng sự dịu dàng của hần, Hạ Vân Hi thỏa mãn thở dài nói. Nàng lấy được tim của hần, hạnh phúc rốt cuộc cũng tìm đến nàng.

Tiêu Dật Phong khẽ vuốt ve gò má mềm mại của nàng, như che chở bảo bối trân quý dễ vỡ.

Trước kia, hần cách xa nàng ngàn dặm, không cho phép nàng đến gần mình, nhưng bây giờ một cái nhàn mày, một nụ cười của nàng, nhất cử nhất động đều in bóng vào tim hần, chiếm lĩnh cả trái tim, tâm hồn hần.

“Nói lại lần nữa, chàng yêu ta!” Hạ Vân Hi ngước đầu, nhìn hần mỉm cười.

“Ta yêu nàng!” Tiêu Dật Phong cười dịu dàng hơn, nếu nàng thích nghe, vậy hần sẽ ngày ngày nói cho nàng nghe.

“Yêu bao nhiêu?”

“Rất nhiều!”

“Yêu bao lâu?”

“Cả đời!” Hần nhẹ nhàng hôn môi nàng.

Hạ Vân Hi thoáng chốc như bị điện giật, tim đập nhanh không dứt, say mê nhắm mắt lại, nhiệt tình đáp lại hần.

Dịu dàng như vậy, từng là điều nàng tha thiết ước mơ, hôm nay đã trở thành dễ dàng rồi!

Nhớ lại những ngày trước, mặc dù phải chờ đợi khá lâu, vui buồn đau khổ, nhưng tòa băng sơn này cũng bị nàng hòa tan mất rồi, không phải sao?

“Dật Phong, chúng ta xuất cung đi, có được không?” Nàng ôm vai hần, làm nũng hỏi.

“Được! Nàng muốn đi đâu chơi?” Hấn yêu thương vỗ vỗ gò má mịn màng của nàng, cười dịu dàng.

“Ngọc Phong Sơn, nghe nói đó là thắng cảnh nổi tiếng trong Bát Đại kỳ cảnh ở kinh thành, ta muốn đi xem một chút!” Kể từ khi nghe Ngữ Yên miêu tả, nàng vẫn muốn đi.

“Đi thôi!” Hấn nắm tay nàng, hai người sóng vai đi ra khỏi cung Hoa Dương.

Cách đó không xa có vài đôi mắt đang mỉm cười, cũng được hưởng lây mùi vị hạnh phúc, thật lòng chúc phúc cho họ.

Hạ Vân Hi đi mà quay lại, lập hôn ước với thái tử Tiêu Dật Phong, chuyện này truyền đi rất nhanh.

Trên triều đình không ngừng lên tiếng oán giận, oán trách nhiều hơn chúc phúc, nhưng đây là hoàng thượng hạ chỉ, dù không hài lòng thế nào cũng phải bắt đầu đón nhận sự thật này.

Đến khi sứ giả Tê Thu quốc gửi thư tới, tỏ rõ Tê Thu vương hoàn toàn tha thứ hành động này của thiên triều đế, cũng không truy cứu thêm, hai nước vẫn là hữu nghị chi bang, mọi người mới nhẹ nhõm nở nụ cười, buông được gánh nặng trong lòng, với hôn sự của thái tử cũng không phê bình gì nữa.

Kế tiếp là những ngày bận rộn. Hôn lễ hoàng thất phải chuẩn bị không ít thứ. Chỉ y phục của tân nương tử thôi đã loay hoay người ngã ngựa đổ. Cơ hồ từ đầu đến chân, đều phải làm theo yêu cầu. Trâm hoa, khuyên tai, dây chuyền, trâm cài tóc, như ý, y phục bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông. Các loại mũ phượng bức rèm che, Kim Ngân thủ trục. Hoàng hậu dẫn theo Tần phi, cả ngày vì ngày vui sắp tới mà chuẩn bị.

Cung Hoa Dương mọi người cũng bận rộn, trong ngoài đều vội, nhưng mọi người ai cũng đều mỉm cười sung sướng.

109. Chương 110: Thi Thuật

Ban đêm, Tiêu Dật Dương nghiêng người ngồi trên lan can trong đình nghỉ mát, ánh trăng màu bạc chiếu lên thân thể thon dài của hắn, ánh lên gò má hoàn mỹ như Thủy Ngọc thượng hạng, lông mi lại như quạt lông màu bạc, mũi cao thẳng, tựa hồ có chút cô đơn thương cảm, tóc dài đen bóng theo gió nhẹ nhàng bay, múa ra độ cong u buồn.

Đột nhiên phía trước truyền đến một giọng nói trong veo. “Ồ, người nào khiến Tứ hoàng tử của ta mất hứng đây?”

Hạ Vân Hi một thân y phục đơn giản, hai bím tóc cùng tóc dài lỏng nghiêng buộc ở đỉnh đầu, mặc dù không có trâm cài, nhưng gương mặt trái xoan không trang điểm chu môi đỏ mọng, lại lộ ra cổ tinh khiết thanh linh và không mất ý vị uyển chuyển hàm xúc động lòng người.

“Vân Hi!” Tiêu Dật Dương vui mừng, lập tức nhảy xuống lan can, cao hứng đi tới.

“Dật dương!” Hạ Vân Hi cũng cười ha ha tiến lên đón, trong lòng nàng, Dật Dương đã trở thành bằng hữu tốt nhất rồi.

Một làn gió thổi qua, mang theo hương thơm nhàn nhạt, như còn có sức quyến rũ làm người ta say mê đắm ý.

Trong núi giả sâu kín có khe suối lạnh canh róc rách, Tiêu Dật Dương cùng Hạ Vân Hi sóng vai đi dạo, giống như trở lại mấy ngày trước, chỉ có hai người bọn họ đi chung với nhau, cảm giác vẫn ấm áp như vậy.

Tiêu Dật Dương lẳng lặng cảm thụ, không nói một lời, vô cùng hy vọng giờ phút này có thể ngừng lại vĩnh viễn. Không có Tiêu Dật Phong, không có hôn lễ sắp tới, chỉ có hai người bọn họ, vĩnh viễn chỉ có hai người bọn họ —— thật là tốt biết bao!

Hạ Vân Hi không biết tâm tư của hắn, chỉ là tò mò quan sát vườn hoa xinh đẹp trước mắt, bố trí tinh xảo, núi giả là quáng thạch hiểm có, vườn hoa nước chảy, Hán bạch cầu hình vòm.

“Cách vài ngày không gặp, nàng càng thêm trở nên quyến rũ diễm lệ rồi. Xem ra đại ca bây giờ đối với nàng tốt vô cùng, đúng không?” Tiêu Dật Dương rất cuộc mở miệng phá tan trầm mặc, giọng nói mơ hồ có tia ghen tỵ không dễ dàng phát giác .

Hạ Vân Hi xin lỗi cười cười, có chút xấu hổ, giọng nói lại không che giấu được ngọt ngào.”Ừ, hắn thật đối với ta rất tốt, không nghĩ tới bình thường hắn lạnh lùng như vậy mà cũng có thể dịu dàng săn sóc!”

Nhìn nàng then thùng, vẻ mặt lại tràn đầy hạnh phúc, Tiêu Dật Dương giống như bị người nện một quyền đau đớn, hô hấp cũng trở nên khó khăn. Nhưng hắn giữ vững phong độ như cũ, cố giả bộ mỉm cười. “A, vậy thì tốt, vậy ta cũng yên tâm.”

Lời nói thế nhưng đôi tay dưới ống tay áo đã siết chặt, khớp xương trắng bệch, cực lực đè nén sự đổ vỡ mãnh liệt.

“Dật dương, cảm ơn người!” Nàng cười ngọt ngào, ánh mắt cảm động. “Lúc ta thương tâm bất lực, người vẫn luôn ở bên cạnh ta, quan tâm ta, có thể làm bằng hữu với người, ta thật sự cảm thấy thật vui vẻ!”

Bằng hữu? Tiêu Dật Dương đau xót, sau một lúc thần thờ mới nói một câu. “Giữa bằng hữu quan tâm lẫn nhau là phải, còn khách khí với ta làm gì!”

“Ha ha, không nghĩ tới ta còn rất may mắn, chẳng những được Dật Phong yêu, còn có người làm bạn thân, ta thật sự quá may mắn rồi!” Hạ Vân Hi mặt mày hớn hớn, nàng cảm thấy giờ phút này mình là người hạnh phúc nhất trên đời.

Tiêu Dật Dương ngẩng nhìn nàng, đôi mắt thâm u nhìn dung nhan xinh đẹp của Hạ Vân Hi, nở nụ cười cứng chiều, cũng liều mạng áp chế thống khổ.

Tâm không chết tình, tất sinh phiền não.

Trời còn chưa sáng Hạ Vân Hi đã ra khỏi giường chạy đến phòng ăn, tự mình xuống bếp làm mấy món điểm tâm bày trên bàn, chuẩn bị cùng người yêu ăn sáng.

Tiêu Dật Phong đi tới, đôi mắt đen lạnh lùng trở nên mềm mại, tươi cười nhìn nàng, lại nhìn bàn cơm, lập tức hiểu, nụ cười bên môi càng sâu hơn.

“Là nàng làm?”

“Ừ, chàng có ăn không?” Nàng hỏi cẩn thận, nhớ trước kia hắn luôn khinh thường đồ ăn nàng làm.

“Vân Hi làm, ta đương nhiên là ăn rồi!” Hắn không nói hai lời liền ngồi xuống, gấp thức ăn trong mâm bắt đầu ăn cơm, đáng vẻ cao hứng mà thỏa mãn.

Hạ Vân Hi vui mừng cực kỳ, trong lòng ngọt ngào , không nhịn được lại hỏi: “Dật Phong, ăn ngon không?”

Mặc dù nàng rất có lòng tin với thủ nghệ của mình, nhưng vẫn là hy vọng có thể nghe một câu ca ngợi từ người yêu. Dù sao trời chưa sáng nàng đã bỏ dậy, bận rộn lâu như vậy cũng là chờ người ăn cười khen ngon, trong lòng cũng căng thẳng, vô cùng mong đợi đáp án của hắn.

Tiêu Dật Phong nhìn vẻ mặt nàng tâm thần thấp thỏm, trong lòng buồn cười, kéo tay nàng qua, để nàng ngồi bên cạnh mình.

“Chỉ cần là nàng làm, ta đều cảm thấy là mỹ vị nhân gian!” Hắn dịu dàng cười nói, ánh mắt thâm tình yêu thương.

“Dật Phong, thích chàng nhất!” Nàng vui vẻ hôn hắn một cái, cười rạng rỡ.

Tiêu Dật Phong nhìn nàng, nhìn nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ của nàng, nội tâm tràn đầy rung động.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ dịu dàng đáp xuống, phủ một tầng kim quang vào phòng, lấp lánh sáng.

Đầu thu, mọi việc đều thuận lợi.
Cùng người yêu ăn điểm tâm, thật rất vui vẻ!
Hạnh phúc đã trong tầm tay rồi!
Nhưng cũng có thể vuột mất rất mau ——

Đêm, giờ tỵ.

Trong dịch quán ngoài kinh thành, Bắc Thần Hoàng một thân thuật giả váy dài áo trắng, đầu bó ngọc quan, tư thế tựa tiên nhân.

Hắn mặt không thay đổi đi tới đài cao bên cạnh, dùng chủy thủ cắt đứt đầu ngón tay ngón trỏ bên trái, máu nhỏ vào chậu, cho đến khi đầy khay Tứ Thần đồng vân toàn bộ bao trùm mới cầm máu.

Rút nhất giấy trương phù ra (giấy để làm bùa), đốt trong nước, hai ngón tay khép lại đứng thẳng, môi mỏng khẽ nhấc, lẩm bẩm không rõ.

Không bao lâu, mấy đạo cường quang từ thạch đài bốn góc đột nhiên vọt lên, hai bên hai lá cờ màu trắng không gió vẫn tung bay, điên cuồng mà quỷ dị lay động, trên mặt vải trắng như tuyết chiếu ra chữ bằng máu đỏ tươi, rất là chói mắt, phía trên viết hẳn là ——

Hạ Vân Hi

Một tia màu đen ở trên trán Bắc Thần Hoàng mơ hồ di động, vốn là con người xanh đen, lúc này lại bao phủ tầng tầng lục sắc quang mang, bén nhọn mà âm trầm, như một con thú ban đêm đang tìm mồi.

Hạ Vân Hi đang ngủ lại nghe thấy thanh âm kỳ quái.

Tựa hồ có người nói khẽ bên tai nàng, thanh âm khàn khàn hết sức dễ nghe, còn có cảm giác mê say không rõ.

Đây là thanh âm của người nào, lại dễ nghe cảm động như thế.

Đột nhiên, nàng mở mắt, nội tâm có một loại khát vọng mãnh liệt, khiến nàng ngồi dậy đi xuống giường, chậm rãi bước ra ngoài cửa.

110. Chương 111: Âm Sát Hoàng Thượng

Chu Minh Đế lẳng lặng ngồi trong đình ngự hoa viên, ngắm nhìn biển hoa muôn màu trước mắt, mi tâm mang theo một tia quyến luyến, bóng lưng của hắn dưới ánh trăng cô đơn buồn bã.

Ly nhi.

Thần sắc hắn chán nản lẩm bẩm, nâng ly rượu lên, nhắm mắt ngửa đầu uống cạn, khóe mắt mơ hồ xuất hiện lệ quang trong suốt .

Rượu Đỗ Khang, giải ưu sầu.

Cả đời này, vết thương khi hắn mất đi người thân yêu nhất đã không thể khỏi hẳn.Không thể. . . .

Chu Minh Đế lau đi dấu vết mệt mỏi trên mặt, hướng mắt về phía trước, bóng dáng quen thuộc đang đứng đó.

“ Ly nhi?” Cả người hắn liền ngây dại, là hoa mắt ư, hay là tưởng niệm quá độ? Ly nhi tại sao lại ở đây?

Hắn mở hai mắt đã hơi có men say, ngẩng nhìn thật lâu cũng không dám tin chắc.

“Hồng Vũ!” âm thanh mềm mại quen thuộc gọi hắn, làm cả người hắn như có dòng điện chạy qua

“Ly nhi, thật sự là nàng? Thật là nàng sao?” Hắn vui mừng cực độ, ánh mắt tham lam chuyên chú nhìn chăm chăm cô gái xinh đẹp trước mắt, sợ một cái chớp mắt nàng liền biến mất.

Không sai, chỉ có Ly nhi, vào lúc không người, bình thường cũng sẽ kêu tên hắn như vậy.

Hạ Dịch Ly nén lệ chạy tới, nhào vào ngực hắn. Hồng Vũ, là ta, ta là Ly nhi của chàng, ta rất nhớ chàng!”

“Ly nhi, trầm cũng vậy! Nàng thật tàn nhẫn, sao lại độc ác bỏ ta đi như vậy, Ly nhi. . . .” Có thể được ôm nàng lần nữa cảm giác thật sự là quá tốt, Chu Minh Đế hoàn toàn say mê trong mộng cảnh này.

“Sẽ không, ta sẽ không bao giờ rời khỏi chàng, ta muốn ở cùng chàng!” Nàng thút thít nói.

Tim hắn run lên, hai tay không kìm được ôm chặt cô gái trong ngực. “Ly nhi, nàng yên tâm, chỉ cần nàng trở lại bên cạnh trầm, ai cũng đừng hòng tách chúng ta ra!” Hắn tựa cằm trên đỉnh đầu nàng, nhu tình nói .

“Hoàng thượng!” Nàng ngẩng đầu lên, trong mắt lại lóe ánh sáng nguy hiểm.

“Ly nhi, ta yêu nàng!” Hắn động tình kêu lên, cúi người muốn hôn nàng.

Đột nhiên, hắn rên lên một tiếng, sững sờ buông nàng ra, lão đảo lui về phía sau mấy bước, tròn mắt đen mở thật to, kinh ngạc không dám tin, tầm mắt từ khuôn mặt của nàng chuyển qua lồng ngực của mình.

“Người là ai?”

Trên tay của nàng chẳng biết lúc nào đã có thêm một thanh đoản đao nhỏ, không chút lưu tình hung hăng đâm về hắn, lúc này hắn mới biết cô gái trước mắt không phải là Dịch Ly.

Mình thật là hồ đồ, Ly nhi đã không còn ở đây, làm sao có thể xuất hiện, đều do rượu làm hồ đồ, tính cảnh giác thấp xuống.

Nàng đắc ý nhìn hắn, lạnh lùng cười một tiếng. “Hoàng thượng, người sao mà ngay cả ta cũng không nhận ra được hả?”

Thanh âm thanh thúy dễ nghe làm Chu Minh Đế đột nhiên chấn động, kinh ngạc cực độ nhìn chăm chăm nàng, hồi lâu mới nói được một câu: “Vân Hi? !”

Chuyện gì xảy ra? Vân Hi tại sao lại ở chỗ này, tại sao. Muốn giết hắn? Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Những vấn đề liên tiếp xông lên đầu, hắn phức tạp nhìn chăm chăm nàng!

“Không sai, ta là Vân Hi, đặc biệt tới giết người!” Hạ Vân Hi nhìn cây đoản đao nhuộm máu, lui về phía sau mấy bước cười lạnh nói: “Cây đao này có độc, người sẽ chết không thể nghi ngờ!”

Chu Minh Đế ôm ngực, độc tính phát tác làm cả khuôn mặt hắn thống khổ vặn vẹo, chống đỡ không nổi té quỵ dưới đất. Không cầm được máu, máu cứ chậm rãi chảy ra không dứt, nhiễm đỏ một thân áo bào, nhìn mà ghê người.

“Để ta tiễn người thêm đoạn đường, hoàng đế Thiên triều!” Nàng nói xong lại giơ đao lên, đâm tới lần nữa.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, có hai bóng dáng đột nhiên phóng tới, xuất kiếm hất đao ra, bức lui nàng.

Thoáng chốc Cẩm y vệ tràn vào ngự hoa viên, trong ba tầng ngoài ba tầng bao vây nàng lại.

Hạ Vân Hi ngạc nhiên nhìn bóng dáng anh tuấn đột nhiên xuất hiện. Thì ra là nhị hoàng tử Tiêu Dật Hiên. Còn có Tiêu Dật Phong! Hắn hồ hững nhìn nàng, cặp mắt lạnh băng so với trước kia còn lạnh khắc hơn, không khó nhìn ra dưới gương mặt lạnh lùng đang thịnh nộ.

Nàng kinh ngạc đứng nhìn, cặp mắt hiện lên tia hoảng hốt.

“Phụ hoàng!” Tiêu Dật Hiên vội vàng đi tới bên cạnh phụ thân, nhanh chóng điểm vài huyệt đạo trên người hắn, ngăn độc tố tràn ra. Sau đó, ánh mắt sắc bén quét thẳng về phía Hạ Vân Hi. “Nữ nhân ác độc này lại dám mưu hại hoàng thượng, bốn vương sẽ phanh thây người làm trăm mảnh!”

Nói xong, phi thân nhảy lên trước, xuất chưởng không lưu tình.

Hạ Vân Hi quăng cảm giác khó hiểu đi, khoe môi lại nở ra một nụ cười lạnh, giơ đoản đao tiến lên đón thế tiến công của hắn.

Lúc này, Dung phi cùng Tiêu Dật Dương cũng chạy tới, thấy một màn trước mắt, giật mình nói không ra lời.”

“Xảy ra chuyện gì. A, hoàng thượng!” Dung phi kêu khẽ một tiếng, vội vàng nhào tới Chu Minh Đế đang hôn mê bên cạnh, lo lắng hô.

“Phụ hoàng!” Tiêu Dật Dương cũng lo ây chạy lại: “Mau, truyền ngự y!”

Mặc dù hắn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng an nguy của phụ thân quan trọng hơn, đỡ phụ thân dậy vội vã hướng thần cung đi.

Dung phi cũng theo sát.

Tiêu Dật Phong lạnh lùng nhìn Hạ Vân Hi đang kịch liệt giao chiến, cố nén cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, hồ hững xoay người, bước nhanh rời đi, hắn cũng muốn xác định phụ thân có bình an hay không mới an tâm được.

Trong Thần cung, hơn mười ngự y qua lại bận rộn, bắt mạch, giải độc, bôi thuốc, băng bó Bận tới mảy tới mệt.

Không bao lâu, Chu Minh Đế sau khi được dùng thuốc giải độc hoàn đặc hiệu, độc tính từ từ được khống chế, tình huống hơi chuyển biến tốt, sắc mặt cũng đã từ từ khôi phục thần sắc bình thường.

“Ngự y, hoàng thượng không sao chứ?” Dung phi nheo ngào hỏi, cầm chặt tay hoàng thượng không buông.

Mấy vị ngự y châu đầu ghé tai trong chốc lát, để người lớn tuổi nhất là Trương ngự y bẩm: “Hồi nương nương, mặc dù hoàng thượng trúng độc nặng, nhưng không tổn thương đến lục phủ ngũ tạng, hiện tại đã nuốt giải độc hoàn, chưa tới hai canh giờ sau sẽ tỉnh lại.”

“Vậy vết thương của phụ hoàng có nghiêm trọng không?” Lúc này là Tiêu Dật Dương hỏi.

“Điện hạ không cần lo lắng, hoàng thượng không bị thương đến chỗ quan trọng, cũng không có gì đáng ngại!” Trương ngự y trấn an nói.

“Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!” Dung phi cùng Tiêu Dật Dương lúc này mới đặt tảng đá trong lòng xuống.

Tiêu Dật Phong cũng thầm thở phào, sau đó nghĩ tới người gây ra chuyện này, gương mặt tuần tú trở nên âm trầm, đồng thời trong lòng cũng từng trận co rút đau đớn.

Hôm qua Tiêu Dật Hiên đột nhiên tìm hắn, nói phải tra thân phận khả nghi của Hạ Vân Hi, hắn là người của nước Tê Thu, có thể còn cùng Bắc Thần Hoàng cấu kết, đòi cam kết là giả, xuất binh tấn công mới là thật.

Hắn đương nhiên là không tin, ngây thơ đơn thuần như Vân Hi làm sao có thể có quan hệ cùng Bắc Thần Hoàng, nhưng lúc mới vừa rồi, thị vệ Lý quân vẫn âm thầm bảo vệ nàng lâu nay lại đến báo —— Hạ Vân Hi đêm khuya ra khỏi phòng, hơn nữa cầm trong tay đoản đao, hành động quỷ dị!

Vì vậy hắn không biến sắc đi theo hướng mà Lý quân chỉ, không nghĩ tới lại thấy được một màn khiến hắn đau lòng ở ngự hoa viên. Lúc ấy hắn quả thật không thể tin được, nữ nhân hắn yêu lại tàn nhẫn muốn giết phụ thân hắn, hơn nữa mặt còn không đổi sắc.

Tại sao? Đây rốt cuộc là tại sao?

“Đại ca, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?” Tiêu Dật Dương lúc này mở miệng hỏi. Hắn chỉ thấy phụ thân nằm trong vũng máu, còn có Vân Hi giao thủ với nhị ca bên cạnh, nhưng chuyện thế nào hắn cũng không biết.

“Ta cũng đang muốn biết xảy ra chuyện gì đây?” Tiêu Dật Phong nắm chặt quyền, trong mắt thịnh nộ, đã không nhìn thấy nhu tình ngày xưa .

Hạ Vân Hi.

111. Chương 112: Nhốt Vào Địa Lao

Trong ngự hoa viên, Tiêu Dật Hiên còn đang cùng Hạ Vân Hi giao thủ, có lẽ hắn muốn bắt sống nên nhiều chiêu cũng xuống tay lưu tình, không xuất hết toàn lực. Mà Vân Hi lại xuất nhiều chiêu ác độc, tay trái tay phải đồng thời xuất chiêu, vì vậy hai người nhất thời cùng đánh ngang tay.

Sau khi Tiêu Dật Phong đi tới, đột nhiên phi thân nhảy vào vòng chiến, cùng Tiêu Dật Hiên liên thủ, Vân Hi rất nhanh liền bị dồn vào thế yếu, vai trái trúng một chưởng, loạng choạng mấy bước, thiếu chút nữa ngã nhào.

Tiêu Dật Dương ở bên lo lắng nhìn, không biết nên tiến lên hay không, hắn đã biết Vân Hi đã thương phụ thân, nhưng sự tình chưa rõ ràng thì hắn vẫn không tin nàng là người ác độc như thế, nói không chừng còn có hiểu lầm gì.

Hạ Vân Hi càng đánh càng cố hết sức, đầu cũng càng ngày càng choáng váng, thân thể tựa hồ có cái gì đó đang chạy mất, đồng tử màu tím cũng dần tan rã, hoàn toàn không có ngoan độc như lúc trước. Không còn một chút thần sắc, sau lưng bị Tiêu Dật Hiên đánh một chưởng, cả người té bay ra ngoài.

Tiêu Dật Phong căng thẳng, vốn định nhảy lên đỡ nàng, nhưng nhớ lại phụ thân bị trọng thương hoàn toàn là nàng một tay tạo thành, hận ý trở lại trong lòng, cứng rắn dừng chân.

Hạ Vân Hi ngã nhào trên đất, nàng đau đến cơ hồ ngất xỉu.

Tiêu Dật Dương vội vàng đi tới.”Vân Hi! Vân Hi! Nàng không sao chứ?” Vừa nói vừa đỡ nàng dậy, động tác thập phần nhu hòa.

“ Dật dương?” Trán tĩnh một lúc, nàng mới từ trong cơn đau đón lấy lại tinh thần, nhìn hắn chòng chọc một hồi, mới nghi ngờ mở miệng. “Ta tại sao lại ở chỗ này?”

“Nàng” Tiêu Dật Dương sững sờ, không xác định chắc chắn nhìn nàng. “Nàng không biết mình đã làm gì sao?”

“Ta làm gì?” Hạ Vân Hi lắc đầu một cái, mặt mờ mịt. Nàng không phải đang ngủ ư, sao lại tới đây?

“Thật đúng là giỏi diễn trò, Hạ cô nương!” Một bên Tiêu Dật Hiên lạnh lùng nói. “Sau khi đã thương người mới giả bộ vô tội, không phải đã muộn sao?”

Đã thương người? Thương người nào? Hạ Vân Hi ngây ngẩn cả người, quay đầu, đang muốn lên tiếng hỏi lại nhìn thấy Tiêu Dật Phong cũng đang ở đây, hơn nữa sắc mặt tái xanh rất khó coi, trong lòng nghi ngờ sâu hơn ——

“Dật Phong!”

“Người rốt cuộc là ai?” Tiêu Dật Phong trong mắt thịnh nộ, hận ý vô cùng.

Hắn lại bị một nữ nhân lừa giỡn như vậy, còn ngu ngốc đi yêu nàng, còn thề muốn cho nàng cả đời hạnh phúc. Kết quả đổi lấy là sự lợi dụng của nàng, thiếu chút nữa hại chết phụ hoàng.

Nữ nhân, quả nhiên không thể tin!

“Dật Phong, chàng nói gì vậy?” Hạ Vân Hi bởi vì lời nói lạnh như băng của hắn mà sợ run lên, miễn cưỡng ngăn vẻ mặt mỉm cười.

Có gì không đúng! Bây giờ tất cả đều làm nàng cảm thấy quái dị, cảm giác xấu xông lên đầu, làm nàng không khỏi bất an.

Nữ nhân đáng chết, lại còn giả bộ vô tội, hơn nữa còn mặt không thẹn sắc. Tiêu Dật Phong càng thêm phần hận!

“Người thật lớn mặt, lại dám giấu giếm thân phận xâm nhập vào hoàng cung hành thích vua?” Bao gồm lừa gạt tình cảm của hắn?

“Dật Phong, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta không hiểu chàng đang nói chuyện gì?” Hạ Vân Hi quả thật không giải thích được, nhưng nhìn biểu tình hắn tràn đầy căm hận, nàng hiểu hắn nói cũng không phải nói láo.

Trời ạ, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, ai nói cho nàng biết đi?

“Hạ cô nương, nếu dám giết hoàng thượng sao còn không dám nhận tội?” Tiêu Dật Hiên mắt đen sắc bén tràn ra vài tia lạnh lùng nguy hiểm.

“Cái gì?” Ám sát Hoàng thượng? Hạ Vân Hi thở dốc vì kinh ngạc, hoàn toàn ngu muội! Hồi lâu mới cố gắng chuyển mắt về phía Tiêu Dật Dương nhờ hắn giúp đỡ giải thích, tựa hồ muốn có được sự phủ nhận của hắn.

Tiêu Dật Dương ánh mắt phức tạp, nhìn chằm chằm ánh mắt tinh khiết mờ mịt của nàng, nặng nề mà nói: “Đại ca cùng nhị ca tận mắt thấy nàng dùng đoản đao đâm phụ hoàng!”

Những lời này như một đạo sấm sét khiến nàng trợn mắt há hốc mồm. Chậm rãi chuyển mắt sang mặt đất, hoảng sợ phát hiện bên cạnh chân nàng có một thanh đoản đao nhuộm máu ——

Mà người đem đoản đao, chính là nàng.

Hạ Vân Hi sắc mặt đại biến quay ngược lại mấy bước, nếu không phải là Tiêu Dật Dương đỡ nàng, sợ rằng nàng đã sợ tới mức ngã nhào trên đất.

“Tại sao. Ta không có. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Sắc mặt nàng tái nhợt, đầu óc hỗn loạn.

“Vân Hi!” Tiêu Dật Dương lo âu nhìn nàng.

Hạ Vân Hi không để ý, hất tay hắn ra, đi tới trước mặt Tiêu Dật Phong, con ngươi sáng lóng lánh màu tím thẳng tắp nhìn vào cặp mắt đen lạnh như băng của hắn. “Dật Phong, ta không biết tại sao mình lại ám sát hoàng thượng, chàng nhất định phải tin ta!”

“Muốn ta tin một hung thủ đáng chết, rất khó!” Hắn mặt lạnh lùng, chán ghét nhìn Hạ Vân Hi.

Hắn tin tưởng nàng như vậy, yêu nàng như vậy.

“Đại ca, đừng kết luận nhanh như vậy, có lẽ có hiểu lầm gì!” Tiêu Dật Dương không nhin được thay nàng biện hộ.

“Ta tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn có thể giả?” Trời mới biết, so với bất cứ ai hắn càng hi vọng là giả, vậy mà. Nhắm mắt, cổ đè xuống đau đớn, hắn lớn tiếng quát: “Người đâu, đem nữ nhân này bắt lại cho ta, giải vào địa lao, chờ đợi xử trí!”

Hắn muốn xử phạt người phản bội!

Hạ Vân Hi không thể tin nhìn hắn, hắn thật độc ác, muốn đưa nàng vào phòng giam tối tăm không có ánh mặt trời đó sao?

“Đại ca, không nên kích động!” Tiêu Dật Dương vội vàng tiến lên ngăn cản, “Vân Hi là vị hôn thê của huynh, huynh nên tin tưởng nàng, vẫn là tra rõ rồi hãy nói.”

“Nàng không xứng làm vị hôn thê của ta, hôn sự lập tức hủy bỏ!” Thanh âm ngội lạnh vô tình đâm thủng lòng của Hạ Vân Hi.

“Dật Phong!” Lệ nhanh chóng đầy hốc mắt, nàng không thể tin được hắn lại tuyệt tình như vậy. “Chàng không thể đối với ta như vậy, ta là vị hôn thê của chàng, chàng đã nói sẽ yêu ta, thương ta cả đời mà!”

Nàng căn bản là cái gì cũng không biết, không giải thích được tại sao lại biến thành người ám sát Hoàng thượng?

“Người không xứng, cũng không có tư cách ——”

Trong đêm tối, thanh âm lạnh lẽo của Tiêu Dật Phong bay tới, tàn khốc như lưỡi kiếm sắc bén—— khiến Hạ Vân Hi như rơi vào vực sâu vạn trượng, vạn kiếp bất phục.

Trong địa lao mờ mờ ướt lạnh, ánh nến lập lờ chiếu lên bóng người lúc có lúc không.

Nơi này bốn mùa lạnh lẽo như trời đông giá rét, bên ngoài treo đủ loại kiểu dáng hình cụ tra tấn tàn nhẫn, song chắn bằng sắt, rơm rãi đầy đất.

“Thả ta ra ngoài —— mau thả ta ra ngoài ——” Hạ Vân Hi vỗ cửa sắt, kêu thất thanh, giọng nói cũng đã khàn rồi, nhưng vẫn không có lấy một bóng người.”Dật Phong! Dật Phong chàng mau thả ta đi ra ngoài —— chàng không thể bắt ta như vậy —— Dật Phong.”

Bị nhốt ở nơi này hơn nửa ngày, thức ăn cũng không có, bởi vì Tiêu Dật Phong ra lệnh, không có hắn cho phép, ai cũng không được tới thăm nàng, cũng không cần lễ ngộ với nàng, nếu không theo coi như kháng chỉ mà xử trí.

Vừa vặn Nhạc Thái phi cùng hoàng hậu đã rời khỏi cung, càng không có người vì nàng mà đến giải oan!

Hạ Vân Hi vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

112. Chương 113: Hắn Thật Tuyệt Tình

Dật Phong, lại đối xử với nàng như vậy! Chẳng lẽ, hắn tuyệt không nhớ đến tình cảm giữa bọn họ sao?

Tại sao không chịu tin nàng? Tại sao.

Còn nữa... nàng thật không biết mình sao lại cầm đoản đao đi ám sát Hoàng thượng?

“Nữ nhân, người an tĩnh một chút!” thanh âm của Tiêu Dật Phong quý dị hư vô như từ địa ngục truyền đến, âm trầm kinh người.

“Dật Phong! Dật Phong! Chàng thả ta ra đi, chàng đừng phải đối xử với ta như vậy.” Hạ Vân Hi lập tức đứng lên, chống lại tròng mắt đen làm nàng tưởng niệm, sáng nhớ chiều mong kia.

“Ám sát Hoàng thượng, không đưa người ra Ngọ môn chém đầu ngay đã là may mắn rồi!” Hắn lãnh khốc vô tình châm chọc, tròng mắt đen bắn ra ánh sáng âm trầm nhìn nàng.

“Ta không có, đây nhất định là hiểu lầm, ta sao có thể ám sát hoàng thượng?” Nàng vội vàng muốn chứng minh sự trong sạch của mình.

Nhìn ánh mắt trong suốt uất ức của nàng, Tiêu Dật Phong lửa giận càng dâng lên, trong thanh âm hung hăng xen lẫn tâm tình phức tạp khó phân biệt nói: “Hạ Vân Hi, người muốn giả bộ vô tội tới khi nào, chẳng lẽ phụ hoàng bị thương là giả sao?”

“Ta không biết tại sao lại như vậy, nhưng xin chàng tin tưởng ta, ta chưa từng muốn hại hoàng thượng, cho tới bây giờ cũng không có!” Hắn tại sao không nghe nàng giải thích?

“Sự thật đều ở ngay trước mắt, người còn muốn狡辯 tới khi nào?” Hắn nhàn nhạt nói, ánh mắt khinh bỉ.

“Ta không biết, ta thật sự là không biết. chàng tại sao không chịu nghe ta nói, ta thật sự vô tội!”
Hắn ngay cả một điểm tin tưởng cũng không cho nàng, Hạ Vân Hi cảm thấy tâm lạnh rồi.

Chung sống lâu như vậy, nàng là hạng người gì, hắn không phải rõ ràng lắm sao? Tại sao hắn chỉ dùng bằng mắt thường để nhìn, mà không dùng tâm đi xem chân tướng?

“Ta sẽ không tin tưởng những lời nói láo của người nữa!” Bị dạy dỗ một lần là đủ rồi.

Hạ Vân Hi cười khổ, trong mắt tất cả đều là trống rỗng bi thương, nàng biết mình lần này là có miệng khó cãi.

Tiêu Dật Phong lạnh lùng nhìn nàng, nhu tình mật ý ngày xưa chỉ là ánh sáng pháo hoa, rực rỡ được một lúc rồi không bao giờ hồi phục được nữa.

“Chàng đã không tin ta, vậy thì chàng đi đi!” Nàng chậm rãi ngồi xổm người xuống, tự vây quanh mình. Người lạnh, tâm còn lạnh hơn!

“Người đâu, canh chừng nàng thật tốt cho ta, bất luận kẻ nào cũng không cho vào, cũng không được đưa thức ăn cho nàng!” Về mặt Tiêu Dật Phong lạnh lùng làm người ta không rét mà run, sau khi ném ra lời nói đó, hắn bực tức xoay người rời đi.

Hạ Vân Hi chỉ cảm thấy trái tim nặng nề run lên, nước mắt không có tiền đồ lần nữa dâng lên, khiến gương mặt không có chút huyết sắc càng thêm tiêu tụy.

Nàng rất nhớ.Người đó yêu nàng như mạng, không để nàng phải chịu một chút tổn thương, Dật Phong.

Chỉ là, người ấy, vĩnh viễn cũng không trở lại nữa rồi.

Nghĩ xong, nước mắt càng chảy nhiều hơn!

Rất nhanh, tin tức hoàng thượng bị hành thích lan truyền nhanh chóng, trong triều trên dưới cũng hết sức tức giận, lên tiếng phê phán Hạ Vân Hi, nghiêm minh phán nàng tội tử hình. Còn có lời đồn nàng là gian tế nước khác phái tới, giả thành bộ dáng thánh nữ, mê hoặc hoàng thượng, muốn gây bất lợi với Tấn Minh vương triều.

Tin tức này truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, người người nếu không cảm thấy kinh ngạc, thì cũng vì nàng tiếc hận, không lo làm Thái Tử Phi cho tốt, sao lại muốn đâm đầu vào tử lộ?

Chỉ có người biết Hạ Vân Hi, tỷ như kim bài tam tướng, đám nô tài trong cung Hoa Dương cùng Phụng Hoàn cung, còn có đám người Tiêu Dật Dương, vẫn tin tưởng nàng, cho là chuyện này có thể có ẩn tình khác.

Tề Diệp Lỗi giận dùm dùm đi vào đại sảnh, kêu lên với Tiêu Dật Phong: “Điện hạ, người thật quá mức! Đem Vân Hi nhốt vào địa lao còn chưa tính, lại còn không cho nàng thức ăn, người muốn nàng chết đói sao?”

Mới vừa rồi hắn đi một chuyến vào địa lao, thiếu chút tức chết.

“Nàng đáng đời!” Tiêu Dật Phong mắt đen lạnh băng không có tâm tình.

“Người điên rồi, đó là vị hôn thê của người, người sao lại độc ác như vậy?” Tề Diệp Lỗi khó hiểu, sao hắn có thể tuyệt tình như vậy.

“Nàng không xứng!” Tiêu Dật Phong hừ nhẹ, vẻ mặt chỉ còn lại sự khinh bỉ.

“Điện hạ, tiếp tục như vậy nữa thân thể Vân Hi nhất định sẽ không chịu nổi, chẳng lẽ người thật muốn nàng chết sao?” Lục Phi Vũ có chút cả giận, hắn là một đại nam nhân, đứng ở nơi đó cũng cảm thấy lạnh lẽo, huống chi Vân Hi là một cô nương mảnh mai như vậy.

Tiêu Dật Phong lòng nguội lạnh lại nổi lên một tia thương xót, nhưng nhớ tới nữ nhân chết tiết kia là có mục đích xâm nhập vào hoàng cung, hơn nữa còn ác tâm muốn giết hại phụ thân như vậy, hẳn liền không cách nào tha thứ cho nàng.

“Nàng tự làm tự chịu!”

“Chẳng lẽ người nhất định đợi đến khi thi thể của nàng nằm trước mặt người, người mới thả nàng đứng không?” Lục Phi Vũ cả giận nói, chỉ kém không nhảy dựng lên cho hắn một quyền.

“Người phản bội kết quả chính là như thế!” Tiêu Dật Phong không chút cử động.

Lý Trạch Dương trầm mặt nói: “Điện hạ, người thật sự tin Vân Hi ám sát Hoàng thượng sao?”

“Là ta tận mắt thấy, nàng giờ đao lên muốn giết phụ hoàng, nếu không phải là ta theo Dật Hiền chạy tới, sợ rằng.” Câu kể tiếp hắn không nói, ánh mắt càng thêm lạnh băng.

“Lời tuy như thế, nhưng ta cảm thấy được Vân Hi nhất định không phải cố ý.” Tề Diệp Lỗi có cách nhìn khác.

“Ta cũng là cho là như vậy, trong này phải có ẩn tình!” Lục Phi Vũ cũng gật đầu một cái.

“Điện hạ, không bằng đem Vân Hi thả ra, giam lỏng ở cung Hoa Dương, sau đó đem chuyện này điều tra tìm hiểu rõ!” Lý Trạch dương đề nghị, hẳn thật không thể để Vân Hi muội phải chịu khổ nha.

“Không được!” Tiêu Dật Phong cự tuyệt thẳng thừng, lạnh lùng vô tình quét mắt nhìn ba người. “Các người nếu ai dám cãi lệnh ta tự mình thả người, đừng trách ta không nể mặt.”

Nói xong, lạnh lùng phát tay áo rời đi, lưu lại tam tướng bực tức dậm chân.

Lục Phi Vũ nổi óa: “Tức chết ta rồi, người nói hắn là xảy ra chuyện gì? Không phải rất thích Vân Hi ư, bây giờ nói trở mặt liền trở mặt, chẳng lẽ đây chính là cách hắn yêu sao?”

“Ai.” Tề Diệp Lỗi thở dài, nhúc nhúc xoa xoa trán. “Lần này chuyện khó giải quyết rồi, Vân Hi ám sát hoàng thượng, nhiều người thấy như vậy, thật là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Hiện tại hoàng hậu cùng Thái phi không có ở đây, điện hạ còn hận nàng tận xương, hoàng thượng hôn mê, ta thật sự vô cùng lo lắng tình cảnh của Vân Hi a!”

“Đúng vậy, hành thích vua là tội lớn phải chém đầu, chúng ta nên làm như thế nào mới có thể cứu Vân Hi?” Lý Trạch Dương khuôn mặt u sầu, mi tâm nhíu chặt lại.

Ba người trầm mặc. Đột nhiên, Lục Phi Vũ một đánh chuông, nhảy dựng lên nói: “Như vậy đi, ta chạy đến Ngưng Sương cung, thông báo cho hoàng hậu nương nương!”

Hiện tại, cũng chỉ có hoàng hậu mới có thể cứu được Vân Hi rồi.

“Đúng, đây là một biện pháp!”

Lý Trạch Dương cùng Tề Diệp Lỗi lập tức tán thành. “Để cho ta cùng lão Lý đi, Phi Vũ, người ở lại trong cung, phải nghĩ biện pháp bảo vệ Vân Hi an toàn, !”

“Yên tâm đi, ta hiểu biết rõ nên làm như thế nào rồi !” Lục Phi Vũ vỗ ngực bảo đảm, hẳn tuyệt không để Vân Hi có chuyện .

113. Chương 114: Chạy Ra Khỏi Địa Lao, Lại Gặp Truy Binh

Bị giam ở chỗ này hai ngày rồi, Hạ Vân Hi không cách nào phân biệt đến tột cùng là ban ngày hay là ban đêm, chỉ có ba bữa cơm tối mà suy đoán thời gian.

Làm nàng không chịu được nhất chính là đồ ăn ở chỗ này. Không phải là cơm để từ đêm qua thì là thức ăn đã bị mốc meo, còn có thức ăn nửa chín nửa sống .

Vì vậy hai ngày qua, nàng không ăn uống hay đụng vào bất kỳ vật gì, đói bụng khiến đầu nàng choáng váng hoa mắt, sắc mặt cũng tái nhợt.

Dật Phong. Người thực sự vô tình như vậy. Nàng lau lệ, nhớ tới lời nói tuyệt tình của hắn, còn chẳng quan tâm đến nàng, bi thương, nước mắt càng không ngừng chảy xuống t, ngừng cũng ngừng không được.

Đột nhiên, một bóng dáng lác mình vào đại lao, nhanh nhẹn đánh ngã tất cả thủ vệ, sau đó bước nhanh đi tới phòng giam.

“Vân Hi! Vân Hi.” Nhìn cô gái mà mình yêu thương mặt không có chút huyết sắc nào, Tiêu Dật Dương trong mắt tràn đầy đau lòng, cũng đầy tức giận, thật không ngờ đại ca đối đãi với nàng như vậy.

Thanh âm vang lên bên tai khiến Hạ Vân Hi ngẩn ra, chậm rãi quay đầu. “Dật Dương?” Hắn sao lại tới đây?

“Ta tới cứu nàng, nàng không thể ở đây!” Tiêu Dật Dương nói xong, bảo kiếm trong tay vung lên cắt đứt khóa cửa.

“Không được! Nếu ta mà đi không phải là vượt ngục sao?” Hạ Vân Hi lắc đầu, cự tuyệt ý tốt của hắn.

“Nhưng nếu nàng còn tiếp tục ở đây, sợ rằng còn chưa tra ra chân tướng nàng đã chịu không được rồi!” Tiêu Dật Dương lo lắng nói, nơi này căn bản không phải là nơi cho người ở.

Hạ Vân Hi nghe vậy, đầu gục xuống. Đúng vậy, ở đây không ăn không uống, nàng còn có thể chống cự được bao lâu? Chẳng lẽ còn trông cậy vào Tiêu Dật Phong sẽ có lòng từ bi thả nàng sao?

Ánh mắt hắn vô tình, nhìn mình như một con bệnh tằm thường thối nát!

Nhìn trông mắt nàng sưng đỏ lần nữa phỉếm lệ quang, lòng của Tiêu Dật Dương như bị dao cắt, đột nhiên nắm tay nàng, kéo nàng ra khỏi cửa.

“Vân Hi, không cần phải suy nghĩ nhiều, chỉ có rời đi mới có thể tìm ra chân tướng!” Hắn tuyệt không để nàng phải chịu oan khuất.

Đúng, nàng muốn chạy trốn, nàng không muốn ngồi đây chờ chết!

Nghĩ xong, nàng gật đầu một cái: “Được, chúng ta đi, ta muốn chứng minh sự trong sạch của mình!”

Tiêu Dật Dương thấy thuyết phục được nàng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó tiến lên cởi y phục thủ vệ đưa cho Hạ Vân Hi. Nàng nhanh chóng mặc vào, mũ quan to lớn khéo léo che cả khuôn mặt, lấy thêm thanh kiếm của tên thủ vệ, cúi đầu, đi theo Tiêu Dật Dương ra ngoài.

Cách địa lao không xa có một đình viện vắng vẻ, một chiếc xe ngựa đậu ở chỗ đó, bên cạnh Tiêu Dật Dương là hai thị vệ tâm phúc của hắn.

Hạ Vân Hi lên xe, cùng bọn họ cùng ngồi bên ngoài, đem cái mũ kéo đến thật thấp, co đầu lại, không dám thở mạnh.

” Ngàn vạn lần không được lên tiếng, miễn cho người khác nhận ra!” Sau khi Tiêu Dật Dương ngồi lên xe ngựa, liền tục dặn bảo.

“Ta biết rồi !” Nàng thận trọng gật gật đầu

Xe ngựa đá lẹp xẹp chạy đến cửa cung, Tiêu Dật Dương đẩy màn xe ra, cố ý lộ mặt ra.

Thị vệ giữ cửa ngẩng đầu thấy hắn, vội vàng thỉnh an: “Tứ hoàng tử cát tường! Ngài muốn đi ra ngoài sao?”

Tiêu Dật Dương ôn hòa nói: “Ta muốn xuất cung làm ít chuyện, tránh ra đi!”

“Dạ, thần tuân lệnh!”

Hạ Vân Hi ngồi thẳng lưng, mắt nhìn thẳng, xe ngựa lẹp xẹp đạp đất tiếp tục tiến lên. Thị vệ lòng không yên nhìn nàng một cái, có chút cảm thấy lạ mặt. Nhưng thấy ngồi trên xe Tứ hoàng tử cũng không dám nghi ngờ.

Cứ như vậy, xe ngựa chậm rãi ra khỏi hoàng cung.

Sau nửa canh giờ ——

“Các người trông phạm nhân kiểu gì lại để cho nàng chạy mất?” Tiêu Dật Phong giận không kềm được rống to.

“Bẩm. Bẩm hoàng, hoàng thái tử.” Thủ vệ nơm nớp lo sợ nhìn chủ tử đang tức giận, cà lăm nửa ngày mới lấy dũng khí nói: “Cái này không thể trách chúng thần, là có người âm thầm đánh bắt nòng, cho nên mới.”

“Người nói là có đồng bọn tiếp ứng nàng!” Tiêu Dật Phong nheo mắt, giọng nói lạnh băng âm trầm.

“Đúng vậy!”

“Đáng chết!”

Tiêu Dật Phong nhú mày, ánh mắt lạnh lẽo, rốt cuộc là ai, lại dám không để ý đến mệnh lệnh của hắn, chạy tới địa lao cướp ngục?

Xe ngựa chạy thật nhanh, chỉ chốc lát sau đã đi xa khỏi hoàng cung.

Nhưng lúc tới gần rừng rậm, ngựa lại đột nhiên trở nên bất an dị thường, thị vệ vội vàng nắm chặt dây cương ổn định xe ngựa, nhìn bốn phía xung quanh.

Gió mang theo hơi thở nguy hiểm nào đó.

“Lôi Hùng, xảy ra chuyện gì?” Tiêu Dật Dương vén rèm lên, nghi ngờ nhìn thị vệ.

“Thế nào?” Hạ Vân Hi cũng cảm giác kỳ quái, không khỏi duỗi đầu hỏi.

“Tứ hoàng tử, hình như có mai phục!” Lôi Hùng cảnh giác nhìn bốn phía.

Đột nhiên, trong rừng xuất hiện mấy tên hắc y nhân che mặt, trong tay bọn chúng đều có kiếm, bao vây bọn họ.

Lôi Hùng lập tức quát hỏi: “Các người là ai? Vì sao lại cản đường ta?”

“Ít lắm nhai đi, thông minh thì mau đem nữ nhân trên xe giao ra đây, lão tử tạm tha các người một mạng!” Tên cầm đầu che mặt giơ kiếm lên, uy hiếp nói.

Đối mặt với tình huống bất ngờ này, Tiêu Dật Dương và Hạ Vân Hi cũng hơi sững sờ. Tiêu Dật Dương chau mày, cặp mắt đen híp lại, nàng đắc tội người nào sao? Không khỏi nhìn về phía cô gái bên cạnh.

Hạ Vân Hi cũng nghĩ mãi không ra, mình căn bản không biết những hắc y nhân này?

“Tại sao muốn bắt nàng?” Tiêu Dật Dương trầm giọng hỏi.

“Không cần phải hỏi nhiều, các người cứ giao người là được.” Tên cầm đầu có chút không kiên nhẫn.

“Nếu không giao thì sao đây?” Tiêu Dật Dương ánh mắt biến đổi, lạnh lùng nói.

“Vậy cũng chớ trách chúng ta không khách khí! Các huynh đệ, lên!” Tên cầm đầu đám hắc y nhân bị chọc giận, hét lớn một tiếng, tất cả Hắc y nhân rồi rít gươm vũ khí xông lên.

Tiêu Dật Dương lập tức rút bảo kiếm bên hông, phi thân tiến lên chỗ đám hắc y nhân tấn công, không quên quay đầu lại phân phó: “Lôi Hùng, bảo vệ Vân Hi!”

Lôi Hùng đáp một tiếng, rút kiếm đứng bên cạnh Hạ Vân Hi.

“Không cần, ta cũng biết võ công, ta có thể giúp một tay!” Nàng không muốn làm gánh nặng cho người khác.

“Đợi chút, Hạ cô nương, cô nương không cần đi!” Lôi Hùng vội vàng kéo nàng đang muốn xuống xe. “Nhị hoàng tử võ công cao cường, nhất định sẽ giải quyết rất nhanh, nhưng cô nương mà tới đó có thể sẽ làm Nhị hoàng tử phân tâm!”

“Không được, ta không thể khoanh tay đứng nhìn!” Hạ Vân Hi nào chịu nghe, đột nhiên đoạt lấy kiếm trong tay hắn, không để ý tới hắn, tiến lên gia nhập vòng chiến.

Đang cùng Hắc y nhân kịch liệt giao chiến Tiêu Dật Dương thấy thế cả kinh, gấp la ầm lên: “Vân Hi, sao nàng lại tới đây, mau lui xuống!”

“Yên tâm, Dật Dương, ta không sao đâu!” Hạ Vân Hi trấn an cười cười, sau đó ngưng thần ứng chiến, đem quyền kích công phu học được lâu nay bình tĩnh giao chiến.

Tiêu Dật Dương thấy không thuyết phục được nàng, chỉ đành chịu theo nàng, nhưng một đôi mắt vẫn quan sát nàng, chỉ cần nàng có nguy hiểm thì dù liều mạng cũng muốn bảo vệ nàng an toàn.

114. Chương 115: Bị Bắt Cóc

Lúc này, Lôi Hùng cùng thị vệ Lôi Minh cũng gia nhập vòng chiến.

Mấy tên thích khách che mặt này đều là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, xuất kiếm nhanh như chớp, hơn nữa phối hợp hết sức ăn ý, trong khoảng thời gian ngắn Tiêu Dật Dương chỉ có thể đánh bắt phân thắng bại với bọn chúng.

Hạ Vân Hi võ công mặc dù cao, nhưng như thế nào cũng đánh không lại khinh công lợi hại, huống chi hai ngày nay chưa ăn gì, thân thể tương đối suy yếu, không bao lâu đã hết sức, mắt thấy sẽ bị bắt ——

“Cẩn thận!”

Tiêu Dật Dương sợ hãi kêu, nhanh chóng trở tay đỡ nhất kiếm sắp đâm đến nàng, nhưng bởi vì phân tâm, hắn bị một tên thích khách đánh một chưởng sau lưng, thân thể lão đảo té quy dưới đất, trên cổ liền có vài lưỡi kiếm kề lên.

“Dật Dương ——” Hạ Vân Hi sợ hãi kêu lên.

“Tứ hoàng tử!” Lôi Hùng Lôi Minh kinh hãi, muốn tiến lên lại bị hắc y nhân cuốn lấy không thoát được.

Lúc đó Hạ Vân Hi cũng bị đánh bay kiếm, đôi tay bị chế ngự, không thể động đậy.

“Vân Hi! Vân Hi.” Tiêu Dật Dương sốt ruột, giùng giàng đứng lên, tức giận nói: “Đáng chết, các ngươi buông nàng ra, có nghe thấy không?”

“Hừ, tự thân khó bảo toàn còn muốn làm anh hùng! Mau, mang nữ nhân này đi!” Tên cầm đầu che mặt khinh thường hừ lạnh, kéo Vân Hi đi, các hắc y nhân khác cũng chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên, một bóng dáng tựa sao băng vội vàng bay tới, tiếp theo, những cánh hoa màu lam liền phiêu tán đầy trời, không trung xuất hiện mùi thơm quý dị.

Sau một khắc, tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía! Tên cầm đầu cùng đám người áo đen kia còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra đã ầm ầm ngã xuống, ngay cả chết cũng không biết vì sao, mở to hai mắt, chết không nhắm mắt.

Những tên khác cũng bị cánh hoa đâm vào mi tâm, máu chảy thành sông.

Hạ Vân Hi bị hình ảnh này làm sợ ngây người, sững sờ một lúc. Lôi Hùng Lôi Minh cũng ngây dại không biết làm sao.

Tiêu Dật Dương cực kỳ kinh ngạc, nhìn chăm chăm bóng dáng màu đen phía trước, mày kiếm chau lại, đáy mắt lộ vẻ bất an, chớp cũng không chớp theo dõi hắn.

Bắc Thần Hoàng cũng đang nhìn lại hắn, khóe môi cười như không cười, như một bức tượng, vẻ mặt vẫn trước sau hờ hững như một.

“Là người, ân nhân?” Hạ Vân Hi vừa thấy là nam nhân cứu mình ngày trước, vui mừng kêu thành tiếng.

“Cô nương, chúng ta lại gặp mặt!” Bắc Thần Hoàng chuyển mắt nhìn nàng, thanh âm trầm thấp thâm thúy cực kỳ dễ nghe, làm người ta nhàn nhạt mê say.

“Sao người lại ở đây?” Không phải là đặc biệt tới cứu nàng chứ?

Bắc Thần Hoàng không trả lời, chỉ lẳng lặng đi tới gần nàng, đôi môi mỏng mím chặt, ánh mắt hờ hững lạnh nhạt.

Theo hắn tiến tới gần, Hạ Vân Hi không khỏi rung mình một cái, loại run rẩy lạnh lẽo trước nay chưa có từ dâng lên, tràn đến tứ chi bách hải, làm nàng nhất thời đứng ngẩn người, không cách nào nhúc nhích.

“Vân Hi, mau lại đây với ta!” Tiêu Dật Dương đột nhiên tiến lên, lôi nàng đến phía sau, phòng bị nhìn chăm chăm nam nhân đang chậm rãi đi đến.

“Dật Dương, sao vậy?” Nàng kỳ quái hỏi.

Bắc Thần Hoàng híp mắt, lạnh lùng nhìn hai người thân mật đứng cùng nhau, môi mím chặt thành một đường.

Hồi lâu, hắn mới nhàn nhạt mở miệng. “Tứ hoàng tử, xin giao phi tử cho bổn tọa.”

“Quốc sư tìm nhầm người rồi, nơi này không có phi tử của người!” Tiêu Dật Dương lạnh giọng đáp.

Phi tử? Cái gì phi tử? Hạ Vân Hi mơ màng, kinh ngạc nhìn hai người.

Bọn họ giống như đã quen biết nhau? Mà Dật Dương gọi ân nhân là quốc sư, đây là chuyện gì xảy ra?

Bắc Thần Hoàng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt càng thêm u ám nhìn hắn. “Người nên biết, bổn tọa không thích lãng phí thời gian, nếu không tránh ra, đừng trách bổn tọa không cho người mặt mũi!”

Thứ mà hắn muốn, không người nào có thể ngăn cản!

“Bắc Thần Hoàng, người đừng khinh người quá đáng!” Tiêu Dật Dương nhìn chăm chăm hắn, tức giận dâng trào.

Nghe được câu này, Hạ Vân Hi không nhịn được cũng hít một ngụm khí lớn.

Mới vừa rồi nàng còn lơ mơ, hiện tại hoàn toàn hiểu. Nam nhân ở trước mắt lại là Bắc Thần Hoàng! Uy hiếp Thiên triều, muốn mình gả cho hắn, quốc sư của nước Tê Thu.

“Tại sao có thể như vậy?” Nàng chấn kinh nói nhỏ.

Không nghĩ tới, ân nhân từng cứu nàng một mạng lại chính là Bắc Thần Hoàng!

“Bổn tọa hỏi người một lần nữa, có giao người không?” Giọng của hắn bình thản mà mơ hồ tức giận.

“Vọng tưởng, trừ phi ta chết!” Tiêu Dật Dương hừ lạnh một tiếng, đột nhiên phi thân tiến lên, vung kiếm tới.

“Đây là tự người lựa chọn!” Thanh âm Bắc Thần lạnh thấu xương, sau một khắc, cánh hoa hồng màu lam từ trong tay áo bay ra, nhanh như tia chớp đánh tới hắn.

Tiêu Dật Dương mặt hơi biến sắc, hắn biết Thực Nhân Hoa rất lợi hại, vội thẳm động chân khí, đánh văng những cánh hoa kia ra, tiếp tục phi thân lên, rút thiên huyền kiếm, kiếm quang mịt mờ, ảo ảnh của kiếm quang chẳng những che chở toàn thân, lại hóa thành vô số mũi kiếm, im hơi lặng tiếng phóng tới.

Không biết có phải vì bảo vệ Vân Hi mà kích phát tiềm năng hay không, hiện tại công phu của hắn so với vừa rồi không biết lợi hại gấp bao nhiêu lần! Kiếm pháp thiên huyền vạn biến, làm người ta khó lòng phòng bị.

Bắc Thần Hoàng cười lạnh, bóng dáng nhanh quỷ mị, giữa vô số mũi kiếm ảo ảnh lập loè, bóng dáng quỷ dị so với thiên huyền kiếm còn nhanh hơn, còn thiên biến vạn hóa hơn, chiêu phong mạnh mẽ càng làm Tiêu Dật Dương cơ hồ hít thở không thông.

Hạ Vân Hi ở bên cạnh khấn trương nhìn, nàng nhớ lại những cánh Thực Nhân Hoa kinh khủng kia, còn có thị vệ cùng hắc y nhân đang trong tình trạng vô cùng thảm thiết, nội tâm càng thêm lo lắng như thiêu như đốt.

Đột nhiên Tiêu Dật Dương kêu đau một tiếng, từ kiếm quang té ra ngoài, nhếch nhác ngã nhào trên đất, phun một ngụm máu tươi, trên người đã bị thương vài chỗ, vết máu loang lổ.

“Dật dương ——” Hạ Vân Hi biến sắc, muốn xông lên trước lại đột nhiên bị một bàn tay cường đại bắt lấy, cả người bay lên, ngã vào vòm ngực nóng bỏng .

“Hạ Dịch Ly, người đừng mơ tưởng ở trước mặt ta đụng vào nam nhân khác!” Thanh âm băng khốc tàn tuyệt ở bên tai nàng vang lên, như hàn băng thẳng chạm thẳng tắp xuyên thấu lòng người.

Cái gì? Nam nhân này rốt cuộc đang nói cái gì?

“Buông ta ra! Người đến tột cùng muốn thế nào?” Nàng kịch liệt giùng giàng, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ.

Hảo cảm đối với hắn trước đây, khi biết được thân phận của hắn, còn có thương thế Dật Dương hậu, đều tan thành mây khói, chỉ còn lại chán ghét nồng đậm!

Bắc Thần Hoàng cười lạnh, tròng mắt đen lạnh lẽo thấu xương. “Ta muốn như thế nào, rất nhanh người sẽ biết!” Nói xong, không để nàng phản kháng, kìm chặt nàng bay về phía xe ngựa đã sớm chuẩn bị xong, sau đó giục ngựa chạy về khe núi.

“Ghe tởm, người buông ta ra.” Hạ Vân Hi tức giận nắm chặt lấy bàn tay như thép của hắn, lại không giãy dụa được gì.

“Đáng chết, người muốn mang ta đi đâu ——”

Bỗng chốc, nàng cảm giác sau gáy đau nhói, trước mắt tối sầm.

“Vân Hi ——” Tiêu Dật Dương muốn ngăn cản, nhưng hắn bị thương không thể làm gì, chỉ có thể trở mắt nhìn nàng bị mang đi, không biết phải làm sao.

Đáng chết, Bắc Thần Hoàng! Hắn oán hận khê nguyên rửa.

115. Chương 116: Là Bị Hãm Hại

Tiêu Dật Phong mặt không thay đổi nhìn ngoài cửa sổ, tròng mắt đen vô cùng thâm thúy, mơ hồ để lộ ra ánh sáng phức tạp.

Đột nhiên tức giận một đánh chuông, phịch một tiếng, tường gạch cứng rắn bị đánh hõm vào, mặt tường những viên gạch vỡ nát rơi xuống đất. Tia máu theo khe hở bàn tay chảy ra nhưng hắn hoàn toàn không phát hiện.

Nữ nhân ghê tởm, lại dám vượt ngục, cho là như vậy là xong sao? Nằm mơ!

“Hạ Vân Hi, ta nhất định sẽ tìm được người, tuyệt không để cho người nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật!”

Từ trước đến giờ hắn luôn cẩn thận, lại bị một nữ nhân hắn luôn xem thường lừa gạt, tin tưởng nói tình yêu, còn ngây ngốc trao tâm cho nàng.

Nhưng nàng thì sao? Lại ám sát phụ thân, đáp trả tình yêu của hắn như vậy đấy!

Nữ nhân đáng chết!

Nhưng hắn còn tức giận mình hơn, biết rõ nàng là người có tâm kế, nữ nhân tâm địa ác độc, vẫn không nỡ đem nàng đi xử trí, thấy nàng chịu khổ tâm vẫn đau đớn, thậm chí. Bây giờ còn đang lo lắng nàng có gặp nguy hiểm không?

Hắn thật điên rồi, hoàn toàn điên rồi!

Cốc cốc—— "Vào đi!" Nghe có người gõ cửa, hắn lạnh lùng nói.

Một thị vệ đi vào, một chân quỳ xuống. "Tham kiến thái tử!"

Tiêu Dật Phong hít sâu một cái, tỉnh táo trở lại, xoay người nhìn thuộc hạ. "Tra được chưa?"

"Hồi thái tử lời nói, thuộc hạ đã hỏi thị vệ canh cửa cung, bọn họ đều nói không thấy có người khả nghi ra vào, chỉ là." Thị vệ nói tới đây thì chần chờ một chút, không biết nên nói hay không.

"Chỉ là cái gì? Nói!" Tiêu Dật Phong không kiên nhẫn.

"Buổi chiều Tứ hoàng tử xuất cung, bọn họ thấy có một thủ vệ lạ mặt, nhưng thấy là người của Tứ hoàng tử nên cũng không kiểm tra kỹ." Thị vệ không thể làm gì khác hơn là bẩm báo chi tiết.

Tiêu Dật Phong híp mắt, nhớ lại hành động Tiêu Dật Dương đối với Hạ Vân Hi, nhất thời hiểu rõ, sắc mặt cũng càng khó coi. "Như vậy, Tứ hoàng tử trở lại chưa?"

"Thị vệ không nhìn thấy hắn trở lại!" Thị vệ đáp.

Tiêu Dật Phong mặt âm trầm, nắm chặt tay, tròng mắt đen lạnh băng cháy lên một cơn tức giận khó hiểu, nữ nhân đáng chết, nàng thật là có bản lĩnh, có thể để Tiêu Dật Dương liều chết giúp nàng.

"Lập tức đi chuẩn bị ngựa cho ta!" Cổ dè xuống cảm xúc mãnh liệt, hắn lạnh lùng phân phó.

"Tuân lệnh!" Thị vệ vội vàng chạy ra ngoài.

Chợt hắn xanh mặt, sải bước ra khỏi thư phòng.

Ai ngờ lúc đi tới tiền sảnh, Tiểu Lý Tử hoảng hoảng hốt hốt chạy vội tới, thở hổn hển bẩm: "Hoàng. Hoàng Thái Tử, Tứ hoàng tử ngài ấy, ngài ấy, tới, vội vã muốn gặp ngài. Hơn nữa còn bị thương rất nặng." Tay đồng thời chỉ ngoài cửa.

Bị thương? Tiêu Dật Phong gương mặt tuần tú lãnh giận trở nên kinh ngạc vô cùng, nhìn vội ra cửa.

Chỉ thấy Tiêu Dật Dương toàn thân thấm máu, thần sắc nhếch nhác đi vào, tay vẫn che trước ngực, mày kiếm nhíu chặt, như đang cố gắng chịu đựng đau đớn.

"Tứ đệ, ngươi làm sao vậy?" Tiêu Dật Phong vội vàng tiến lên vịn hắn, ánh mắt lộ vẻ lo lắng

"Đại ca." Tiêu Dật Dương trở tay bắt được hắn, không để ý vết thương trên người, lo lắng kêu lên: "Mau, huynh nhanh đi cứu Vân Hi, nàng bị Bắc Thần Hoàng bắt đi!"

Nghe vậy, Tiêu Dật Phong sắc mặt biến hóa, nhưng nghĩ đến hành động của nàng, còn có kết quả Tiêu Dật Hiền tra ra, gương mặt lại lạnh băng như cũ.

"Không cần phải xen vào việc của người khác, nói không chừng đây chính là điều nàng mong muốn." Hắn lạnh lùng cười, vẻ mặt hờ hững.

"Huynh nói gì vậy?" Tiêu Dật Dương kích động rống to, giận đến nín chặt cổ áo của hắn. "Tại sao cho tới bây giờ huynh vẫn không nàng, vẫn còn là bởi vì nàng ám sát phụ hoàng!"

"Nữ nhân giáo hoạt đó không thể tin!" Tiêu Dật Phong đánh giọng nói.

"Huynh đáng chết!" Tức giận đến khó thở, Tiêu Dật Dương không thể nhịn được nữa ra tay.

Tiêu Dật Phong chưa kịp phòng bị nên bị trúng một quyền khiến hắn loạn choạng lui mấy bước mới đứng vững được. Một tia máu tanh tràn ra.

Bên trong phòng khách thị vệ thái giám kinh ngạc, không nghĩ tới Tứ hoàng tử luôn ôn hòa lễ độ lại ra tay đánh người, hơn nữa còn là Hoàng Thái Tử hần luôn tôn kính.

Tiêu Dật Dương còn không hết hận, níu chặt cổ áo huynh trưởng lần nữa, cả giận nói: “Đệ cho huynh biết, Vân Hi hiện tại vô cùng nguy hiểm, Bắc Thần Hoàng là ai, huynh so với đệ càng rõ ràng, nếu như huynh không đi cứu nàng, huynh nhất định sẽ hối hận!”

Rống xong, hung hăng đẩy hần ra, xoay người xông ra ngoài, lại nhìn thấy hoàng hậu xuất hiện ở cửa chính.

Chỉ thấy nàng vẻ mặt hoảng loạn đi tới, níu tay Tiêu Dật Dương hỏi: “Tứ điện hạ, người mới vừa nói cái gì, Vân Hi gặp nguy hiểm?”

Khi kim bài tam tướng nói cho nàng biết Vân Hi sát hại hoàng thượng mà bị bắt vào đại lao, nàng lúc ấy thật là sợ đến choáng váng, cũng khó mà tin tưởng, vì vậy liền cùng Nhạc Thái phi mấy ngày liên tiếp chạy về hoàng cung, muốn tự mình điều tra chân tướng của sự tình, ai ngờ mới vừa về tới đây lại nghe thấy Vân Hi gặp nguy hiểm!

“Hoàng hậu nương nương, Vân Hi bị Bắc Thần Hoàng bắt đi, con lo lắng nàng sẽ xảy ra chuyện!” Tiêu Dật Dương lo lắng trùng trùng nói ra.

Tiêu Dật Phong mặt không chút thay đổi, môi mỏng mím chặt, tròng mắt đen lãnh khốc tựa hồ ngưng một vẻ khấn trương.

“Trời ạ, tại sao có thể như vậy?” Hoàng hậu sau khi nghe xong, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, sau đó tiến lên một tay kéo lấy nhi tử đang thờ ơ. “Phong nhi, con còn ngây ngô ở đây làm cái gì, mau phái binh đi cứu Vân Hi đi!”

“Hoàng hậu nương nương, đừng hy vọng gì vào huynh ấy, huynh ấy sẽ không cứu người đâu!” Tiêu Dật Dương lạnh lùng quét mắt nhìn Tiêu Dật Phong vẻ mặt bình thản, cảm thấy không đáng giá thay Hạ Vân Hi.

Sớm biết hần sẽ không hào phóng rút lui như vậy, nên tích cực tranh thủ mới đúng.

Hoàng hậu nóng nảy. “Tại sao? Phong nhi, chẳng lẽ con thật độc ác bất kể sống chết của Vân Hi sao?” Hần không phải rất thích nàng sao?

“Mẫu hậu, đối với hung thủ giết cha, mẫu hậu cảm thấy con còn phải quan tâm sao?” Tiêu Dật Phong oán hận nói, trong mắt đều là lạnh nhạt khinh thường cùng hận ý.

“Chuyện này ta nghe ba tướng kể lại, nhưng chúng ta đều biết Vân Hi sẽ không thật sự độc ác sát hại hoàng thượng.” Hoàng hậu lắc đầu một cái, Vân Hi ngây thơ thẳng thắn, không chút tâm cơ nào, sao có thể là gian tế địch quốc phái tới, càng không thể là thích khách!

“Đó là bởi vì mọi người không tận mắt thấy tình huống lúc đó!” Tiêu Dật Phong vẫn không chút cử động như cũ, hần tuyệt sẽ không tin tưởng nữ nhân dối trá đó nữa.

“Vậy thì thế nào, có lúc tận mắt thấy chưa chắc đã là chân tướng!” Tiêu Dật Dương nhìn hần chằm chằm, giọng nói hết sức chắc chắn: “Trong này nhất định là có hiểu lầm, Vân Hi là bị hãm hại.”

“Tứ hoàng tử nói đúng, Vân Hi có thể thật bị hãm hại!” Một giọng nói đột nhiên ở ngoài cửa vang lên, làm ba người đồng thời quay đầu.

“Các người. . . .” Tiêu Dật Phong nhìn ba tướng đột nhiên xuất hiện, phía sau còn đi theo Trương ngự y lâu năm.

Hoàng hậu là khấn trương hỏi: “Phi Vũ, có phải các người tra được cái gì hay không? Vân Hi thật sự là bị hãm hại sao?”

Tiêu Dật Dương cũng lập tức ngưng thần lắng nghe.

116. Chương 117: Vô Cùng Hồi Hận, Lên Đường Cứu Người

“Bẩm hoàng hậu nương nương, chúng thần ở phòng của Vân Hi muội, cẩn thận lục soát một lần, kết quả phát hiện có vật này!” Lục Phi Vũ móc ra một túi hương nhỏ màu tím, đưa lên trước.

“Đây là cái gì?” Hoàng hậu nghi ngờ nhận lấy, nhìn chung quanh, cũng nhìn không ra đây là cái gì.

“Chẳng lẽ bên trong có huyền cơ gì?” Tiêu Dật Dương cũng không hiểu.

“Tứ hoàng tử nói đúng, cái này thật có huyền cơ!” Lý Trạch Dương chen miệng nói: “Hoàng hậu nương nương, người thử ngửi một cái xem, có phải có mùi thuốc hay không?”

Hoàng hậu lại gần ngửi, mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, tựa hồ còn mùi cay nhàn nhạt, liền gật đầu một cái.

“Xác thực có mùi thuốc, nhưng là, cái này đại biểu cho cái gì đây?”

” Cái vấn đề này, nên giao cho Trương ngự y nói đi!”

Lý Trạch Dương chuyển mắt nhìn về phía lão ngự y, người sau liền hướng hoàng hậu chấp tay, giải thích: “Hoàng hậu nương nương, thuốc này cũng không phải là thuốc bình thường, nếu như thần chẩn đoán không sai, đây là mê huyền dược lợi hại nhất trên đời —— đoạt hồn đan!”

“Cái gì? Đoạt hồn đan?” Tiêu Dật Dương kinh hô, liền vội hỏi: “Trương ngự y, đây thật sự là đoạt hồn đan, người không nhìn lầm sao?”

Tiêu Dật Phong cũng khiếp sợ nhìn hẩn chằm chằm.

Trương ngự y gật đầu một cái, trầm giọng nói: “Đúng vậy, đây chính là đoạt hồn đan! Chỉ cần hít lâu dài, hơn nữa người có chồng thi thuật (phép thuật), sẽ hoàn toàn mất bản tính mà chỉ nghe mệnh của thi thuật giả!”

“Nhưng đoạt hồn đan không phải đã thất truyền sao?” Tiêu Dật Dương nhớ năm đó phụ hoàng chính là biết được đoạt hồn đan vô cùng âm độc, vì vậy phái người truy xét gần năm năm, rốt cuộc bắt được người chế tạo đoạt hồn đan, rồi thiêu hủy chỗ thuốc độc đó, từ đó đoạt hồn đan không còn tồn tại.

Nhưng tại sao lại tìm được trong phòng của Vân Hi?

“Không sai, ở nước ta là thất truyền, nhưng cựu thần còn nghe được một chuyện,. . . .” Trương ngự y nhìn bọn họ một cái, thần sắc nặng nề nói ra: “Chính là nguồn gốc của đoạt hồn đan cũng không phải từ nước ta, mà là từ Tê Thu Quốc!”

Tê Thu Quốc? ! Mọi người tại đây cũng hết sức kinh ngạc.

“Chậm, nếu như đây là đoạt hồn đan, như vậy Vân Hi.” Hoàng hậu nghĩ đến cái gì đó, suy nghĩ một chút, đột nhiên trợn to hai mắt. “Trời ạ, nàng nhất định là hít phải đoạt hồn đan nên mới mất bản tính đi sát hại hoàng thượng, nhất định là như vậy!”

Tiêu Dật Phong ngó người ra, tầm mắt quét về phía túi hương kia, nhớ lại con mắt uất ức vô tội ngẩn lệ của Hạ Vân Hi, thân thể không khỏi run lên, trong lòng như có cái gì tản ra khiến toàn thân hẩn đau đớn, sắc mặt cũng biến thành trắng xanh.

” Tê Thu Quốc! Bắc Thần Hoàng. Ta hiểu rồi, này tám phần là Bắc Thần Hoàng làm ra!” Tiêu Dật Dương suy tư hồi lâu, lập tức chột hiều kêu to.

“Tứ hoàng tử, người nói là Bắc Thần Hoàng làm thi thuật với Vân Hi?” Tam tướng khẩn cấp hỏi.

“Nhất định là như vậy, hẩn rất giỏi làm pháp thật, hơn nữa một lòng muốn lấy được Vân Hi, đương nhiên sẽ bất chấp mọi thủ đoạn!” Ánh mắt Tiêu Dật Dương chột sáng lên, ý ngoan độc chột lóe lên, lửa giận cũng đốt lên hai hốc mắt.

“Bắc Thần Hoàng!” Tiêu Dật Phong nắm chặt quyền, ánh mắt cũng cực độ hung ác thô bạo, cả người tản ra hàn khí làm người ta không rét mà run.

“Tam tướng nghe lệnh, lập tức truyền tất cả thị vệ đi dịch quán với ta!” Lúc hần quyết đoán hạ lệnh, trông mắt đen đầy lửa giận làm cho người ta sợ hãi, còn có nồng đậm sâu lo.

Tiêu Dật Dương lại chăm chọc nhìn hần, lạnh lùng thốt: “Rốt cuộc chịu xuất binh cứu người rồi sao?”

Tiêu Dật Phong không nói gì, vô cùng đau đớn hai mắt nhắm lại, bản thân cũng cảm thấy ghê tởm

Hần thật là khốn kiếp, ngay cả một chút tin tưởng nàng cũng không có, khiến nàng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, kêu trời không nghe kêu đất không được! Ông trời, cầu xin người nhất định phải phù hộ Vân Hi, phù hộ nàng bình an!

Vân Hi.

Rất nhanh, tất cả thị vệ đã tập hợp bên ngoài cửa cung, Tiêu Dật Phong cùng Tiêu Dật Dương dẫn đầu cười bạch mã, một khắc cũng không dám chậm trễ giục ngựa phi như bay, theo sát phía sau là kim bài tam tướng, còn có mười mấy tên thị vệ.

Ngựa phi đến đâu bụi đất mù mịt đến đó.

Cảm giác bị nhìn chăm chú làm Hạ Vân Hi ngủ không yên ổn.

Mơ màng hỗn độn, nàng cảm thấy như có mãnh thú hung ác đang chăm chú nhìn con mồi, mà nàng lại sắp trở thành con mồi để mãnh thú ăn no bụng rồi.

Bỗng chốc mở mắt, phát hiện mình đang ở một chỗ vô cùng tối tăm, đưa tay không thấy năm ngón, thế nhưng nàng vẫn hoảng hoảng hốt hốt thấy bóng lưng một người đàn ông, tản ra khí tức ma quỷ lạnh lẽo.

“Người là ai?” Nàng nghi ngờ hỏi. “Nơi này là nơi nào, sao tối như vậy?”

“Địa ngục!” Thanh âm lạnh lùng xuyên thấu màng nhĩ của nàng.

“Người nói vậy, ta làm sao có thể ở địa ngục!” Hạ Vân Hi bất an dò xét bốn phía, xác thực có một loại cảm giác làm người ta sợ hãi trí mạng.

Nam nhân chậm rãi xoay người, ánh mắt sắc bén rơi trên người nàng, như băng nghìn năm khiến cho nàng toàn thân lạnh lẽo.

“Người quên ư, nếu như ta mà xuống địa ngục, người cũng muốn cùng đi theo ta!”

“Ta không hiểu người đang nói gì, ta muốn trở về. Ta không muốn ở đây.” Nàng sợ hãi xoay người chạy đi.

Nam nhân cười lạnh, nhìn bóng lưng nàng hoang mang sợ hãi, thanh âm lạnh thấu xương lần nữa vang lên.

“Người không chạy thoát, Hạ Dịch Ly, đừng mơ tưởng rời khỏi ta lần nữa!”

Phía sau hần đột nhiên xuất hiện hai cánh màu đen, ác ý cười chạy về phía nàng.

“A ——”

Bóng tối cường đại như bao phủ lấy nàng, không cách nào tự thoát ra được.

Hạ Vân Hi lông mi khẽ run, mi tâm nhíu chặt, chậm rãi mở mắt, còn chưa thấy rõ người đang ở chỗ nào thì một cổ hơi thở chợt tiến tới gần, làm lòng nàng run lên bần bật.

Nàng theo bản năng muốn lui ra, lại phát hiện mình bị vây trên giường!

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Nàng đang ở đâu?

“Tỉnh rồi sao?” Thanh âm trầm thấp đầy từ tính vang lên, băng lãnh tận xương tủy, làm nàng nhớ lại thanh âm ác ma trong mộng.

Hạ Vân Hi níu chặt váy, kinh ngạc ngẩng mắt lên nhìn, khuôn mặt anh tuấn như tượng đá của Bắc Thần Hoàng đang gần trong gang tấc, làm nàng sợ tới mức không dám thở mạnh, trong đầu trống không nhảy mắt khô phực trí nhớ.

Nàng nhớ người đàn ông này là quốc sư của nước Tê Thu, đã thương Dật Dương, còn bắt mình tới nơi này, thật là ghê tởm hết sức!

“Người bắt ta tới đây là muốn làm gì?” Hạ Vân Hi tức giận chất vấn, đôi mắt đẹp nhanh chóng quét nhìn bốn phía, phát hiện mình đang ở trong một khoang thuyền hoa lệ ——

Nơi này rốt cuộc là đâu, Thiên triều cách đây bao xa? Bắc Thần Hoàng muốn bắt nàng làm cái gì?

“Dẫn người trở về nước Tê Thu, cử hành hôn lễ chưa xong của chúng ta !” Bắc Thần Hoàng cuồng ngạo công khai biểu thị chuyên quyền của mình, trông mắt đen âm trầm chớp cũng không chớp nhìn nàng.

“Nằm mơ, chờ hồng mơ tưởng!” Nàng phẫn hận trừng mắt với hắn.

Bắc Thần Hoàng mi tâm lạnh lẽo, đột nhiên vươn tay bắt nàng như bắt gà con lôi nàng đến bên cạnh, giọng nói lạnh băng: “Người cho rằng mình có thể lựa chọn sao? Thông minh thì ngoan ngoãn nghe lời, nếu không, ta sẽ không khách khí như vậy nữa!”

117. Chương 118: Âm Thầm Đến Tu Thu Quốc (1)

“Hừ! Ta không sợ người!” Nàng tuyệt không khuất phục thế lực ác bá đó.

“Đừng bướng bỉnh, chỉ thiệt người thôi!”

Thanh âm bình thản nhưng cũng không khó nhìn ra đáy mắt hắn mơ hồ có tia tức giận, khiến Hạ Vân Hi rụt cổ một cái, nhưng vẫn đứng cảm thờng mắt nhìn hắn.

“Đường đường là quốc sư của một nước, lại đi uy hiếp một cô gái yếu đuối như ta, chẳng lẽ không sợ người khác chê cười?” Nàng mỉa mai cười lạnh nói.

Bắc Thần Hoàng lạnh lùng nhìn nàng hồi lâu, con mắt thâm thúy càng thêm thâm u. Đang lúc Hạ Vân Hi cho là hắn sẽ dùng thủ đoạn cường ngạnh gì thì hắn đột nhiên cười, nhìn nàng bằng con ngươi sắc bén như thú ——

“Này hiếp? Chẳng lẽ người quên, mình đã từng đáp ứng muốn gả cho ta sao?”

“Vậy thì thế nào, đáp ứng không thể đổi ý à?” Nàng hừ lạnh, ánh mắt không biết không sợ. “Nói cho người biết, ta hận nhất là bị uy hiếp, đừng mơ tưởng ta sẽ khuất phục người!”

Bắc Thần Hoàng cười một tiếng thật thấp, ánh mắt lăm liết như băng. “Hạ Vân Hi, quật cường đối với người chỉ thiệt thân! Đã nghe câu chim khôn chọn cành mà đậu chưa? Người bây giờ đã là tội phạm tử hình của Thiên triều, người gặp người giết, người trừ đi theo ta thì không còn đường nào có thể đi!”

Những lời này như sấm sét giữa trời quang khiến nàng hoàn toàn ngây dại, cũng làm nàng nhớ lại tình cảnh của mình hiện giờ.

Đúng vậy, chuyện nàng ám sát hoàng thượng đã làm thần dân Thiên triều hận thấu xương, coi nàng là gian tặc, ngay cả Dật Phong cũng không chịu tin nàng, kiên quyết đưa nàng vào chỗ chết.

Hạ Vân Hi nhắm mắt lại, lòng đau đớn khó thừa nhận, hốc mắt lại đỏ lên.

Tại sao, tại sao không chịu tin tưởng ta?

Thấy thần sắc nàng ảm đạm, Bắc Thần Hoàng nhếch môi cười lạnh, ánh mắt đông lạnh hắc ám đáng sợ, tản ra hơi thở nguy hiểm

Nhưng lập tức, ánh mắt lại khôi phục bình tĩnh trước sau như một, lạnh nhạt nói: “Suy nghĩ thật kỹ đi, muốn làm tội phạm hay là làm Quốc phi nương nương, tất cả đều tùy người!”

Hạ Vân Hi không nói gì, chỉ hờ hững ngồi yên, đối với lời hắn nói mắt điếc tai ngơ.

Bắc Thần Hoàng cũng không ép nàng nữa, đứng lên, ý vị sâu xa nhìn nàng một cái, sau đó sải bước đi ra ngoài phân phó thị vệ: “Coi chừng nàng thật tốt cho ta, không có lệnh của ta, ai cũng không được vào!”

“Tuân lệnh!” Đám thị vệ lập tức lên tiếng.

Hạ Dịch Ly, người rất thông khổ phải không, nhưng đây chỉ là bắt đầu thôi! Kế tiếp, người còn phải chịu Bắc Thần Hoàng lãnh tuyệt cười một tiếng, trông mắt đen thâm thúy gợn sóng làm cho người ta sợ hãi.

Tiêu Dật Phong cùng Tiêu Dật Dương sắc mặt âm trầm trở lại hoàng cung, một thân nhếch nhác, y phục trên người dơ dáy bẩn thỉu.

Bọn họ vừa rồi dẫn thị vệ đuổi đến dịch quán, nhưng người đã đi từ lâu, không chỉ thế, Bắc Thần Hoàng còn bày trận pháp trận pháp bốn phía, để bọn họ cùng Yêu Đồng đụng nhau mấy canh giờ, sau một hồi chém giết tìm được đường sống trong chỗ chết, thật vất vả tiêu diệt tất cả Yêu Đồng, phá trận pháp, nhưng thị vệ đi theo lại chết hơn phân nửa, còn sống trở về chỉ có mấy người, đến tam tướng cũng bị thương không ít.

” Bắc Thần Hoàng đáng chết, rốt cuộc đem Vân Hi đi đâu, nàng có gặp nguy hiểm không?” Tiêu Dật Dương lo lắng trùng trùng, đứng ngồi không yên.

“Nếu ta đoán không sai, nhất định là chạy về Tê Thu Quốc!” Tiêu Dật Phong mặt lạnh lùng, âm trầm lạnh nhạt nói, nội tâm cũng lo lắng như lửa đốt.

Lúc này, hoàng hậu nhận được tin báo, mang theo Nguyễn Tâm Tâm vội vã đi tới đại sảnh.

“Thế nào, có tìm được Vân Hi không.” Hoàng hậu một bên kéo tay nhi tử, lại nhuộm một tay đầy máu tươi, làm nàng sợ tới mức kêu to: “Trời ạ, tay con làm sao lại bị thương thành như vậy, mau để mẫu hậu xem một chút.”

Nàng vừa vội lại sợ muốn kéo tay nhi tử xem xét cẩn thận.

“Mẫu hậu, con không sao!” Tiêu Dật Phong trấn an nói, mấy vết thương nhỏ này hấn căn bản không để vào mắt.

“Hoàng Thái Tử! Tứ điện hạ! Vân Hi đâu rồi, các người không tìm được sao?” Tâm Tâm lo lắng hỏi tới.

“Bắc Thần Hoàng quá xảo hoạt rồi, hấn đã sớm biết chúng ta sẽ tới dịch quán, vì vậy đã rời đi trước, thậm chí còn bày trận pháp, may nhờ chúng ta có bảo kiếm trong tay, nếu không thật đúng là không về được!” Tiêu Dật Dương hấn cắn răng nghiêng lợi nói.

“Nói vậy Vân Hi đã bị hấn mang tới Tê Thu rồi, vậy phải làm sao bây giờ?” Hoàng hậu rầu rĩ đi tới đi lui.

Tiêu Dật Phong lãnh tức nghiêm mặt, đột nhiên đứng lên xông về phòng ngủ, mặc áo giáp đao kiếm bắt nhập, mang ngân lượng, da rắn che lưng, lại đeo bao tay huyền thiết rồi chạy nhanh ra ngoài.

“Đại ca, huynh muốn làm gì?” Tiêu Dật Dương lập tức đứng lên hỏi.

Hoàng hậu cùng Tâm Tâm cũng kỳ quái nhìn hấn.

Tiêu Dật Phong gương mặt tuấn tú đóng băng lại, hấn trầm giọng hạ lệnh: “Dật Dương, lập tức triệu tập mười vạn cấm vệ quân, ta muốn đi Tê Thu cứu người!”

“Đại ca, chuyện này sợ rằng không ổn.” Tiêu Dật Dương nhăn mặt “Vân Hi bây giờ là thích khách, mặc dù chúng ta biết nàng bị oan, nhưng người khác không biết, nếu như bây giờ xuất binh, sợ rằng sẽ khiến triều thần bất mãn.”

“Không quản nhiều như vậy được nữa, cứu người quan trọng hơn, nếu ai không nghe lệnh, toàn bộ đẩy ra ngoài chém!” Tiêu Dật Phong lo lắng găm nhẹ, vừa nghĩ tới Vân Hi có thể đang gặp nguy hiểm là lòng hấn như lửa đốt, nếu Vân Hi không may có chuyện gì, cả đời này hấn cũng sẽ không tha thứ ỉn.

“Phong nhi, con bình tĩnh một chút, bây giờ không phải lúc xúc động, chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn!” Hoàng hậu cũng tiến lên khuyên nhủ. Mặc dù nàng rất muốn cứu Vân Hi nhưng cũng không thể tùy tiện hành động.

“Đúng, đại ca! Nếu như chúng ta giống trống khua chiêng tiến quân đến nước Tê Thu, chẳng những sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hai nước, hơn nữa còn làm Bắc Thần Hoàng đề phòng, ngược lại không cứu được Vân Hi!” Tiêu Dật Dương phân tích trọng tâm.

Tiêu Dật Phong sau khi nghe xong cũng tỉnh táo lại. Hắn trầm ngâm một lúc sau, quả quyết nói: “Tứ đệ, lập tức đem chuyện này nói cho Hạo Thần, để hắn liên lạc Sở Gia Quân, ta với người âm thầm đi Tê Thu quốc, sau khi biết chỗ của Vân Hi thì để cho Sở Gia Quân tới tiếp ứng.”

“Được, đệ lập tức đi ngay!” Tiêu Dật Dương vang dội đáp một tiếng.

Đứng cạnh cửa đại sảnh, Dung phi núp bên ngoài lắng lắng nghe trộm, quạt lông che hơn nửa gương mặt, mày liễu nhíu lại, mắt sáng lấp lánh. Cuối cùng, nàng và mama bên cạnh nháy mắt, hai người lặng lẽ rời đi.

Trên đường, Quế mama nói nhỏ bên tai nàng: “Nương nương, xem ra Hạ Vân Hi đã bị bắt đến Tê Thu rồi!”

“Lần này nàng nhất định sẽ trở thành người của Bắc Thần Hoàng.” Dung phi cười lạnh một tiếng.

“Chỉ là Hoàng Thái Tử muốn đi cứu nàng, ngộ nhỡ nếu như nàng lại trở lại thì làm thế nào?” Quế mama không lạc quan lắm.

“Coi như nàng trở lại, chỉ bằng tội ám sát vua cũng có thể xử tử nàng!” Dung phi ánh sáng ở đáy mắt càng quỷ dị âm độc hơn. “Nhưng bốn cung tuyệt đối sẽ không để nàng có cơ hội còn sống trở về, nhất định phải giết nàng, nhất định phải khiến nàng biến mất, Hạ Vân Hi đáng chết!”

Quế mama lại có một chút sầu lo. “Nương nương, nô tỳ cảm thấy nương nương nên khuyên Tứ hoàng tử không nên đi, ngộ nhỡ hắn.”

“Đừng nhắc tới hài tử xấu xa đó làm bốn cung tức chết!” Dung phi phẫn hận hừ lạnh, “Thật là không có tiền đồ gì, bị nữ nhân đùa giỡn xoay trong lòng bàn tay còn chạy đi chịu chết, chết cũng đáng!”

“Nương nương bớt giận, Tứ hoàng tử nói thế nào cũng là con của ngài, tương lai nương nương có thể làm Thái hậu hay không còn phải dựa vào hắn !” Quế mama nhắc nhở.

Dung phi lúc này mới hòa hoãn sắc mặt, vẫn là tức giận nói: “Hắn muốn đi ta có thể có biện pháp gì, chỉ là võ công của Dật Dương cũng khiến ta tương đối yên tâm, huống chi còn có Sở Gia Quân, ta không cần phải quá lo lắng!”

Quế mama gật đầu một cái. “Đúng vậy!”

118. Chương 119: Âm Thầm Đến Tu Thu Quốc (2)

Tấn phủ thân vương.

Tiêu Dật Hiên ngồi trong thư phòng nhìn những báo cáo trong tay, mắt phượng sáng ngời nhàn nhạt quý dị, bên môi lộ ra một nụ cười khó lường.

“Năng lực xử lý công việc của Thiên Tuyệt môn quả nhiên không giống bình thường, một điều hoàn toàn không có thật cũng có thể làm ra bằng chứng cụ thể như thế!”

Không sai, phần điều tra trên tay hắn này chính là chứng cứ ngụy tạo Hạ Vân Hi là người của nước Tê Thu, chỉ cần có nó thì đồng nghĩa với cơ hội đả kích Tiêu Dật Phong, coi như không thể hãm hắn vào tội danh gì nhưng cũng khơi lên bất mãn của văn võ bá quan đối với hắn.

Tiêu Dật Phong à Tiêu Dật Phong, bốn vương xem vị trí thái tử của người ợn có thể ngồi bao lâu, ha ha. Hắn cười đắc ý, chỉ cần kia đưa chương ngại vật xuống đài, như vậy ngôi vị hoàng đế tương lai là của hắn rồi !

“Nhị ca!” Tiêu Tín Duy cùng Tiêu Tín Hải đi vào, thuận tay đóng cửa phòng.

“Thế nào, tình huống bây giờ ra sao?” Tiêu Dật Hiên khép báo cáo lại, nhìn bọn họ hỏi.

“Nhị ca, như huynh đoán, Tiêu Dật Phong quả thật đã đến Tê Thu cứu Hạ Vân Hi rồi, còn liên lạc với Sở Gia Quân nữa!” Tiêu Tín Hải đem tình báo mình nhận được nói chi tiết.

“Tiêu Dật Dương cũng đi theo!” Tiêu Tín Duy lại chen thêm một câu.

“Điều vội vàng làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi, xem ra hai huynh đệ này của bốn vương rất biết thương hương tiếc ngọc!” Hắc bữu môi, gương mặt tuần lãng tràn ra một nụ cười trào phúng.

Từ xưa trước có mỹ nhân, sau có anh hùng, nam nhân xem trọng nữ nhân thì không làm được đại sự!

Tiêu Tín Hải lúc này cười nói: “Lần này bọn họ đi Tê Thu, nhất định sẽ cùng Bắc Thần Hoàng giao chiến, đến lúc đó phá hủy hòa khí hai nước, triều thần nhất định sẽ bất mãn. Còn nữa, nếu như cứu Hạ Vân Hi trở về, lúc đó nhị ca có thể lấy lý do Tiêu Dật Phong giết cha đoạt vị, thật là một công đôi việc!”

“Thất đệ, theo ta thấy căn bản không cần nhị ca ra tay, Tiêu Dật Phong bọn họ có thể còn sống trở về hay không còn là một vấn đề đấy!” Tiêu Tín Duy quỷ dị cười lạnh nói.

“Ý của ngươi là.”

“Bắc Thần Hoàng lợi hại mọi người đều biết, chẳng những có thể phi hoa giết người, hơn nữa còn biết kỳ môn trận pháp, người nói, Tiêu Dật Phong bọn họ có thể đánh thắng được sao?”

“Đúng nha, tốt nhất là bọn họ toàn bộ chết ở Tê Thu đi, cả Sở Gia Quân cũng thế, nhị ca, như vậy chương ngại sẽ hoàn toàn được loại bỏ rồi!” Tiêu Tín Hải vỗ tay một cái, cực kỳ hưng phấn cười to.

Tiêu Dật Hiên lóe mắt, lạnh lùng cười nhạt, đã tâm bình khí yên không giấu nổi trong mắt.

Vị trí Thái tử, nhất định sẽ là của hắn!

Tê Thu Quốc, là quốc gia ở phía nam có niên đại lâu nhất cường đại nhất, có mạch máu kinh tế xâm nhập rộng lớn khắp nơi trên thế giới, phía nam giữ một lực lượng quan trọng, thậm chí ngay cả Nam Ảnh quốc cũng không bì kịp sự phồn vinh giàu có của nó.

Trên đường cái náo nhiệt, cảnh tượng tươi tốt phồn thịnh, tiếng người âm ỹ, các lão bách tính đi trên đường, tập hợp, thét to, dắt ngựa rồi ren lộn xộn.

Tiêu Dật Phong cùng Tiêu Dật Dương sau khi tiến vào thủ đô Mục Châu liền đổi y phục cổ tròn của người Tê Thu, mang khăn vấn đầu để che giấu tai mắt.

“Đại ca, chúng ta chỉ cần tìm được phủ quốc sư ở đâu là có thể tìm thấy Vân Hi rồi.” Tiêu Dật Dương nhẹ giọng nói.

Tiêu Dật Phong gật đầu một cái, cũng không nói lời nào, mày kiếm nhíu lại thật chặt, trên mặt sầu lo rõ ràng.

Đã năm ngày rồi, Vân Hi có khỏe mạnh không? Bắc Thần Hoàng có thể gây khó khăn cho nàng hay không, nàng bây giờ có phải chịu khổ không?

Vân Hi.

“Đừng lo lắng, Vân Hi sẽ không có chuyện gì!” Tiêu Dật Dương an ủi hắn, cũng an ủi mình.

“Tốt nhất là như vậy, nếu không ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Bắc Thần Hoàng!” Tiêu Dật Phong mặt âm trầm, trông mắt đen sắc bén băng lãnh như lưỡi đao.

Hai người nói xong, tiếp tục cất bước lên trước, ánh mắt cẩn thận lưu ý mọi việc xung quanh, dần dần cũng hiểu biết chút ít tập tục của người địa phương.

Nhìn một lát, bọn họ đi vào một quán rượu sang trọng, một nơi hỗn tạp như quán rượu, tin đồn đặc biệt linh thông, cũng có thể nghe ngóng một chút tin tức.

“A, hai vị công tử, mời vào bên trong.”

Tiểu nhị mắt tinh lập tức tiến lên đón, cúi đầu khom lưng chào hỏi, cũng dẫn bọn họ đến vị trí gần cửa sổ ngồi, nhanh nhẹn mang trà, bát đĩa lên.

“Tiểu nhị, ta hỏi ngươi một chút!” Tiêu Dật Phong ngồi vào chỗ của mình, móc ra một đĩnh bạc đưa cho hắn.

Tiểu nhị hai mắt sáng lên, cười híp mắt nhận lấy. “Công tử xin hỏi, tiểu nhân biết nhất định sẽ nói, nếu nói thì sẽ nói hết, cho dù ——”

“Ngừng!” Tiêu Dật Phong vung tay, trực tiếp nói thẳng. “Nói cho ta biết phủ quốc sư ở đâu là được rồi?”

“À? Phủ Quốc sư? Bắc Thần quốc sư sao?” Tiểu nhị sửng sốt một chút mới phản ứng lại.

“Không sai!”

“A, công tử người hỏi đúng người rồi, ở thành Mục Châu này quen thuộc nhất là.” Tiểu nhị còn muốn tiếp tục khoác lác, lại nhìn thấy thần sắc Tiêu Dật Phong khó coi, vội vàng đổi lời: “Hồi công tử, phủ đệ quốc sư ở phía nam thành Mục Châu, cứ tìm cái phủ nào lớn nhất hoa lệ nhất là được!”

“Được, người đi được rồi!” Biết đáp án rồi vẻ mặt Tiêu Dật Phong mới hòa hoãn. lại.

Tiểu nhị lần nữa thiên ân vạn tạ, vui vẻ cầm bạc rời đi.

Tiêu Dật Dương lúc này nhỏ giọng nói: “Đại ca, nếu đã biết chỗ của Bắc Thần Hoàng, vậy đêm nay chúng ta nên hành động ngay!” Hắn thật là không thể chờ đợi muốn xác nhận Vân Hi có bình an hay không?

Tiêu Dật Phong làm sao lại không muốn, hắn ước gì có thể lên vào phủ quốc sư ngay bây giờ, cứu Vân Hi ra!

Lúc này, bàn bên cạnh truyền đến giọng nói.

“Này, người nghe nói không, Bắc Thần quốc sư muốn lấy vợ rồi hả?”

“Thật? Người nào có phúc khí có thể khiến quốc sư coi trọng như vậy, là thiên kim nhà nào?”

Bắc Thần Hoàng ở trong lòng bọn họ là nhân vật như thần, hơn nữa đáng dấp anh tuấn phi phàm, thân phận hiển hách, chẳng những là vị hôn phu trong lòng các thiên kim danh môn khuê tú, mà còn là rể hiền trong lòng hoàng đế cùng các vương gia!

“Cũng không biết được, chỉ là có thể khiến quốc sư thích, nhất định không phải cô nương bình thường đi!”

“Đúng, nói không chừng là công chúa hay Quận chúa gì đó.”

“Lần này các cô nương ở thành Mục Châu chúng ta khẳng định thương tâm muốn chết, ha ha.”

Tiêu Dật Phong càng nghe sắc mặt càng khó coi, đáy mắt bùng bùng ngọn lửa phẫn hận, nắm chặt tay khiến các khớp xương kêu răng rắc.

“Đại ca, nhất định là Vân Hi!” Tiêu Dật Dương sắc mặt cũng hết sức khó coi, đồng thời cũng càng thêm lo lắng, ý đồ Bắc Thần Hoàng đối với Vân Hi không che giấu chút nào, bọn họ rất rõ ràng.

Tiêu Dật Phong cũng không nhịn nổi nữa, đứng lên sải chân ra khỏi quán.

“Đại ca, không nên vọng động, bây giờ là ban ngày!” Tiêu Dật Dương hiểu hắn muốn làm gì, nhưng ban ngày ban mặt không cần thận sẽ bại lộ hành tung.

“Ta hiểu, ta tự sẽ đứng mực!” Tiêu Dật Phong cũng không dừng, ngược lại bước nhanh hơn, không quay đầu lại tiếp tục nói: “Dật Dương, người đi tiếp ứng Hạo Thần cùng Sở Gia Quân, để bọn họ ra ngoài cửa thành chờ, nếu như trời sáng mà ta vẫn chưa ra, các người đem binh tiến công đi!”

119. Chương 120: Cường Ép

Tiêu Dật Dương nghe vậy không khỏi kinh ngạc. “Huynh định một mình đi cứu Vân Hi? Như vậy sao được, quá nguy hiểm!”

“Không, ta phải đi một mình!” Tiêu Dật Phong dừng bước, nghiêm túc nhìn hấn. “Ngộ nhỡ thất bại, ít nhất đệ còn có thể mang binh tới ứng cứu, nhưng nếu như chúng ta cùng đi, nếu gặp chuyện không may thì coi như xong rồi, thiên triều cũng sẽ vì vậy mà sợ ném chuột sợ vỡ bình (muốn đánh nhưng còn e ngại)! ”

“Đại ca.” Mặc dù cảm thấy điều này rất có lý, nhưng là.

“Nhanh đi, đừng lãng phí thời gian nữa!” Tiêu Dật Phong trầm mặt.

Cứu người quan trọng hơn, Tiêu Dật Dương cũng không muốn trì hoãn nữa rồi, khế cắn răng, dần lòng nói: “Đại ca bảo trọng!” Nói xong cũng không quay đầu lại, vội vã rời đi.

Tiêu Dật Phong bước nhanh ra ngoài thành, nhảy lên lưng ngựa, dụng hết toàn lực trên quất ngựa một roi, tuấn mã hí cuồng một tiếng rồi tung vó như bay.

Sau khi Hạ Vân Hi bị cường ép mang về Tê Thu Quốc, bị nhốt bên trong phủ quốc sư, liên tiếp mấy ngày nàng đều chỉ ôm gối ngồi trên giường ngẩn người, ưu thương thống khổ, khiến nàng càng tiều tụy gầy gò.

Nhớ tới Dật Phong lãnh khốc tuyệt tình, nàng bi thương đến cực hạn, nước mắt như suối không cạn, tuôn rơi không ngừng.

Trái tim nàng đau khổ trống rỗng, không thể khống chế bản thân mình không nghĩ đến nam nhân mà nàng yêu, nhưng nghĩ đến hấn, cả tâm hồn lại phải chịu đựng đau đớn vô cùng.

Dật Phong. Tại sao không tin ta.

Nàng thở dài một hơi, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng cửa mở, hai thị nữ đi vào, tay đều bưng khay.

“Các người tới làm gì?” Hạ Vân Hi lau nước mắt, lạnh lùng hỏi. Đối với người của phủ quốc sư, nàng không có chút hảo cảm nào.

“Hạ cô nương, quốc sư có lệnh, cô nương lập tức thay bộ y phục này!” Thị nữ truyền lời.

“Tại sao?” Nàng nhìn hai khay trong tay thị nữ, lập tức bị y phục hoa lệ nước lã hấp dẫn.

Trên áo có thêu một bông hoa Mẫu Đơn xanh biếc, tay áo hẹp và ngắn, quần dài uốn lượn kéo đất có màu hồng của hoa thủy tiên, cùng một đồng trang sức lấp lánh.

Đúng là rất xinh đẹp, hơn nữa còn sang trọng cao quý, mỹ luân tuyệt luân —— nhưng nghĩ tới đây là của tên Bắc Thần Hoàng gì đó, lập tức bộ y phục biến thành xấu xí vô cùng.

“Quốc sư nói, người đã ở đây thì không thể mặc y phục Thiên triều nữa, phải thay y phục của Tê Thu!” Thị nữ đáp.

“Ta không mặc, cầm ra đi!” Nàng hất mặt chán ghét.

“Cô nương, đây là quốc sư ra lệnh, xin đừng làm khó chúng nô tỳ!” Thị nữ mặt khẩn cầu nhìn nàng, không có ý định đi.

“Ta nói không mặc là không mặc!” Hạ Vân Hi đột nhiên dùng sức đẩy, khay trên tay bọn thị nữ rớt choang, y phục trang sức rơi đầy đất.

Thị nữ sợ hết hồn, gương mặt kinh ngạc nhìn xuống đất, không nghĩ tới nàng lại hành động như vậy!

Bắc Thần Hoàng lúc này đi tới, không chút để ý nhíu mày nhìn nàng, ánh mắt lạnh băng bất mãn rõ ràng.

“Nhất lên, thay cho nàng!” Giọng hấn trầm thấp cường thế không cho phép phản kháng.

“Người dựa vào cái gì?” Hạ Vân Hi hận nhìn hấn, quyết ý chống đối tới cùng.

Bắc Thần Hoàng nhìn nàng, không hề chớp mắt, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh nhìn không thấu suy nghĩ trong nội tâm của hắn, hắn gần từng chữ: “Đừng để ta nói lại lần thứ ba!”

Hạ Vân Hi không sợ hãi cầm, bản tính ngang ngược bướng bỉnh lại nổi lên. “Ta, quyết, không, thay!” Đừng hòng, nàng sẽ không khuất phục.

Bắc Thần Hoàng môi mỏng mím chặt lại, khí lạnh như băng, đột nhiên lan tràn.

Không khí thoáng chốc trở nên đè nén dị thường, thậm chí trong không khí cũng ẩn chứa hơi thở nguy hiểm mơ hồ...

Hạ Vân Hi mặc dù có chút sợ, nhưng vẫn thẳng lưng, tuyệt không ra vẻ yếu thế trước mặt kẻ địch. Nhưng lúc nàng nhìn thấy bóng dáng cao lớn từng bước tiến tới gần, thì vội kinh hoảng lui về phía sau mấy bước, hy vọng có thể giữ vững khoảng cách an toàn.

“Xem ra ta đối với ngươi quá khách khí, mới khiến ngươi vô pháp vô thiên như vậy!” Bắc Thần Hoàng vẻ mặt hờ hững, ánh mắt âm u như ma quỷ tới từ địa ngục.

Nàng lùi đến bàn, sờ thấy cây nến trên bàn, đột nhiên ném về phía hắn, thừa dịp hắn né tránh nàng phóng nhanh đến cửa định chạy trốn. Bắc Thần Hoàng lại nhẹ xoay chân một cái bắt được nàng, dùng sức xé y phục của nàng ra, đem nàng ném lên trên giường, cũng thuận thế đè nàng dưới thân.

Hạ Vân Hi kinh hãi thở gấp, mắt giận trừng hắn, trong lòng càng thêm khủng hoảng.

Bắc Thần Hoàng sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, ánh mắt sắc bén như một thanh bảo kiếm, làm người ta bất an, cảm giác lạnh thấu xương nhiệt độ đóng băng cả người.

Trong mắt người ngoài hắn là một băng nhân vô tình lạnh nhạt, vô luận xảy ra chuyện gì về mặt đều không đổi. Vậy mà tính tình của hắn cũng hết sức kịch liệt cường thế, chỉ là hắn vô cùng giỏi kiềm chế, hỉ nộ ít khi thể hiện trên mặt.

Nhưng giờ phút này hắn thật sự bị chọc giận rồi, hai mắt như lửa thiêu đủ đốt chết một đội binh mã.

“Hạ Vân Hi, ngươi còn dám không nghe lệnh ta, cãi lời ta..., bổn tọa tuyệt đối sẽ không nương tay với ngươi!”

“Buông ta ra, tên khốn kiếp!” Nàng liều mạng giãy giụa kêu to.

Bắc Thần Hoàng sắc mặt lạnh như sương, vung tay xé y phục của Hạ Vân Hi thành hai nửa, lộ ra cái yếm màu đỏ, nổi bật trên làn da trắng như tuyết càng thêm trong suốt như ngọc.

Hạ Vân Hi bị dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn diễm lệ tái nhợt, vừa giận vừa sợ.”Ngươi muốn làm gì, đồ vô sỉ! Buông ta ra, buông ta ra.” Nàng xấu hổ vừa đánh vừa đá.

“Ngươi đã không muốn thay, vậy để ta tới giúp ngươi thay!” Bắc Thần Hoàng lạnh lùng mở miệng, một tay nắm hai tay nàng lại, một tay khác muốn tháo yếm nàng xuống.

“Dừng tay —— đừng đụng vào ta.” Nàng hoảng sợ kêu to, liên tiếp nói: “Ta thay! Ta thay!”

Kể thục thời là trang tuần kiệt, Hạ Vân Hi ở tình thế bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là phải hạ mình.

Thấy nàng chịu khuất phục, Bắc Thần Hoàng uy hiếp có hiệu quả, hài lòng nhếch môi, lạnh nhạt nói: “Nhớ, về sau đừng bướng bỉnh nữa!”

Hạ Vân Hi không cam lòng nhìn hắn, nếu ánh mắt có thể giết người nàng nhất định đem hắn chặt làm trăm mảnh.

Bắc Thần Hoàng buông nàng ra, nhận y phục trên tay thị nữ, ném lên giường. “Mặc!”

“Ngươi đi ra ngoài!” Nàng hận đến thét lên. Tên khốn này còn đứng đây làm cái gì?

“Nhã Cách, tới giúp nàng thay quần áo!” Bắc Thần Hoàng không để ý đến nàng, thản nhiên hạ lệnh.

Thị nữ lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng tiến lên.

Vì không để ỉnh tiếp tục chịu khổ, Hạ Vân Hi bắt đắc dĩ thỏa hiệp. Cổ gấn nở một nụ cười lạnh, thần thờ đứng lên để thị nữ thay nàng mặc.

120. Chương 121: Ta Tìm Được Nàng Rồi

Khi Hạ Vân Hi mặc quần áo chỉnh tề đứng nghiêm trước mặt Bắc Thần Hoàng, lúc này Bắc Thần Hoàng hơi hơi cong môi lên, tựa hồ rất hài lòng với bộ y phục này, chăm chú nhìn ánh mắt không có cảm xúc gì của nàng.

“Rất đẹp, về sau cứ mặc như vậy đi!” Tiếng nói lạnh như băng lại tràn ra một tia mềm mại, ngón tay thon dài không nhịn được chạm vào da thịt mịn màng như sứ của nàng.

Hạ Vân Hi cau mày, chán ghét xoay mặt, lui về phía sau mấy bước, đề phòng nhìn hẩn chăm chăm.

Bắc Thần Hoàng mắt run lên, nàng toàn thân tản phát sự đề phòng hoàn toàn đánh tan tia dịu dàng trong mắt hẩn, sắc mặt đột nhiên khôi phục vẻ lạnh băng nghiêm khắc.

“Đi, cùng ta đến đại sảnh!” Hẩn nắm tay nàng, giọng nói trước sau như một ra lệnh.

“Muốn làm gì!” Nàng hận chết hẩn, cái dáng vẻ này của hẩn như mình là nô tỳ của hẩn vậy.

“Đi thì biết!” Bắc Thần Hoàng lôi nàng sải bước đi ra ngoài.

Hạ Vân Hi không cam không nguyện bị hẩn kéo vào một đại sảnh có ánh đèn lồng lóng lánh, mười mấy chiếc đuôi đèn tinh xảo đều để đá Dạ Quang, gian đại sảnh chiếu sáng như ban ngày. Hai bên đứng hơn mười thị nữ tới tở, một đám vũ nữ mặc y phục rực rỡ cầm theo các nhạc cụ cổ điển chuẩn bị nhảy múa, trên ghế chủ vị ngồi một người cao lớn khôi ngô, bên cạnh có một đại hẩn (người đàn ông vạm vỡ) trung niên cùng một quý phụ vị xinh đẹp trẻ tuổi.

Thị nữ cùng tới tở toàn bộ khuất tất hành lễ. “Tham kiến quốc sư đại nhân!”

Bắc Thần Hoàng khẽ cúi đầu với đại hẩn và quý phụ. “Thần tham kiến hoàng thượng! Chân Quý phi!”

Hạ Vân Hi ngạc nhiên tròn to hai mắt, không dám tin nhìn nam tử trung niên thô tục trước mắt này, hẩn lại là hoàng đế Tê Thu quốc? Thế nào lại giống như một tên đại ngốc.....

“Ha ha ha, ái khanh không cần đa lễ!” Tê Thu vương sang sảng cười to, giọng oang oang vang dội khiến dội vào màng nhĩ của Hạ Vân Hi.

Trời ạ, phải dùng tới tiếng cười lớn như vậy sao?

“Tạ hoàng thượng!”

Tê Thu vương ánh mắt tò mò nhìn Hạ Vân Hi, sau đó kinh ngạc mở to mắt. “Bắc Thần, đây chính là người trong lòng của ngươi mà ngươi đề cập với trẫm sao? Quả nhiên là giai nhân tuyệt sắc hiếm thấy! Khó trách ngươi luôn lạnh lùng băng bình lại động phạm tâm, thật sự là quá đẹp, quá đẹp!”

Bắc Thần Hoàng lạnh nhạt cong khóe miệng, từ chối cho ý kiến.

Hạ Vân Hi liếc mắt một cái, cúi đầu, không thèm lên tiếng.

“Mỹ là mỹ, chỉ là, càng đẹp, ngược lại càng sẽ hại người!” Chân Quý phi lúc này đứng lên, đi tới trước mặt, tràn đầy miệt thị nhìn nàng.

Chắc, chẳng qua là một cô bé, thật không rõ Bắc Thần coi trọng nàng cái gì? Chân Quý phi không có cảm giác mà nghĩ.

“Nếu như vậy, vậy các người mau thả ta ra!” Hạ Vân Hi vốn đang nén đầy một bụng hỏa khí, hiện tại bị chế nhạo nên không nhịn nổi nữa.

Không ngờ tới nàng lại dám chống đối mình, Chân Quý phi sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Bắc Thần Hoàng nhẹ nhàng cười một tiếng: “Quý phi nương nương không cần lo lắng, coi như là nàng có độc bò cạp, thần cũng sẽ thu phục móng vuốt của nàng, để nàng không có biện pháp tác quái!”

Hạ Vân Hi hung hăng trừng mắt liếc hần một cái, hừ lạnh quay đầu đi chỗ khác.

“Bắc Thần, chẳng lẽ nàng không cam tâm tình nguyện làm phi của người?” Nghe vậy Tê Thu vương cực kỳ kinh ngạc.

Bắc Thần Hoàng còn chưa đáp Hạ Vân Hi đã tức giận kêu lên: “Ai thèm, là hần bắt ta tới nơi đây, ta cùng hần không có bất cứ quan hệ gì!”

Tê Thu Vương cau chặt mày, trầm tư một lúc, bưng tỉnh hiểu ra. “Bắc Thần, chẳng lẽ nàng chính là Hạ Vân Hi?”

Hần nhớ Bắc Thần Hoàng mấy ngày trước nói với hần phải đến Tấn Minh Vương cưới một nữ tử, thế nhưng cô nương này cũng đã trở thành Thái Tử Phi, không cách nào thực hiện được lời hứa, hoàng đế Thiên Triều cũng đã gửi từ thư thỉnh cầu tha thứ, mà hần cũng đáp ứng, chẳng lẽ Bắc Thần vẫn chưa chết tâm??

“Bẩm hoàng thượng, đúng vậy!” Bắc Thần Hoàng cũng không muốn giấu diếm, ngạo nghễ thừa nhận.

“Như vậy sao được, nàng là phi tử của thái tử Thiên Triều, người cứ như vậy bắt nàng, không phải đã thương hòa khí hai nước?” Tê Thu Vương có chút không hiểu nhìn hần, chân mày nhíu chặt hơn.

Bắc Thần Hoàng lại mỉm cười nói: “Hoàng thượng xin yên tâm, nàng bây giờ đã không còn là thái tử phi, hơn nữa cũng không có quan hệ với Thiên triều!”

“Này. Đây rốt cuộc là có chuyện gì?” Tê Thu Vương mơ hồ hỏi.

“Hoàng thượng, sau này thần sẽ giải thích cặn kẽ với ngài!” Bắc Thần Hoàng cười thâm ý, sau đó gọi một thị nữ: “Nhã Cách, mang nàng đến phòng của bốn tọa đi!”

“Bắc Thần, mặc dù trẫm không hiểu, nhưng vẫn là chúc mừng người cưới được mỹ nương tử!” Tê Thu vương cười ha ha, hần luôn không thích suy nghĩ vấn đề phức tạp, dù sao có quốc sư ở đây chuyện gì cũng sẽ có hần giải quyết.

“Thần tạ hoàng thượng!” Nụ cười bên môi Bắc Thần Hoàng sâu hơn.

Bị Nhã Cách cùng thị vệ áp tải, Hạ Vân Hi buộc phải phòng của Bắc Thần Hoàng ở Hàn Mặc lâu.

Dọc theo đường đi nàng đều âm thầm tính toán tìm cơ hội thoát thân. Rốt cuộc khi tới một chỗ vắng vẻ, chung quanh không có thị vệ canh gác, nàng đảo mắt, đột nhiên ‘ai da’ một tiếng, thống khổ ngồi xổm người xuống.

” Cô nương, sao vậy?” Nhã Cách cùng thị vệ sợ hết hồn, không nghi ngờ gì cúi người xuống hỏi.

Hạ Vân Hi thừa cơ hội này tung cước, nhanh chóng ra quyền, lập tức đánh ngã tên thị vệ.

Nhã Cách sợ ngây người, đang muốn kêu to nhưng Hạ Vân Hi đã một chưởng đánh ra sau gáy làm nàng bất tỉnh.

Đem hai người ném tới một chỗ kín đáo trong bụi hoa, Hạ Vân Hi muốn rời đi lập tức, nhưng y phục của nàng quá nổi bật nên phải quay người lại, thay y phục của Nhã Cách, sau đó rời đi.

Đêm đã khuya, ánh trăng bị che khuất, chỉ để lại một chút ánh sáng.

Hạ Vân Hi nhờ đêm tối, cẩn thận tránh né vệ binh tuần đêm, theo đường nhỏ trong hoa viên đi về phía trước. Mặc dù nàng không rõ ràng lắm đường đi trong phủ quốc sư, đành dùng kiến thức trong sách về cấu tạo kiến trúc cổ đại cũng có quy luật mà theo. Bình Nam Quận Vương phủ cùng hoàng cung cấu tạo cũng đại khái giống nhau, cái phủ quốc sư này chắc cũng bố trí như vậy đi!

Đang lúc nàng cố gắng lục lợi trí nhớ thì trong bóng tối đột nhiên có một con bàn tay vươn tới, bưng kín mũi miệng của nàng, quát hỏi thật thấp: “Không được lộn xộn! Nói cho ta biết Hạ Vân Hi đang ở đâu?”

À? Hạ Vân Hi ngây ngẩn cả người, thanh âm này. Rất quen thuộc, còn có vị hương thảo trên người hắt truyền tới——“Dật, Phong?”

Nàng không chắc chắn chậm rãi kêu nhỏ, thanh âm bởi vì kích động mà khẽ run.

Người nọ vì tiếng gọi này mà toàn thân chấn động, đột nhiên buông tay ra, xoay người nàng lại nhìn.

“Vân Hi!” Ánh trắng chiếu sáng gương mặt vui mừng của Dật Phong, giọng hắt khàn khàn. Tìm được rồi, ngày nhớ đêm mong, hắt rốt cuộc tìm được..... Không nhịn được, hắt ôm nàng thật chặt vào trong lòng.

Hạ Vân Hi ngơ ngác mặc hắt ôm, hắt đột nhiên lại dịu dàng làm nàng không biết làm sao, đầu óc cũng mơ màng hỗn độn.

“Vân Hi, thật xin lỗi! Ta hại nàng chịu khổ rồi!” Tiêu Dật Phong ôm thật chặt nàng, cảm nhận độ của nàng, mùi thơm hơi thở của nàng, lòng thấp thỏm rất cuộc để xuống.

Thật tốt quá, nàng vẫn bình an!

121. Chương 122: Thất Thủ Bị Bắt

Giọng điệu của hắt chỉ có yêu thương cùng nuối tiếc nồng đậm khiến Hạ Vân Hi cảm thấy kinh ngạc, tốc độ nhịp tim không tự chủ tăng nhanh.

Tại sao hắt lại xuất hiện ở đây? Là đặc biệt đến tìm nàng? Nhưng hắt không phải hận nàng tận xương, mặc kệ sống chết của nàng rồi sao?

Lại nhớ tới sự tuyệt tình của hắt, bên môi không khỏi dâng lên một tia chua xót.

“Chàng còn quan tâm ta sao?” Nàng u oán nói, giọng khẽ run, mang theo chút ghen ngào.

Nghe giọng nói nàng buồn bã như vậy, trái tim Tiêu Dật Phong đau đớn, cổ họng chua xót: “Thật xin lỗi! Là ta khốn kiếp, là ta ngu muội, là ta không tin nàng, thật xin lỗi. Vân Hi!”

Trời ơi, nàng có tha thứ cho hắt không?

Hạ Vân Hi kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn hắt. “Chàng. Chịu tin ta rồi hả?” Điều này có thể sao, nàng không dám vọng tưởng, hắt từng hận nàng như vậy...

Nàng lộ ra bộ dáng này làm Tiêu Dật Phong cực kỳ đau lòng, thật muốn tự đánh mình một trận. Không nhịn được, hắt nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng lau nước mắt của nàng, bàn tay dịu dàng lướt trên má nàng, ấy nấy nói:

“Là ta không tốt, không điều tra rõ đã định tội nàng, may nhờ có Trương ngự y, bằng không ta vĩnh viễn cũng không biết mình quá đáng thế nào.”

“Trương ngự y?” Hạ Vân Hi càng nghe càng hồ đồ: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tiêu Dật Phong kể lại mọi chuyện rồi nói: “Cho nên chúng ta đoán là Bắc Thần Hoàng âm thầm làm phép thuật mới có thể sai khiến được nàng!”

Hạ Vân Hi nghe vậy trợn to hai mắt, không nghĩ tới chuyện lại như vậy, thì ra là mình bị người khác khống chế mới có thể hành thích hoàng thượng, không trách được nàng một chút ấn tượng cũng không có.

Đáng chết, Bắc Thần Hoàng, hắt lại hèn hạ như vậy, thật quá mức!

“Vân Hi, trước ra ngoài rồi hãy nói, nơi đây không nên ở lâu!” Tiêu Dật Phong lúc này mới nhớ tới bọn họ còn đang trong đại phận quân địch, mau mau rời đi mới là thượng sách.

“Vậy chúng ta đi mau!” Được hắt nhắc nhở, Hạ Vân Hi chợt tỉnh ngộ, không để ý tâm tình phức tạp trong lòng, vội kéo hắt rời đi.

Nhưng đúng lúc này đột nhiên xuất hiện một nhóm thị vệ.

Tiêu Dật Phong cùng Hạ Vân Hi biến sắc, cảnh giác nhìn chăm chăm bốn phía.

“Hoàng Thái Tử, người muốn đem ái phi của bổn tọa đi đâu?” Bắc Thần Hoàng nhân nhả bước tới, chậm rãi từ trong đám người đi ra.

Liếc mắt nhìn nam nhân trước mắt, Tiêu Dật Phong thần sắc lạnh lẽo, bảo kiếm lặng lẽ trượt ra ống tay áo, lãnh khốc mở miệng ——

“Tránh ra!”

Bắc Thần Hoàng đáy mắt âm u như quỷ ám, ánh mắt lạnh lùng kiên cố không ai bì nổi. “Nàng là người của ta, muốn mang đi cũng phải xem người có bản lĩnh này hay không?”

Tiêu Dật Phong mím môi, con mắt tê lạnh quét bốn phía một cái, trong lòng âm thầm phân tích tình thế.

Nếu như là một mình hắn, hoàn toàn có thể toàn vẹn đi ra, nhưng muốn cứu Vân Hi thì phải vất vả một chút.

“Dật Phong, chúng ta có phần thắng không?” Hạ Vân Hi lo âu ghé vào lỗ tai hắn nói. Nhớ tới Bắc Thần Hoàng có công phu tà môn nàng hơi lo sợ.

“Đừng lo lắng, có ta ở đây!” Hắn liều cái mạng này cũng muốn cứu Vân Hi ra.

Nhìn bọn họ mặt mày đưa tình, Bắc Thần Hoàng càng thêm lạnh lùng, giống như cảnh tượng mười năm trước, một màn chói mắt kia hắn chỉ muốn xé nát thành trăm mảnh.

Đột nhiên, không khí lưu động mùi hoa quỷ dị.....

Hạ Vân Hi nghe thấy mùi này thì sắc mặt đại biến, vội kéo Tiêu Dật Phong hét lớn: “Cẩn thận, Thực Nhân Hoa đến rồi!”

Nói thì chậm nhưng diễn ra nhanh! Vô số cánh hoa lam tung bay, hắn còn chưa kịp phản ứng trước mắt đã biến thành một biển hoa, Hạ Vân Hi kêu khê một tiếng, không chút nghĩ ngợi liền xoay người nhào tới ôm chặt hắn.

Không để ý mình sẽ gặp nguy hiểm, nàng biết, hắn không thể có chuyện!

Bắc Thần Hoàng gương mặt tuần tú khê biến, con mắt âm hàn thoáng qua một tia mềm mại dao động, rồi lại càng thêm trở nên tuyệt lạnh. Vung tay lên, cánh hoa như có linh tính, im lìm bất động, chỉ là nhẹ nhàng xoay tròn trên không trung.

“Vân Hi, không sao!” Cảm thấy người trong ngực run rẩy, Tiêu Dật Phong dịu dàng an ủi. Nhưng lúc nhìn những cánh hoa di động ở giữa không trung, thần sắc lại trở nên nặng nề.

Đây chính là Thực Nhân Hoa Bắc Thần Hoàng nuôi ư, hắn từng nghe Tiêu Dật Dương đề cập tới, có thể lấy mạng người trong nháy mắt!

“Người đâu, bắt thích khách cho bổn tọa!” Bắc Thần Hoàng lạnh giọng hạ lệnh.

“Tuân lệnh!” Bọn thị vệ lập tức tiến lên vây công

‘Vèo’ một tiếng, Tiêu Dật Phong không uống công học kiếm, thoải mái tung hoành, chỉ thấy tia sáng lóe lên, máu tươi phun ra, trong nháy mắt bọn thị vệ ngã xuống hơn mười tên.

Hạ Vân Hi cũng đá ngã một tên thị vệ, đoạt kiếm của hắn, tiến lên gia nhập cuộc chiến.

Bắc Thần Hoàng lẳng lặng nhìn, khóe môi đóng băng từ từ nâng lên, ánh mắt lộ vẻ lạnh nhạt. Đột nhiên thân hình hắn chợt lóe, như một u hồn phóng đến bên cạnh Hạ Vân Hi, lấy tốc độ nhanh chóng lôi kéo nàng đến bên cạnh.

“Vân Hi!” Tiêu Dật Phong kinh hãi, huy kiếm bức lui mấy thị vệ xong, phi thân lên, vung kiếm đánh tới Bắc Thần Hoàng.

Bắc Thần Hoàng cười lạnh một tiếng, giao Hạ Vân Hi cho thị vệ bên cạnh, song chưởng đánh ra, như cuồng phong sấm sét khiến gương mặt Tiêu Dật Phong đau đớn, nếu không phải chân khí của hắn hùng hậu, sợ rằng chịu không nổi một chưởng này.

“Dật Phong, cẩn thận!” Hạ Vân Hi run sợ nhìn hắn, vừa dùng sức giãy giụa. “Đáng chết, các người buông ta ra... .. Buông ta ra.....”

Tiêu Dật Phong đem toàn bộ nội lực truyền vào bảo kiếm, kiếm quang chợt từ trong tay bay lên như Phong Lôi, tia sáng chói mắt, tung người lên không. Hắn xuất ra mười thành công lực, sát chiêu bén nhọn dị thường, cơ hồ bốn phương tám hướng đều là bóng kiếm.

Bắc Thần Hoàng thân như phi hồn ảo ảnh, kiếm quang xuất quỷ nhập thần. Đồng thời song chưởng cũng biến hóa, lúc tụ lúc tán, tinh xảo vô cùng, trong công có phòng, trong phòng có công, chiêu thức cực nhanh, hơn nữa bản thân hắn công lực so với Tiêu Dật Phong cao hơn nhiều, sau mấy chiêu bảo kiếm của Tiêu Dật Phong đã bị đánh lệch sang một bên.

Tiêu Dật Phong càng đánh càng cố hết sức, hắn không nghĩ tới võ công của Bắc Thần lại cao như thế, chưởng kinh chưởng phong đã làm hắn hít thở không thông. Đột nhiên, trên tay chợt nhẹ, bảo kiếm trượt khỏi tay, tiếp một chưởng mạnh mẽ đánh trúng ngực hắn, kêu đau một tiếng, hắn bay ra ngã nhào trên đất.

Vài cây thương đồng thời hướng đến vây quanh.

“Dật Phong! Dật Phong... ..” Thấy hắn bị thương, Hạ Vân Hi đau lòng muốn điên hét to lên, liều mạng giãy giụa muốn tiến lên nhưng lại vô vọng.

“Tiêu Dật Phong, mặc dù công phu của ngươi không tệ, nhưng muốn cùng bốn giao đầu vẫn là không biết tự lượng sức mình!” Bắc Thần Hoàng kiêu căng nhìn hắn, môi mỏng nâng lên một nụ cười lãnh tuyệt——

“Bắt hắn lại, đem nhốt vào ngục tối cho ta.”

“Bắc Thần Hoàng, ngươi dám nhốt Hoàng Thái Tử Thiên Triều?” Hạ Vân Hi tức giận trợn trừng mắt nhìn hắn.

“Thiên hạ này có chuyện gì mà ta không dám làm!” Bắc Thần Hoàng lộ ra một nụ cười lạnh khát máu, sau đó dùng sức kéo tay nàng, lôi nàng đến bên cạnh mình. “Đi, cùng ta trở về phòng!”

122. Chương 123: Bắt Thần Hoàng Nhớ Lại

Tiêu Dật Phong vừa thấy cô gái mình yêu bị mang đi, nhất thời ngực đầy lửa giận. “Bắc Thần Hoàng, không cho phép ngươi đánh nàng!” Hắn dùng sức đứng lên muốn xông lên phía trước, nhưng rất nhanh đã bị áp đảo quỵ trên đất, không thể động đậy.

“Tự thân khó bảo toàn, còn muốn làm anh hùng?” Bắc Thần Hoàng khinh miệt dáng vẻ chật vật của hắn, một cổ trả thù sáng khoái dâng lên trong đầu ——

Tiêu Hoành Vũ, con trai người sống chết đang ở trên tay ta, mặc ta định đoạt!

“Bắc Thần Hoàng, ngươi đáng chết, buông ta ra, có nghe thấy không..... Buông ta ra.....” Hạ Vân Hi hết sức giãy giụa, không ngừng chửi mắng, vừa đánh vừa đá vừa cắn.

Bắc Thần Hoàng không thèm để ý chút sức lực yếu ớt của nàng, chỉ níu lấy nàng thật chặt đi tới Hàn Mặc lâu.

Tiêu Dật Phong nắm chặt hai quả đấm, tức giận khó nhịn suy nghĩ tán loạn, đầu đau đến cơ hồ muốn nổ tung. Nhưng bây giờ cũng chỉ có liều mạng nhấn nạy, chờ tới ngày mai Dật Dương sẽ mang viện binh đến, đến lúc đó hắn nhất định phải bắt Bắc Thần Hoàng trả giá thật lớn!

“Đi vào!”

Bắc Thần Hoàng dùng sức đẩy, Hạ Vân Hi cả người té nhào vào trên mặt thảm mềm mại, choáng váng hoa mắt, thật lâu mới phục hồi lại tinh thần.

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Nàng tức giận nhìn hắn. “Ta thật sự không hiểu, người tại sao không chịu buông tha cho ta? Chúng ta căn bản không quen biết, người sao phải làm như vậy?”

Nàng thật không hiểu, hắn đường đường là quốc sư một nước, muốn nữ nhân nào mà không có, vì sao đối tượng cứ nhất định phải là nàng?

Bắc Thần Hoàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt đông lạnh thâm thúy khiến người ta khó hiểu, môi mỏng mím chặt lạnh lùng một chút tình cảm cũng không có.

“Ha ha!” Lúc nàng cho là hắn sẽ trầm mặc mãi, Bắc Thần Hoàng đột nhiên cười nhẹ lên, tiếng cười càng lúc càng lớn, cuối cùng thành châm chọc cười to, “Ha ha, ha ha ha ha.....”

Hạ Vân Hi sợ hết hồn, kinh ngạc trợn to hai mắt, nàng thật đúng là lần đầu tiên thấy hắn cười thành ra như vậy, giống như nàng nói cái gì rất buồn cười!

Rất nhanh Bắc Thần Hoàng ngừng cười, vẻ mặt khôi phục trước sau hờ hững như một, vẻ lạnh băng so với lúc trước càng thêm gấp mấy lần.

Hắn đột nhiên siết chặt cầm nàng, đôi môi kéo thành đường cong châm chọc, từng chữ từng chữ nói: “Hạ Dịch Ly, người đẩy ta xuống địa ngục, bây giờ còn muốn không đếm xỉa đến sao? Đừng mơ!”

Hạ Dịch Ly? Đã là lần thứ ba nghe hắn gọi cái tên này, chẳng lẽ hắn biết Thiên nữ? Chỉ là có quan hệ gì đến nàng.... ..” Ta không biết người nói gì. Còn nữa... ta không phải Hạ Dịch Ly, người cùng nàng có ân oán gì đều không liên quan đến ta!” Nàng tức giận đẩy tay hắn, quát.

Bắc Thần Hoàng im lặng cười lạnh, đứng lên, chậm rãi đi tới bên cửa, cũng không quay đầu lại lạnh lùng nói: “Cảnh cáo người một lần cuối cùng, phủ đệ của ta bốn phía đều bố trí cảnh vệ, người tốt nhất không nên có ý niệm chạy trốn, nếu không ta tuyệt đối sẽ khiến người phải hối hận!”

Nói xong cất bước đi ra ngoài, ‘phanh’ một tiếng đóng cửa phòng.

“Ghê tởm!” Hạ Vân Hi giận đến sôi máu, mắng thầm.

Nàng muốn chạy trốn, nhất định phải nghĩ biện pháp cứu Dật Phong ra! Nhất định!

Cây ngô đồng cao lớn, thỉnh thoảng có một hai chiếc lá rơi xuống, xoay vài vòng theo gió. Dưới gốc cây, có một thiếu nữ quần áo mỹ lệ màu trắng đang ngồi, ngón tay thon dài đặt trên cổ cầm, gảy lên những âm thanh duyn đáng động lòng người, dưới ánh mặt trời, mi mắt rủ xuống điềm tĩnh dịu dàng, tôn lên làn da mịn màng trắng như tuyết, tiếng đàn cùng ánh mặt trời vây lượn, như tiên tử không nhiễm bụi trần.

Không biết qua bao lâu một khúc cũng kết thúc, nàng ngẩng đầu lên, ánh mặt trời chói chang rơi vào cặp con ngươi màu tím, như mộng ảo, như thủy tinh sáng ngời, nhất là ở mi tâm có điểm một nốt ruồi màu hồng, khiến nàng càng đẹp hơn, tựa như không phải người phàm.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay, nàng kinh ngạc nghiêng đầu nhìn. Một nam tử vỗ tay đi về phía nàng, gương mặt của hắn anh tuấn phi phàm, dưới ánh mặt trời càng thêm huyền hoặc lòng người.

“Cô nương đàn thật dễ nghe!” Hắn chậm rãi đi tới bên người nàng, tròn mắt đen thâm thúy như biển, nhìn chằm chằm dung nhan xinh đẹp của nàng.

“Người là ai?” Thiếu nữ có chút ngạc nhiên, lập tức nhìn chung quanh một chút, không có bất kỳ dị thường. Tên nam tử này lại có thể đến gần mình.

“Tại hạ Tu Lăng Triệt!” Thanh niên hơi nhếch khóe môi, cười nhạt.

“Tu Lăng Triệt?” Thiếu nữ có chút cảm thấy quen thuộc, hơi suy nghĩ một chút, hiểu rõ mà cười nói: “Ta tưởng là ai, thì ra là Võ Lâm Minh Chủ đại danh鼎鼎鼎鼎, Dịch Ly thất kính!”

Không trách được hắn có thể lướt qua kết giới, Tu Lăng Triệt mang tuyệt thể thần công, hơn nữa thiên phú dị bẩm, kết giới nhỏ nhỏ dĩ nhiên là không ngăn được hắn.

Tu Lăng Triệt mỉm cười nói: “Cô nương khách khí, tại hạ thẹn không dám nhận!”

“Minh Chủ là cố ý tìm tiểu nữ sao?” Nhìn vẻ mặt hắn không giống như là đi ngang qua, là cố ý mà đến.

“Ha ha, cô nương thật thông minh!” Tu Lăng Triệt trong mắt vẻ tán thưởng sâu hơn. “Không sai, ta là cố ý tới tìm nàng!”

“Có chuyện gì sao?” Thiếu nữ nghi ngờ, nàng chỉ là một nữ tử nho nhỏ cũng đáng để Võ Lâm Minh Chủ phải phí tâm tư sao.

Tu Lăng Triệt trông mắt đen sâu trong xẹt qua một tia sáng kỳ lạ, nhìn thẳng vào mắt nàng. “Cô nương, thực không dám giấu, tại hạ là tới cầu hôn!”

“Cái gì?” Thiếu nữ ngạc nhiên trợn to hai mắt, sợ mình nghe lầm.

“Hạ gia cùng Tu gia đã có quan hệ nhiều đời, từ nhỏ đã lập hôn ước, là hôn ước của nàng và ta!” Tu Lăng Triệt bỏ xuống ngữ điệu kinh người.

Thiếu nữ càng giật mình kinh ngạc không dứt, nhất thời vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa được tin tức đột ngột này. Nhà bọn họ cùng Tu gia đã quen biết lâu đời nàng cũng biết, nhưng đính hôn.... .. Phụ thân tựa hồ không đề cập với nàng, nhưng nhìn vẻ mặt nam nhân này lại không giống như nói giỡn, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Hạ cô nương, nếu như nàng không tin tưởng lời nói của ta, có thể đi hỏi Hạ đại nhân!” Tu Lăng Triệt chân thành nhìn tới trước nàng.

“..... Tu công tử, ta thật sự là không biết chuyện này, ” Hạ Dịch Ly cắn cắn môi, áy náy cười yếu ớt nói: “Chỉ là, nếu chúng ta thật đính hôn, Dịch Ly cũng sẽ không nuốt lời!”

“Được, vậy tại hạ sẽ chờ tin tức tốt của cô nương!” Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, đáy mắt lóe ánh sáng nhu hòa.

Phòng tắm rộng rãi hào hoa, Bắc Thần ngồi trong bồn tắm phủ kín cánh hoa hồng, thân thể nghiêng dựa vách tường. Hơi nóng lượn lờ, bao quanh khuôn mặt anh tuần tắm hoàn mỹ không tỳ vết. Con người lạnh như băng, lúc này lâm vào trầm tư, như một hồ sâu, sâu không thấy đáy.

123. Chương 124: Chạy Trốn

“Dịch Ly, chúng ta thành thân đi!” Nam tử một thân hoa y vàng nhạt, ánh mặt trời phủ trên người hắn một tầng kim quang nhàn nhạt.

Bạch y thiếu nữ lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt dịu dàng chất vấn: “Triệt, chàng muốn lấy ta là vì yêu ta, hay là vì bất tự của chúng ta tương hợp?”

Nam tử kia giật mình, sau đó dịu dàng cười một tiếng: “Dịch Ly, nàng đã biết chúng ta bất tự tương hợp, chứng tỏ chúng ta là trời sinh một đôi! Dĩ nhiên, quan trọng nhất là, ta thật sự thích nàng!” Nói xong, triu mền cầm bàn tay như búp sen của nàng.

Bạch y thiếu nữ khẽ hạ mi, môi nâng lên một nụ cười khổ, nhẹ giọng nói: “Chuyện cả đời của chúng ta đã định, thành thân cũng chỉ là chuyện sớm muộn, chàng làm chủ đi!”

“Thật? Nàng đáp ứng?” Gương mặt tuần mỹ của thanh niên lộ lên thần sắc mừng rỡ, bên môi nụ cười sâu hơn.

“Ừ!” Thiếu nữ gật đầu một cái.

Nam tử nhẹ nhàng kéo thiếu nữ qua để nàng khẽ vào ngực mình.

Gió, chậm rãi phất qua, những chiếc lá nhẹ nhàng tung bay theo gió, bốn phía mùi hoa mưa bay gió loạn, làm bạn với bọn họ chỉ có thiên nhiên yên tĩnh.

.....

“Nhất Bái Thiên Địa! Nhị Bái Cao Đường!”

Tân lang quan một thân y phục đỏ thắm càng lộ vẻ anh tuấn phi phàm, giờ phút này, khuôn mặt luôn hờ hững của hắn mang nụ cười vui vẻ nhìn tân nương mềm mại bên cạnh.

Hạ Dịch Ly đội mũ phượng, rèm che nhẹ rủ xuống, gương mặt tuyệt lệ như ẩn như hiện, phiếm đỏ hồng nhàn nhạt.

Khi người chủ hôn tiếp tục lên tiếng ‘đưa vào động phòng’ chú rể liền nhẹ kéo tay tân nương đi về phía căn phòng thuộc về bọn họ.

Nhưng vào lúc này, một đạo ánh lạnh thoáng qua, tân lang còn chưa kịp phản ứng trước ngực đã bị đâm một dao, lực lớn đến nỗi bức hắn lui lại mấy bước, máu tươi tuôn ra như suối.

Tu Lăng Triệt không dám tin mở to hai mắt, gắt gao trừng mắt nhìn tân nương lãnh khốc tuyệt tình trước mắt, chảy thủ trên tay còn đang nhỏ máu.

“..... Tại sao?” Hồi lâu, hắn khàn khàn lên tiếng.

“Tu Lăng Triệt, ngươi không phải giả vờ, dã tâm của ngươi ta đã sớm biết!” Hạ Dịch Ly lạnh lùng nhìn hắn, đáy mắt lạnh như hàn băng.

“Nàng nói cái gì? Ta không hiểu?” Tu Lăng Triệt giật mình, tròng mắt đen nửa híp lại.

“Ngươi hiểu, bởi vì ngươi muốn làm hoàng đế, mà chỉ có tướng số của ta mới có thể giúp ngươi đạt thành tâm nguyện, vì vậy ngươi liền trăm phương ngàn kế lấy ta làm vợ.” Hạ Dịch Ly lạnh nhạt nói.

Hắn nhìn nàng hồi lâu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng lại hờ hững tuyệt tình kia. “Nàng thật cho là ta vì lý do này mới cưới nàng?” Không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

“Có phải hay không đều đã rõ, ngươi tự mình chiêu binh mãi mã, nằm vùng nội ứng trong triều đình đã đủ chứng minh ngươi muốn tạo phản. Mà ta, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương Thiên Triều, tổn thương hoàng thượng!” Nàng thẳng thắn nói.

“A, không hổ danh Thiên nữ hộ quốc thông minh, thật là cái gì cũng không thể gạt được nàng.” Tu Lăng Triệt đáy mắt vẫn là mặt nước chẳng xao động lạnh nhạt. “Nàng đã biết chúng ta số mệnh tương hợp, đại sự nhất định sẽ thành công, tại sao không quý trọng cơ hội làm hoàng hậu kia?”

Hạ Dịch Ly cười lạnh. “Một gian thần ác độc vô tình, nịnh bợ như ngươi, không có tư cách làm hoàng đế.”

“Cho nên, nàng đã sớm cùng Tiêu Hoàn Vũ bày cái bẫy này, cùng ta thành thân, sau đó thừa dịp ta không đề phòng, diệt trừ ta.” Tu Lăng Triệt mặt không chút thay đổi, nhưng đáy mắt dần dần ngưng tụ hàn băng, một tia mị mớ lướt qua mi tâm, bàn tay đột nhiên nắm chặt.

Hạ Dịch Ly nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên mềm giọng: “Tu Lăng Triệt, nể tình Hạ gia cũng Tu gia quen biết đã lâu, ta có thể không giao ngươi cho hoàng thượng, nhưng ngươi phải phế bỏ một thân công lực!”

“Ha ha ha” hắn đột nhiên cười to, tiếng cười đầy châm chọc, con ngươi hắc ám đã lắng đọng thấy đáy, tất cả đều bị giấu đi, có.... .. Là sức mạnh vô địch cùng tài năng lợi hại.

“Hạ Dịch Ly, nàng cho rằng nàng thật có thể giết được ta sao?”

“Ta biết trên người ngươi có tà công, bình khí bình thường sẽ giết không được ngươi, nhưng.....” Nàng giơ chủy thủ trong tay lên, tử nhân phiếm ý lạnh. “Cây đao này đã được truyền linh lực của ta, có thể giết Bách Tà (diệt ác), nếu ngươi cứ khăng khăng một mực, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!”

“Ta sẽ không chết, nhất là sẽ không chết trên tay nàng!”

Tu Lăng Triệt trông mắt đen âm lãnh, đồng tử như ngọn lửa tà quỷ u quang, đột nhiên một tia hắc khí quanh quẩn trên trán hắn, đến khi làm cho toàn thân hắn mơ hồ được bao phủ bởi lực quang. Không bao lâu, bóng dáng dần dần trong suốt, cuối cùng lại hoàn toàn biến mất trong không khí.

“Hạ Dịch Ly, ta tuyệt sẽ không bỏ qua, sớm muộn có một ngày ta sẽ quay trở về tìm nàng, nhất định sẽ... ..”

.....

Cả phòng nước bị nước bắn ra, Bắc Thần Hoàng nắm chặt quả đấm đến nổi gân xanh —— cánh hoa hồng màu lam bởi vì tức giận thiêu đốt, chung quanh bùng bùng. Hắn chậm rãi đứng lên, con mắt tối tăm hơi xốc xếch, ánh mắt tràn đầy vẻ khát máu nguy hiểm, ngạo mạn nhưng lạnh lùng, mỗi một chỗ đều tản ra một loại dã thú hung ác nham hiểm.

Hạ Dịch Ly! Tiêu Hoành Vũ! Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

Hạ Vân Hi đứng ngồi không yên, lo lắng đi qua đi lại trong phòng, nàng rốt cuộc nên làm gì mới có thể cứu Dật Phong? Bên ngoài tất cả đều có trọng binh canh giữ, nếu muốn chạy ra khỏi nơi này cũng cần phải phí một phen công phu!

Dạ Quang trên vách tường chiếu sáng cả phòng ngủ, nàng tỉ mỉ quan sát bốn phía, đột nhiên nhìn thấy trên vách tường treo một thanh trường kiếm, vỏ kiếm như là làm từ da thú gì đó, còn khảm bảo thạch, có vẻ rất quý giá. Có phải bảo kiếm hay không đây? Hạ Vân Hi nghi ngờ, tiến lên cầm kiếm xuống, cầm lên tay cảm thấy có chút nặng, có lẽ thanh kiếm này có thể có ích với ta.

Đêm càng khuya, ngoài thủ vệ không có động tĩnh gì. Nàng tiếp tục tìm tòi chung quanh muốn xem có mật đạo hay không, nhưng tìm nửa ngày một cái cửa ngầm cũng không có. Làm thế nào, chẳng lẽ muốn ngồi đây chờ chết sao? Nàng lại đi về phía cửa sổ đã nhìn mấy lần. Chỉ cao bằng đỉnh đầu của nàng, hơn nữa đã khóa lại, chỉ là ngoài cửa sổ như không có lính canh giữ. Hạ Vân Hi suy tư một lúc, tầm mắt dời về phía bảo kiếm trong tay, không biết có thể phá cửa hay không?

Bất kể, thử một chút đi! Nàng nắm chặt chuôi kiếm, đưa về phía góc bên cửa sổ, dùng hết sức chém mạnh một cái. Ngoài dự đoán lại thật phá được một bên, Hạ Vân Hi vui mừng quá đổi, không nghĩ tới bảo kiếm này sắc bén như vậy. Nàng không ngừng cố gắng, tiếp tục chém mạnh bên kia, không bao lâu, cả cửa sổ đã bị nàng cắt xuống quăng trên đất. Tiếp theo nàng leo lên góc cửa sổ, tay chống, chân dùng lực một chút, nhảy ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, một thị nữ đi tới, thấy thế sợ hãi kêu: “Trời ạ, Hạ Vân Hi chạy rồi!” Vừa dứt lời, mười mấy tên thủ vệ tràn vào, đánh về phía cửa sổ, nhưng đã sớm không thấy bóng dáng Hạ Vân Hi.

Bọn họ lập tức xoay người lao ra khỏi phòng, tạp âm hỗn loạn ——

“Mau đuổi theo, Hạ Vân Hi trốn rồi!” “Lập tức thông báo quốc sư đại nhân!”

“Toàn bộ đi lục soát, nhất định phải bắt được nàng!”

“Đóng tất cả các cổng, không được để nàng chạy ra khỏi phủ!”

Hạ Vân Hi liều mạng chạy về phía trước, phía sau tiếng truy đuổi gào thét không ngừng, nàng nhờ bóng đêm che chở nhảy ra vườn hoa, núp trong khóm hoa.

124. Chương 125: Tuyệt Vọng

Ánh đuốc lập lòe, tiếng ồn ào càng ngày càng nhiều, thủ vệ dò xét qua lại kinh động cả phủ quốc sư. Tiếng gào còn vẫn tiếp tục: “Tìm được người chưa?” “Không có!”

“Tĩnh mất một chút, quốc sư đã hạ lệnh, không bắt được người thì đưa đầu tới gặp!”

Hạ Vân Hi dè dặt hơi thở, không dám thở mạnh. Một hàng thủ vệ tới lui phía trước, nàng cũng cảm thấy máu toàn thân muốn ngừng chảy. Amen, thượng đế a, đại từ đại bi Quan Thế Âm..... Phù hộ ta ngàn vạn lần không được để cho bọn họ phát hiện! Cơ hồ tất cả thần tiên đều được nàng thăm dò một lần trong lòng.

Một thanh âm trầm thấp lạnh lùng truyền đến: “Cẩn thận lục soát, cửa trước sau trong phủ đã đóng, nàng không thể nào chạy thoát được, chú ý lục soát những chỗ tối là được.”

A, đúng là Bắc Thần Hoàng, hẳn đến rồi! Tim Hạ Vân Hi thót lên tới cổ họng, cả người run rẩy lợi hại, nàng ép mình duy trì tỉnh táo.

Ánh mắt sắc bén của Bắc Thần Hoàng dò xét bốn phía, không bỏ qua bất kỳ một góc nào. Khi tầm mắt hắn rơi vào một bụi cỏ kia thì đôi mắt tà ác khế neo lại, khóe môi khế cong lên.

“Đi, đến nơi khác lục soát!” Nói xong, hắn xoay người, chậm rãi rời đi.

Hạ Vân Hi nhìn qua bụi cỏ thấy bóng của Bắc Thần Hoàng xa dần, hơi thở phào nhẹ nhõm. Thật tốt quá, thừa cơ hội này phải chạy mau đi cứu Dật Phong! Nàng chui ra khỏi bụi cỏ, nhẹ nhàng cất bước, chạy trốn.

Ai ngờ đi chưa được mấy bước, một cơn gió mạnh mẽ đánh úp về phía nàng, cả người đã bị bế ngang.

“Buông ta ra, thả ta xuống.” Hạ Vân Hi hoảng sợ thét lên, dùng sức giãy dụa.

Về mặt Bắc Thần Hoàng không chút thay đổi, chỉ là đi thẳng một mạch về phía trước, khuôn mặt anh tuấn kiết ngạo không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, không khỏi làm nàng cảm thấy sợ hãi.

Trở lại Hàn Mặc lâu, Hạ Vân Hi bị nặng nề quăng lên giường mềm, nàng mặc kệ đầu đang choáng váng hoa mắt, không ngừng lui về phía sau, ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm hắn.

“Người muốn làm gì?” Thua trận không thua người, nàng tuyệt không thể yếu thế trước mặt hắn.

Bắc Thần Hoàng lẳng lặng chăm chú nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên nghiêng người tiến lên, gior tay bóp chặt cái cằm xinh xắn của nàng.

“Lại dám chạy trốn, khiêu khích quyền uy của ta.....” Thanh âm trầm thấp như người say rượu mạnh lại mang theo ý lạnh làm người khác run rẩy.

Hạ Vân Hi bị siết đến đau nhức, cảm giác cảm sắp bị hắn bóp nát, mặc dù về mặt hắn bình thản nhưng đáy mắt âm trầm lạnh lẽo không nhiệt độ.

Không nhìn cặp mắt khát máu lạnh như băng kia, nàng dùng sức nắm chặt lấy bàn tay to của hắn, phần nộ quát: “Không được đụng vào ta!”

“Chắc chắn, thật đúng là không nghe lời!”

Bắc Thần Hoàng giận quá hóa cười, nhưng nụ cười kia lại làm kẻ khác cảm thấy một luồng khí lạnh băng bao phủ toàn thân, như đang nằm trên đất lạnh.

“Xem ra chỉ có để cho người thành phi tử của ta mới sẽ không cả ngày nghĩ đến chạy trốn nữa!”

Nghe được ý tứ trong lời nói của hắn, sắc mặt Hạ Vân Hi đại biến, nhìn bóng dáng từ từ tiến tới gần, liều mạng lui về phía sau. “Không được tới đây, người tránh ra, tránh ra!”

Bắc Thần Hoàng cười lạnh, đột nhiên một tay kéo nàng qua, “Xoạt” một tiếng, y phục rách toạc, lộ ra áo lót màu lam, Hạ Vân Hi vừa giận vừa sợ, đưa tay đánh về mặt hắn nhưng lại bị kim chặt, thân thể càng bị ngăn chặn mạnh mẽ hơn.

“Cút ngay, không cho phép chạm vào ta!” Nàng kêu to, vội vươn tay kia liều mạng đẩy hắn.

“Ta đã cảnh cáo người, nếu như dám can đảm chạy trốn nữa, cũng đừng trách ta không khách khí.” Thanh âm của Bắc Thần Hoàng vừa lạnh lẽo vừa băng giá, chợt kéo cổ nàng lại gần, hôn lên môi anh đào của nàng.

“Đừng. Cút ngay.” Hạ Vân Hi vừa xấu hổ vừa giận dữ, mắt không chế thét lên, hai chân dùng sức đá hấn.

Ngay lập tức hấn đưa một tay ra chặt chẽ giam hai tay nàng ở phía sau, lại đè lên hai chân của nàng. Một cái tay khác dùng sức giữ yên cái cổ của nàng, làm nàng không thể động đậy.

Đầu lưỡi linh hoạt lại xâm nhập vào miệng nàng lần nữa, thăm dò mỗi một tác lãnh thổ, cũng cường thế kéo cái lưỡi mềm mại của nàng cùng nhau chơi đùa.

Hạ Vân Hi cơ hồ bị ép tới không thở nổi, trong lòng chưa bao giờ hoảng sợ căm hận như vậy.

Rất nhanh, tay hấn đưa vào trong quần áo nàng, nắn nhẹ phần mềm mại trước ngực.

“Buông ra —— buông ra ——” Tuyệt vọng đến cực độ khiến Hạ Vân Hi gần như điên cuồng. “Buông ta ra” Nàng khàn giọng kêu to, kịch liệt dùng giằng. Giống như có một luồng năng lượng khổng lồ phát ra, hai tay nàng thoát khỏi không chế của Bắc Thần Hoàng, dùng sức đẩy hấn chạy thoát.

Nhưng vì chạy quá nhanh mà không cẩn thận bị vướng chân ghề, bịch một tiếng ngã nhào trên đất.

Bắc Thần Hoàng đã sửa sang tốt ngồi trên giường, nhìn nàng lao đảo giãy giụa đứng lên như nhìn con khỉ bị trêu chọc, sau đó phóng đến cạnh cửa.

Hạ Vân Hi liều mạng nắm kéo cửa, lại phát hiện không có một tí tác dụng, nàng hoảng sợ xoay người, nam nhân đang ưu nhã dạo bước mà đến, giờ phút này hấn đáng sợ như Tu La địa ngục!

Nàng thở hổn hển nhanh chóng nhìn khắp gian phòng, lui về phía sau, chân chạm phải một vật cứng rắn gì đó, nàng cúi đầu nhìn, là bảo kiếm vừa rồi, vội vàng nhặt lên ——

“Đây là bảo kiếm chém sắt như chém bùn, người có gan thì cứ tới đây!”

Bảo kiếm lóe hàn quang, run rẩy chỉ về phía nam nhân lạnh lùng như ma quỷ.

Đáy mắt Bắc Thần Hoàng lóe tia u ám, càng thêm lạnh lẽo u ám đến kinh người, nhưng giọng nói vẫn vẫn đậm phong kinh. “Người cho rằng mình có thể làm ta bị thương sao?”

Hạ Vân Hi run rẩy dữ dội hơn, nàng biết mình không phải là đối thủ của hấn, chỉ có thể liều mạng trấn định bản thân, không thể sợ, nhất định sẽ có biện pháp chạy trốn.

Nhưng trong lúc nàng còn suy tư, thân hình Bắc Thần Hoàng lóe lên, nhanh như báo đen đánh về phía nàng, ôm ngang eo nàng, lần thứ hai quăng lên giường lớn trong phòng.

Không chờ nàng đứng dậy, hấn lại đè nàng xuống, không để ý nàng giãy giụa, xé rách áo lót của nàng, môi mỏng lạnh lẽo như khối băng, âm trầm ghé sát vào bên tai nàng: “Sức của người không đấu lại ta, cam chịu số phận đi!”

“Không được chạm vào ta! Không được chạm vào ta!” Hạ Vân Hi khàn giọng thét chói tai, đôi tay kịch liệt phản kháng, lại cào vài vết lên trên mặt Bắc Thần Hoàng.

Bắc Thần Hoàng giận dữ, khóe môi lạnh lẽo cong lên ghê rợn như ma quỷ, ánh mắt u ám, giống như là có thể ăn thịt người.

“Đây là người tự chuốc lấy, vật nhỏ!”

Dứt lời, hấn hung ác đánh một chưởng lên vai nàng, xương cốt gần như vỡ nát, đau đớn làm Hạ Vân Hi kêu lên thảm thiết, mềm nhũn ngã xuống giường.

Hấn lại phé võ công của nàng... .. Bắc Thần Hoàng, cái tên điên này!

Cả người Hạ Vân Hi lạnh run, nước mắt tuyệt vọng không ngừng chảy xuống. Chẳng lẽ thật sự ta sẽ chạy không thoát sao? Ta chạy không thoát sao.

Không, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành! Thay vì chịu hấn lăng nhục, còn không bằng chết, không bằng chết!

Thật xin lỗi, Dật Phong!

Hạ Vân Hi nhắm đôi mắt đầm lệ, hạ quyết tâm, kiên quyết cắn lưỡi——

Thoáng chốc, máu tươi từ bên môi chảy ra, nhỏ xuống mu bàn tay Bắc Thần Hoàng, hấn ngấn ra, nụ cười âm tà trong nháy mắt đông lại, sắc mặt như bọc sương lạnh.

Nàng vô lực rũ đầu xuống, nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không có một chút sức sống.

“Nữ nhân đáng chết, đừng tưởng rằng như vậy đã chạy được, coi như ngươi xuống địa ngục, cũng không thoát khỏi ta được!”

Bắc Thần Hoàng ôm lấy nàng, ngừng mắt nhìn máu tươi đang chảy ra không ngừng, trong mắt tràn lan tia sáng âm u khát máu, ánh mắt bập bùng lửa giận dữ dội.

Vốn là khuôn mặt anh tuấn thần nhiên bây giờ lại bùng lên ngọn lửa cuồng dại, điên cuồng thiêu đốt.....

125. Chương 126: Bàn Bạc Trong Ngục Tối

Cũng trong lúc đó, một bóng người nhanh nhẹn tiến vào phủ quốc sư, xoay người nhảy lên ngọn cây, quan sát động tĩnh bốn phía. Khấp đang có rất nhiều thị vệ dò xét qua lại, đề phòng hết sức nghiêm ngặt.

“Không biết hiện giờ đại ca thế nào? Vân Hi đang đâu?” Tiêu Dật Dương cực kỳ lo lắng, lòng hấn như lửa đốt không kịp đợi đến ngày mai, sau khi báo cho Sở gia quân, liền không kịp chờ đợi lên vào phủ quốc sư.

Hắn suy tư một chút, lặng lẽ nhảy xuống đất, nương theo bóng đêm xuyên qua, chỉ chốc lát sau đã tới hậu viện. Bỗng nhiên, phía trước truyền đến một giọng nói, hấn vội vàng núp sau núi giả, nín thở im lặng.

Một thị vệ dáng dấp trẻ tuổi lưỡi biếng đi tới, trong miệng ca thầm : “Ai nha, lúc nào cũng là ta đến đại lao đưa cơm, khi dễ ta là người mới sao, thật quá mức.”

Chưa dứt lời, một thanh kiếm lạnh lẽo đã gác trên cổ hắn, sau đó là tiếng quát nhẹ: “Không được lên tiếng, lên tiếng giết ngươi lập tức.”

Thiếu niên sợ tới mức im bật, hấn kinh hãi mở trừng mắt, không biết có chuyện gì xảy ra? Tiêu Dật Dương thuận lợi điểm hai huyệt trên người hắn, kéo hắn vào chỗ tối.

Thiếu niên cực kỳ kinh hãi, hấn là người hầu mới tới trong phủ, lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, hơn nữa nhất gan, chân tay càng thêm luống cuống.

Tiêu Dật Dương giơ kiếm lên, quơ quơ trước mặt hắn nói: “Ngươi muốn chết hay muốn sống? Muốn chết, ta liền một kiếm giải quyết ngươi; muốn sống, thì phải thành thật trả lời ta.”

Nhìn thanh kiếm lóe tia sáng lạnh lẽo, thiếu niên không nén nổi sợ hãi nuốt nước bọt: “Ta, ta muốn sống.”

Tiêu Dật Dương hài lòng gật đầu một cái. “Tốt lắm, ta hỏi ngươi, tối nay có người lên vào phủ quốc sư hay không?”

“Có!”

“Người nào?”

“Không phải người sao?” Thiếu niên ngây ngô trả lời.

“Người ——” Tiêu Dật Dương trừng mắt nhìn hắn. “Ta nói là trừ ta ra, mới vừa rồi có người lên vào hay không?”

Thiếu niên gãi gãi đầu, suy nghĩ một chút nói: “Có, hơn nữa đã bị bắt rồi!”

“Là ai? Bắt được ở đâu?” Hắn lo lắng hỏi.

“..... Hình như được gọi là hoàng thái tử, hấn đánh không lại quốc sư nên đã bị nhốt vào ngục tối rồi!”

Quả nhiên, đại ca bị bắt rồi! “Ngục tối ở đâu?” Tiêu Dật Dương vội vàng hỏi.

“Này. Ta không biết.” Thiếu niên lắc đầu, ánh mắt lóe lên.

Tiêu Dật Dương nhìn dáng vẻ kia cũng biết hắn không nói thật, cổ tay vừa chuyển một cái, trên mặt thiếu niên xuất hiện một vết cắt.

“Xem ra ngươi là không muốn sống, phải không?” Giọng điệu của hắn lạnh như băng.

“Không, không, đừng giết ta, ta nói là được..... Ngục tối ở tầng hầm!” Thiếu niên bị dọa sợ, cũng không dám giấu giếm nữa.

“Nói rõ một chút!”

“Từ nơi này ngươi đi hướng đông, xuyên qua hành lang có một tòa lầu các cũ kĩ, sau khi tiến vào dọc theo cầu thang đi xuống chính là tầng hầm.” Tính mạng quan trọng hơn, thiếu niên không dám có chút giấu giếm.

“Ừm, coi như ngươi nghe lời, hiện tại ngươi có thể nghỉ ngơi rồi.”

Sau khi lấy được đáp án mình muốn, Tiêu Dật Dương liền ra tay điểm huyệt ngũ phủ của hắn, sau đó giả thành thị vệ, đi tới lầu các cũ kĩ.

Âm u, tản ra mùi hôi thối của ngục tối, bên cạnh lò lửa, lửa cháy tràn ra trên mặt đất, Tiêu Dật Phong mặc quần áo tù, bị treo ngược lên xà nhà bằng gỗ. Đôi tay hắn bị xích sắt lớn trói lại, hôn mê rũ thấp đầu xuống, tóc dài đen bóng không giấu được khuôn mặt anh tuấn của hắn, trên cổ cũng cuốn vòng quanh xích sắt thật dày, vòng qua những vết thương chồng chất trên cơ thể, phía dưới có đinh cắm vào cái cọc gỗ.

Trong bóng tối, có một đôi mắt lẳng lặng nhìn, ánh mắt sắc bén như hàn băng, hung hăng bắn về phía nam tử hôn mê, dường như muốn chặt hắn làm trăm mảnh. Ánh mắt ngày càng u ám, có thù hận, sáng khoải, còn có thâm độc khắc cốt ghi tâm.

Tiêu Dật Phong, ngươi cũng có ngày hôm nay! Thật muốn ngươi chết ngay lập tức.....

“Ai, cả ngày đều trông ngục như vậy, phiền chết người!” Trong cửa sắt truyền đến thanh âm than phiền của ngục tốt.

“Quốc sư cũng thật là, xiềng xích to như vậy trói chặt hắn, đã chạy không được, cần gì phải có thật nhiều người coi chừng hắn.” Một ngục tốt khác cũng nói.

“Đừng oán trách, đến lúc đổi ca rồi!”

“Đi thôi, đi thôi, nghỉ ngơi đi!”

Những ngục tốt ngáp, kéo binh khí, mắng mủi vài tiếng rồi mở cửa sắt lớn đi ra ngoài.

Không bao lâu, một bóng dáng cao lớn lắc mình vào, nhanh chóng đi tới trước cọc gỗ, lo lắng hô: “Đại ca! Đại ca..... Tỉnh..... Mau tỉnh lại, đại ca!”

Nghe tiếng gọi quen thuộc, Tiêu Dật Phong nâng mí mắt nặng trĩu, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú lo âu của Tiêu Dật Dương.

“Tứ đệ... .. A...!” Chỉ cử động nhẹ đau nhức đã truyền khắp toàn thân, không nhịn được rên rỉ lên một tiếng.

Lúc sau, Tiêu Dật Phong phát hiện xích sắt vòng trên người mình, hắn bình sinh chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy. “Bắc Thần Hoàng đáng chết, lại dám làm vậy với ta!” Hắn tức giận giùng giàng, cánh tay phát ra tiếng “leng keng” thật to, ở trong ngục tối tĩnh lặng này cực kỳ chói tai.

“Đại ca, huynh yên tâm, đệ sẽ cứu huynh ra ngoài!”

Tiêu Dật Dương nói xong, đang muốn giơ bảo kiếm lên, đột nhiên bên ngoài có tiếng ầm ĩ nháo loạn, các thị vệ tranh nhau nói ——

“Tại sao không để cho chúng ta thay ca?” “Vậy là sao, không được nghỉ ngơi à!”

“Ầm ỉ cái gì, hiện tại nhân thủ không đủ, các người trước hết chịu đựng đi!” “Quốc sư tính khí đại phát, tốt nhất các người cẩn thận một chút, nếu như xảy ra sai lầm gì là ăn không hết đâu.”

“Quốc sư phát cái gì?” “Ai, chính là nữ nhân thiên triều kia, không chịu gả cho quốc sư, chống đối muốn tự sát!” “Trời ạ, không phải chứ?” “Nhất định là thủ thân vì hoàng thái tử kia, thật si tình!” “Vậy bây giờ nàng như thế nào?” “Đương nhiên là cố cứu hết sức.....”

“Vân Hi vì thủ thân, mà tự sát.....”

Tiêu Dật Phong nghe được sợ ngật người, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sợ hãi, tức giận, bị thống đồng loạt sôi trào trong lòng. “Hiện tại nàng thế nào? Có thể bị nguy hiểm hay không? Bắc Thần Hoàng ghé thăm lại đối xử với nàng như vậy, ta muốn đi cứu Vân Hi! Ta muốn giết Bắc Thần Hoàng! Vân Hi..”

Tiêu Dật Dương cũng vô cùng tức giận, thấy huynh trưởng điên cuồng giãy giụa vội ngăn hấn lại khuyên nhủ: “Đại ca, đừng kích động! Vân Hi không có chuyện gì, Bắc Thần Hoàng là thần y, nhất định sẽ chữa cho nàng thật tốt. Hiện tại quan trọng nhất là chạy ra khỏi nơi này mới có thể cứu Vân Hi ra! Đại ca, ngàn vạn phải tỉnh táo, không thể hành động theo cảm tình!”

“Đáng chết!” Tiêu Dật Phong nặng nề vùng xích sắt, hít sâu một cái, cường bách áp chế tâm trạng rối loạn. Không sai, phải tỉnh táo, nhất định phải nghĩ ra sách lược vẹn toàn. Cứu Vân Hi ra, giết Bắc Thần Hoàng!

Chỉ là, hấn vẫn muốn xác định Vân Hi an toàn. Sau khi suy nghĩ một lúc, chuyển ánh mắt nói: “Tứ đệ, đệ tìm cơ hội đến gần Vân Hi, xem xem nàng như thế nào? Khi cần thiết thì bảo vệ nàng an toàn!”

126. Chương 127: Tỉnh Lại

“Vậy còn huynh?” Mặc dù Tiêu Dật Dương cũng muốn đi xem Vân Hi, nhưng cũng không thể mặc kệ an nguy của đại ca.

“Hiện tại đệ không thể cứu ta ra ngoài được, không bằng như vậy đi!” Hấn nhìn xích sắt trên người một chút, quả quyết nói: “Trước dùng bảo kiếm chém mỏng một chút, để cho ta có thể vận công thoát ra.”

“Nhưng nếu như huynh tiếp tục ở lại đây thì sẽ rất nguy hiểm!” Tiêu Dật Dương vẫn cảm thấy không ổn.

“Không, ta muốn lưu lại, Bắc Thần Hoàng lơ là mới có cơ hội trong ứng ngoại hợp với các người!” Tiêu Dật Phong lạnh lùng cười một tiếng, con người tinh nhuệ phát ra tia sáng sắc nhọn.

Tiêu Dật Dương bình tĩnh: “Đại ca, chẳng lẽ huynh nghĩ đến.....”

Tiêu Dật Phong mỉm cười gật đầu, ý bảo hấn ghé lỗ tai tới đây, thì thầm nói kế hoạch.....

Hạ Vân Hi cấp cứu một lúc cũng không còn nguy hiểm tính mạng, chỉ là võ công bị phế, thân thể suy yếu vô cùng, gương mặt hồng hào trở nên tái nhợt, lúc này vẫn còn hôn mê.

Nhìn bóng dáng ngủ trên giường, mi tâm nàng nhú chặt, ngủ vô cùng không yên ổn.

Bắc Thần Hoàng đứng nhìn một bên, nội tâm nổi lên một chút dao động, con người lạnh lẽo tràn ra một tia mềm mại. Hấn cường bách nàng, ngoài việc muốn nghiêm khắc trừng phạt, mục đích đúng là muốn nàng đau khổ đến không muốn sống, nhưng tại sao thấy bộ dáng yếu ớt của nàng bây giờ, trong lòng mình lại cảm thấy một chút không nỡ.

Đi tới bên giường, nghe nàng tự lẩm bẩm, không khỏi cúi người xuống nghe, dường như nàng ở trong mộng kêu cứu, tâm tình càng thêm lo lắng. Ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy một giọt lệ chảy dài xuống má.

Ma xui quỷ khiến, hấn lại đưa tay tiếp được giọt lệ kia, nước mắt ấm áp thấm vào đầu ngón tay, như một loại ấn ký in dấu vào trong lòng hấn... ..

Hắn giật mình, bàn tay như bị bỏng rụt lại. Mềm lòng sao? Không, tuyệt không được mềm lòng, những ngày đen tối trước kia, hắn cứu tử nhất sinh sống sót được hoàn toàn là dựa vào ý chí báo thù rửa hận mà chống đỡ mới có thành tựu như ngày hôm nay, trở thành quốc sư một nước, dưới một người trên vạn người.

Dám cả gan phản bội hắn, sẽ phải trả giá thật đắt!

Đôi môi lạnh lẽo của Bắc Thần Hoàng khẽ mấp máy, một chút mềm mại yếu ớt trong biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng tàn nhẫn.

Hắn liếc nhìn Hạ Vân Hi đang ngủ mê man, cuối cùng không quay đầu lại rời đi.

Bắc Thần Hoàng vừa đi, một bóng người khác lách mình vào phòng, chậm rãi đến gần bóng dáng nhu nhược trên giường.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng, trong mắt lộ ra nồng đậm thương yêu không thôi.

“Vân Hi, nàng chịu khổ rồi!” Cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, đưa đến bên môi hôn nhẹ, giờ phút này nhìn nàng bất lực như vậy.

Nàng không có cách nào đáp lại, lông mày nhíu lại chứng tỏ nàng đang rất khó chịu.

Tiêu Dật Dương nhẹ lau mồ hôi lạnh trên trán nàng. Bộ dáng nàng khó chịu làm hắn đau lòng không thôi, còn đau hơn cả lúc bị thương nặng.

Đột nhiên, Hạ Vân Hi ưm một tiếng, lông mi khẽ run, dáng vẻ sắp tỉnh lại.

“Vân Hi!” Tiêu Dật Dương cực kỳ mừng rỡ, mắt không chớp nhìn nàng. Nàng sắp tỉnh rồi?

Bên tai truyền đến giọng nói thanh u từ tính, thân thiết như vậy, quen thuộc như thế, như gió xuân thảng thốt, làm mi tâm Hạ Vân Hi vốn đang nhíu chặt giờ nhẹ nhàng giãn ra.

Nàng nâng đôi mắt suy yếu mơ mơ màng màng lên, ngẩng nhìn khuôn mặt tuấn nhã gần trong gang tấc. “Dật. Dương, là ngươi sao!” Trời ạ, nàng không phải đang nằm mơ chứ?

“Vân Hi, là ta!” Tiêu Dật Dương đem bàn tay nhỏ bé của nàng áp lên mặt mình, để cho nàng cảm nhận được sự hiện hữu của hắn.

“Sao ngươi lại ở đây?” Nàng vừa mừng rỡ vừa hoang mang, sau đó kinh hoảng. “Chẳng lẽ.... .. Chẳng lẽ ngươi cũng bị bắt sao?”

“Không, ta không sao, là ta lén vào!” Tiêu Dật Dương vội an ủi nàng, để tránh nàng quá kích động ảnh hưởng đến bệnh tình.

“Thật?!” Hạ Vân Hi thở phào nhẹ nhõm.

“Bây giờ nàng cảm thấy thế nào, còn không thoải mái sao?” Đôi mắt hắn xinh đẹp như tinh tú nhẹ nhàng phấp một tia dịu dàng, còn có mền mủ cùng tưởng niệm không cách nào che giấu.

“Không sao, ta mạng lớn, không chết được!” Nàng khẽ cắn môi, nhớ tới một màn kia đáy mắt vẫn có chút sợ hãi.

Tiêu Dật Dương dĩ nhiên nhìn ra được nàng sợ hãi, trong lòng đau nhói, nắm chặt tay nàng, cam đoan nói: “Vân Hi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu nàng ra ngoài!”

“Cám ơn ngươi, Dật Dương!” Hạ Vân Hi cảm kích nắm lại tay hắn, đôi mắt sáng ngời đầy lên vẻ kiên định. “Ta sẽ trốn đi, ta muốn cứu Dật Phong ra, chúng ta nhất định sẽ bình an trở lại thiên triều!”

“Dĩ nhiên! Nhưng hiện tại nàng vẫn còn suy yếu, trước tiên phải nghỉ ngơi thật tốt, những thứ khác giao cho ta với đại ca đi!” Hắn lo âu nhìn gò má tái nhợt của nàng.

“Dật Phong? Người nhìn thấy Dật Phong rồi sao? Bây giờ hắn đang ở đâu? Hắn không sao chứ?” Hạ Vân Hi đột nhiên ngồi dậy, kích động bắt lấy tay hắn, hỏi liên tục không ngừng, mắt đẹp tràn đầy lo âu gấp gáp.

“Cẩn thận, đừng kích động!” Tiêu Dật Dương vội vàng ôm nàng. “Đại ca hắn không sao, rất tốt, nàng yên tâm đi!” Thấy nàng như thế, hắn không dám nói ra chuyện đại ca chịu hình, đành phải nói dối.

“Thật? Người không gạt ta?” Hạ Vân Hi vẫn không quá tin tưởng, Bắc Thần Hoàng dễ dàng bỏ qua cho Dật Phong vậy sao?

Mặc dù hắn chưa nói, nhưng nàng đã nhìn thấy thù hận trong mắt hắn, nàng biết, Bắc Thần Hoàng hận bọn họ, mặc dù không hiểu là vì sao?

“Đương nhiên là thật, huynh ấy không sao, còn có một kế hoạch, muốn chúng ta theo kế hoạch làm việc!” Tiêu Dật Dương nói đến đây, ghé sát vào bên tai nàng, thì thầm mọi chuyện.....

Hạ Vân Hi nghe xong, không khỏi vui mừng: “Người nói quân Sở gia cũng tới?”

“Không sai, đến lúc đó chỉ cần chúng ta trong ứng ngoài hợp, nhất định có thể thoát khỏi vòng vây!” Tiêu Dật Dương tin tưởng mười phần mà nói.

Thật tốt quá, có Quân Sở gia dũng mãnh thiện chiến giúp một tay, bọn họ có cơ hội đánh bại Bắc Thần Hoàng rồi! Trong lòng Hạ Vân Hi tràn đầy hi vọng, đáy mắt bừng sáng.

Liên tiếp mấy ngày, Hạ Vân Hi nằm trên giường nghỉ ngơi, nhờ có các thị nữ tỉ mỉ chăm sóc, nàng khôi phục rất tốt, vết thương không còn đau, sắc mặt cũng dần dần hồng nhuận.

Tựa vào cửa sổ, nhìn biển hoa hồng lam bên ngoài.

Bắc Thần Hoàng này thật đúng là kỳ quái, trong trong ngoài ngoài đều trồng đầy hoa hồng lam, hơn nữa còn chuyên dùng chúng nuôi dưỡng Thực Nhân Hoa, thật là đủ biến thái.

Bắc Thần Hoàng vừa đến đã thấy cảnh tượng như vậy. Ánh mặt trời nhu hòa chiếu lên người nàng, làm cho cả người nàng tỏa ra một vàng sáng hoàng kim, bóng dáng gầy yếu mỏng manh, bình tĩnh nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, mềm mại đến nỗi tưởng chừng có thể theo gió bay đi.

Hắn im lặng đến gần. “Đang nghĩ gì?”

Bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm làm nàng sợ hết hồn. Người này bước đi cũng không có tiếng động sao?

127. Chương 128: Bị Buộc Thành Thân

Bắc Thần Hoàng lặng lẽ đứng cạnh nàng, nhìn dung nhan mỹ lệ không tỳ vết của nàng, giống như quan sát một thứ đồ vật.

Nàng không thèm để ý tới hắn, ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn nhếch mày, không như nàng mong muốn, duỗi tay xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Vân Hi quay lại, ra lệnh nàng nhìn hắn, trong mắt chỉ có hắn. “Trả lời ta!”

Cầm bị đau, làm nàng không nhịn được cau mày: “Buông tay, người làm ta đau.”

Bắc Thần Hoàng dùng sức đè nàng lên vách tường, hai tay giữ hai bên hông nàng, giam cầm nàng trong ngực mình.

“Nghe kĩ cho ta, từ nay về sau, ngươi là phi tử của ta, không cho phép ngươi nghĩ đến nam nhân khác. Nếu không, người đau chính là ngươi.”

Cặp mắt hắn như báo săn theo dõi nàng, xem nàng là con mồi của hắn.

“Ngươi?” Nàng lặp lại lời của hắn, sau đó không nhịn được khẽ cười lên: “Làm sao là của ngươi được? Chỉ bằng ngươi giam lỏng ta? Nói cho ngươi biết, cho dù ngươi giam giữ ta mười năm, một trăm năm, ta cũng sẽ không yêu ngươi! Muốn ta làm phi tử của ngươi, trừ phi ta chết!”

Vẻ mặt của hắn hung ác mà lạnh lẽo, ánh mắt mơ hồ hiện lên tia tàn nhẫn làm người khác lạnh đến hít thở không thông.

“Xem ra là ngươi cố ý chọc giận ta!”

“Bắc Thần Hoàng, ta thật sự không hiểu, vì sao ngươi phải làm vậy với ta?” Thanh âm Hạ Vân Hi đột ngột lớn, không chịu được hô to: “Coi như ngươi hận ta, cũng nên có một lý do, tại sao muốn ta không rõ ràng mà chịu loại tội này?”

“Yên tâm, sớm muộn ta cũng cho ngươi chết rõ ràng! Chỉ là, hiện tại ngươi nên chuẩn bị thật tốt, ngày mai làm tân nương tử xinh đẹp đi!” Hắc lạnh lùng hừ nói, gương mặt tuần tú lạnh lẽo như đóng băng.

“Ta nói, ta không lấy!” Hạ Vân Hi tức giận trợn trừng mắt nhìn hắc, ngọn lửa tức giận trong con ngươi màu tím bập bùng.

” Nếu ngươi dám phản kháng, ta liền sai người lập tức giết Tiêu Dật Phong!” Hắc dùng sức bóp chặt hai cổ tay nàng, lạnh lùng cười sự hoảng sợ trong đôi mắt của nàng.

“Ngươi dám?” Hắc dám, với người khác có lẽ chỉ là nói, nhưng hắc độc đoán cùng tàn bạo, tuyệt đối sẽ nói được làm được.

Bắc Thần Hoàng nhẹ nhàng cười một tiếng, giống như dịu dàng khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt lại lạnh thấu xương: “Vật nhỏ, ngàn vạn lần không được hoài nghi lời nói của ta, biết không?”

Hạ Vân Hi chán ghét bàn tay hắc, nhưng trong lòng lại vì lời của hắc mà khẽ run.

Thấy lời nói có hiệu quả, hắc hài lòng nhếch khóe môi, cũng không lưu lại nữa, xoay người đi ra ngoài.

Nàng tức giận nhìn chằm chằm bóng lưng của hắc, hận đến cắn răng nghiến lợi. Bắc Thần Hoàng ghé tằm, người cứ đắc ý đi, để xem ngươi còn có thể đắc ý bao lâu?

Tiêu Dật Dương trong thời gian ba ngày đã quen thuộc đại khái địa hình phủ quốc sư, giả trang thành bộ dạng tên sai vặt, cùng với Sở Ngôn lẫn vào phòng ăn khi công việc đang lẫn lộn cả lên.

Phòng ăn cuộn cuộn khói bếp. Các tỳ nữ, nô bộc qua lại không ngớt, nấu nước nấu cơm, làm bánh hấp bánh, cực kỳ bận rộn.

“Này, động tác của các ngươi nhanh nhẹn chút, tiệc thành thân của quốc sư phải làm cho thỏa đáng mới được!” Một tổng quản bộ dáng như vú già hét lớn.

“Dung đại tỷ, yến tiệc của quốc sư không phải ngày mai sao?” Một tỳ nữ mới vào không hiểu hỏi.

“Cho nên mới phải chuẩn bị hôm nay, nếu không đợi đến ngày mai sẽ không kịp nữa.” Dung đại tỷ nói.

Mọi người gật đầu một cái, tiếp tục tập trung làm việc.

Tiêu Dật Dương nghe vớ, sắc mặt cực kỳ khó coi, tay nắm niêu đất đến nổi gân xanh, phải kiềm chế lắm mới không nện xuống đất.

“Tứ hoàng tử, xem ra chúng ta phải động thủ đêm nay!” Sở Ngôn nói khẽ vào tai hắc.

“Được, cẩn thận một chút, đừng để bọn họ phát hiện.” Tiêu Dật Dương gật đầu một cái, nhỏ giọng nói.

Bắc Thần Hoàng, ngày mai sẽ tính sổ với ngươi thật tốt, muốn thành thân với Vân Hi, quả thật nằm mơ! Hắc vô cùng oán hận hừ nói trong lòng

“Các ngươi còn đứng đó làm gì? Tất cả mọi người đang bận, các ngươi còn nói chuyện phiếm, mau làm việc!” Dung đại tỷ chống nạnh nhìn bọn họ, lớn tiếng mắng chửi.

“Dạ dạ, chúng ta lập tức làm!” Sở Ngôn vội tươi cười, cầm cắt rau cải bên cạnh.

Tiêu Dật Dương mặt lạnh, cũng theo đó cắt rau cải, bắt đầu làm việc.

Hôm nay là ngày đại hôn của Bắc Thần quốc sư.

Tất cả thần tử làm quan đương triều cũng đều được mời tới, trừ những người này ra, tất cả những người có thân phận phú quý giàu sang đều được mời, bố trí hơn một trăm bàn, náo nhiệt rầm rộ. Bởi vì Bắc Thần

Hoàng là trọng thần trong triều, vì vậy Tê Thu vương cũng tham dự hôn lễ. Hấn cao cao tại thượng ngồi trong đại sảnh, chờ đợi tân nhân đến.

Tân phòng được bố trí đầy không khí vui mừng, Hạ Vân Hi thần thờ ngồi ở đó, mặc cho thị nữ chuẩn bị tất cả cho nàng.

“Hạ cô nương, người thật đẹp!” Trang điểm lộng lẫy xong, Nhã Cách không khỏi tán thưởng một tiếng.

Một thân giá y đỏ rực, da thịt trắng muốt mịn màng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, nhàn nhạt phát ra ánh sáng, đôi môi đỏ mọng mỹ lệ, đôi mắt sáng rõ như thạch anh, tản ra tia sáng mê người, giữa hai lông mày lưu chuyển phong tình mê hoặc, tản ra lực hút trí mạng.

Gương mặt Hạ Vân Hi vẫn không chút thay đổi, không thèm lên tiếng.

Lúc này, bà mai mặc hồng y đi vào, phát tay kêu lên: “Các người đi ra ngoài trước, ta có lời muốn nói với tân nương tử!”

Nhã Cách đáp một tiếng, kêu các thị nữ khác rời phòng, đóng cửa lại.

“Vân Hi!”

Bên tai truyền tới thanh âm, làm cho nàng ngớ ngẩn, quay đầu lại. “Người.....” Trùng mắt nhìn người phụ nữ sắc mặt đen thui này, ngoài nốt ruồi thật to bên khóe môi, diện mạo hết sức bình thường, nàng không biết bà ta mà?

“Ta là Dật Dương, không nhận ra sao?” Bà mai cười một tiếng, đúng là giọng nói thanh u mà nàng quen thuộc.

“A, làm sao người ăn mặc như vậy?” Hạ Vân Hi vui mừng, sau đó càng nhìn càng cảm thấy buồn cười, không nhận được cười hì hì một tiếng.

Về mặt Tiêu Dật Dương oán trách nhìn nàng: “Ta hy sinh hình tượng biến thành như vậy, nàng lại cười ta, thật không có lương tâm!”

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Nàng vội vã che miệng, nhưng khóe mắt khẽ nhếch vẫn để lộ ý cười.

Tiêu Dật Dương trợn mắt liếc nàng một cái, chỉ là nhìn thấy nụ cười đã lâu không thấy của nàng, cảm thấy rất vui mừng.

“Được rồi, Vân Hi! Tất cả đều đã bố trí thỏa đáng, sau đó nàng cứ nhìn ánh mắt ta mà hành động!” Thần sắc hấn trở nên nghiêm túc nặng nề.

“Vậy Dật Phong đâu?” Nàng vội vã hỏi, người trong lòng một ngày chưa được cứu, lòng nàng trước sau không an bình được.

“Yên tâm, huynh ấy sẽ rất nhanh gặp nàng!” Tiêu Dật Dương cười trấn an.

Lúc này Hạ Vân Hi mới thở phào nhẹ nhõm, nụ cười tràn ra bên môi, rung động đẹp mắt, khiến nàng càng thêm diễm lệ động lòng người, làm Tiêu Dật Dương nhìn đến tâm hồn lay động một hồi.

Không nhận được, hấn tiến lên khẽ nắm tay nàng, dịu dàng nói: “Đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ bình an trở lại thiên triều!”

“Ừ!” Hạ Vân Hi nặng nề gật đầu, cũng nắm lại tay hấn.

128. Chương 129: Chạy Ra Khỏi Phủ Quốc Sư

Đại sảnh phủ quốc sư tiếng đàn sáo không ngừng, tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, tân nương tử đi theo Tiêu Dật Dương giả làm hỉ nương tiến vào đại sảnh. Dù tầm mắt bị che bên dưới hỉ khăn, nàng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nhìn nàng bốn phía, đặc biệt là ánh mắt lạnh băng tràn đầy xâm lược, trong lòng Hạ

Vân Hi tự nhiên cảm thấy chán ghét, nhin thêm chút nữa là tốt rồi, rất nhanh, nàng sẽ có thể rời khỏi nơi thị phi này.

Bắc Thần Hoàng rảo bước tiến đến, kéo tay tân nương đi tới chủ vị, hành lễ với Tê Thu vương

Kế tiếp là lễ nghi, tiến hành theo sự chỉ đạo của người chủ trì, lạy cao đường, bái thiên địa, phu thê giao bái vân.vân...

Các tân khách bên trong phòng ca tụng lẫn nhau, rượu vào lời ra đan xen không ngắt, tiếng nói chuyện liên miên, các thị nữ cùng nô bộc bưng thức ăn đến chong cả mặt.

Thật vất vả những lễ tiết rườm rà mới kết thúc, một tiếng ‘đưa vào động phòng’, hỉ nương liền đỡ Hạ Vân Hi, đi vào phòng trong.

Bỗng nhiên, vô số mũi tên từ trên mái hiên tiền viện bắn tới, lao thẳng về phía Bắc Thần Hoàng. Đáy mắt hần chợt lóe tinh quang, thân mình né tránh như quỷ mị, lại thâm vận chân khí, hất tên bay ngược trở lại.

Thị vệ thấy thế, rớt rít lấy vũ khí ra, chuẩn bị nghênh chiến, nhưng lại đột nhiên kêu to lên: “Không tốt, làm sao ta cảm thấy cả người vô lực, không đứng lên nổi.”

“Ta cũng vậy, toàn thân cạn sạch sức lực.” “Đầu của ta thật choáng váng.....”

Nhất thời, hơn phân nửa thị vệ như sinh bệnh nặng, không cách nào đứng thẳng, ngã ngòai hoặc nằm rạp đất.

Các tân khách khác càng vô lực mềm nhũn, đầu choáng mắt hoa, có người đã gục xuống bàn, không thể động đậy.

Sắc mặt Bắc Thần Hoàng vô cùng khó coi, chân khí toàn thân xao động, hai tay vung lên như cuồng phong nổi giận, cung thủ trên mái hiên đứng không vững, toàn bộ ngã xuống.

Đúng lúc này, hai mươi binh lính mặc giáp từ trên phóng xuống, vung đao kiếm liều chết đi vào, giao chiến cùng thị vệ phủ quốc sư, cảnh tượng hỗn loạn rối bời.

Tiêu Dật Dương đã sớm kéo Hạ Vân Hi qua bảo vệ nàng sau lưng, tuốt kiếm giao chiến với kẻ địch. Tê Thu vương thì bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ đến ngẩn ra, cuống quýt tìm chỗ trốn.

Chưởng pháp của Bắc Thần Hoàng mới lạ khó lường, thiên biến vạn hóa, hơn nữa chưởng phong mãnh liệt, quân Sở gia mặc dù có giáp hộ thân nhưng cũng không ngăn cản được chưởng kinh như cuồng phong sóng dữ kia, công lực sâu còn có thể chống đỡ, công lực yếu đã không chịu nổi ngã xuống.

Ở bên kia, Tiêu Dật Phong đã phá ngục mà ra, cùng Sở Hạo Thần trong ứng ngoài hợp, phá vòng vây, chạy thẳng tới sảnh yến tiệc.

“Vân Hi! Vân Hi.” Hần vừa huy kiếm chém giết Cẩm y vệ, vừa lo lắng hô to. “Nàng đang ở đâu?”

A! Là Dật Phong! Hạ Vân Hi cực kỳ vui mừng, vội vàng đáp: “Dật Phong! Ở đây, ta ở đây!”

Tiêu Dật Phong mừng rỡ, nhảy một cái tới bên cạnh nàng, vòng tay ôm lấy nàng, chặt đến không thể chặt hơn. “Vân Hi! Nàng thật sự không sao, thật tốt quá. Thật tốt quá!”

Lần nữa ôm thân thể mềm mại của nàng, tâm tình thấp thỏm lo âu rốt cuộc hạ xuống.

“Dật Phong, ta rốt cuộc có thể nhìn thấy chàng, rốt cuộc có thể nhìn thấy chàng!” Hạ Vân Hi cũng ôm cổ hần thật chặt, trong vui mừng mang theo đau xót, ngọt ngào lại khổ sở, còn có vô số tưởng niệm... ..

Tiêu Dật Phong thỏa mãn ôm nữ tử mình yêu, trong lòng vui sướng kích động khó có thể hình dung.

Trong lúc bọn họ đang toàn tâm toàn ý ôm nhau, một đôi mắt oán hận chăm chú nhìn vào họ, nhưng chỉ trong nháy mắt thôi, vì vậy bọn họ không hề hay biết, vẫn đắm chìm trong niềm vui đoàn tụ.

Lúc này Sở Hạo Thần đi tới làm phiên, nói: “Dật Phong, người mang Hạ cô nương đi trước, ta cùng Tứ hoàng tử đi sau!”

Tiêu Dật Phong nhìn cảnh tượng hỗn loạn, gật đầu một cái. “Vây các người cẩn thận!” Nói xong, kéo Hạ Vân Hi, thi triển khinh công bỏ chạy.

Không biết chạy bao lâu, cho đến khi không nghe được tiếng bước chân sau lưng nữa, bọn họ mới ngừng lại.

Đây là một khu rừng rậm khá trống trải, sau khi Tiêu Dật Phong dừng lại lập tức kéo Hạ Vân Hi qua, cẩn thận kiểm tra thân thể của nàng, hỏi nàng có bị thương nơi nào không. Nàng lắc đầu cười khẽ, tựa vào ngực hắn, hơi thở có phần hỗn loạn, hai má đỏ bừng.

“Vân Hi, nàng không phải thoải mái sao?” Tiêu Dật Phong lo lắng nhìn nàng.

“Không có... .. Chuyện này, ta còn chịu được.....” Tuy nói như vậy, nhưng nàng lại thở gấp hơn, mồ hôi hột tuôn ra trên trán. “Đi nhanh đi, ta sợ Bắc Thần Hoàng đuổi theo!”

“Nàng thật sự không sao chứ?” Hắn vội vàng vỗ vỗ lưng nàng, giúp nàng thuận khí.

“Yên tâm đi, ta không có yếu ớt như vậy!” Mặc dù võ công bị phế, nhưng không có nghĩa là nàng yếu đuối.

“Được, vậy chúng ta đi thôi!” Hiện tại quan trọng nhất là đưa Vân Hi tới nơi an toàn, nếu không hắn không thể thật sự yên tâm.

Đang lúc bọn họ định bước đi, bầu trời đột nhiên giăng đầy mây đen, sương mù tràn ngập, tiếp theo cuồng phong gào thét, đá vụn chung quanh cũng kịch liệt xoay tròn, lao thẳng về phía bọn họ, đánh vào trên mặt, đau đớn như bị dao cắt.

Tiêu Dật Phong quyết định thật nhanh, ôm Hạ Vân Hi vào ngực, vung áo choàng, che cuồng phong đá vụn cho nàng.

“Làm sao đột nhiên có gió lớn như vậy chứ?” Hạ Vân Hi núp trong ngực hắn, trong lòng thấp thỏm không yên.

“Không tốt, đây là trận thuật của Bắc Thần Hoàng, đi mau!” Tiêu Dật Phong vội vàng ôm chặt nàng, bước nhanh hơn.

Bão cát càng lúc càng lớn, mặt trời đầy trời, cát bụi từng mảng từng mảng lớn đánh tới, bao bọn họ trong sương mù dày đặc, không thấy rõ cảnh vật bốn phía.

Bỗng nhiên, hơn mười đồng tử bạch y bỗng nhiên xuất hiện, rút kiếm lao thẳng đến. Tiêu Dật Phong đem Vân Hi bảo hộ ở phía sau, rút kiếm, đón nhận thế công của bọn họ.

Các đồng tử thoát ẩn thoát hiện, hơn nữa kiếm chiêu phối hợp hết sức ăn ý, dồn dập không tưởng, hơn nữa cát bụi tầng tầng lớp lớp, khiến Tiêu Dật Phong chiến đấu đến có phần cổ sức, không cẩn thận bị thương vài chỗ.

“Dật Phong!”

Hạ Vân Hi nhìn thấy run rẩy sợ hãi, không chút nghĩ ngợi xông lên trước, nhưng lúc này, dưới chân đột nhiên chìm xuống, nàng hét lên một tiếng, hai chân lún vào trong cát.

“Vân Hi!” Tiêu Dật Phong nghe tiếng nàng thét mà hoảng sợ, vội quay đầu lại, hắn thấy một màn tim muốn ngừng đập, sợ hãi rống to: “Vân Hi ——”

“Dật Phong, mau cứu ta..... Dật Phong.....” Nàng giùng giàng giãy dụa lại càng lún sâu, cát tràn đến thắt lưng, phủ lên ngực nàng.

Tiêu Dật Phong vừa vội vừa sợ lại vừa giận, xuất động chân khí toàn thân, bảo kiếm múa ra một đạo bạch quang, bốn phương tám hướng đều là mũi kiếm, sát khí bén nhọn, kiếm khí tung hoành, các đồng tử đồng loạt ngã xuống đất một cách kì quái, lại ‘vụt’ biến mất không thấy gì nữa.

Hắn không quản nhiều được như vậy, vội vàng chạy đến chỗ Hạ Vân Hi, vươn tay, nắm chặt tay đang ra sức vùng vẫy của nàng, dùng sức lôi nàng ra khỏi cát lún.

“Dật Phong!” Nàng chưa hoàn hồn nhào vào ngực hắn, hù chết nàng, mới vừa rồi thật sợ là mình chết chắc!

“Không sao, đừng sợ! Ta sẽ bảo vệ nàng!” Tiêu Dật Phong ôm chặt nàng trong ngực, dịu dàng an ủi.

129. Chương 130: Trận Pháp Kỳ Quái

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, hai người quay đầu nhìn lại, là Quân Sở gia mang theo khói bụi đến, đi theo là Tiêu Dật Dương, còn có kim bài tam tướng.

“A, là Sở vương gia bọn họ!” Hạ Vân Hi vui mừng kêu lên. Có nhiều người ở đây như vậy, nhất định bọn họ có thể đánh bại Bắc Thần Hoàng!

“Dật Phong, các người không sao chứ?” Sở Hạo Thần dẫn đầu chạy tới, quan tâm hỏi.

Tiêu Dật Phong lắc đầu một cái, nhìn chung quanh một chút, mi tâm nhíu chặt. “Trận pháp của Bắc Thần Hoàng thật là lợi hại, xem ra là hẳn muốn đưa chúng ta đến nơi này, sau đó một kích đánh tan.”

“Ha ha ha” không trung đột nhiên truyền đến một trận cười đắc ý thật lớn, sau đó ‘oanh’ một tiếng, mấy cây cờ hồn bạch sắc tự nhiên hiện ra, bao vây bọn họ lại, tiếng rên rĩ “ù ù” bên tai không dứt, giống như đã quấy đau đớn kêu khóc từ âm phủ.

“Mọi người cẩn thận!” Tiêu Dật Phong hét to, trông mắt đen sắc bén cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía, vùng kiếm để trước ngực.

Hạ Vân Hi có chút sợ tựa vào bên cạnh hắn, lo âu nhìn tình huống trước mắt, càng sợ mình sẽ trở thành gánh nặng.

Quân Sở gia cùng Tiêu Dật Dương, tam tướng cũng rời rít cầm vũ khí, tập trung tinh thần ứng chiến.

Bỗng nhiên, mấy chục loại tiếng rên rĩ càng ngày càng lớn, kêu vang rung trời, tiếng gào khóc thảm thiết từ bốn phương tám hướng đánh tới, chột trái chột phải, chột trước chột sau, bén nhọn phải như ma âm xuyên vào đầu, đủ để khiến người ta thần kinh thác loạn muốn nổi điên.

Quân Sở gia vội vàng bịt lỗ tai, liều mạng thở ra để trấn định tâm thần. Tiêu Dật Phong, Tiêu Dật Dương cùng tam tướng đều là người có nội công thâm hậu, vì vậy không chút cử động. Tệ nhất là Hạ Vân Hi, hiện tại nàng không có nội lực, chỉ là một nữ tử yếu đuối, tiếng quỷ kêu làm rối loạn tinh thần nàng, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn thống khổ vạn vạn.

“Vân Hi!” “Hạ cô nương”

Đám người Tiêu Dật Phong thấy thế, vội vàng đi tới bên người nàng, cùng nhau truyền nội lực cho nàng, miễn cưỡng bảo vệ tinh thần của nàng.

Không biết qua bao lâu, tiếng quỷ kêu rốt cuộc dừng lại, Quân Sở gia thở mạnh một hơi, như vừa đánh xong một trận đại chiến, cả người mệt mỏi không thôi.

Hạ Vân Hi không ngừng thở hổn hển, mặt đỏ bừng dọa người như sinh bệnh nặng.

Tiêu Dật Phong ôm nàng chặt hơn, tình cảm quan tâm thương tiếc không lời nào có thể tả được. “Thế nào, rất khó chịu sao? Có nặng lắm không?”

“Không có.... .. Ta không sao.... .. Không cần lo lắng!” Nàng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Đang nói, cảnh sắc trước mắt lại biến đổi, khí đen tràn ngập, mười tên áo đen mặt xanh nanh vàng quỷ quái bỗng nhiên xuất hiện, cầm Tam Xoa Kích trong tay, đánh về phía bọn họ.

Kiểm pháp của Tiêu Dật Phong giống với Tiêu Dật Dương, song kiếm hợp bích, kiếm quang bén nhọn, lấy phương thức Thái Sơn áp đỉnh, hung hăng đâm tới Thập Quỷ.

“Rầm!”

Sau khi Thập Quỷ biến mất, lập tức lại tụ lại lần nữa, hiện thân, khí thế hung ác hùng hực, lực lượng tựa hồ còn cao hơn một bậc, lại đánh ngang tay với bọn họ.

“Những quý kia dường như rất lợi hại, ” Hạ Vân Hi lo lắng trùng trùng. “Chúng ta ứng phó với những nhân vật nhỏ này đã cố hết sức như vậy, nếu như Bắc Thần Hoàng xuất hiện, chúng ta còn có thể có phần thắng sao?”

Sở Hạo Thần nhìn chung quanh, lẩm bẩm: “Nếu như có thể tìm ra mắt trận là tốt rồi, nói không chừng có thể đánh bại hắn.”

“Nhưng là chúng ta đều không biết trận thuật, làm sao có thể tìm được?”

“Này.....” Sở Hạo Thần trầm ngâm một lúc, đột nhiên mắt sáng lên, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, vội nói: “Đúng rồi, Hạ cô nương, trước khi bốn vương xuất phát, hoàng hậu từng giao cho ta một vật, muốn ta chuyển giao cho người.”

“Cái gì?” Hạ Vân Hi nghi ngờ.

Sở Hạo Thần liền móc ra một hộp gấm từ trong ngực, đưa cho nàng: “Hoàng hậu nương nương nói, nếu như chúng ta gặp phải nguy hiểm thì đưa thứ này cho người đeo, có lẽ có cơ hội chuyển nguy thành an.”

“Thần kỳ như vậy?”

Hạ Vân Hi cực kỳ kinh ngạc, không khỏi mở ra nhìn —— một cái vòng tay óng ánh trong suốt, phiếm kim quang màu tím nằm trong vải tơ tằm mềm mại, làm nàng càng thêm kinh ngạc phải trợn to hai mắt.

Vòng tay tử kim?

Đây không phải là vòng tay nàng đánh mất sau khi xuyên qua sao? Thế sao.... .. Sao lại ở trong tay Hoàng hậu? Hay là vật giống nhau, đó cũng không phải là vòng tay tử kim của nàng?

Nhưng là, vòng tay này thì làm sao giúp nàng chuyển nguy thành an?

“Hạ cô nương, sao vậy?” Sở Hạo Thần thấy thần sắc nàng kỳ quái, không khỏi khó hiểu hỏi.

Hạ Vân Hi đang muốn đáp, một bóng trắng phi thân tới, rơi thẳng xuống cờ hồn.

Bắc Thần Hoàng một thân áo choàng tuyết trắng trên châu hoa lệ, cao cao tại thượng đưa mắt nhìn bọn họ, cười lạnh nói: “Quân Sở gia cũng tới chịu chết à?! Tốt lắm, để bốn tọa đưa toàn bộ các người xuống địa ngục đi!”

Sắc mặt Tiêu Dật Phong như sương lạnh, ánh mắt sắc bén phần hận như tên nhọn uy hiếp thẳng vào hắn. “Bắc Thần Hoàng, người dùng thứ phép thuật này giết phụ hoàng ta, lại làm ta chịu hết sỉ nhục, hôm nay ta tính toán rõ ràng với người!”

“Không sai, Bắc Thần, chịu chết đi!” Kiếm trong tay Tiêu Dật Dương chỉ thẳng vào hắn, đôi mắt ôn hòa lúc trước giờ chỉ còn lạnh lùng.

“Muốn giết ta, phải xem xem các người có bản lĩnh này hay không?”

Nói xong hắn nhảy lên, song chưởng đồng thời đánh ra, như đất bằng nổi cuồng phong, quét thẳng về phía bọn họ.

Tiêu Dật Phong cùng Tiêu Dật Dương song kiếm kết hợp, phối hợp với Sở Hạo Thần tạo thành một lưới kiếm, kiếm khí đại thịnh, xuyên thẳng nhân tâm, không bao lâu, Tề Diệp Lỗi cùng Lục Phi Vũ cũng rút kiếm gia nhập cuộc chiến.

Trong khoảng thời gian ngắn, đao quang, kiếm ảnh, hàn quang hiện lên khắp nơi.

Quân Sở gia cảm trường thương, vây giết Thập Quý, Lý Trạch Dương rút kiếm đứng trước người Hạ Vân Hi, bảo vệ cho nàng.

Thân hình Bắc Thần Hoàng bay như hồn ảo, thoát ẩn thoát hiện trong lưới kiếm đầy kiếm quang, chưởng kinh như sóng, bén nhọn mười phần. Năm người Tiêu Dật Phong không dám khinh thường, xuất ra mười thành công lực. Nhất thời, chẳng những chưởng ảnh của Bắc Thần Hoàng trùng điệp, bóng người cũng trùng điệp, bóng dáng giống như trùm xuống từ bốn phương tám hướng, cơ hồ làm bọn họ không cách nào né tránh.

“Ôi trời ơi!!, tên kia làm sao lợi hại như vậy?” Lý Trạch Dương thấy phải chắt lưỡi hít hà, năm người bọn họ liên thủ, chẳng những không chiếm được thượng phong, lại còn dần vào thế hạ phong.

Hạ Vân Hi thấy thế càng thêm kinh hãi, chẳng lẽ thật sự không đối phó được Bắc Thần Hoàng sao? Không, nhất định sẽ có biện pháp... .. Tầm mắt không nhìn được dời về phía vòng tay tử kim trên tay.

Vật này thật sự có chỗ dùng sao? Chỉ là, nếu như nó là vòng tay tử kim trong lời nói, nếu có thể xuyên qua thời không, vậy cũng nên có sức mạnh không thể tưởng tượng nổi mới đúng..... Nhưng là, vậy thì nên sử dụng như thế nào đây?

Nàng suy nghĩ một chút, quyết định đeo lên, nhắc tới cũng thật là trùng hợp, cái vòng tay này giống như là được làm cho nàng, mỗi lần đeo lên, đều có một loại cảm giác kỳ lạ, hồi thức nàng nên mang nó.

Bỗng nhiên, chuyện kỳ quái xảy ra, vòng tay tử kim mới vừa đeo lên cổ tay của nàng, Hạ Vân Hi đột nhiên cảm thấy một mảng ánh sáng trước mắt, trong lòng dường như có một loại chỉ dẫn, làm nàng nhìn về phía những lá cờ hồn bạch sắc kia, lại phát hiện trong những lá cờ, hợp lại với nhau thành một thứ ánh sáng ẩn hiện, hơn nữa những thứ ánh sáng này, toàn bộ vây quanh Bắc Thần Hoàng.....

“Nếu như có thể tìm được mất trận là tốt rồi, nhất định có thể đánh bại hắn!”

Trong lúc bất chợt, nàng nhớ lại lời nói vừa rồi của Sở Hạo Thần, trong lòng tựa hồ có chút hiểu ra. Xem ra cái vòng tay này thật sự có chút năng lượng, nhưng làm sao mới có thể phá trận pháp đây?

130. Chương 131: Vòng Tay Tử Kim Đại Phá Tà Linh Trận

Sở Hạo Thần bị cuồng phong ép loạn choạng mấy bước, cảm kiếm xuống đất mới miễn cưỡng đứng vững; Tề lục nhị tướng võ công kém hơn nên không chịu nổi té quỵ dưới đất.

Cười nhạt “Ha ha” một tiếng như Tu La địa ngục, ánh mắt như hàn băng của Bắc Thần Hoàng như lưỡi dao sắc bén quét thẳng về phía bọn họ. “Người của Thiên triều, hôm nay chính là ngày chết của các người, chịu chết đi!”

Nói xong, song chưởng sáng lên ánh sáng màu lục, hắc lảo lảo câu chú gì đó khiến không khí chung quanh không ngừng áp xuống, áp lực trầm trọng đè nén trên cơ thể như một tầng xiềng xích.

Động tác quân Sở gia nhất thời chậm lại, kiếm chiêu trở nên nặng nề, mà Thập Quỷ đang từng bước tiến tới gần, sát chiêu bén nhọn, không bao lâu sau đã có nhiều binh tướng trọng thương ngã xuống đất.

Kiếm chiêu của năm người Tiêu Dật Phong cũng không có cách nào vận dụng tự nhiên, hung hiểm mấy lần.

Hạ Vân Hi gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, đã thử qua rất nhiều phương pháp mà vòng tay vẫn không có chút động tĩnh nào, thấy mọi người sắp không chống đỡ được thì nàng càng tuyệt vọng hơn..... Chẳng lẽ hôm nay bọn họ thật sự phải bỏ mạng tại đây?

Bịch một tiếng, một binh tướng ngã xuống trước mặt nàng, máu tươi phun thẳng lên người nàng, Hạ Vân Hi sợ hết hồn, vội ngồi xuống hỏi: “Người làm sao vậy, không sao chứ?”

“Yên tâm, hắn chỉ bị ngất thôi!” Lý Trạch Dương đỡ binh tướng dậy, thăm dò hơi thở của hắn một chút, trấn an nói.

Hạ Vân Hi thở phào một cái, khéo mắt vô tình liếc về vết máu trên vòng tay thì ngẩn ra... .. Một màn xuyên qua trước đây hiện lên trong đầu, làm hai mắt nàng đột nhiên sáng lên.

Đúng rồi, máu! Lúc đó nàng vô tình làm cổ tay bị thương, máu dính lên vòng tay tử kim nên nàng mới xuyên qua thời không, bây giờ nếu nàng cũng làm như vậy, không chừng có thể dẫn phát ra năng lượng của vòng tay.

Nghĩ xong, nàng lập tức nói: “Lý đại ca, mau đâm muội một nhát!”

“Tại sao?” Lý Trạch Dương ngẩn ngơ, hoài nghi mình nghe lầm.

“Đừng hỏi, nếu muốn cứu mọi người thì mau làm theo lời muội, mau lên!” Hạ Vân Hi thúc giục, phức tạp như vậy muốn nàng giải thích thế nào?

“Này.....” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Lý Trạch Dương ngập ngừng một chút, cuối cùng gật đầu một cái. “Được, mặc dù ta không hiểu rõ, nhưng ta tin muội!”

“Đến đây đi!” Hạ Vân Hi giơ tay phải mang vòng tay tử kim về phía hắn,

“Nha đầu, chịu đựng!”

Lý Trạch Dương nói xong, đành phải vùng kiếm lên, trên cổ tay nàng có thêm một vết kiếm thật sâu, đau đớn làm nàng nhúu chặt mày.

Trong nháy mắt, máu tươi chậm rãi chảy ra nhiễm đỏ thủ trạc, tỏa ra hồng quang quỷ dị. Làm người ta không thể tưởng tượng nổi là hồng quang lại càng lúc càng lớn, chỉ chốc lát sau đã chọc thủng khí đen tràn ngập bầu trời, cảnh vật bốn phía dần dần sáng lên.

Đang lúc mọi người kinh ngạc, Thập Quỷ đột nhiên rời rít kêu thảm thiết, ngã xuống đất giãy giụa, cuối cùng tự bạo âm một tiếng, tan biến trong không khí.

Bắc Thần Hoàng biến sắc, cảm thấy trong ngực một trận cuộn cuộn, không nhịn được phun ra một búng máu.

Tiêu Dật Phong tận dụng thời cơ vùng kiếm lên, nhanh như sét đánh tới Bắc Thần Hoàng. Tiêu Dật Dương cùng Sở Hạo Thần sau khi điều khí cũng vùng kiếm tiến lên.

Bắc Thần Hoàng ngưng tụ chân khí lần nữa, bóng dáng thoát ẩn thoát hiện, lại hư không biến mất không thấy tăm hơi, làm một kiếm của năm người Tiêu Dật Phong chém vào không khí. Sau một khắc hắn lại lặng lẽ xuất hiện, song chưởng tung ra bức bọn họ loạn choạng mấy bước mới đứng vững.

Quân Sở gia giải quyết xong Thập Quỷ, liền cùng nhau giơ trường thương lên, liên hợp với đám người Tiêu Dật Phong đánh Bắc Thần.

Bắc Thần Hoàng lạnh lùng cười một tiếng, giơ tay lên, Thực Nhân Hoa bay múa đầy trời, mùi hoa quỷ dị tràn khắp, như gió lốc đánh thẳng vào.

“Các huynh đệ, tung lưới!”

Sở Hạo Thần ra lệnh một tiếng, Quân Sở gia lập tức hiểu ý, cầm lên tấm lưới lớn đã sớm chuẩn bị xong, sau đó đốt dầu hỏa mang theo bên người, thế lửa nhanh chóng tràn ra cả lưới lớn, bọn họ lại ném đi, hủy hoại toàn bộ Thực Nhân Hoa.

Hơi thở băng giá ngày càng đậm trong đáy mắt Bắc Thần Hoàng, tức giận xuất chiêu về phía bọn họ, chợt tiến chợt lui, bóng dáng trùng điệp, chưởng ảnh trùng điệp; huynh đệ Tiêu gia hợp lực nghiêng chiến, kiếm quang quanh thân xoay tròn cực nhanh, đầu đầu cũng có bóng kiếm.

Cùng lúc đó, Hạ Vân Hi thấy vòng tay tử kim chẳng những xóa tan bóng tối mà còn tiêu diệt Thập Quỷ, không khỏi mừng rỡ. Nhưng bây giờ quan trọng nhất là tìm được mắt trận.

Khi nàng đang cố gắng suy nghĩ thì một giọng nói nhỏ như muỗi kêu vang lên bên tai——“Vân Hi, vòng tay kim trên tay nàng là linh vật của hộ quốc Thiên nữ, nàng chỉ cần tâm linh cảm ứng với nó là có thể tìm được phương pháp phá trận.”

Dật Phong? Hạ Vân Hi thoáng sửng sốt, nhìn hai bên nhưng không thấy bóng dáng hắn đâu, vậy.....

“Là ta dùng truyền âm nhập mật nói chuyện với nàng!”

Giọng nói của Tiêu Dật Phong lại truyền đến lần nữa, lần này nàng đã hiểu, đã từng xem qua môn công phu này trong sách, không nghĩ tới trên thực tế cũng có truyền âm công lợi hại như vậy.

Càng làm nàng ngạc nhiên hơn là vòng tay này là của hộ quốc Thiên nữ, không trách được nó lợi hại như vậy, nhưng tại sao nó lại xuất hiện ở thế kỷ hai mươi một đây?

Không nghĩ nữa, hiện tại quan trọng nhất là phá trận cứu mọi người.

Vì vậy nàng nhắm mắt lại, tâm không tạp niệm, tiến hành trao đổi tâm linh với vòng tay tử kim. Không bao lâu, vòng tay chậm rãi lắng lại, Hạ Vân Hi cảm thấy trong cơ thể tựa hồ có vật gì đó đang chạy toán loạn, vô cùng khó chịu, mười đầu ngón tay toát ra các tia sáng nhỏ, tạo thành mũi tên nhọn, quét về phía cờ hồn màu trắng ——

Sau một khắc, tinh quang ở trước mặt chúng nổ tung, làm cho tất cả các luồng khí bị phản lại. Trận pháp bị hủy hoàn toàn.

“A.” Bắc Thần Hoàng rên lên một tiếng, lực phủ ngũ tạng quay cuồng kịch liệt, máu tươi lại phun ra, hắc đờ ngực thật chặt, trong con ngươi nổi lên tia sáng xanh yêu quý, thẳng tắp bắn về bóng dáng xinh xắn phía trước——

Hạ Dịch Ly, người sao cứ đối nghịch với ta? Kiếp trước như thế, kiếp này cũng vậy, chẳng lẽ chúng ta nhất định chỉ có thể làm kẻ thù?

“Bắc Thần Hoàng, người tội ác tày trời, chịu chết đi!” Năm thanh kiếm đồng thời đâm tới như lưu quang thiểm điện, kiếm khí cuộn cuộn như phá vân mà đến.

Bắc Thần Hoàng tổn thương nguyên khí nặng nề, bị bức phải liên tục lui về phía sau, tránh đông tránh tây.

Hắn sinh hận khí, không cam lòng bị những người bình thường này đánh bại, lại càng không cho phép mình bại bởi Hạ Dịch Ly lần nữa..... Mắt xanh yêu quý đột nhiên co rụt lại, hắn đột nhiên phóng người về phía Hạ Vân Hi.

“Vân Hi!”

“Hạ cô nương!”

Mấy tiếng kêu đồng thời vang lên, Hạ Vân Hi quay đầu, hoảng sợ khi thấy bóng dáng cao lớn bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt mình, sắc mặt âm trầm giống như ma quỷ đi ra từ địa ngục!

“Hạ Dịch Ly, cho dù ta chết, cũng phải kéo người cùng xuống địa ngục!” Nói xong, song chưởng ngưng tụ lực quang, túm lấy nàng.

Hạ Vân Hi kinh hãi, không chút nghĩ ngợi liền giơ tay lên, vòng tử kim trong tay bắn ra hào quang vạn trượng, chạm vào lực quang, giằng co không chút yếu thế, trong giây lát, linh lực của vòng tay tử kim đột nhiên khuếch tán, chẳng những hoàn toàn xua tan tà khí lực sắc mà còn đánh bay Bắc Thần Hoàng văng xuống vực sâu vạn trượng.

131. Chương 132: Kiếp Sau Tình Ý Mặn Nồng

Quân Sở gia thấy kinh địch đã trừ, hoan hô rầm trời. Năm người Tiêu Dật Phong cũng thở phào, mỉm cười nhẹ nhõm.

Sắc mặt Hạ Vân Hi lại tái nhợt dị thường, chỉ cảm thấy kiệt sức, lão đảo muốn ngã, suýt nữa đã ngã nhào, may nhờ Lý Trạch Dương đưa tay đỡ. “Vân Hi muội tử, làm sao vậy?”

Lúc này Tiêu Dật Phong đã chạy tới ôm nàng vào lòng. “Vân Hi, nàng không sao chứ? Có bị thương không?” Vừa nói vừa nhìn từ trên xuống dưới.

“Dật Phong... ..” Hạ Vân Hi vô lực ôm chặt eo hắn, trước mắt tối sầm, đầu óc ngày càng choáng váng, cuối cùng không chịu nổi ngất đi.

Trong mơ hồ chỉ nghe được tiếng gọi lo lắng.

Bởi vì Hạ Vân Hi hôn mê nên không thể lập tức về Thiên triều, Tiêu Dật Phong quyết định để Sở Hạo Thần mang theo quân Sở gia, hồi kinh bẩm báo tình huống, liên lạc với Trương ngự y để chứng tỏ chuyện Vân Hi hành thích vua là trong sạch. Sau đó phân phó Tiêu Dật Dương cùng kim bài tam tướng đến gặp Tê Thu vương nói rõ sự tình, tránh sẽ làm tổn thương hòa khí hai nước.

Trong khách điểm Túy Hương, Tiêu Dật Phong bao toàn bộ sương phòng khách quý, có đình viện độc lập, để Hạ Vân Hi có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Lúc này đại phu đang bắt mạch cho Hạ Vân Hi, hần ngồi ở mép giường, khăn trương chờ đợi.

“Công tử, vị cô nương này vì thân thể suy yếu nên nhiễm phong hàn, chỉ cần uống thuốc, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không có chuyện gì.” Thật lâu, lão đại phu mới chẩn bệnh xong, đứng dậy hồi bẩm.

“Được, vậy người nhanh đi kê đơn đi!” Tiêu Dật Phong vừa nói vừa móc một thỏi vàng mười hai lạng từ trong lòng ra, đưa cho hần.

“Đa tạ công tử! Đa tạ công tử!” Hai mắt lão đại phu sáng lên, cười ha hả nhận hoàng kim, lui xuống.

Tiêu Dật Phong trở lại giường, đau lòng ngưng mắt nhìn dung nhan không có chút huyết sắc của nàng, trong mắt đều là ngàn vạn nhu tình.

“Dật Phong... ..” Hạ Vân Hi nhẹ nhàng giật giật, nói mê.

“Ta ở đây, nàng yên tâm ngủ đi!” Hần gạt tóc trên trán nàng, dịu dàng nói nhỏ bên tai nàng.

“Ừm.....” lông mày của nàng nhíu chặt, tựa hồ ngủ vô cùng không yên ổn.

“Không thoải mái sao?” Hần dịu dàng khẽ vuốt ve mặt nàng, muốn giảm bớt nỗi thống khổ của nàng.

Có nhu tình của Tiêu Dật Phong xoa dịu, Hạ Vân Hi yên ổn ngủ thiếp đi.

Ban đêm, nàng lại gặp ác mộng liên tiếp.

Đây là nơi nào, tại sao tối như vậy? Không có người, mặt đất lại ướt sũng, hơn nữa bốn phía đều là hố sâu? Ta sao lại ở đây, Dật Phong, Dật Phong chàng ở đâu, sao không đến tìm ta? Đừng bỏ lại mình ta ở đây, ta sợ! Hoàng hậu nương nương, Dật Dương, mọi người không để ý đến ta sao?

Lạnh quá, đói quá, trên người như bị lửa đốt, đau quá! Đó là ánh sáng gì, lực sắc yếu ớt, dã thú sao, hay là Quỷ Hồn, hơn nữa đang tiến tới gần ta ——

“Hạ Dịch Ly, ta sẽ không buông tha ngươi! Ngươi vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi tay ta, vĩnh viễn!”

Không, đừng dây dưa ta nữa, ta không phải Hạ Dịch Ly, ta không phải! Bắc Thần Hoàng! Tại sao chàng còn chưa tới? Dật Phong, Dật Phong, mau tới cứu ta, Dật Phong.....

“Vân Hi! Vân Hi! Không có chuyện gì, ta ở đây, đừng sợ.... ..”

Hạ Vân Hi hốt hoảng mở mắt, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng áo, Tiêu Dật Phong đang tựa bên người nàng, nhẹ nhàng giữ bả vai của nàng, đuôi mày, đáy mắt đều lộ vẻ quan tâm.

“Dật Phong?... .. Ta rất sợ!” Nàng nhào vào ngực hần, mấy ngày liên tiếp sợ hãi khăn trương đè nén, giờ khắc này bộc phát khiến nàng không chịu nổi khóc lớn tiếng.

“Không có chuyện gì, nàng gặp ác mộng mà thôi! Chúng ta đã an toàn, Bắc Thần Hoàng không thể tổn thương nàng được nữa!” Tiêu Dật Phong thương tiếc ôm chặt nàng, một tay cầm khăn ướt bên gối, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán nàng.

Đúng, là mộng, chỉ là mộng mà thôi! Không có hắc ám, không phải sợ hãi, bởi vì có Dật Phong ở đây, cái gì nàng cũng không sợ! Đôi mắt sáng ngời của Hạ Vân Hi lấp lánh tia sáng, nàng ngừng khóc, bên môi hiện lên nụ cười hạnh phúc.

“Dật Phong, ta yêu chàng!” Cho dù từng bị hần hiểu lầm, nhưng khi hần không màng nguy hiểm cứu nàng thì tất cả đều tan thành mây khói.

Quá khứ hãy để cho nó qua đi, sau khi trải qua sống chết, nàng chỉ muốn quý trọng hạnh phúc trước mắt.

“Vân Hi, ta thề, từ nay về sau, ta sẽ không để cho nàng chịu bất kỳ uất ức nào nữa!” Tiêu Dật Phong cúi đầu xuống, thâm tình ngưng mắt nhìn nàng, trong mắt có ánh sáng cùng trĩu mến.

“Ta tin tưởng chàng!” Hạ Vân Hi cười mà rơm nước mắt, thỏa mãn dựa vào khuôn ngực ấm áp của hắn.

“Đúng rồi, nàng còn không thoải mái chỗ nào?” Hắn dịu dàng vuốt khuôn mặt vẫn có chút tái nhợt của nàng.

“Tốt hơn nhiều.” Nàng mỉm cười nắm tay hắn, sau đó dường như nhớ tới cái gì, ngừng đầu hỏi: “Chàng vẫn luôn trông chừng ta sao?”

“Dĩ nhiên, không tận mắt thấy nàng tỉnh lại, làm sao ta có thể yên tâm?”

“Ai nha, vậy chàng nhìn thấy bộ dạng ta nói mới rồi sao, nhất định là rất khó coi!” Nàng xấu hổ, hai má dần dần hồng lên.

“Ngốc quá!” Tiêu Dật Phong khẽ cười một tiếng, vỗ tay lên trán nàng. “Gần hết sốt rồi, đợi lát nữa uống thuốc thì sẽ khỏe lên thôi.”

Hạ Vân Hi trở mình, ôm cổ của hắn, sóng mắt lưu chuyển bao hàm cảm động vui vẻ. “Dật Phong, ta đột nhiên cảm thấy bị bệnh cũng rất tốt, có thể làm chàng quan tâm ta như vậy!”

Nghe nàng ngổ ngẩn nói, Tiêu Dật Phong nhớ lại mình từng vô tình với nàng, chớp mũi nóng lên, kìm lòng không được lại ôm chặt nàng trong ngực. “Thật xin lỗi, là ta không bảo vệ nàng tốt, ta thật hận không thể giết chết mình. Nàng biết không? Sau khi nàng bị Bắc Thần Hoàng bắt đi, ta lo lắng đến muốn phát điên, sợ nàng sẽ bị thương tổn, sợ nàng sẽ một đi không trở lại. Khi đó, ta đã thề, nếu như nàng thật sự gặp chuyện không may, vậy thì ta cũng tuyệt không sống một mình!”

“Dật Phong.....” Hốc mắt ươn ướt, nàng thật sự muốn khóc. Vuốt những vết thương băng bó trên người hắn, nàng đau lòng rơi lệ. “Ta biết rõ, chàng vì ta đã chịu rất nhiều khổ cực! Vết thương nhiều như vậy, nhất định rất đau phải không?”

Hắn như vậy sao nàng còn có thể nhẫn tâm trách cứ hắn đây?

“Đã không đau nữa rồi, chỉ cần có thể cứu nàng trở về, bị thương nhiều hơn nữa cũng đáng giá!” Hắn hôn lên nước mắt của nàng, ánh mắt thâm tình yêu say đắm không.

Trong lòng Hạ Vân Hi rung động, nước mắt vui sướng không ngừng chảy xuống. Nhắm mắt lại, đón nhận nụ hôn dịu dàng của hắn, cảm thấy ngọt ngào vô hạn. Dật Phong, ta yêu chàng, trải qua muôn đau khổ khó khăn, ta càng thêm yêu chàng. Tin tưởng cuộc sống về sau chúng ta sẽ luôn hạnh phúc bên nhau, nhất định sẽ như thế!

Ánh mặt trời phủ lên hai người nhiệt tình ôm hôn nhau, đôi tình nhân sống sót sau tai nạn nhiễm vàng sáng hạnh phúc..

132. Chương 133: Hoài Nghi

Có Tiêu Dật Phong hết lòng chăm sóc, Hạ Vân Hi rất nhanh khôi phục, lại trở về bộ dạng vui vẻ, nụ cười như ánh mặt trời luôn lấp lánh trên gương mặt.

“Oa ——”

Tiếng cười như chuông bạc vang lên trong sân.

Hạ Vân Hi bình phục rồi, không muốn nằm trên giường nữa nên đi ra ngoài tản bộ, hít thở không khí trong lành.

“Vân Hi, đừng trèo qua trèo lại trên cây nữa.” Tiêu Dật Phong lo âu nói, sao nàng lại thích trèo cây như vậy?

“Ta sẽ cẩn thận a!” Nàng phất tay một cái, tiếp tục nhảy tới nhảy lui trên cây, cảm giác thật thoải mái! Đã lâu không được chơi vui vẻ như vậy rồi!

Đột nhiên, nàng nhìn thấy trên cành cây to bên cạnh, có con chim non muốn bay nhưng không được, thương cảm tự nhiên nảy sinh, nàng đưa tay, cẩn thận từng chút ôm lấy nó, thả lại vào tổ chim trên cây.

“Đừng chạy loạn nữa...!” Nàng sờ sờ cái đầu chim non, dặn dò nói.

“Vân Hi, mau xuống đây!” Tiêu Dật Phong không yên tâm thúc giục nàng.

“Đến đây!” Hạ Vân Hi đáp một tiếng, vừa xoay người muốn leo xuống, bỗng chốc cảm thấy hoa mắt, làm nàng trượt chân té xuống.

Tiêu Dật Phong sợ hết hồn, vội phi thân lên trước đỡ lấy thân thể yếu ớt của nàng.

“Xem nàng kìa, thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện rồi, về sau không cho phép trèo cây nữa!” Tiêu Dật Phong trách cứ nhìn nàng, ánh mắt lo lắng.

“Ta chỉ là thân thể mới vừa bình phục nên mới trượt chân, nếu là bình thường, ta chơi như thế nào cũng sẽ không xảy ra chuyện!” Hạ Vân Hi chu miệng nhỏ, bất mãn kháng nghị.

Mặc dù rất vui vì hấn lo lắng ình, nhưng niềm vui thú trèo cây cũng không thể bị tước đoạt.

“Nàng còn lý do!” Tiêu Dật Phong tức giận bóp mũi nàng, thật ra thì hấn rất thích nàng sức sống mười phần như vậy.

“Vân Hi muội tử, uống thuốc đi!” Lý Trạch Dương bưng bát thuốc nóng hổi đi tới.

“Cám ơn huynh, Lý đại ca!” Nàng cười ngọt ngào, đưa tay tiếp nhận chén thuốc. Ách..... Đen như mực, dường như có vẻ rất đắng.....

“Làm sao vậy?” Tiêu Dật Phong quan tâm hỏi.

“Dật Phong, chàng xem ta đã tốt lắm rồi, cũng không cần uống thuốc nữa chứ?” Vẻ mặt nàng đau khổ, cò kè mặc cả.

“Như vậy sao được, uống thuốc mới có thể khỏi hoàn toàn, nếu không sẽ lưu lại bệnh căn đấy!” Tiêu Dật Phong cười ôn hòa, giọng nói tràn đầy cương chiêu.

Lý Trạch Dương cũng cười nói: “Muội tử, muội sợ đắng phải không? Yên tâm, đại ca ta đã sớm chuẩn bị đường ngọt uội rồi!” Nói xong lấy ra mấy viên đường đưa lên trước.

“Oa, quá tuyệt vời, cám ơn Lý đại ca!” Nàng vui vẻ nhận lấy, đặt trong miệng, uống chung với thuốc, như vậy sẽ bớt đắng.

Tiêu Dật Phong ở bên lắc đầu bật cười.

“Điện hạ, đây là thư của Tê Thu vương, mời xem qua!” Lý Trạch Dương đưa tín hàm trên tay giao cho hấn.

“Tê Thu vương nói thế nào?” Tiêu Dật Phong vừa mở vừa hỏi.

“Ban đầu hấn rất tức giận, nhưng lúc chúng ta nói rõ âm mưu Bắc Thần Hoàng thì hấn mới thoáng thoải mái, nhưng vẫn không tin Bắc Thần sẽ thi thuật mưu hại hoàng thượng, trừ phi giao ra chứng cứ.” Lý Trạch Dương nói.

“Chờ chúng ta hội cung xử lý sự tình ổn thỏa, sẽ giao chứng cứ cho Tê Thu vương thôi.” Tiêu Dật Phong trầm ngâm một lát rồi nói.

“Điện hạ, có câu này, không biết có nên nói hay không?” Lý Trạch Dương có chút muốn nói lại thôi.

“Có gì cứ việc nói thẳng đi!” Tiêu Dật Phong có chút kỳ quái, không hiểu hấn luôn luôn sáng khoái, làm sao lại trở nên ấp a ấp úng như vậy?

Hạ Vân Hi cũng tò mò nhìn hấn.

Lý Trạch Dương do dự một lúc lâu sau, mới nói: “Điện hạ còn nhớ ban đầu tại sao lại cho là Vân Hi muội tử là gian tế không?”

Vừa nhắc tới chuyện này, áy náy lần nữa nổi lên trên mặt Tiêu Dật Phong. “Bởi vì Bắc Thần thi thuật, làm ta tận mắt thấy.” Dừng một chút, không lưu loát nói: “Phụ hoàng bị đâm, cho nên mới hiểu lầm Vân Hi!”

“Dật Phong, đừng như vậy!” Hạ Vân Hi trái lại trấn an hắn, thoải mái nói: “Đã qua, không cần tự trách nữa rồi!”

Lý Trạch Dương lại đột nhiên nghiêm túc nói: “Điện hạ, không chỉ như vậy, mà còn bởi vì kết quả điều tra Tấn thân vương người mới có thể kết luận như thế!”

“Nhị đệ?” Tiêu Dật Phong giật mình, cũng nhớ tới chuyện này. Xác thực đúng là vì kết quả điều tra của Tiêu Dật Hiên mới làm hắn nghi ngờ, lại thấy phụ thân bị hại nên càng hiểu lầm. “Vây ý của ngươi là.... ..” Hắn như có điều suy nghĩ nhìn Lý Trạch Dương.

“Thần hoài nghi Tấn thân vương có liên quan tới chuyện này!” Lý Trạch Dương cũng không quanh co, trực tiếp nói.

Tiêu Dật Phong nghe vậy, đôi mắt thâm thúy chợt lóe sáng, không khỏi nhú chặt mi tâm. Là hắn sao? Theo lý mà nói, Tiêu Dật Hiên là người thông minh như vậy, không thể điều tra sơ sót, nhưng sự thật chứng minh ngược lại, vậy chẳng phải hắn cố tình giả trò sao? Hơn nữa lại là trước một ngày mà Bắc Thần Hoàng thi thuật, đây là trùng hợp hay là có âm mưu từ trước?

Chẳng lẽ.... .. “Ý của ngươi là, hắn muốn hãm hại Vân Hi?” Tiêu Dật Phong trầm giọng nói.

“Chuyện này không phải không có khả năng!” Lý Trạch Dương gật đầu một cái.

“Không thể nào, ta với hắn không cừu không oán, tại sao hắn muốn hãm hại ta?” Hạ Vân Hi nghe vậy mở to mắt, cực kỳ nghi hoặc.

“Vân Hi nói đúng, làm như vậy không có lợi cho hắn!” Tiêu Dật Phong mặc dù không thích Nhị đệ tâm cơ thâm trầm này, hai người bình thường cũng không có tiếp xúc nhiều, nhưng hắn hiểu rõ, chuyện không có lợi Tiêu Dật Hiên tuyệt đối không làm.

Lý Trạch Dương lại nói: “Điện hạ, chỉ sợ hắn muốn đối phó không phải Vân Hi muội tử, mà là người!”

“A?” Tiêu Dật Phong cũng tựa hồ nghĩ tới điều gì, thần nhiên hỏi: “Nói ra suy nghĩ của ngươi xem?”

“Điện hạ, người giấu lại xem, Vân Hi là vị hôn thê của người, nếu như nàng hành thích hoàng thượng thành công, vậy nhất định người cũng không thoát được quan hệ, đến lúc đó Tấn thân vương có thể nói người vì muốn làm Hoàng đế mà giết cha đoạt vị. Cho dù hắn hãm hại không được, nhưng các triều thần cũng sẽ vì chuyện này mà sinh bất mãn với người, địa vị thái tử kia nhất định khó giữ.” Lý Trạch Dương phân tích đúng trọng tâm nói.

“Nói rất có lý, nếu như ta không là thái tử, vậy kẻ được lợi nhiều nhất chính là hắn!” Tiêu Dật Phong càng nghe sắc mặt càng âm trầm, mi tâm càng nhíu chặt hơn.

“Trời ạ, nếu quả như thật như vậy, tâm cơ của Tấn Thân vương cũng quá thâm sâu đi?” Hạ Vân Hi nghe vậy thì hoảng sợ, không khỏi lo lắng cho Dật Phong.

” Tranh đoạt hoàng thất luôn là giết người không thấy máu, ” Lý Trạch Dương lắc đầu thở dài. “Điện hạ, thậm chí không cần hoài nghi, cho tới nay người âm thầm đuổi giết điện hạ chính là hắn.”

Tiêu Dật Phong khép hờ đôi mắt, sắc mặt nặng nề, lâm vào trầm tư. Nói như vậy, Tiêu Dật Hiên xác thực có hiềm nghi, nhưng vô luận như thế nào cũng phải tìm ra chứng cứ mới có thể nắm được đuôi hồ ly của kẻ địch.

Nghĩ xong, hắn phân phó nói: “Trạch Dương, ngươi cùng các nhị tướng âm thầm điều tra nghe ngóng Tiêu Dật Hiên, xem hắn có qua lại với người nào? Có khả năng lập tức báo cáo với ta.”

“Yên tâm, nhất định sẽ tra ra chân tướng.” Lý Trạch Dương lớn tiếng đáp. Chỉ cần có đối tượng hoài nghi thì chuyện tra xét cũng dễ dàng hơn nhiều.

Tiêu Dật Phong gật đầu một cái, chuyển ánh mắt về Hạ Vân Hi: “Vân Hi, chúng ta không chần chừ được nữa, ngày mai hồi cung đi!”

“Ừ, ta cũng thấy nên trở về nhanh một chút, ta rất nhớ hoàng hậu nương nương!” Nàng gật đầu, đôi mắt long lanh chứa đầy vui vẻ cùng hưng phấn, cảm khái mong đợi.

“Rốt cuộc có thể trở về nhà, thật tốt!”

133. Chương 134: Hồi Cung

Năm ngày sau, Tiêu Dật Phong cùng Hạ Vân Hi rời khỏi Tê Thu quốc, sau đó ra roi thúc ngựa trở lại hoàng cung.

Chu Minh đế qua nửa tháng điều dưỡng, thân thể đã khôi phục gần hết, đã có thể xuống giường đi lại, chỉ là có lúc không cẩn thận chạm vào vết thương, vẫn có chút đau đớn.

Hoàng hậu đang cùng hần nói chuyện phiếm, đột nhiên Trương công công vội vã đi vào, báo cáo: “Khởi bẩm Hoàng thượng! Nương nương! Hoàng thái tử mang theo Hạ cô nương trở lại!”

“Thật sao?” Chu Minh đế cực kỳ vui mừng, nắm chặt tay Hoàng hậu, kích động nói: “Uyển Uyển, nàng có nghe hay không? Bọn họ trở lại, không sao rồi, bọn họ bình an trở về rồi!”

Sau khi ông tỉnh lại, biết Vân Hi bị bắt, mà Dật Phong cùng Dật Dương đi Tê Thu quốc thì vô cùng lo lắng, nếu không phải là biết quân Sở gia cũng đi theo, ông đã sớm phái binh đến tương trợ.

Về phần chuyện Vân Hi hành thích ông, trong lòng ông có nghi ngờ, không tin nữ hài tử đơn thuần này lại thương tổn mình, mặc dù tận mắt nhìn thấy nhưng tình cảnh lúc đó thật sự quá mức quỷ dị, làm ông không thể không hoài nghi chuyện này có ẩn tình khác.

Hơn nữa có Trương ngự y trình bày, ông càng tin Vân Hi vô tội. Chỉ là, ông cũng không ra mặt giải thích, ngược lại muốn Trương ngự y giữ bí mật, tạm thời không cần nói rõ ràng sự việc, bởi vì trong lòng ông có tính toán khác.

Hoàng hậu nghe xong, cũng cực kỳ mừng rỡ. “Thật là ông trời phù hộ! Ta biết ngay, bọn họ nhất định sẽ trở về an toàn!”

“Mau cho bọn họ vào!” Chu Minh đế vội vàng hạ lệnh.

Trương công công đáp một tiếng, vội chạy đi thông báo.

Không bao lâu, Tiêu Dật Phong cùng Hạ Vân Hi đi vào Thần Hữu cung. Quý lạy hành lễ ——

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng! Mẫu hậu!”

“Vân Hi tham kiến Hoàng thượng! Hoàng hậu nương nương!”

“Mau đứng dậy! Người một nhà không cần phải đa lễ!” Chu Minh đế cùng Hoàng hậu thấy hai người bình an vô sự, mặt mày hớn hớn, vội vàng tiến đến đỡ bọn họ dậy.

Hạ Vân Hi thấy Hoàng thượng tự mình đến đỡ nàng, có chút giật mình, cũng có chút không biết làm sao. “Hoàng thượng, ngài..... Vết thương của ngài.....” Lấp bắp không biết nên nói như thế nào?

Mặc dù nàng bị khống chế đâm Hoàng thượng bị thương, nhưng thể nào vẫn là nàng tự mình xuống tay, trong lòng luôn có chút áy náy.

Chu Minh để dĩ nhiên nhìn ra tâm tư của nàng, dịu dàng cười một tiếng, thoải mái nói: “Vân Hi, con yên tâm, trẫm đã không còn đáng ngại nữa! Hơn nữa chân tướng sự việc trẫm đã biết tất cả, cũng không trách con, cho nên đừng tự trách nữa!”

*Từ đoạn này hoàng thượng đã nhận Hạ Vân Hi là cháu dâu nên chuyển sang xưng hô ta – con thay vì ta – nàng trước kia. Xưng hô của hoàng thượng cũng chuyển thành “ông” thay vì “hắn”.

Tiêu Dật Phong ngẩn ra, vui mừng hỏi: “Phụ hoàng, người tin tưởng Vân Hi?”

“Lúc mới đầu, trẫm cũng không dám tin, bởi vì sự việc quá đột ngột.” Chu Minh để thẳng thắn nói: “Chỉ là đến khi trẫm tỉnh, lúc các đại thần nói với trẫm, trẫm mới nhớ tình huống lúc đó rất quỷ dị, vì vậy hoài nghi có thể có ẩn tình khác nên liền hạ chỉ cấm không cho phép trong cung xuất hiện lời đồn bất lợi với Vân Hi.”

“Hoàng thượng.....Cám ơn người!” Hạ Vân Hi không ngờ tới Hoàng thượng chẳng những không trách tội mà còn bảo vệ nàng, không khỏi cảm động đến nước mắt lưng tròng.

Không trách được lúc hồi cung cũng không có xì xào như dự đoán, thì ra là có chuyện như vậy.

“Nha đầu ngốc, con là con dâu của trẫm, đương nhiên trẫm phải bảo vệ con rồi!” Chu Minh để cương chiều xoa xoa đầu nàng, cảm giác rung động trong lòng đã từ từ trở nên phai nhạt, trở thành quan tâm thân tình.

“Vân Hi nha đầu, để bổn cung nhìn kỹ con một chút.” Hoàng hậu tiến đến cầm tay nàng, kéo nàng đến bên cạnh, cẩn thận nhìn qua nhìn lại. “Nhìn con xem, gầy mất một vòng rồi! Nhất định là chịu khổ rất nhiều, nhìn thôi mà lòng ta cũng đau rồi!”

“Nương nương, Vân Hi rất tốt, chỉ là nửa tháng không thấy người, rất nhớ người!” Nhìn ánh mắt thương yêu của Hoàng hậu, Hạ Vân Hi tâm vừa động, không nhịn được nhào vào ngực nàng, nức nở nói.

Hoàng hậu triu mến ôm chặt nàng, hốc mắt đỏ lên. “Bổn cung cũng nhớ con, cả ngày lo lắng con có nguy hiểm gì hay không, ngày nhớ đêm mong, bây giờ rốt cuộc con cũng trở lại, thật tốt quá.”

“Nương nương..” Nàng cảm động khóc nức nở.

Lúc này Chu Minh để nhớ lại một chuyện, quay đầu hỏi nhi tử: “Phong nhi, đến tột cùng chuyện là như thế nào? Thật là Bắc Thần Hoàng thi thuật với Vân Hi sao?”

Tiêu Dật Phong nhất thời trầm mặt, trong mắt lộ ra tia lạnh lẽo: “Không sai, hẳn chẳng những thi thuật hại phụ hoàng, còn muốn một kích đánh tan Tấn Minh vương triều của chúng ta.”

Vì vậy, hắn đem sự việc từ đầu đến cuối, từng việc nói ra.

“Nực cười!” Chu Minh để tức giận đập bàn. “Bắc Thần Hoàng khốn kiếp này, thì ra là đã sớm có âm mưu muốn đánh nước ta!”

“Phụ hoàng, không chỉ như thế, nhi thần thậm chí còn hoài nghi trong triều có nội gian cùng hắn hợp tác!” Tiêu Dật Phong nhìn về phía phụ thân, thần sắc nặng nề.

“Nội gián? Người nào?” Chu minh Đế chấn động.

Tiêu Dật Phong suy tư sau một hồi, lại gần hắn, chậm rãi nói ra ba chữ, Chu Minh để sợ ngây người, mắt mở thật to, hoài nghi mình nghe lầm!

Làm sao có thể?

“Phụ hoàng, mặc dù nhi thần cũng không muốn hoài nghi hắn, nhưng là vì lấy đại cục làm trọng, nhất định phải điều tra rõ ràng, mong phụ hoàng tha thứ.” Tiêu Dật Phong nghiêm túc nói.

Chu Minh để trầm mặc không nói, chậm rãi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, sắc mặt nghiêm trọng đáng sợ.

Thật lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng nói: “Theo lời của con đi làm đi, nhớ..... Nhất định phải điều tra rõ ràng!”

“Nhi thần tuân chỉ!” Tiêu Dật Phong cũng nặng nề đáp.

Bên trong Hoa Dương Cung, âm âm náo nhiệt ——

“Hoàng Thái Tử trở về! Hạ cô nương trở về!” “Hoàng Thái Tử đã trở về! Hạ cô nương đã trở về!”

Tiểu Mãn tử hưng phấn chạy qua chạy lại, cười nói truyền lại tin tức tốt làm phấn chấn lòng người này. Bọn thái giám, cung nữ (cung Hoa Dương hiện tại có cung nữ người hầu, toàn bộ được điều tới vì Hạ Vân Hi) rồi rít tranh nhau chạy đến trước, nghênh đón chủ tử vừa đáng yêu vừa ân cần của bọn họ——

Tiêu Dật Phong ôm Hạ Vân Hi vào Tử Nguyệt các, kiên trì muốn nàng đợi trong phòng, dặn dò nói: “Đi đường nhiều ngày như vậy, thân thể nàng lại mới vừa bình phục, nhất định phải nghỉ ngơi nhiều!”

“Biết biết, ta sẽ nghe lời!”

Hạ Vân Hi than thở, hiện tại nàng thật sự thành nữ tử yếu đuối, chỉ là thấy hấn quan tâm mình như vậy, trong lòng vẫn cảm thấy rất ngọt ngào.

Nguyễn Tâm Tâm mang theo các cung nữ vây quanh người nàng, cao hứng tíu ta tíu tít không ngừng.

“Vân Hi, rốt cuộc người trở lại, thật sự là tốt quá! Thật tốt quá! Nghe nói người cùng Hoàng thái tử cũng rơi vào trong tay Bắc Thần Hoàng, ta thật sự rất lo lắng a, ngày ngày cầu thần bái phật bảo vệ các người bình an, cuối cùng, các người cũng bình an trở về.” Nguyễn Tâm Tâm cầm tay nàng, kích động vừa khóc vừa cười.

“Đúng đó, Hạ cô nương, chúng ta còn nghe nói người bị thương, ngã bệnh, hiện tại cảm thấy thế nào, có khỏe không.....” “Ai nha, nhìn người gầy vô cùng, lần này trở về nhất định phải bồi bổ thật tốt!” “Hạ cô nương thật là chịu khổ.” Thanh Thanh cùng các cung nữ, người một lời, ta một câu hô lên, trên mặt đều là quan tâm nồng đậm.

Hạ Vân Hi nhìn mọi người, trong lòng ấm áp. “Tâm Tâm, thật vui vì lại có thể nhìn thấy các người lần nữa. Ở Tê Thu quốc, ta hy vọng nhất chính là trở lại Thiên triều, trở lại bên cạnh mọi người, ta chỉ có ý niệm như vậy. Nhưng là..... Ta cho là mình không thể về được!” Nàng nghẹn ngào nói, ôm các cung nữ lại khóc đến hoa rơi nước chảy.

Các cung nữ cũng cùng nhau rơi lệ với nàng.

134. Chương 135: Ngôi Thái Tử Bị Phế

“Được rồi, đừng buồn nữa!” Tiêu Dật Phong cúi người, an ủi nàng. “Nàng đã về đến nhà, cũng đừng nghĩ những chuyện không vui đó nữa, nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng thân thể mới là quan trọng nhất, hiểu chưa?”

“Chàng nói mấy trăm lần rồi, thật dài dòng!” Hạ Vân Hi lau nước mắt, cười mắng hấn.

Lúc này Trương công công đi tới, bẩm: “Điện hạ, hoàng thượng có chỉ, muốn người lập tức đi Tuyên Chính điện!”

“Biết có chuyện gì sao?” Tiêu Dật Phong kỳ quái, phụ hoàng không phải vừa mới gặp hấn sao?

“..... Tán thân vương gia cùng Thất hoàng tử, Bát hoàng tử, cùng với chúng đại thần tề tụ ở đại điện, thương nghị chuyện Hoàng thượng bị hành thích lần trước!” Trương công công do dự một chút rồi nói sự thật.

Thần sắc Tiêu Dật Phong khê biến, mi tâm nhíu lại, trong bụng nghi ngờ: chẳng lẽ Tiêu Dật Hiên thật sự làm to chuyện này sao.....

Hạ Vân Hi cũng tựa hồ hiểu ra được cái gì, có chút nóng nảy: “Dật Phong, bây giờ nên làm gì?” Nàng không lo inh, chỉ sợ Dật Phong sẽ bị nàng liên lụy.

Tiêu Dật Phong vẫn trầm ngâm không nói, thông thả tới lui hai bước, lạnh lùng nhếch môi. “Trái lại ta muốn xem giờ trò gì?” Nói xong, bước nhanh đi ra ngoài.

Trương công công theo sát phía sau.

Nhìn bóng lưng hắt rời đi, trong lòng Hạ Vân Hi bất ổn, rất không an tâm.

Bóng đêm như mực, nặng nề đè nén.

Bên trong Tuyên Chính điện, đầy đủ các đại thần trong triều, còn có Tiêu Dật Hiên cầm đầu các hoàng tử, toàn đại sảnh yên lặng như tờ, sắc mặt mỗi người nghiêm túc nặng nề.

Sắc mặt Chu Minh để lạnh lẽo, im lặng không nói, những người khác lại không dám lên tiếng, ánh mắt thì thỉnh thoảng nhìn chăm chú về phía ngoài cửa, tựa hồ đang đợi cái gì.

Tiêu Dật Hiên hơi nhếch khóe môi, cười như không cười, vẻ mặt xem kịch vui.

“Hoàng thái tử đến!”

Thái giám kêu to một tiếng, tất cả ánh mắt cùng nhìn về phía ngoài cửa, chỉ thấy Tiêu Dật Phong một thân triều phục chính tông, chậm rãi bước lên bậc thềm đi vào.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng!” Đi tới trong điện rồi, quỳ xuống hành lễ.

“Bình thân!” Chu Minh để khẽ mỉm cười, ôn hòa nhìn hắt.

“Tạ phụ hoàng!” Tiêu Dật Phong liền đứng lên, ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân. “Không biết phụ hoàng cho truyền nhi thần, có chuyện gì quan trọng?”

Chu Minh để đang suy tư nên mở miệng như thế nào, Tiêu Tín Hải đã bước ra từ trong đám người, nhìn hắt cười nói: “Đại ca, chuyện vị hôn thê Hạ Vân Hi của huynh hành thích vua, huynh nên có câu trả lời thỏa đáng chứ?”

Ánh mắt lạnh nhạt của Tiêu Dật Phong của không có quá nhiều biến hóa, hờ hững nói: “Nàng không hành thích vua, chỉ là bị yêu pháp của Bắc Thần Hoàng khống chế nên mới làm ra chuyện này!”

“Ha ha” Tiêu Tín Hải cười lớn, vẻ mặt giễu cợt. “Yêu thuật hay không yêu thuật cái gì chứ, căn bản người đang giúp nàng thoát tội! Hạ Vân Hi hành thích hoàng thượng là mọi người tận mắt nhìn thấy, người đừng ngụy biện nữa!”

Chúng thần nghe vậy cũng gật đầu nhìn nhau, rõ ràng cho thấy tán thành lời của hắt.

Tiêu Tín Duy cũng đứng ra, phụ họa nói: “Không sai! Người nói nàng chịu khống chế, có chứng cứ gì, người nào nhìn thấy? Hừ, ta nói, nàng không phải bị khống chế, mà là bị người sai khiến!”

“Lời này của Bát đệ là có ý gì?” Tiêu Dật Phong lạnh lùng hỏi.

“Rất đơn giản, Hạ Vân Hi cùng phụ hoàng không cừu không oán, như vậy lý do duy nhất nàng hành thích vua chính là....” Tiêu Tín Duy nói tới đây, dừng một chút, cố ý nhìn về phía hắt: “Chịu người khác sai khiến! Mà người này, chính là người thân cận nhất với nàng.”

Tiêu Dật Phong liếc nhìn hắt một cái, lạnh lùng nói: “Ý Bát đệ là ta sai khiến Vân Hi sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Chỉ cần phụ hoàng gặp chuyện không may, như vậy người liền thuận nước đẩy thuyền làm hoàng đế rồi!” Tiêu Tín Duy không chút do dự nói.

“Bát đệ, các người nói bấy bả gì đó, làm sao đại ca có thể làm chuyện như vậy?” Tiêu Dật Dương bắt mồm.

“Ta chỉ là xem xét sự việc, hắt có thể làm như vậy hay không, cũng chỉ có hắt mới biết!” Tiêu Tín Duy hừ lạnh nói. Hắt luôn nhìn Tiêu Dật Phong không vừa mắt, ghét nhất là dáng vẻ lạnh nhạt kia của hắt.

Tiêu Dật Phong nghiêm mặt lạnh lùng, vẻ mặt hờ hững.

“Tín Duy, người không có chứng cứ thì đừng bôi nhọ đại ca lung tung!” Tiêu Dật Dương nén giận trừng mắt nhìn hắt.

“Vậy hẳn có chứng cứ chứng minh mình vô tội không?” Lúc này Tiêu Dật Hiên chậm rãi mở miệng, giọng nói mang theo ý châm biếm: “Hạ Vân Hi hành thích hoàng thượng, đây là sự thật, vô luận đại ca như thế nào cũng không thể không liên quan đến.”

“Nhị ca, làm sao ngay cả huynh cũng vậy.” Tiêu Dật Dương không dám tin nhìn hẳn, không nghĩ tới nhị ca luôn ôn tồn nho nhã lại nói ra những lời như vậy?

“Dật Dương, thôi đi! Thanh giả tự thanh (có nghĩa là trong sạch tự mình biết), mặc kệ bọn họ nói đi!” Tiêu Dật Phong tỉnh táo nói.

“Nếu đại ca nói mình vô tội, xin mời lấy ra chứng cứ để các triều thần tâm phục khẩu phục!” Tiêu Tín Hải buông tay, châm chọc cười nói.

“Đủ rồi!” Lúc này Chu Minh để hét lớn một tiếng, sắc mặt hết sức khó coi.

Mọi người thấy mặt rồng giận dữ, lập tức im bặt không nói, cúi đầu lui sang một bên.

Chu Minh để lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Tiêu Dật Phong. “Phong nhi, con nói, chuyện này, con phải nói rõ như thế nào?”

Tiêu Dật Phong chấp tay, nghiêm nghị nói: “Hồi hoàng thượng, nhi thần chỉ có thể nói, Bắc Thần Hoàng có ý đồ mưu hại Thiên triều, thi thuật khống chế Vân Hi, mục đích là muốn mượn tay nàng hành thích Hoàng thượng.”

“Vậy con có bằng chứng không?” Chu Minh để nhìn hẳn.

“Này.....” Tiêu Dật Phong chần chờ một chút, nói: “Nhi thần không có, nhưng lời nhi thần nói đều là sự thật, mong hoàng thượng minh giám!”

Tiêu Dật Hiên cười như không cười: “Đại ca thật sự biết bịa chuyện, thần đệ bội phục!”

Tiêu Dật Phong lạnh lùng nhếch môi, trào phúng lại: “Cũng thế, Nhị đệ có sức tưởng tượng cũng rất phong phú!”

“Được rồi, dừng cãi vã nữa!” Chu Minh để không nhìn được vung tay lên, sau đó, lại quay qua hỏi Tiêu Dật Hiên: “Hiên nhi, vậy con nói Vân Hi là gian tế, có bằng chứng không?”

“Đương nhiên là có, xin Hoàng thượng xem qua!” Hẳn cười nhạt, ung dung lấy kết quả điều tra đã chuẩn bị trước đưa lên.

Chu Minh để nhận lấy tín hàm từ trong tay Trương công công, vừa mở ra nhìn, tất cả bên trong đều là chứng minh Hạ Vân Hi là người Tê Thu quốc, rõ mồn một trước mắt, nhìn qua dường như có việc như thế.

Sắc mặt hẳn càng trầm hơn, lại im lặng không nói, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này Hàn Thượng Thư nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, nếu hiện tại có chứng cứ chứng minh Hạ Vân Hi là người Tê Thu quốc, chuyện nàng mưu hại Hoàng thượng là không thể bỏ qua, kính xin Hoàng thượng minh giám!”

“Đúng vậy, phụ hoàng!” Tiêu Tín Hải lại chen vào một câu: “Nếu như bỏ mặc như vậy, làm sao có thể phục chúng?”

“Bất hoàng tử nói đúng, xin Hoàng thượng minh giám!” Các triều thần cũng cùng đồng thanh nói.

Chu Minh để trầm mặt, sau khi suy tư một hồi, trầm giọng nói: “Mặc dù trước mắt toàn bộ chứng cứ đều bất lợi Hạ Vân Hi, nhưng trầm vẫn cảm giác được chuyện này có chỗ đáng ngờ khác! Nhưng vì để công bằng, trầm tuyên bố, từ giờ trở đi tước bỏ tước vị thái tử của Tiêu Dật Phong, Đông cung tuyển chọn người khác!”

135. Chương 136: Ngôi Vị Hoàng Đế Sẽ Truyền Cho Người Nào

Lời này vừa nói ra, Tiêu Dật Phong sững sờ, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ mặt bình thản như không.

Tiêu Dật Hiên âm thầm đặc ý, khoe môi không khỏi thoáng hiện một tia cười nhạt. Các chúng thần khác mặc dù bất mãn hoàng thượng bao che Hạ Vân Hi, nhưng thấy hắn xử lý như vậy, cũng công bằng nên yên lặng đồng ý!

“Hoàng thượng, Đông cung không thể để trống, kính xin hoàng thượng sớm chọn người thỏa đáng!” Hàn Thượng Thư đề nghị một lần nữa.

“Khanh gia không cần lo lắng, trăm tự có định đoạt!” Chu Minh để liếc nhìn mọi người, nghiêm túc tuyên bố: “Từ giờ trở đi, trăm sẽ không lập hoàng thái tử nữa, về phần người được chọn kế thừa đế vị, trăm sẽ cân nhắc sau, rồi lập di chiếu nói rõ, bãi triều!”

Nụ cười bên môi Tiêu Dật Hiên cứng đờ, lông mày thanh tú nhú lại.

Hoa Dương cung

“Con nói cái gì? Hoàng thượng phế truất ngôi thái tử của con?” Hoàng hậu bỗng chốc lên tiếng, nhìn nhi tử ngạc nhiên hoảng hốt hỏi.

Về mặt Hạ Vân Hi cũng khiếp sợ đứng đó, hồi lâu không nói ra lời. Làm sao có thể? Không phải Hoàng thượng biết nàng bị oan sao? Tại sao còn định đoạt như vậy?

Tiêu Dật Phong lại như không có việc gì, lạnh nhạt nói: “Phụ hoàng định đoạt trước mặt mọi người như vậy mới có thể ngăn chặn miệng lưỡi xì xào của người khác.”

“Cái gì mà ngăn chặn miệng lưỡi kẻ khác? Chuyện này căn bản không liên quan đến các con? Hoàng thượng hồ đồ rồi sao?” Hoàng hậu càng tức, mắt tóe lửa giận.

“Đúng vậy, cho dù có tội cũng nên để ta gánh chịu, làm sao có thể giáng tội chàng?” Hạ Vân Hi lo lắng vội nói.

“Mọi người đừng khần trương, con tin phụ hoàng làm việc tự có chừng mực!” Mặc dù Tiêu Dật Phong cũng khó hiểu, nhưng hắn tin tưởng phụ thân, ông ấy làm vậy tất có lý của ông.

Hoàng hậu giận dữ nghiêm mặt đi tới đi lui, tức giận nói: “Không được, ta muốn đi hỏi hoàng thượng làm vậy là ý gì?” Nói xong, không kịp chờ đợi xông ra ngoài.

Hạ Vân Hi vẫn nghi ngờ. “Dật Phong, tại sao hoàng thượng ông ấy phải làm như vậy? Thật sự là bởi vì chúng có của Tấn thân vương sao?”

Tiêu Dật Phong kéo nàng qua, ngồi lên trảng tháp, mỉm cười nói: “Đừng quá lo lắng, phụ hoàng tin tưởng chúng ta, về phần tại sao ông ấy muốn làm như vậy? Ta nghĩ sẽ biết ngay thôi!”

“Sao chàng không khần trương? Hiện tại chàng không còn là thái tử nữa?” Hạ Vân Hi kỳ quái nhìn hắn, thật là hoàng đế không vội thái giám vội!

“Thật ra thì đối với ta mà nói có làm thái tử hay không, tuyệt không quan trọng!” Tiêu Dật Phong không để ý lắc đầu. “Bây giờ cũng rất tốt, không có chức vụ cả người nhẹ nhõm, làm một hoàng tử bình thường, nhàn rồi yên tĩnh, cũng ung dung.”

“Dật Phong, mặc dù ta cũng không muốn chàng làm thái tử, nhưng bị phế một cách không giải thích được như vậy, ta cũng bất bình vì chàng!” Hạ Vân Hi tựa vào ngực hắn, bất mãn nói.

“Tại sao không muốn ta làm thái tử?” Lúc này đến phiên hắn không hiểu.

Con người của nàng xoay tròn, cái miệng nhỏ nhắn cong lên. “Hoàng đế đều có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, nếu như chàng là thái tử, sau này làm hoàng đế nhất định cũng như vậy, nghĩ đến tình cảnh đó, ta liền.” Bĩu môi, không nói thêm gì nữa.

Nghe giọng nói ăn dấm chua của nàng, Tiêu Dật Phong không nhịn được bật cười, tròng mắt nhìn nàng, chế nhạo nói: “Làm sao có thể, ta có một mình nàng đã đủ nhức đầu, nhiều hơn nữa làm sao chịu được?”

“Được, rốt cuộc chàng cũng nói thật lòng rồi, thì ra là không phải yêu ta, mà là nhìn thấy ta thì nhức đầu!” Hạ Vân Hi không vui, thở phì phò đẩy hất ra đứng lên.

“Ta đùa thôi, ta rất yêu nàng, đừng nóng giận!” Tiêu Dật Phong vội vàng ôm lấy nàng khuyên nhủ, với nữ nhân hắc cương chiều ngất trời này thật sự hắc không có biện pháp.

Nhìn xem, hắc lại phải hạ mình cầu xin nàng. Cho nên nữ nhân thật sự không nên cương chiều, hiện tại hắc phải ném quả đắng, aiii!

“Được rồi, tha thứ cho chàng một lần này, lần sau không được như vậy nữa!” Hạ Vân Hi đắc ý, môi anh đào khẽ cười.

“Vi phu tuân lệnh!” Tiêu Dật Phong vừa bực mình vừa buồn cười.

“Ha ha.....”

Hai người cười cười nhón nháo, không khí ngọt ngào vẫn kéo dài, đã sớm ném những thứ không vui kia ra sau đầu.

Phủ Tấn thân vương.

Tiêu Dật Hiền cùng Tiêu Tín Hải, Tiêu Tín Duy, ba người tụ họp tại phòng nghị sự, suy đoán ý tứ của Hoàng thượng.

“Các người đoán phụ hoàng sẽ truyền ngôi cho ai?” Tiêu Tín Duy mở lời.

Tiêu Dật Hiền nghiêm mặt, mắt phượng híp lại. “Vậy phải đợi đến khi phụ hoàng thoái vị mới biết, người đã nói rồi, sẽ không chọn thái tử nữa.”

“Thiệt là, chúng ta thân là hoàng tử, cũng không thể biết sao, thật không rõ phụ hoàng đang giở trò quỷ gì?” Tiêu Tín Hải bất mãn nói.

“Đúng, trước kia biết kẻ địch là người nào còn dễ đối phó! Hiện tại ngay cả một chút tin tức cũng không có, sợ rằng người khác làm hoàng đế chúng ta vẫn chưa hay biết gì!” Tiêu Tín Duy nóng nảy, nếu nhị ca không được làm hoàng đế, vậy sau này hắc còn có địa vị sao?

Ngoài mặt Tiêu Dật Hiền bình tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng. Mặc dù biết trừ Tiêu Dật Phong, mình là người có hy vọng được thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất, nhưng vẫn còn Tiêu Dật Dương, địa vị của hắc cũng không kém với mình, hơn nữa rất được dân chúng ủng hộ, chỉ sợ phụ hoàng cũng phải suy tính hắc.

Không được, hắc nhất định không thể để cho chuyện như vậy xảy ra, ngôi vị hoàng đế chỉ có thể là của hắc!

Tiêu Dật Hiền nắm chặt tay, mắt phượng nửa khép lộ ra tia lạnh lẽo sắc bén.

Cũng trong lúc đó, Dung phi biết được Đông cung lập lại, mừng đến mặt mày hớn hớn, cuống quýt kéo nhị tử Tiêu Dật Dương cùng đi đến Phật Đường dâng hương cầu thần.

Tiêu Dật Dương đứng ở sau lưng nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ. “Mẫu phi, người có lời gì thì nói mau đi, nhị thần còn có chuyện quan trọng phải làm!”

Thật lâu sau Dung phi mới lạy lễ xong, sửa sang quần áo một chút, từ từ đứng lên nói: “Gấp cái gì, chuyện của con quan trọng bao nhiêu, bì kịp được với chuyện quan trọng ta nói với con sao!”

“Vậy người nói đi!” Tiêu Dật Dương thở dài.

“Dương nhi, con nghe mẫu phi nói, hiện tại thái tử bị phế, cơ hội tốt của con tới rồi!” Dung phi nghiêm túc nhìn hắc.

Tiêu Dật Dương ngẩn ra. “Ý của người là.....”

“Còn không hiểu sao? Chính là muốn con tích cực một chút, làm phụ hoàng con vui vẻ nhiều hơn, như vậy con mới có cơ hội làm hoàng đế!” Dung phi dứt khoát nói rõ.

“Mẫu phi, coi như đại ca không phải thái tử, còn có nhị ca nữa, làm sao có thể đến phiên con?” Tiêu Dật Dương cười cười, hắc cũng không có ý nghĩ lớn như vậy.

Dung phi lại cực kỳ nghiêm túc nói: “Đó cũng không quan trọng hơn, hoàng thượng coi trọng nhất chính là năng lực, mà không phải là bối phận, con là hiệp hoàng (hoàng tử nhưng đi làm đại hiệp giang hồ ý ^^) người người kính ngưỡng, có cái gọi là được dân tâm được thiên hạ, Tiêu Dật Hiên đó so với con còn kém xa!”

136. Chương 137: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

Tiêu Dật Dương lại có cách nhìn khác. “Mẫu phi, nhưng nhị ca là hoàng tử duy nhất được ngự tứ thân vương, có thể thấy năng lực của huynh ấy đã được phụ hoàng công nhận, người liền bỏ ý niệm này đi thôi.”

“Dương nhi, sao con cứ luôn đề cao chí khí người khác, hạ thấp uy phong của mình?” Dung phi cực kỳ không vui, giọng nói cũng không tự giác cao lên.

“Nhi thần chỉ nói sự thực!” Hắc không để ý lắm mà nói.

“Con.....” Nàng hơi nổi đóa, có cảm giác rên sắt không thành thép. “Dương nhi, mẫu phi nói cho con, đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, nếu con không nắm chặt, vậy tương lai ——”

Tiêu Dật Dương cắt lời nàng, lạnh nhạt nói: “Nhi thần căn bản là không nghĩ sẽ làm hoàng đế, cũng không muốn làm!”

“Cái gì? Con nói lại lần nữa?” Dung phi kêu to, ánh mắt sáng quắc muốn trừng chết hắc. Nhi tử ngu ngốc này nói cái gì, không muốn làm hoàng đế? Đùa gì thế?

“Nhi thần đã sớm tỏ rõ lập trường, biết mình không phải là nhất quốc chi quân, cho nên phụ hoàng chắc chắn sẽ không chọn con đâu!” Tiêu Dật Dương bỏ lại một câu như vậy, tiêu sái rời đi.

Dung phi giận đến giơ chân, làm sao nàng lại sinh ra đồ ngốc như vậy, mộng đẹp làm mẫu nghi thiên hạ của nàng phải từ bỏ sao?

Thật là tức chết nàng!

Đêm khuya, một bóng người nhanh nhẹn khéo léo lướt qua các nơi tuần tra của thị vệ. Hắc mặc hắc y toàn thân, miếng vải đen che mặt, thân hình nhỏ nhắn, lúc này tay cầm kiếm sắc bén, im lặng không tiếng động đến gần Thần Hữu cung.

Bên trong ánh đèn lấp lóe, dường như có người đang thương nghị cái gì, người bịt mặt lập tức thi triển khinh công nhảy lên đỉnh điện, chăm chú lắng nghe.

Lúc này truyền đến giọng nói của Chu Minh đế: “Trương công công, đã cất kỹ di chiếu chưa?” Sau đó chính là tiếng Trương công công trả lời: “Hồi hoàng thượng, nô tài đã đặt nó sau tấm hoành phi trên đại điện rồi!”

(tấm hoành phi là cái biển đặt giữa đại điện. Giống như ở thời nhà Thanh thì đó là tấm biển có chữ “Chính đại quang minh” to tướng ^^)

Người bịt mặt lắng nghe, hai mắt sáng lên, nghĩ thầm: thì ra là di chiếu ở chỗ đó, ta tới thật đúng lúc!

Hắc cười một tiếng, sau đó nhẹ nhàng không tiếng động rời khỏi đỉnh điện, không chú ý tới giọng nói bên trong lúc hắc rời đi cũng dừng lại.

Hắc quan sát động tĩnh bốn phía, ép người xuống, cẩn thận đi lại, thi triển khinh công, từ đỉnh điện nhảy sang đỉnh điện khác, chỉ lát sau đã xuất hiện trên nóc Tuyền Chính điện.

Ổn định hô hấp, đợi đến thị vệ tuần tra đến chỗ khác thì lập tức lách mình tiến vào đại điện.

Nhờ ánh trăng, hắn quan sát bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trước tấm biển ‘Chính Đại Quang Minh’. Sau một khắc, hắn phi thân lên trước, đôi tay đặt lên tấm biển, thò vào lục lọi bên trong —

Cho đến khi tay chạm vào một vật cứng rắn gì đó, nhất thời mừng rỡ, lập tức lấy ra, nhảy xuống đất.

Đúng lúc hắn đang muốn mở ra thì đột nhiên một bóng người cao lớn xuất hiện trước mặt hắn, tung một chưởng, bức hắn phải lui về phía sau mấy bước, di chiếu trên tay cũng bay ra khỏi tay, rơi vào tay đối phương.

“Rốt cuộc cũng tới, ta chờ ngươi đã lâu rồi!” Giọng nói chậm chọc vang lên làm người bị mặt cả kinh lui về phía sau mấy bước. Mặc dù rất tối khiến hắn không thấy rõ dung mạo của đối phương, nhưng nghe ra là giọng nói của Tề Diệp Lỗi.

Làm sao hắn lại xuất hiện? Chẳng lẽ. Là cố ý mai phục ở đây?

Càng làm cho hắn kinh ngạc, chính là di chiếu lại trống trơn không có một chữ, vì sao lại như thế?

“Nói, người nào phái ngươi tới?” Tề Diệp Lỗi lạnh lùng hỏi. Quả nhiên Hoàng thượng đoán không sai, thật sự có người không kèm chế được, tới nhìn lên di chiếu rồi!

Người bị mặt không đáp, đột nhiên vung kiếm lên, đâm thẳng về phía hắn. Tề Diệp Lỗi sớm có chuẩn bị, lập tức giơ kiếm nghênh tiếp thế công của hắn, hai người giao chiến.

Chỉ là, khinh công của người bị mặt còn có thể, võ công thì không được, giao chiến gần mười chiêu đã gần hết sức, chỉ có thể một mực né tránh, tình cảnh hết sức nguy hiểm.

Không được, tiếp tục như vậy nữa ta sẽ thất thủ bị bắt, nghĩ tới đây hắn giơ tay lên, vẩy bột màu trắng, Tề Diệp Lỗi không thể không lui về phía sau mấy bước, người bị mặt nhân cơ hội đào thoát.

Phía sau núi yên tĩnh, một nam tử áo trắng gác tay đứng, trông mắt đen thâm thúy, tựa hồ lâm vào trầm tư.

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập vội vã đến, cắt đứt suy tư của hắn, mi tâm thu lại, xoay người, lẳng lặng nhìn về phía người tới.

“Tham kiến Vương gia!” Người bị mặt quỳ rạp xuống trước mặt hắn.

“Sao rồi?” Giọng nói của nam tử áo trắng rất nhạt, nhưng hai đấm nắm chặt cho thấy sự khấn trương của hắn.

“Ách.....” Người bị mặt ấp a ấp úng, không biết nên nói thế nào.

Nam tử áo trắng nhìn hắn, trong lòng tựa hồ có dự cảm xấu, vẫn trấn định nói: “Có lời gì cứ nói đi!”

Người bị mặt do dự một lát, cuối cùng lấy dũng khí nói: “Vương gia, thật xin lỗi, ta cũng không xem được gì, bởi vì..... Bởi vì di chiếu trống không!”

“Cái gì?” Nam tử áo trắng giật mình kinh ngạc, hai mắt chăm chú nhìn xuyên qua mặt nạ của hắn. “Thật sự là trống không, không có chữ?”

“Đúng vậy, hơn nữa kim bài tướng quân Tề Diệp Lỗi cũng xuất hiện, giống như đang đợi ta vậy!” Hắn quyết định nói thật.

Nam tử áo trắng nghiêm mặt, tựa hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, bỗng chốc, hắn chợt hiểu. “Hong bet, chúng ta trúng kế rồi!”

Vừa dứt lời, kim bài tam tướng cười cười từ trong bóng tối đi ra, sau đó mười mấy tên Cẩm y vệ cũng đồng loạt hiện thân, bao vây nam tử áo trắng cùng người bị mặt.

“Hoàng thượng thật là diệu kế, quả nhiên dẫn người ra!” Lý Trạch Dương cười lạnh, con người sắc bén quan sát nam tử áo trắng trước mắt. Mặt nạ màu bạc che hơn phân nửa gương mặt, làm hắn không thấy được diện mạo thật của y.

Hai mắt của nam tử áo trắng không chút xao động, chỉ lạnh lùng nhìn sự việc trước mắt, nhưng trong lòng người bịt mặt lo lắng sốt ruột vô cùng. Trời ạ, nhiều người như vậy, Vương gia có thể bình an thoát thân sao?

“Nghe nói kiếm pháp của môn chủ Thiên Tuyệt môn không tệ, hôm nay bản tướng quân phải lãnh giáo một phen.” Lục Phi Vũ kéo ống tay áo, chuẩn bị đại chiến một trận.

Nam tử áo trắng hơi kinh ngạc, bọn họ lại biết điều này? “Xem ra, các người đã chuẩn bị trước rồi?” Giọng nói của hắn vô cùng rét lạnh, lời nói lộ ra hàn ý.

“Không sai, ta khuyên người ngoan ngoãn bó tay chịu trói, tránh để thua quá khó coi!” Tề Diệp Lỗi dùng bội kiếm chỉ vào hắn.

“Được, để ta xem các người có khả năng này hay không!” Nam tử áo trắng vùng trường kiếm lên, kiếm khí mạnh mẽ, đánh vào mặt bọn họ.

Tề Diệp Lỗi cầm kiếm hóa giải, xông lên trước chém giết, các nhị tướng khác cũng gia nhập cùng bọn họ, ba người hợp lực cùng tấn công nam tử áo trắng, Cẩm y vệ đứng bên cạnh, hai mắt nhìn chăm chăm, đề phòng kẻ địch chạy trốn.

137. Chương 139: Diện Mạo Nam Tử Áo Trắng

Nam tử áo trắng không hổ là cao thủ dùng kiếm của Thiên Tuyệt môn, ra chiêu vừa nhanh vừa hung ác chính xác, hơn nữa chiêu thức bén nhọn, không hề có hư chiêu. Kim bài tam tướng nếu đơn độc chiến đấu thì không phải là đối thủ của hắn, may mà bọn họ biết được điểm này, chia ra đứng ở các hướng khác nhau, chiêu thức khác nhau, tạo thành ba đạo kiếm quang vây quanh, vây nam tử bạch y trong kiếm quang đó, bất luận hắn hướng ra chiêu phía nào thì lưỡng kiếm cũng đồng loạt xông tới.

Đao kiếm kịch liệt phân tranh, trong khoảng thời gian ngắn hai bên đánh bất phân thắng bại.

Nam tử áo trắng mặc dù kiếm pháp cao siêu, nhìn như chiếm được ưu thế, nhưng bị kim bài tam tướng liên thủ vây đánh cũng dần dần hiện xuất hiện sơ hở, sau khi giao chiến hơn ba mươi chiêu, Tề Diệp Lỗi nhắm ngay lúc hắn lấy hơi trong nháy mắt, trao đổi cái ánh mắt cùng Lục Phi Vũ, đột nhiên xuất kiếm, hếch lên huyết Thiên Trung, ép nam tử áo trắng nhảy về phía sau, cũng trong lúc đó, Lục Phi Vũ lách mình đến sau lưng hắn, tung hiểm chiêu ra, khiến nam tử áo trắng cơ hồ không còn kịp né tránh nữa. Chỉ là mặc dù hắn tránh được, nhưng mặt nạ màu bạc trên mặt, lại bị kiếm khí đánh rớt, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ.

Tề Diệp Lỗi cùng Lục Phi Vũ vừa thấy tên nam tử này, nhất thời khiếp sợ trợn to hai mắt, nhất thời ngơ ngẩn.

Lý Trạch Dương cũng nhìn thấy, giật mình kêu lên: “Tần vương gia!”

Môn chủ Thiên Tuyệt môn lại là Nhị hoàng tử? Chủ nhân tập đoàn sát thủ tàn nhẫn đó lại là nhị hoàng tử bình thường luôn có tướng mạo cao quý? Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, thật không thể tin được!

Mặc dù bọn họ tra ra Tiêu Dật Hiên cùng Thiên Tuyệt môn có liên quan, nhưng vạn vạn không nghĩ tới hắn lại là môn chủ?

Tiêu Dật Hiên giật mình, không nghĩ tới mình lại bại lộ phải nhanh như vậy, muốn chạy trốn sao? Có nhiều người nhận diện như vậy cũng khó mà thoát thân, huống chi, thân phận đã bị vạch trần, sau này trước mặt phụ hoàng làm sao có thể tự bào chữa?

Người bịt mặt cũng ngậy ra, ánh mắt tràn đầy sầu lo.

“Tần vương gia, nhiều lần âm thầm hành thích thái tử, chủ mưu đúng là ngài!” Tề Diệp Lỗi mặt lạnh như sương, ánh mắt sắc bén lạnh lùng bắn thẳng về phía hắn.

“A, Tề tướng quân, không có chứng cứ không nên nói lung tung, con mắt nào của người thấy bốn vương hành thích Tiêu Dật Phong?” Hoảng loạn một chút, Tiêu Dật Hiên liền khôi phục tỉnh táo, chỉ cần hắn không thừa nhận, ai có thể làm gì được hắn?

Tề Diệp Lỗi cười lạnh, “Tần vương gia, đừng cãi chày cãi cối nữa, thật cho rằng chuyện mình đã làm không ai biết sao?”

“Bốn vương không hiểu ý người!” Tiêu Dật Hiên thông thả ung dung thu kiếm, nói như không có việc gì.

“Vậy hãy để trẫm tới nói cho người biết!” Thanh âm quen thuộc từ phía trước truyền đến, làm hắn toàn thân chấn động.

Chỉ thấy Chu Minh Đế cưỡi một con ngựa màu đỏ chậm rãi đi tới, đôi con người tinh nhuệ lúc này tràn ngập lửa giận, sắc mặt uy nghiêm cực kỳ đáng sợ.

“Phụ hoàng!” Tiêu Dật Hiên giật mình, sao phụ thân lại xuất hiện ở đây?

“Trong mắt người còn coi ta là phụ hoàng sao?” Chu Minh Đế tức giận nhìn hắn, ánh mắt sắc bén hiện nên sự phẫn nộ chưa từng có, còn mang theo đau lòng cùng thất vọng.

“Lại dám nhìn lên di chiếu, người thật lớn mật!”

Tiêu Dật Hiên sắc mặt có chút khó coi, hắn không biết, phụ hoàng hoài nghi hắn bao nhiêu chuyện, nhưng nếu không có lời giải thích hợp lý, thì mình hoàn toàn xong rồi.

“Nói, người muốn làm gì?” Chu Minh Đế thần sắc lạnh như băng mà nói.

“Nhi thần.....” Đối mặt với chất vấn của phụ thân, Tiêu Dật Hiên rũ mắt xuống, cố gắng suy nghĩ nên tự bào chữa thế nào.

Lúc này, người bị mặt đột nhiên xông lên trước, quỳ xuống đất. “Hoàng thượng, xin đừng trách tội Tần vương gia, đây hoàn toàn là chủ ý của nô tỳ, muốn phạt thì phạt nô tỳ đi!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phía nàng. Con mắt Tiêu Dật Hiên híp lại, lộ ra ánh sáng phức tạp.

“Người là....” Chu Minh Đế có chút kinh ngạc, bởi vì hắn cảm thấy thanh âm này tựa hồ đã nghe được ở đâu.

Người bị mặt lập tức kéo khăn bị mặt ra, gương mặt thiếu nữ diễm lệ chiếu vào tầm mắt mọi người, bọn họ càng thêm kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình ——

“Tâm Tâm? Sao lại là người?”

Kim bài tam tướng thấy thế, càng thêm thất kinh.

Nguyễn Tâm Tâm vẻ mặt chán nản, hai mắt xinh đẹp tràn đầy xấu hổ nhưng kiên quyết. “Không sai, là nô tỳ! Hoàng thượng, nhìn lên di chiếu chính là nô tỳ, ba vị tướng quân cũng có thể làm chứng, Tần vương gia không liên quan!”

“Vậy người tại sao phải làm như vậy?” Chu Minh Đế nhìn thấy Tâm Tâm, tâm tình cũng rất phức tạp, sau khi hết khiếp sợ, ông câu kính hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, tất cả đều do lòng riêng của nô tỳ.” Tâm Tâm ngưng mắt, chậm rãi nói: “Nô tỳ tâm đã hướng về Tần vương gia, vì vậy bất kỳ chuyện gì có liên quan đến ngài ấy, nô tỳ cũng muốn biết, trong đó quan tâm nhất là Vương gia có thể lên làm thái tử hay không, bởi vì đó là mơ ước của tất cả hoàng tử. Cho nên vì muốn lấy lòng Vương gia, nô tỳ liền tự tiện chủ trương, tự mình lên vào Tuyên Chính điện, nhìn lên di chiếu, chuyện này thật sự không liên quan đến Vương gia, xin hoàng thượng minh giám!”

Nói xong, còn nặng nề dập đầu mấy cái.

“Tâm Tâm, người luôn miệng nói chuyện này cùng hần không liên quan, vậy hần tại sao phải ở đây chờ người?” Chu Minh Đế rõ ràng không tin.

“Hoàng thượng, Tấn vương gia không phải tiếp ứng nô tỳ, mà là nô tỳ hẹn ngài ấy đứng chờ nơi này, nhưng chuyện nô tỳ cần làm Vương gia một mực không biết.” Nguyễn Tâm Tâm bình tĩnh đáp trả.

“Tâm Tâm, người nói lăng nhăng gì đó? Tại sao muốn gánh tội thay cho Tấn vương?” Lý Trạch Dương không vui trách mắng.

Tề Diệp Lỗi cũng nói: “Tâm Tâm, đây cũng không phải đơn giản là chuyện nhìn lén di chiếu, còn bao gồm thân phận của hần là môn chủ của Thiên Tuyệt môn, cùng chuyện nhiều lần có ý đồ sát hại Hoàng Thái Tử!”

Nguyễn Tâm Tâm không sợ không vội vàng nói: “Tề tướng quân, đây chỉ là suy đoán của ngài, Tấn vương gia cho tới bây giờ cũng không thừa nhận mình là người của Thiên Tuyệt môn, càng không có ý tứ muốn giết hại Hoàng Thái Tử!”

“Tâm Tâm, người đừng không phân đúng sai nữa, tội càng thêm tội!” Lục Phi Vũ cực kỳ tức giận nhìn nàng, nhìn lén di chiếu đã là tội lớn, bây giờ còn muốn ôm hết vào thân, nàng điên rồi sao?

“Nô tỳ chỉ là tự làm tự chịu, không muốn liên lụy đến Tấn vương gia!” Nguyễn Tâm Tâm lạnh nhạt nói, nhìn về phía Chu Minh Đế. “Hoàng thượng, xin hãy giáng tội nô tỳ!”

Chu Minh Đế lắc đầu một cái, nghiêm nghị trừng mắt nhìn nàng. “Nguyễn Tâm Tâm, người có tội hay không, trẫm tự có định đoạt! Về phần Tiêu Dật Hiên, trẫm cũng sẽ không bỏ qua, tất cả hồi cung phân xử sau!” Nói xong, hướng Cẩm y vệ hạ lệnh. “Người tới, giải bọn họ đi!”

“Tuân lệnh!” Cẩm y vệ đáp một tiếng, đi tới bên cạnh Tiêu Dật Hiên. “Tấn vương gia, đắc tội!” Chia ra áp giải hần.

Tiêu Dật Hiên dùng sức chống cự, lạnh lùng nói: “Buông tay, bổn vương tự mình đi.”

Thấy hần bị mang đi, Nguyễn Tâm Tâm nóng nảy, liền vội vàng xông lên trước, ngăn. “Hoàng thượng, xin hãy tin tưởng nô tỳ, chuyện này thật sự không có quan hệ với Tấn vương gia, mong hoàng thượng minh xét!”

“Tâm Tâm, đủ rồi, lui ra đi!” Tiêu Dật Hiên rốt cuộc lên tiếng, mắt phượng sáng ngời nhìn về phía nàng thì lộ ra tâm tình làm người ta khó hiểu.

Hần cũng không nghĩ tới nàng lại bảo hộ mình như thế!

“Nhưng nô tỳ.....”

Nguyễn Tâm Tâm còn muốn nói tiếp, Tiêu Dật Hiên hướng nàng lắc đầu một cái, trấn an nói: “Yên tâm, ta không sao đâu!” Nói xong, cũng không quay đầu lại đi về phía trước, Cẩm y vệ đuổi sát theo sau.

Nguyễn Tâm Tâm cắn môi, si ngốc nhìn bóng lưng hần rời đi, lòng đau nhói, mắt đen tràn đầy lo lắng, không biết làm như thế nào cho phải?

138. Chương 140: Hôn Lễ (Đại Kết Cục)

Trong quán rượu Lan Nhược hiên, khói đen tràn ngập, như con Cự Long đen nhánh ngẩng đầu bay thẳng lên trời, khách ăn hoang mang sợ hãi chạy trốn, chưởng quỹ cùng mọi người nhanh chóng cứu hỏa.

“Đáng chết!” Hạ Vân Hi cầm thùng nước, cùng bọn thị vệ càn đổ nước vào lửa càng lớn.

Tức chết người, nàng vốn định cho hắc điểm chút dạy dỗ nho nhỏ, ném tất cả vây cá giả, ai ngờ lại không cẩn thận đẩy ngã lò lửa, tạo ra hỏa hoạn lớn thế này.

Tiêu Dật Phong đi tới hiện trường, nhìn thấy tình cảnh như thế, hấn vội vàng vọt vào Lan Nhược hiên, chạy vào trong làn khói đen dày đặc.

“Vân Hi! Vân Hi!” Hấn chạy gọi to.

A, YES Dật Phong! Nàng mừng rỡ, vội la lên: “Ta ở đây! Dật Phong!”

Thấy xuất hiện ở trước mắt là người toàn thân đầy bụi bặm, Tiêu Dật Phong tức giận ôm cổ nàng. “Nàng lại làm gì? Cả ngày gây họa, không thể an phận chút sao?”

“Dật Phong, đừng mắng nữa, mau cứu hỏa đi!” Hạ Vân Hi thấy hấn xanh mặt, trong lòng sợ sệt, vội nói sang chuyện khác.

Tiêu Dật Phong thấy cũng phải, đành trừng nàng một cái, rồi bắt đầu chỉ huy mọi người cứu hỏa.

Chỉ một lát, đám lửa cuối cùng dập tắt, hấn đem công việc khắc phục hậu quả giao cho thị vệ, rồi ôm Hạ Vân Hi đi ra khỏi Lan Nhược hiên.

“Thả ta xuống ——” Nàng giùng giàng, trước mặt nhiều người như vậy, hấn xách nàng như xách thú nhỏ, mắt mặt quá.

“Hôm trước nữ giả nam trang đến đại náo thanh lâu, hôm qua mang lính đi sông bạc bắt gian, hôm nay đốt cháy quán rượu, nàng không có việc gì để làm hay sao?” Nha đầu này thật không thể an phận một chút sao?

“Đáng đời, một đám gian thương buôn bán không tốt đẹp kia, nên sớm hủy nó để khỏi gây họa cho dân!” Hạ Vân Hi cãi lại, không cảm thấy mình sai.

“Coi như là như vậy, cũng không cần nàng phải tự ra tay, ngộ nhỡ xảy ra nguy hiểm thì sao?” Tiêu Dật Phong giận đến mức tay bóp chặt lại mà không cảm thấy đau đớn, nữ nhân này luôn khiến hấn lo lắng.

“Ta.....” Nàng ngơ ngác nhìn hấn, trong lòng dâng lên một tia ngọt ngào, không khỏi dịu dàng trấn an nói: “Yên tâm, ta có thị vệ bên người, sẽ không xảy ra chuyện gì!”

Nghe nàng mềm lời mềm giọng, lửa giận của Tiêu Dật Phong cũng giảm xuống một nửa, nhưng vẫn nghiêm mặt. “Không được, về sau không cho phép làm những chuyện nguy hiểm như thế nữa!”

“Không chịu, ta muốn hành hiệp trượng nghĩa!” Đây là niềm vui thú lớn lao nhất trong cuộc đời nàng.

“Nếu không nghe lời, có tin ta trời nàng lại không?” Hấn lau vết bẩn trên mặt nàng, tiếp tục gằn giọng.

“Chàng dám, ta sẽ đi nói cho Thái phi nương nương!” Nàng vội vàng lấy áo phủ ra.

“Vì an toàn của nàng, ta không có gì không dám!” Tiêu Dật Phong tức giận nhìn chằm chằm nữ nhân càng ngày càng không coi trọng hấn này, không thể dung túng nàng nữa, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ leo lên đầu hấn.

“Chàng——” Hạ Vân Hi trề môi, đảo mắt vòng vòng, làm nũng nói: “Dật Phong, chàng đừng cản ta nữa, cùng lắm thì lần sau ta sẽ cẩn thận hơn, nguy hiểm thì không làm, có được không?”

Tiêu Dật Phong nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng đành thỏa hiệp. “Thôi, nàng thích thế nào thì thế đó đi, chỉ là làm phải có chừng mực, không nên quá phận, biết không?”

Nàng lại dùng giọng điệu mềm nhũn đó, hấn không thể làm gì được, chỉ có thể mặc cho nàng dắt mũi dẫn đi, ai bảo hấn quá yêu nàng đây!

“Được mà! Ta biết chàng tốt với ta nhất!” Hạ Vân Hi hoan hô một tiếng, kiễng chân lên hôn hấn một cái, coi như phần thưởng.

“Nàng thiệt là!” Hấn vừa bực mình vừa buồn cười, bấm bấm má phẩn của nàng.

Mười ngày sau là ngày đại hỉ của Tiêu Dật Phong cùng Hạ Vân Hi.

Hoàng cung giăng đèn kết hoa, vô số nhạc sư thổi hỉ nhạc tưng bừng.

Kiệu hoa đỏ thắm đỉnh đầu xanh vàng rực rỡ dừng trước Phượng Hoàn cung của hoàng hậu. Hạ Vân Hi ba ngày trước trở lại ‘nhà mẫu thân’, chờ tân lang tới đón.

Trong đại sảnh, bọn cung nữ thái giám bưng hũ bàn, đưa bánh kẹo cưới cho khách nhân, bận rộn liên tục không ngừng, loay hoay cực kỳ cao hứng. Tân nương tử đang đợi tại Tử Nguyệt các, do các cung nữ giúp một tay hóa trang, khách đang ở trong sân, xung quanh tràn ngập niềm vui.

Các đại thần trên triều đình cũng được mời tới chúc mừng, Tiêu Dật Dương cũng đến, nhưng vẫn không lộ ra chút nụ cười nào. Hắn tịch mịch đứng nghiêm trong đám người, nhìn về kiệu tân nương phía xa, trong lòng không khỏi co rút đau đớn một hồi.

Ngửa đầu uống cạn ly rượu, chỉ cảm thấy đáy lòng vô cùng khổ sở, “Vân Hi, kiếp này vô duyên.....” Hắn nén tiếng thở dài, một giọt lệ trong suốt từ khóe mắt chảy xuống, không tiếng động biến mất trên chéو áo.

Không muốn nhìn cảnh chói mắt kia, hắn lặng lẽ xoay người rời đi.

Đột nhiên, cách ba dặm lộp độp tiếng pháo nổ lên, khuấy động tiệc mừng.

Trong tiếng vỗ tay reo hò, tiếng pháo, hỉ nhạc, tân nương được đưa lên kiệu hoa. Hoàng hậu nhìn nhi tử cùng nàng dâu nàng yêu quý thành thân, không khỏi vui mừng, chờ lâu như vậy, rốt cuộc mơ ước đã thành sự thật!

Phòng tiệc cực kỳ náo nhiệt, đồ ăn lần lượt mang lên, tiếng nói tiếng cười không ngừng. Các cung nữ mặc thịnh trang, qua lại trong hành lang không dứt. Bọn thái giám quần vãi hồng che lưng, lo trọng lo ngoài.

Tiêu Dật Phong một thân đồ thắm, trên người gắn một dải lụa đỏ được xếp thành bông hoa, cười tuấn mã, mang theo đội ngũ đi về phía trước, trên mặt tràn đầy vui sướng hạnh phúc.

Mười mấy cung nữ Hồng Y, vũ động lấy quạt cùng hoa đăng theo sát phía sau, đội ngũ đèn lồng hùng dũng, hai mươi đôi cung nữ cầm lồng đèn lớn màu đỏ trong tay đi lên phía trước.

Tiếp đó, đội danh dự mang các loại hoa cái, cao vút như cái ô tiến lên. Ban nhạc diễn tấu sáo và trống ở hai bên, cuối cùng là các hỉ nương cùng đội ngũ mang kiệu hoa.

Đội ngũ cực kỳ tráng lệ. Dọc theo đường đi, cung nữ thái giám, thậm chí các phi tần, vương công, cũng tranh nhau xem náo nhiệt, tiếng vỗ tay không ngừng.

Hạ Vân Hi ngồi trong kiệu hoa, nghe tiếng chúc mừng không ngớt xung quanh thì cảm thấy thỏa mãn. Mặc dù trải qua rất nhiều khó khăn, nhưng cuối cùng nàng cũng trở thành thê tử Dật Phong, có được tình yêu của hắn...

Ở lộ trình đi cung Hoa Dương, nàng nhớ lại những ngày đầu gặp Tiêu Dật Phong, từng chút từng chút một. Nghĩ tới những biểu tình của Dật Phong, khiến nàng cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Kiệu hoa đến cung Hoa Dương xong, kế tiếp là hành lễ, lạy cao đường, bái thiên địa, phu thê giao bái, tất cả lễ nghi, cuối cùng đưa vào tân phòng.

Sáu hỉ nương chia ra bưng gậy hỉ, rượu giao bôi, táo đỏ, đậu phộng, cây long nhãn, hạt sen đứng thẳng hai bên hỉ bàn.

Tiêu Dật Phong nhìn tân nương của mình, đáy mắt dịu dàng như nước. Hạ Vân Hi vô cùng khẩn trương, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi lạnh, ngồi cứng người không dám nhúc nhích.

Lúc này hỉ nương háng giọng nói: “Xin tân lang dùng gậy hỉ vén khăn voan, từ đó vừa lòng đẹp ý!”

Tiêu Dật Phong nhẹ nhàng cầm gậy hỉ vén khăn voan đỏ lên, đập vào mắt là phần nhan tuyệt mỹ kiều diễm ướat át của Vân Hi, tim hắn không khỏi rung động, trong mắt tràn ngập nhu tình.

Hạ Vân Hi cũng si ngốc nhìn hắn, đáy mắt cũng tràn đầy thâm tình.

Khi đôi tân nhân uống xong rượu giao bôi, hỉ nương cung chúc bọn họ ‘vĩnh kết đồng tâm’ ‘sớm sinh quư tử’ rồi liền lui ra ngoài.

Lúc này, tân phụng trống rỗng chỉ còn lại hai người bọn họ, Hạ Vân Hi mới thoáng thở phào một cái, nàng thật sợ gặp chuyện không hay, làm trò cười cho người, vì vậy từ lúc nghi thức bắt đầu, tâm tình nàng đã căng thẳng đến bây giờ.

“Thế nào, mệt mỏi sao?” Tiêu Dật Phong dịu dàng thay nàng tháo mũ phượng, ôm nàng vào lòng.

“Chỉ cần có thể gả cho chàng, chút mệt mỏi này ta không quan tâm!” Hạ Vân Hi hạnh phúc nói.

Tiêu Dật Phong dịu dàng vươn tay nâng đầu nàng lên, nhìn vào đôi mắt nháy sáng chói như thủy tinh, đáy lòng ứa căng nhu tình. “Vân Hi, ta yêu nàng!”

Lần nữa nghe được lời hân tử tình, trong lòng nàng rung động mãnh liệt, không kìm hãm được, hôn lên đôi môi ấm áp hấp dẫn của hắn. “Ta cũng vậy, Dật Phong!”

Tiêu Dật Phong hôn đáp lại nàng, từ bên trán, đến tai, rồi đến đôi mắt xinh đẹp, phần mũi thon nhỏ, cặp môi mê người, mùi hương bên xương quai xanh, từ từ chiếm lĩnh mọi chỗ trên thân thể nàng, lễ phục cũng từng món một thoát ra.... ..

“Dật Phong.....”

Nàng khẽ run, thở gấp, vô lực dựa vào lồng ngực nóng hổi của hắn.

“Vân Hi!” Hắn khàn khàn, lửa dục cũng dâng lên.

“Ừm.....”

Tiêu Dật Phong ôm nàng đặt trên giường mềm, bàn tay khẽ xoa đôi nhũ hoa căng đầy của nàng, thoát hết y phục, da thịt trắng mịn tựa như bông tuyết không che đậy, khiến lửa dục trong hắn càng bùng cháy mãnh liệt.

Đêm tân hôn, hương nhu vô tận như màn lụa bao quanh hai người, bao phủ cả tấm cung.

Ngoài cửa sổ ánh sao không ngừng lóe lên, hoàng cung vẫn náo nhiệt, khắp nơi đều tràn ngập tiếng cười nói tiếng chúc mừng.

Mà bên ngoài tân phòng, có một nhóm người lén la lén lút rình coi, rồi rít kè sát tai vào cửa lắng nghe động tĩnh trong phòng.

“Thật tốt quá, chắc sang năm ta sẽ có tôn tử để ôm!” Hoàng hậu hạ thấp giọng, che miệng cười cười, trong lòng không ngừng cổ vũ nhi tử tiếp tục.

“Hoàng thất rất cuộc thêm huyết mạch mới rồi!” Lý Trạch Dương cũng cười ra tiếng.

“Sữa tươi, tã, y phục, bà vú..” Thu đại tỷ theo bên cạnh hoàng hậu thì đang tính toán những vật dụng cần thiết để tiểu chủ nhân tương lai dùng.

Xem ra, năm mới khiến người ta rất mong đợi a!

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-nuong-rat-khi-phach-chi-cung-chieu-thai-tu-phi-buong-binh>